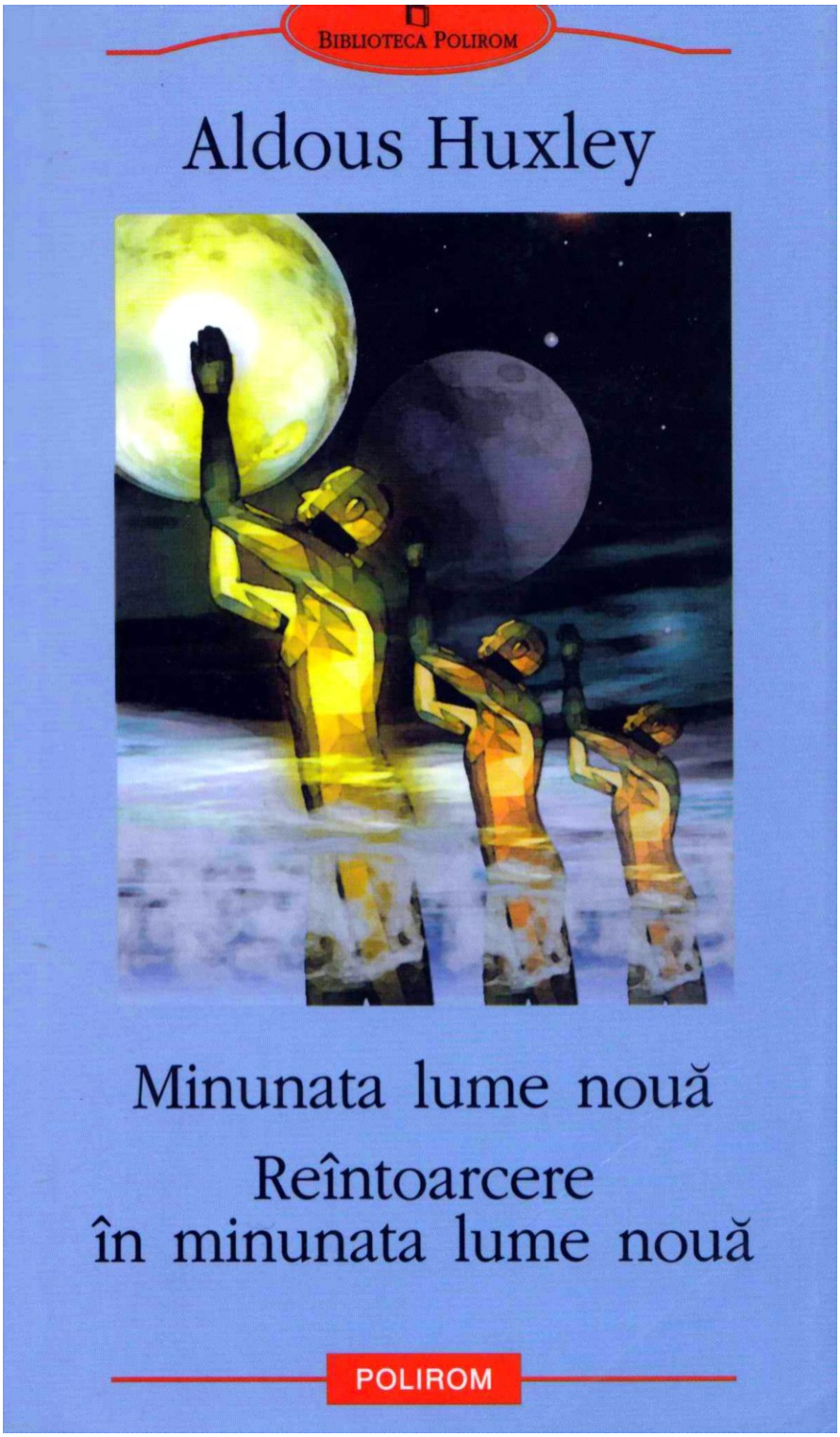

CLASICII MODERNITĂŢII

„Minunata lume nouă este astăzi la fel de spumoasă, de provocatoare, de sclipitoare şi de impresionantă ca în ziua în care a apărut. Şi asta pentru că profeţiile scriitorului sînt surprinzător

de actuale. Este, fără îndoială, cea mai bună carte
a lui Huxley." x. ^

[7] Martin Green

„în *Reîntoarcere în minunata lume nouă,*

Huxley îşi foloseşte erudiţia şi experienţa pentru a compara lumea în care trăim cu fantezia profetică din *Minunata lume nouă.* E o experienţă cu adevărat cutremurătoare să descoperi că previziunile sale au devenit realitate într-un timp atît de scurt. *york Times Book Review*

„în contextul anului 1948, romanul *1984* părea teribil de convingător. Dar, la urma urmei, tiranii sînt şi ei muritori, iar vremurile se mai schimbă. Evenimentele recente din Rusia şi noile cuceriri ale ştiinţei şi tehnologiei i-au răpit cărţii lui Orwell o parte din verosimilul ei înfiorător. Un război nuclear fără îndoială că ar reduce prorocirile tuturor la o simplă glumă. Dar, presupunînd, pentru moment, că Marile Puteri şi-ar înfrîna într-un fel sau altul dorinţa de a ne distruge, putem spune că acum *Minunat a lume nouă* pare a avea mai multe şanse de a deveni realitate

cfedtlSNfc* Aldous Huxley, 1958

EDITURA POLIROM
www.polirom.ro
Sena de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM este coordonată de Denisa Comănescu.
Aldous Huxley, *Brave New World; Brave New World Revisited*
Brave New World
© Mrs. Laura Huxley, 1932
Brave New World Revisited © Aldous Huxley, 1958
© 2003 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere
www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Copou nr. 4 ; P.O. BOX 266, 6600
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 70700
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României :
HUXLEY, ALDOUS
*Minunata lume nouă; Reîntoarcere în minunata lume nouă/*Aldous Huxley; trad. şi note de Suzana şi Andrei Bantaş ; pref. şi tabel cronologic de Dumitru Ciocoi-Pop ; -Iaşi : Polirom, 2003
480 p., 18 cm (Biblioteca Polirom. Clasicii modernităţii)
ISBN : 973-681-166-2
I. Bantaş, Suzana (trad.) II. Bantaş, Andrei (trad.) III. Ciocoi-Pop, Dumitru (pref.)
821.111-31=135.1
Printed in ROMÂNIA

Aldous Huxley

Minunata lume nouă

Reîntoarcere în minunata lume nouă

Traducere şi note de Suzana şi Andrei Bantaş
Prefaţă şi tabel cronologic de Dumitru Ciocoi-Pop
POLIROM 2003

Aldous Huxley - între dilemele existentei si labirintul ficţiunii

9 9 9

Puţini scriitori englezi din secolul XX au fost atît de elogiaţi şi denigraţi ca Aldous Huxley.

„Nici un alt scriitor din vremea noastră nu şi-a cîştigat o recunoaştere într-un mod atît de rapid şi cu o atît de mare siguranţă ; în comparaţie cu ascensiunea şi acceptarea sa, cele ale d-lui Lawrence şi ale d-lui Eliot au fost treptate, aproape dureroase." Astfel era caracterizat Huxley de către Edwin Muir

în 1926[1]. La mai puţin de un deceniu de la debutul său editorial, Grant Overton ţinea să remarce că primele ediţii ale cărţilor acestuia se află la mare preţuire deopotrivă printre anticari şi colecţionari, şi că acela care le-a scris e considerat de către cititori drept „cel mai cultivat om din Anglia [...], aproape singura mare speranţă care a mai rămas literaturii engleze"[2]. O încercare de istorie a romanului englez, publicată în 1932, ajungea la concluzia asemănătoare că nici unui alt scriitor tînăr nu i-a fost dat să fie „mai reprezentativ pentru generaţia sa decît i-a fost dat lui Aldous Huxley"[3]. Şi, într-adevăr, nici un alt scriitor englez din deceniul al treilea al secolului trecut nu pare să se fi bucurat de o apreciere critică mai favorabilă, chiar dacă au existat cazuri cînd aceste aprecieri au fost exprimate în termeni dintre cei mai surprinzători - precum etichetarea, de către Cari şi Mark Van Dören, drept „un tînăr strălucitor şi pervers"[4]. La rîndul său, Alexander Henderson îşi va începe binecunoscuta monografie despre Huxley, publicată în 1936 şi republicată în 1964, cu afirmaţia : „Nu există vreun alt scriitor în viaţă care să merite mai

5

mult ca Huxley să fie recitit. După cum nu există nici un altul care să poată să inspire curaj Europei în faţa titanilor literaturii americane : Hemingway, Dos Passos şi Faulkner. Puţini scriitori au lucruri mai importante de spus decît Huxley, şi nici unul nu face dovada vreunei fineţi stilistice mai mari, a unei maliţiozităţi exprimate mai politicos, a unei perfecţiuni artistice mai profunde şi mai trainice"[5]. Chiar şi D.H. Lawrence îi va scrie lui Huxley, cu ambigua sinceritate proprie scrisorilor sale : „Ai reuşit să înfăţişezi adevărul, probabil ultimul adevăr despre tine şi despre generaţia ta. [...] scrierea romanului *Punct Contrapunct* a necesitat de zece ori mai mult curaj decît am avut eu scriind *Lady C. (Amantul doamnei Chatterley* - n.n.)"[6].

Dintre toţi romancierii de primă mărime, Aldous Huxley a fost adeseori considerat drept cel mai spiritual şi mai ireverenţios. începînd cu anii '20 şi continuînd cu anii '30, notorietatea sa literară s-a manifestat îndeosebi în domeniul satirei sociale, gen pe care 1-a cultivat în imortalizarea unei întregi perioade şi a modului ei de viaţă[7].

Prima tentativă de reducere a proporţiilor acestui mit aparţine lui David Daiches, care în lucrarea *The Novei and the Modern World (Romanul şi lumea modernă,* 1939), precum şi în articolul *Novels of Aldous Huxley (Romanele lui Aldous Huxley),* publicat în revista *The New Republic,* îi contestă lui Huxley statutul de scriitor serios, criticînd „calitatea esenţialmente neorganică a aparatului tehnic folosit"[8] şi sugerînd faptul că adevăratul Huxley trebuie căutat mai degrabă în scrierile eseistice. David Daiches afirmă fără ezitare că „Huxley nu e nicidecum un romancier; niciodată nu a fost în stare - şi nici nu manifestă vreun interes - să stăpînească fie şi numai elementele ce ţin de forma şi de structura literaturii [...] Romanele sale sînt fie o serie de schiţări ale profilului cîte unui personaj, fie simple fabulaţii sau broşuri"[9]. în ediţia revizuită a cărţii *The Novei and the Modern World* (Chicago, 1960), Daiches este şi mai tranşant în judecăţile sale de valoare, susţinînd faptul că Huxley nici nu poate fi considerat romancier în sensul adevărat

6

al cuvîntului[10]. O armată de alţi critici, mai mult sau mai puţin competenţi, şi-au făcut un titlu de glorie din denigrarea lui, excelînd în folosirea unor termeni dintre cei mai tăioşi. Exemplul extrem îl oferă R.C. Bald, care-1 învinuieşte de plagiat. In opinia acestuia, Huxley recurge - într-un mod ce depăşeşte limita oricărei decente - nu doar la cuvinte sau expresii din operele altor scriitori, dar şi la personajele pe care aceştia le-au creat ori la tehnicile pe care le-au folosit[11].

Cititorul interesat de scriitorul Aldous Huxley mai poate găsi, în evantaiul de opinii critice situate între cele două judecăţi amintite mai sus, şi părerea, larg împărtăşită, că cele mai bune opere ale autorului sînt cele scrise între anii 1920 şi 1930.

„Anii '20 şi Huxley sînt inseparabili ; scriitorul a contribuit la crearea atmosferei specifice acestei perioade, precum şi la schimbarea de atmosferă ce a marcat sfîrşitul decadei respective", afirmă criticul Walter Allen, adăugind că cele dintîi romane ale lui Huxley „au aproape aceeaşi prospeţime ca atunci cînd au fost scrise"[12]. G.S. Frazer se raliază acestei opinii : „Huxley a fost [...] un scriitor inegal. Probabil, romanele sale de tinereţe [...] sînt cele care rezistă cel mai bine"[13]. De asemenea, referindu-se la ultimii ani de viaţă, în care criticii au sancţionat viziunea sa ştiinţifico-religioasă palidă şi posomorită, comentatorul amintit mai observă că „dintr-un punct de vedere pur

literar, cu siguranţă că Huxley a scris prea mult -mult prea multe romane, eseuri, cărţi de călătorie divagante - astfel că talentul său - real, dar nu şi excedentar sau abundent - nu a putut face faţă unei asemenea risipe"[14].

Opinii precum cele de mai sus au dus la evaluări de-a dreptul deconcertante ale meritelor literare ale scriitorului. Astfel, în timp ce există aproape un consens în ceea ce priveşte locul lui Huxley ca moralist, mai există încă destui care se îndoiesc de calitatea sa de romancier autentic. Atitudinea aceasta se reflectă şi în multitudinea de termeni cu care îl etichetează criticii literari : „autor de romane de idei"[15], „autor de satiră menippeană"[16], „eseist înnăscut"[17].

Situaţia este şi mai mult complicată de faptul, oarecum paradoxal, că pînă şi între cei care îl admiră pe Aldous Huxley şi i-au examinat competent şi exhaustiv opera, apar frecvente dezacorduri în ceea ce priveşte adevărata valoare a principalelor sale scrieri. Peter Bowering, de exemplu, subliniază importanţa unui roman precum *Eyeless in Gaza (Orb prin Gaza),* pe care-1 consideră ca avînd o poziţie centrală în cadrul operei lui Huxley luate ca întreg[18], precum şi a unui personaj precum Dr. Miller, protagonistul cărţii respective, pe care-1 socoteşte drept „primul dintre profeţii autentici" creaţi de Aldous Huxley[19]. în schimb, Jerome Meckier consideră aceeaşi carte drept un roman lipsit de virtuţi dramatice[20], principalul său defect constînd în eşecul încercării doctorului Miller de a fi un *deus ex machina,* personajul respectiv fiind „un individ palid, lipsit de culoare, neclar, ale cărui soluţii la problemele lumii par aproape simpliste"[21]. George Woodcock nu diferă prea mult de Bowering în opiniile sale, atunci cînd afirmă că romanul *Orb prin Gaza* este, în termeni pur literari, cel mai bun roman al lui Huxley[22].

Vorbind despre *Geniul şi zeiţa,* Keith May avansează ideea că, „din unghiul unor asemănări cu alte scrieri ale lui Huxley [...], *Geniul şi zeiţa* conţine afirmaţii ori insinuări evidente, care, într-un anumit sens, depăşesc tot ceea ce a scris înainte sau după acest roman"[23]. Laurence Brander ţine să laude şi el această „scriere chauceriană"[24], spre deosebire de Charles M. Holmes, care crede că e vorba de „un roman slab, avînd parte de acelaşi eşec ca şi piesa de teatru pe care a inspirat-o"[25].

Insland (Insula), ultimul şi mult controversatul roman al lui Huxley, 1-a făcut pe Brander să scrie : „Pentru cei care s-au pregătit pentru receptarea acestui roman, citind toate textele huxleyiene care au condus la scrierea sa, el reprezintă o cît se poate de potrivită răsplată a studiului intens pe care-1 reclamă"[26]. Charles M. Holmes însă este de cu totul altă părere, susţinînd că, „citit ca un roman, ca produs al imaginaţiei artistice, *Insula* este un eşec, aşa

cum, de altfel, cei mai mulţi dintre primii ei recenzenţi s-au şi grăbit să arate"[27].

Lista afirmaţiilor ce se bat cap în cap nu se rezumă la cele de mai sus. Oricît de stranie poate apărea cititorului obişnuit, lipsa de consecvenţă a operei huxleyiene este, în cele mai multe privinţe, expresia scrisă a lumii în care a trăit, precum şi a propriei sale structuri sufleteşti versatile şi proteice. Să nu uităm nici faptul că Huxley şi-a scris opera de-a lungul a patru - dintre cele mai pline de evenimente - decade din istoria lumii occidentale, în care a putut fi martor la consecinţele exploziei demografice, la evoluţia societăţii industriale, la două războaie mondiale, precum şi la descoperirile din domeniul ştiinţei care au dus la progrese tehnologice fără precedent. Huxley a avut ocazia să contemple aceste evenimente desfăşurate pe fundalul unei tot mai mari agitaţii, al echilibrului spiritual fragil al lumii moderne. In încercările sale, cîteodată disperate, de a oferi cititorilor o imagine cît mai amănunţită şi mai revelatoare a acestei lumi şi a locuitorilor ei neurastenici, Huxley a adoptat şi a respins idei într-un ritm alarmant ; el şi-a modificat continuu atitudinea, astfel încît exegeţii săi cu greu au mai putut ţine pasul cu uimitoarele sale transformări. Vorbeşte de la sine, în acest sens, chiar metamorfozarea sa dintr-un om de ştiinţă ateu într-un mistic înclinat spre o reconciliere a ştiinţei cu religia.

*

Ceea ce se poate afirma cu certitudine e că mediul familial a avut pentru Huxley un efect favorabil în dezvoltarea creativităţii, fără să mai socotim şi zestrea sa ereditară[28].

Scriitorul a fost cel de-al treilea copil din cei patru pe care i-a avut Leonard Huxley. Din punct de vedere fizic, era firav, „sensibil, avea probleme cu inima, precum şi un cap atît de mare încît pînă la

vîrsta de doi ani nici nu a fost în stare să umble"[29]. Mărimea capului său i-a adus în copilărie porecla de „Ogie" (derivată de la englezescul *ogre,* „uriaş" sau „căpcăun").

9

Trei experienţe traumatice, suferite între vîrsta de şaisprezece şi douăzeci de ani, vor avea un impact deosebit asupra evoluţiei viitorului scriitor. Prima are loc în 1908, cînd mama îi moare de cancer. Momentul are pentru Aldous semnificaţia unei dizolvări a unităţii familiei, a unei iremediabile pierderi, facîndu-1 să apară dintr-o dată „atît de ciudat de adult, atît de asemănător unui Arnold"[30]. Adolescentul de acum avea mai tîrziu să transfigureze literar această experienţă în paginile memorabile ale romanelor *Antic Hay (Dans grotesc)* şi *Eyeless in Gaza (Orb prin Gaza).*

Cea de-a doua încercare se leagă de perioada cînd, studiind la Eton, e afectat de o gravă maladie oculară manifestată prin inflamarea corneei şi, în cele din urmă, primeşte diagnosticul de *keratitis punctata.* In pofida operaţiilor la care este supus, trebuie să se împace într-un final cu gîndul că ar putea fi lipsit de vedere pentru tot restul vieţii, astfel că îşi întrerupe studiile la Eton. Rudele îl înconjoară cu toată grija şi abnegaţia de care are nevoie. Simptomatic pentru Huxley, el refuză să se lase cuprins de deznădejde şi învaţă de unul singur Braille. Orbirea temporară de care a suferit nu 1-a înfrînt, un bun exemplu în acest sens oferindu-1 scrisoarea pe care a scris-o mai tîrziu vărului său Gervas. In opinia lui Huxley, orbirea sa vremelnică (timp de aproximativ un an şi jumătate) n-a făcut altceva decît să-1 împiedice să „ajungă în totalitate un gentleman englez instruit într-o şcoală privată. Soarta dă cîteodată dovadă de bunătate faţă de noi chiar atunci cînd pare a fi neîndurătoare. Orbirea mea temporară m-a împiedicat să ajung doctor, lucru pentru care, de asemenea, îi sînt recunoscător. Fiindcă, dacă surmenajul pricinuit de activitatea mea ca ziarist m-a adus pînă în pragul morţii, cu siguranţă că aş fi ajuns să mor prematur consacrîndu-mă mult mai extenuantei profesii de doctor"[31].

Aceasta este perioada în care scriitorul reuşeşte să-şi antreneze extraordinara sa memorie, elaborînd, pentru uzul propriu, „o filosofie care să însemne mai mult decît subiectivitatea berkleiană"[32]. Tot acum

10

termină de scris un roman de 90 000 de cuvinte, al cărui manuscris a fost pierdut. După aproximativ un an şi jumătate şi patru operaţii succesive, vederea începe să i se îmbunătăţească, rămînînd însă, pentru tot restul vieţii, dureros de departe de o vedere normală[33].

Un alt eveniment care avea să-1 marcheze pe Huxley a fost depresia nervoasă care 1-a cuprins brusc pe fratele său Trevenon, apreciat pentru sensibilitatea şi rectitudinea caracterului său, depresie ce 1-a determinat să se sinucidă la vîrsta de doar douăzeci şi patru de ani. Acesta a fost momentul decisiv al alunecării lui Aldous Huxley în binecunoscutul său scepticism.

In pofida vederii sale slabe, Aldous Huxley devine student la Balliol College, Oxford, unde se distinge prin merite excepţionale la literatura engleză. O vreme se foloseşte pentru citit de o lupă, pînă cînd va reuşi, pe baza metodei curative Bates, să-şi îmbunătăţească vederea şi să-şi termine studiile în 1915. Chiar şi aşa, vederea sa precară va continua să-1 izoleze, îndeosebi în tinereţe, făcîndu-1 să afirme, cu un prilej, că aceasta a fost „unicul lucru cu adevărat important din viaţa sa"[34]. *„Keratitis punctata* - avea să remarce cîteodată scriitorul, drept scuză pentru dificultăţile de care se izbea în procesul comunicării - şi-a pus amprenta asupra mea şi continuă să şi-o pună"[35].

După absolvirea Universităţii din Oxford, predă pentru o vreme la Eton, însă, nu după mult timp, abandonează această activitate şi se alătură colectivului editorial al revistei *Atheneum* (între anii 1919 şi 1920), iar apoi face parte din acela al revistei *The Westminster Review* (între 1920 şi 1921)[36].

Există numeroase indicii că Huxley a fost deosebit de neplăcut impresionat atît de activitatea didactică, cît şi de cea jurnalistică[37], preferinţa sa îndreptîn-du-se spre scrierea versurilor. Primul său volum de poezie, *The Burning Wheel (Roata în flăcări),* apăruse deja în 1916, urmat un an mai tîrziu de *Jonah (Iona),* iar apoi, în 1918 şi, respectiv în 1920, de *The Defeat of Youth and Other Poems (Tinereţe infrîntă şi alte poeme)* şi *Leda (Leda).* în 1925, Huxley va publica

11

Selected Poems (Poezii alese), iar în 1929, *Arabia Infelix and Other Poems (Arabia Infelix şi alte poezii),* urmat în 1931 de *The Cicadas and Other Poems (Greierii şi alte poezii).*

Huxley nu a fost un poet înnăscut[38], geniul său literar exercitîndu-se în domeniul prozei - operele de acest fel fiind cele care exprimă adevărata măsură a talentului scriitorului şi pun cel mai bine în lumină biografia sa spirituală.

Alexander Henderson recunoştea încă din 1936 că „atunci cînd scrie despre Huxley, biografului nu-i rămîne prea mult spaţiu de manevră. Viaţa prozatorului nu a fost una picarescă. Frămîntările, emoţiile lui au fost interioare, iar istoria acestora una psihologică. Totul a depins de modul de surprindere a evoluţiei mentale"[39].

în pofida aspectelor „senzaţionale" ale biografiei sale (cum ar fi „experienţele" mistice la care Huxley s-a supus, ori cele în care s-a bazat pe folosirea unor droguri precum mescalina şi L.S.D.-ul), în pofida numeroaselor relaţii sociale pe care le-a întreţinut (stau mărturie, în acest sens, scrisorile sale, publicate în volumul *Collected Letters),* în pofida unor afirmaţii proprii (de genul : „în ceea ce mă priveşte, pot tolera doar reticenţa"[40]), o mare parte a vieţii lui Huxley se găseşte descrisă, direct şi indirect, în operele sale.

Portretul spiritual al lui Huxley ar fi însă incomplet fără o referire la creşterea prestigiului său literar pe fundalul social şi cultural al epocii. Maturizarea lui Huxley coincide, în acest sens, cu anii primului război mondial. Ce a însemnat pentru Anglia acest război aflăm din prezentarea concisă făcută de Brinton, Christopher şi Wolf în lucrarea *Civilization in the West (Civilizaţia în Occident)* : „Marea Britanie a înregistrat în primul război mondial peste 750 000 de morţi şi 1 500 000 de răniţi, între care mulţi tineri de perspectivă, reprezentanţi ai unei întregi generaţii. Severele pierderi economice au inclus 40 % din flota comercială ; datoria naţională s-a înzecit, în timp ce multe din investiţiile britanice făcute peste hotare au trebuit lichidate. Mecanismele comerţului exterior

12

care au dus la prosperitatea Marii Britanii nu au putut fi refăcute imediat. Mai mult, producţia industrială a Statelor Unite, a Canadei, chiar şi a Indiei a fost stimulată de necesităţile războiului, iar aceste ţări se aflau acum în competiţie cu Marea Britanie. In anii '20 mecanismul industrial german, ajutat de investiţii americane, revenea în competiţie. Marea Britanie, iniţiatoarea revoluţiei industriale, îşi pierduse locul fruntaş în acest domeniu"[41].

Referindu-se la aceeaşi perioadă, criticul Walter Allen scrie : „După primul război mondial, perioada ce se încheiase în iulie 1914 părea tot atît de îndepărtată ca şi faţa nevăzută a lunii. Războiul dusese la o fractură temporară în peisajul temporal, asemănătoare unei enorme catastrofe naturale - ştergînd graniţe de mult stabilite, aruncînd pînă în înaltul cerului semne de hotar care ani de zile fuseseră acceptate necondiţionat. Războiul a apărut ca un fel de fisură adîncă şi nemărginită între prezent şi trecut, încît prezentul şi trecutul păreau aproape ilar de diferite unul de celălalt. A interpus o mare prăpastie între tinerii care luptaseră pe front şi vîrstnicii care rămăseseră acasă. Tot ceea ce păruse pînă atunci certitudine, toate lucrurile înţelese de la sine, pe care Marea Britanie le nutrise timp de o sută de ani de virtuală pace [...] au fost demascate drept iluzii. Războiul a dus la o accelerare fără precedent a schimbărilor sociale. A dus la emanciparea femeii ; a dus la emanciparea clasei muncitoare [...] A afectat toate lucrurile şi toţi oamenii. Nimic nu a mai fost ca înainte"[42].

Tînăr sensibil, înzestrat cu o irezistibilă curiozitate intelectuală, Aldous Huxley a perceput din plin toate aceste schimbări - perimarea vechilor valori şi incertitudinile epocii moderne[43].

Relativa stabilitate din epocile victoriană şi edwar-diană nu mai exista, iar dezvoltarea unei conştiinţe sociale coincidea cu un declin al religiozităţii oamenilor. După război a apărut „o generaţie pierdută" sau de „tineri furioşi" (chiar dacă această ultimă etichetare avea să fie inventată abia după cel de-al doilea război mondial). Epoca ce a urmat a purtat

13

nume ca „epoca anxietăţii", „epoca aspirinei", „epoca măcelurilor", „epoca tranchilizantelor"[44]. Aceeaşi epocă a fost însă martora unei extraordinare izbucniri de energii, de imaginaţie, inventivitate, îndrăzneală[45]. Nu e deloc de mirare că, în aceste condiţii, una dintre trăsăturile definitorii ale epocii care a urmat primului război mondial este tocmai caracterul ei contradictoriu.

Se remarcă în epocă şi o reacţie împotriva nedreptăţilor de ordin economic şi social (elocvente rămînînd, în acest sens, utopiile lui Wells, unele din piesele lui Bernard Shaw, precum şi ultima trilogie

scrisă de Galsworthy), dar şi o reacţie împotriva romantismului (îndeosebi împotriva poeziei lui Tennyson şi Swinburne) şi, nu mai puţin, o luare de atitudine împotriva realismului de tip edwardian (prin scrierile lui Conrad şi Bennett).

Dacă scriitorii menţionaţi mai sus s-au mulţumit doar să pună sub semnul îndoielii valorile tradiţionale, alţii, cum ar fi James Joyce, Virginia Woolf, D.H. Lawrence, s-au rupt complet de ele. Cea mai grăitoare expresie a acestei atitudini o găsim în romanul *Portret al artistului în tinereţe* de James Joyce, în care Stephen Dedalus exclamă : „Tu îmi vorbeşti de naţionalitate, limbă, religie. Eu am să încerc să zbor dincolo de aceste mreje"[46].

Este imposibil de evaluat cu exactitate în ce măsură a fost influenţat Aldous Huxley de climatul social şi literar al epocii. Scriitorul a făcut dese referiri la autori şi la evenimente contemporane, raportîndu-se însă nu mai puţin şi la scriitorii din secolele anterioare. In orice caz, vremurile pe care le-a trăit şi-au adus şi ele contribuţia la formarea concepţiilor sale.

Un aspect ce nu trebuie în nici un caz trecut cu vederea îl constituie discrepanţa dintre valorile ştiinţifice şi cele spirituale - ajunsă una dintre trăsăturile definitorii ale epocii moderne. Bertrand Russell, în cartea sa *Scientific Outlook (Perspectiva ştiinţifică),* publicată în 1932, definea ştiinţa drept „cunoaşterea puterii", deosebind-o de „cunoaşterea iubirii" pe care o caută misticul, îndrăgostitul, poetul. Filosoful susţinea, în aceeaşi ordine de idei, şi că „[...] nu putem

14

cuceri lumea în calitate de tehnicieni decît dacă renunţăm la lume ca îndrăgostiţi. Această împărţire din sufletul omenesc are însă un efect fatal asupra a tot ce e mai bun în om"[47].

Chiar dacă veridicitatea acestei ultime afirmaţii rămîne discutabilă, ea este cît se poate de relevantă în ceea ce priveşte evoluţia literară a scriitorului.

Pe lîngă mediul familial şi receptivitatea lui Huxley faţă de realităţile sociale, un alt factor important ce trebuie avut în vedere îl reprezintă educaţia pe care a primit-o scriitorul, precum şi rolul formativ pe care l-au avut în cazul său lecturile.

Personalitatea literară a lui Huxley îşi trage astfel seva dintr-o vastă zonă de valori spirituale, din rîndul cărora nu lipsesc nici cele ale epocii elisabetane, scriitorul fiind şi un bun cunoscător al literaturii eline şi latine. Un alt fapt de care trebuie să ţinem seama e acela că Aldous Huxley a studiat literatura engleză la Balliol College, Oxford, cu un profesor de literatură engleză celebru la vremea aceea, Sir Walter Raleigh[48].

In timpul unei prime etape de formare spirituală, idealismul wordsworthian, acea credinţă tulbure în existenţa unei lumi spirituale, a făcut o puternică impresie asupra lui Huxley, cunoscînd, după aceea, şi o cît se poate de dramatică abordare în *Those Barren Leaves (File veştede).* înainte însă de această etapă ce corespunde studiilor sale la Oxford, Huxley a fost puternic atras de John Ruskin[49], îndeosebi de importanţa pe care acesta o acorda libertăţii artei[50]. Pe de altă parte, idealismul subiectiv ipostaziat de William Blake avea să-1 marcheze şi pe Huxley, inspirîndu-i afirmaţii de genul „nici o filosofie nu este atît de captivantă ca aceea a lui Blake, care are talentul de a împreuna adevăruri atît de profunde şi de importante cu o atît de frumoasă împlinire a dorinţei"[51].

La începutul anilor '20, vederile lui Huxley despre artă şi literatură aveau să cunoască însă o schimbare radicală.

Astfel, după 1926, cînd s-a împrietenit cu D.H. Lawrence, Huxley a făcut eforturi deosebite pentru a îmbrăţişa credinţa lui Lawrence în viaţa

15

instinctuală[52]. Strădaniile sale în această direcţie aveau să scadă totuşi în intensitate curînd după moartea lui Lawrence, survenită în 1930.

D.H. Lawrence a fost singurul scriitor contemporan care 1-a impresionat profund pe Huxley. Pre-faţînd *Scrisorile lui D.H. Lawrence,* Huxley avea să scrie : „într-un jurnal ţinut spasmodic, găsesc această însemnare, datată 17 decembrie 1927: «Luat masa de prînz şi petrecut după-amiaza cu familia Lawrence. D.H.L. este într-o formă admirabilă. E unul dintre puţinii oameni faţă de care simt respect şi admiraţie, în ceea ce priveşte majoritatea oamenilor remarcabili pe care i-am întîlnit, simt că, în orice caz, ei aparţin aceleiaşi specii căreia îi aparţin şi eu. Dar omul acesta are ceva deosebit şi superior, prin natură şi nu doar prin mărime» .

Chiar şi trei decenii mai tîrziu, Huxley avea să declare că încă îi place Lawrence: „Cît de bun este, îndeosebi în povestiri. Am citit deunăzi *Women in Love (Femei îndrăgostite)* şi mi s-a părut iar a fi o lucrare foarte bună. Vivacitatea descrierilor de natură este uimitoare la Lawrence. [...] Am fost foarte legat de Lawrence ca persoană"[54].

Totuşi, influenţa exercitată de D.H. Lawrence asupra lui Huxley nu a putut rămîne decît una de ordin teoretic. Semnificativ este, în acest sens, fie şi numai faptul că în *Punct Contrapunct* (1928) personajul Mark Rampion (D.H. Lawrence) se deosebeşte radical de Philip Quarles.

în exegeza intitulată *Satire and Structure (Satiră şi structură),* Jerome Meckier supune unei ample analize raporturile dintre D.H. Lawrence şi Aldous Huxley, dedicînd acestor aspecte un întreg capitol -„Interludiul lawrenceian al lui Huxley: compromisul latin eşuat" - şi subliniind cu deosebită tărie influenţa pe care a exercitat-o Lawrence asupra creaţiei literare huxleyiene. Totuşi, subscriem mai degrabă la părerea lui George Woodcock, care respinge ideea unei atare înrîuriri, convins fiind că „influenţa lui Lawrence nu a fost mai mare decît aceea a lui Dostoieveski (mult subestimată) şi, totodată, după toate probabilităţile,

16

mai redusă decît aceea a unor scriitori contemporani precum Proust, Malraux şi, mai ales, Gide"[55].

Un alt aspect ce nu trebuie pierdut din vedere este pasiunea lui Huxley pentru opera lui Shakespeare[56], precum şi pentru muzică,[57] îndeosebi pentru Beethoven şi Bach - dusă pînă la considerarea, cît se poate de serioasă, a muzicalizării prozei literare ; aspect depăşind ca importanţă faptul că, în 1908 (moment cînd, în opinia lui Alexander Henderson, Huxley a început să citească literatură pentru adulţi), tradiţia artistică a anilor 1890, a tot ceea ce s-a numit „sfîrşit de secol", era încă activă[58]. Era la modă să mergi în Franţa în căutarea lucrurilor de prim rang. Fie că era vorba, cu precădere, de influenţa exercitată de literatura franceză, pe atunci la modă[59] (situaţie, am putea spune, dintotdeauna a literaturii engleze), fie că era vorba doar de faptul că Huxley găsise prielnic contactul său cu spiritul literaturii franceze, cert e că aceasta din urmă a avut un efect determinant asupra personalităţii artistice a scriitorului englez.

In această privinţă, înclinăm să acceptăm drept validă a doua ipoteză, cu atît mai mult cu cît Huxley însuşi ne asigură că, în opinia sa, „întruparea saxonă şi celtică reclamă o constantă reîmpreunare cu spiritul latin"[60].

Acestea fiind datele problemei, este aproape imposibil să trecem cu vederea observaţia lui André Maurois : „Aldous Huxley a fost în egală măsură un om de cultură franceză şi engleză"[61]. Nu a fost influenţat însă doar într-un singur mod de cultura franceză. Huxley a nutrit admiraţie pentru Benjamin Constant (şi personajul acestuia, Adolphe) şi pentru Molière, La Fontaine, la Rochefoucauld[62], revenind în repetate rînduri la secolul al XVIII-lea francez (Crébillon, Andréa de Nerciat, Voltaire, Rousseau şi, în special, Diderot, despre care a scris o serie de articole în revista *Atheneum* ori la care face referire în romanele sale). Diderot a ajuns să fie considerat astfel de către Huxley, la un mod superlativ, „drept singurul scriitor important care şi-a dat silinţa să se familiarizeze cu tehnologia vremii sale şi care şi-a folosit talentul în vederea comunicării cunoştinţelor sale"[63].

17

în tinereţe, Huxley a mai fost atras de unii scriitori romantici francezi, la adresa cărora, mai tîrziu, va ajunge să emită păreri critice nu dintre cele mai favorabile (George Sand, Alfred de Musset); pe de altă parte, simpatia sa a rămas constantă în privinţa unor prozatori şi poeţi francezi din secolul al XIX-lea precum Gérard de Nerval, Téophile Gauthier, Laurant Tailhade, Paul Verlaine, Emile Zola, Mallarmé, Rimbaud, Baudelaire şi Jules Laforgue[64]. Să nu uităm că în anii 1919 şi 1920, pe cînd John Middleton Murry şi profesorul George Sainsburry publicau articole despre literatura franceză în revista *Atheneum,* tînărul pe atunci Aldous Huxley a avut de examinat o mulţime de noi apariţii editoriale din Franţa - pentru a se putea edifica asupra traducerilor în limba engleză a unor lucrări contemporane scrise în limba franceză, expediate pe adresa revistei. Activitatea de acest gen explică numărul mare de referinţe la literatura franceză contemporană şi la reprezentanţii acesteia, ce pot fi întîlnite în eseurile sale. în 1920, pe vremea cînd Romain Rolland era ignorat de către criticii din ţara sa, Aldous

Huxley 1-a elogiat într-o serie de articole publicate în revista *Atheneum*[65]. Mai tîrziu însă părerile sale critice despre scriitorul francez aveau să fie tot mai severe.

O foarte puternică influenţă asupra lui Aldous Huxley va fi, fără îndoială, aceea exercitată de marii maeştri francezi ai romanului. într-o scrisoare datată 28 noiembrie 1918, autorul îi scrie cumnatei sale, Juliette : „Nu am mai citit în ultimul timp nimic altceva decît Flaubert şi Stendhal ; cei mai de seamă francezi"[66]. Doi ani mai tîrziu, în iulie 1920, notează despre Balzac, în revista *Atheneum* : „Timp de cîteva luni, cu puţine întreruperi pricinuite de urgenţa altor afaceri, am devorat operele lui Balzac. Deşi, în cazul de faţă, a devora este un cuvînt mult prea nobil şi leonin. Confruntat cu *Comedia Umană,* te simţi asemeni unui şoricel aflat în preajma unei bucăţi enorme de caşcaval, de forma lunii"[67].

Totuşi, scriitorul francez care a exercitat efectiv cea mai mare influenţă asupra lui Huxley a fost André

18

Gide[68]. A mai fost influenţat de Anatole France, eu care, mai presus de orice, avea în comun „frica şi ura faţă de creştinismul de tip sceptic, ce urăşte frumuseţea şi este de o seriozitate ucigătoare"[69]. André Maurois are dreptate cînd afirmă că romanele de început ale lui Huxley „amintesc de Anatole France : dialogul pe care-1 poartă personajele sale spirituale şi pline de senzualitate - ţinute în foarte mare măsură sub control - este demn de Jerome Coignard sau de Bergeret"[70]. Deşi Aldous Huxley a susţinut că doar în tinereţe a manifestat interes pentru Anatole France, influenţa scriitorului francez se mai poate observa totuşi destul şi în cele două biografii ale sale, *Grey Eminence (Eminenţa cenuşie)* şi *The Devils of Loudun (Diavolii din Loudun).*

Huxley a manifestat entuziasm şi admiraţie în 1915 la contactul cu opera lui Marcel Proust *în căutarea timpului pierdut,* scriind mai tîrziu despre romancierul francez că „este un la Rochefoucauld la o scară de 10 000 de ori mai mare"[71]. în *Proper Studies (Studii adecvate),* Huxley va fi, totuşi, mult mai critic în opiniile sale despre Proust, susţinînd că acesta ne oferă o imagine a naturii umane „în starea ei crudă, ca să spunem aşa, fără să ne sugereze o singură dată cum ar trebui prelucrat acel material brut. [...] Proust, voluptate ştiinţifică a emoţiilor, pare să nu aibă nici o ambiţie de a face mai mult decît să se cunoască pe sine ; niciodată nu pare să-i fi trecut prin minte că ar putea să-şi folosească cunoştinţele şi în scopul de a deveni mai bun"[72].

Citatele de mai sus surprind cît se poate de elocvent evoluţia lui Huxley între anii 1925-1927. începînd prin a fi puternic atras de Proust, cîteva decenii mai tîrziu va constata că scriitorul francez nu mai e nicidecum pe gustul său[73]. Nu este nevoie, totuşi, de un efort deosebit pentru a identifica influenţa lui Proust în *Orb prin Gaza,* unul dintre cele mai bune romane scrise de Huxley.

Toate cele menţionate anterior nu sînt decît cele mai evidente exemple ale opiniilor lui Huxley despre literatura franceză. El nu numai că a fost influenţat

19

de scriitori francezi, dar a mers pînă acolo încît a creat personaje ce amintesc de autori francezi ori de personaje din cărţile lor. S-au făcut referiri la alter-ego-urile Doamnei Bovary prezente în romanele lui Huxley. In aceeaşi ordine de idei, se cuvine menţionat şi Spandrell *(Punct Contrapunct),* care pare să fi fost inspirat de Baudelaire. Cele două biografii, *Grey Eminence (Eminenţa cenuşie)* şi *The Devils of Loudun (Diavolii din Loudun),* două dintre cele mai bune, dacă nu chiar cele mai bune scrieri ale lui Huxley, se concentrează asupra istoriei Franţei.

Incepînd cu anul în care a fost publicat primul său roman, *Crome Yellow (Galben de crom),* biografia spirituală a lui Huxley poate fi urmărită în cărţile sale. Ceea ce se manifestă astfel este un tot mai pregnant scepticism, evident în romanele scrise în anii '20 : *Crome Yellow, Antic Hay (Dans grotesc), File veştede, Punct Contrapunct,* chiar dacă trăsătura lor precumpănitoare rămîne aceea a unui spirit de excepţie şi a unor ironii scînteietoare.

Scriitorul a călătorit mult, în India, Birmania, Malaiezia, Japonia, Statele Unite, Mexic, Guatemala, Honduras şi Indiile de Vest. In Europa a stat mai mult în Italia[74]. La începutul anilor '30, repulsia sa faţă de fascism[75]1-a adus însă în situaţia de a nu mai putea suporta viaţa în Italia şi de a prefera Franţa (La Gorguette, Sanary, Var). Mijlocul deceniului al patrulea îl găseşte implicat în mişcarea pacifistă din Anglia. în 1937, din motive de sănătate, pleacă în Statele Unite, fără nici o

intenţie de a se stabili acolo. Cu excepţia unor călătorii ocazionale şi a unor vacanţe, va locui pînă la sfîrşitul vieţii în California, cu precădere în zona Los Angeles.

Viaţa în Statele Unite, deşi impresionantă din multe puncte de vedere[76], nu a atras după sine sporirea dozei de optimism a autorului. Romanul *After Many a Summer (După multe veri)* - 1935, s-a dorit a fi, în acest sens, o satiră la adresa binecunoscutului pragmatism american. Totodată, începînd cu primii ani ai deceniului cinci, devine tot mai acută dorinţa scriitorului de a duce o viaţă retrasă. Pierzîndu-şi

20

credinţa în posibilitatea creării unui paradis pămîntesc, se implică tot mai mult în experienţe mistice, recurgînd chiar şi la droguri, în vederea realizării unei desprinderi complete şi a unei contopiri personale cu „unitatea" vieţii. Această turnură pe care a luat-o viaţa lui Huxley se explică, desigur, în mare măsură prin temperamentul său, incapacitatea sa de a se implica activ în viaţa socială, precum şi atrocităţile pricinuite de un război de o amploare fără precedent - toate acestea oferindu-i un subiect de discuţie şi de meditaţie şi intense trăiri, chiar dacă, fiziceşte vorbind, nu a putut lua parte la evenimente. Scriitorul este cuprins, în egală măsură, şi de imperioasa dorinţă de a contribui la rezolvarea problemelor omenirii. Conferinţele pe care le susţine în campusurile universitare americane îi sporesc popularitatea, la fel şi sumedenia de articole pe care le dedică unei diversităţi de aspecte ale vieţii şi lumii moderne.

In 1955, soţia sa, Maria, cu care se căsătorise în 1919 şi faţă de care, de la moartea lui Trevenon, ajunsese să manifeste un ataşament absolut, moare de cancer la doar trei ani de la depistarea cumplitei maladii. Huxley însuşi are din nou probleme cu vederea (după ce, timp de un deceniu, capacitatea sa vizuală cunoscuse o ameliorare, în 1951 suferă un atac de *iritis,* de pe urma căruia nu-şi va mai reveni niciodată pe deplin). între timp însă reuşise să-şi elaboreze o filosofie proprie, care să-1 ajute să abordeze cu mult stoicism vitregiile sorţii.

în 1956 se căsătoreşte cu o muziciană italiană, Laura Archera, şi se dedică total scrierii a ceea ce avea să fie ultimul său roman, *Island (Insula)* şi care reprezintă o sinteză a concepţiei sale despre viaţă.

Pe planul vieţii de zi cu zi, atît autorul, cît şi membrii familiei sale vor continua să fie urmăriţi de nenoroc. Căsătoria singurului său fiu, promiţătoare la început, se termină cu un divorţ, iar eforturile pe care le face autorul de a-şi vedea opera dramatică încununată de succes se încheie cu un eşec (alt semn că Huxley nu a ajuns niciodată la detaşarea dorită). Cînd casa i-a fost mistuită de un incendiu în 1961,

21

tot ceea ce a reuşit să salveze a fost manuscrisul ultimului său roman, *Island (Insula),* întîmpinat însă cu răceală de către critici şi niciodată luat în serios de către o mare parte din cititori. Huxley s-a văzut astfel în situaţia de a lua totul de la capăt, la o vîrstă înaintată. In 1960 a prezentat primele simptome ale afecţiunii care avea să-1 răpună. Calmul şi consideraţia faţă de cei din jur au rămas exemplare pe tot parcursul declinului său fizic. A murit la 22 noiembrie 1963. Ultimele sale zile de viaţă au fost consemnate fidel de Laura Archera în *This Timeless Moment (Această clipă fără sfirşit).*

într-un eseu intitulat *Variations on a Musical Thème (Variaţiuni pe o temă muzicală),* scris în 1956, Huxley făcea următoarea observaţie : „Intre opera unui artist şi modul său propriu de a se comporta nu există nici o corespondenţă clară. Opera artistului poate fi sublimă, iar comportarea acestuia să cuprindă orice de la nerozie şi nebunie pînă la crimă. Tot atît de bine însă comportarea unui artist poate fi impecabilă, iar opera lui neinteresantă sau de-a dreptul ratată"[77]. Butada de mai sus poate fi considerată şi drept o altă afirmaţie contradictorie făcută de Huxley, elocventă pentru contradicţiile din sufletul său. Chiar şi aşa, este cît se poate de clar că experienţele prin care a trecut scriitorul nu numai că i-au îmbogăţit scrierile, dar, în cele mai multe cazuri, le-au şi inspirat; proces ce trebuie considerat, totodată, ca fiind şi reversibil, scriitorul recurgînd adeseori la viaţa şi la cunoştinţele sale despre lume, cu scopul de a le da o nouă semnificaţie prin intermediul literaturii.

*

Unul dintre primele lucruri care-1 surprind pe cititorul operei lui Huxley este modul inconsecvent în care scriitorul percepe realitatea. Incepînd printr-o respingere a valorilor tradiţionale, a dogmelor şi credinţelor, printr-o promovare a unui mod „raţionalist" de abordare a vieţii, scriitorul devine, o dată cu trecerea anilor, tot mai conştient de necesitatea de a se

22

elibera din încătuşarea timpului, spaţiului şi eului, ajungînd la misticism. Astfel că, spre sfîrşitul carierei sale literare, scriitorul se va descoperi făcînd eforturi mari pentru a împăca modelul ştiinţific şi tehnologic apusean cu filosofia şi religia orientală - în ceea ce i se părea a fi un mod ideal de viaţă. Turnura aceasta poate apărea curioasă, avînd în vedere viaţa pe care a dus-o scriitorul însuşi. Chiar şi aşa, semnificaţia deplină a acestei mutaţii poate fi elucidată printr-o estimare atentă a valorii operei sale, simptomatică fiind în acest sens însăşi reacţia cititorilor şi criticilor săi şi popularitatea în continuă scădere cu care s-a văzut confruntat spre sfîrşitul vieţii sale.

In linii mari, căutarea realităţii de către Huxley a cunoscut trei direcţii. Cea dintîi marchează primele două decenii de activitate creatoare, încheindu-se o dată cu anii '30 - cînd scriitorul ia atitudine împotriva valorilor tradiţionale şi supune unei analize şi critici aspre civilizaţia morală, arătînd clar că învelişul ei strălucitor ascunde o serie de noţiuni şi principii false (ale religiei, patriotismului şi moralei, ale descoperirilor ştiinţifice şi impactului acestora din urmă asupra bunăstării generale). In operele mai importante din această perioadă (îndeosebi în romanele scrise în anii '20: *Galben de crom* - 1921, *Dans grotesc*- 1923, *File veştede* - 1925 şi *Punct Contrapunct* - 1928), scriitorul dă glas deziluziei pe care i-o produce societatea occidentală. Aceeaşi deziluzie poate fi sesizată şi în opera eseistică, de exemplu, în *Jesting Pilate (Ce-i adevărul ?)*[18], dar, spre deosebire de opera de ficţiune în care prevalează filosofia „lipsei de înţeles", în *Jesting Pilate* scriitorul crede încă în existenţa unor valori fundamentale „veşnice" - mergînd pînă la a afirma că valorile spirituale consacrate sînt fundamental corecte şi, deci, trebuie menţinute[79], şi că omul, în timp ce călătoreşte şi vede lumea, trebuie să discearnă între „perversiunile nedăunătoare şi cele care tind să nege ori să ia în derîdere valorile fundamentale"[80]. Un lucru este sigur, lui Huxley îi e greu să accepte Estul spiritualizat şi preferă materialismul Occidentului deoarece „în

23

realitate - iertată să ne fie exprimarea filosofică mai brutală - subtilitatea, fineţea şi complexitatea sînt atribute care aparţin materiei discutate, nu minţii"[81].

Jesting Filate (Ce-i adevărul ?) rămîne una dintre cele mai serioase cărţi scrise de Huxley. Religia orientală- ce avea să devină obsesia ultimilor săi ani -este respinsă aici, întrucît se dovedeşte incompatibilă cu „viziunea occidentală", raţionalistă a autorului. „Ceva mai puţină religiozitate, şi indienii ar putea avea mai multe şcoli, mai puţin praf şi mai multă hrană, chiar şi un fel de viaţă socială convenţională, bazată pe bunele maniere"[82]. Totodată, Huxley consideră că metafizica şi lumea cealaltă sînt invenţii pur umane[83], misticii neavînd cum ajunge la unirea cu Dumnezeu[84].

Un aspect deosebit de important îl constituie admiraţia pentru Buddha, cel care, dintre toţi liderii religioşi, este „cel mai puternic din punct de vedere intelectual"[85]. Aşadar, misticismul de tip oriental a reprezentat iniţial pentru Huxley resursa unei atracţii exclusiv intelectuale.

Ne-am referit mai în amănunt la această ipostază a lucrărilor cu caracter eseistic, deoarece ea explică evoluţia întrucîtva neaşteptată a scriitorului, de la romanele sceptice din anii '20 la ceea ce se poate socoti, pe bună dreptate, drept momentul hotărîtor al carierei sale literare : publicarea în 1936 a celui mai progresist roman al său, *Orb prin Gaza.* Romanul marchează momentul în care Huxley nu mai respinge valori, nepunînd nimic în locul lor, ci încearcă să perceapă esenţa existenţei umane şi, totodată, să găsească un sens al vieţii prin cultivarea a ceea ce este mai nobil în fiinţa umană.

A doua etapă de creaţie se întinde aproximativ pînă în 1937, cînd Huxley se stabileşte în Statele Unite, şi continuă apoi pînă la publicarea în 1945 a lucrării *The Perennial Philosophy (Filosofia eternă),* oglindind strădaniile scriitorului de a investiga posibilităţile oferite de misticism, îndeosebi de budism.

In ultimii cincisprezece ani de viaţă, Huxley a încercat să ilustreze faptul că religia şi ştiinţa se pot

asocia spre folosul omenirii. între altele, această ultimă etapă de creaţie înregistrează timp de doi ani, 1954-1956, un interludiu elocvent pentru momentul de vîrf al unei devastatoare crize spirituale trăite de Huxley, care şi-a găsit expresia literară într-un micro-roman, *The Genius and the Goddess (Geniul şi zeiţa),* publicat în 1955. Diferit din multe puncte de vedere de tot ceea ce scrisese pînă atunci ori avea să mai scrie, *Geniul şi zeiţa* ar putea servi cel mai bine drept „testament literar", fiind cea mai bună expresie a unei „chintesenţe a huxleyianismului".

Periodizarea de mai sus a creaţiei huxleyiene nu este scutită de subiectivism. Meritul ei constă, totuşi, în aceea că etapele pe care le-am delimitat urmăresc şi punctează destul de fidel evoluţia sau involuţia creaţiei lui Huxley, ţinînd cont astfel de transformările ei constante, de îmbrăţişarea ori, după caz, de rapida abandonare a unor idei.

Există un aspect care, oricît de subiectiv poate părea, nu trebuie nicidecum scăpat din vedere: personalitatea divizată a lui Huxley - sciziune ce avea să atragă după sine alte inconsecvenţe. Aşa cum scriitorul însuşi mărturiseşte antologic acest lucru, în poemul său *Contrary to Nature and Aristotle (Opus naturii şi lui Aristotel),* sufletul îi era o *amphisbaena*[86], un şarpe mitologic cu două capete, cîte unul la fiecare extremitate a corpului[87].

O altă scriere de tinereţe, poemul *Two Realities (Două realităţi),* ne dezvăluie un Huxley fascinat de mulţimea de posibilităţi de receptare a realităţii.

Huxley consideră că subiectivismul domină reprezentările pe care le avem despre realitate. De aici, conform punctului de vedere adoptat, posibilitatea ca acelaşi lucru, în funcţie de „modul cum este privit", să ne poată apărea atît comic, cît şi tragic, interesant sau plictisitor. Această diversitate de vederi este privită pe fundalul efemerităţii existenţei umane, precum simbolic exprimă poemul *Out of the Window (Pe fereastră)* din volumul *The Defeat of Youth (Tinereţe înfrîntă).* O confirmare a acestui punct de vedere o găsim în romanul *Antic Hay (Dans grotesc),* în care

Lypiatt vehiculează următoarea teorie, relativ frecventă în opera lui Huxley : „Fiecare dintre oameni este o farsă ambulantă şi, în acelaşi timp, o tragedie de acelaşi fel"[88].

Realitatea a fost considerată, prin urmare, ca pur-tînd însemnele subiectivităţii noastre. Această realitate subiectivă reprezintă doar o parte din realitatea obiectivă care lui Huxley îi apăruse iniţial drept o lume caracterizată prin urîţenie, determinism biologic şi economic.

In eseul *Do What You Will (Fă ce vrei),* scriitorul aduce critici lui Swift, cel care găsise inacceptabilă lumea intestinelor şi subsuorilor[89], opera lui Huxley furnizînd o mulţime de alte exemple în care acesta acuză scriitorii că sînt marcaţi de o viziune limitată asupra realităţii şi că trec cu privirea aspecte mai puţin plăcute[90]. In *Proper Studies (Studii adecvate),* Huxley recunoaşte însă faptul că „realitatea este într-atît de incomensurabil de complicată, încît ne e imposibil să o înţelegem într-un mod sintetic, ca un întreg"[91]. Scriitorul consideră că, neputînd ajunge la o înţelegere deplină a realităţii, trebuie s-o acceptăm aşa cum e, întrucît „viaţa nu e un joc de cuvinte încrucişate, cu rezolvare dată şi cu o recompensă pentru persoana ingenioasă care o intuieşte. Pentru enigma universului există tot atîtea răspunsuri cîţi oameni sînt. Fiecare răspuns reprezintă o ipoteză de lucru în termenii căreia cel care răspunde descoperă pe cale experimentală realitatea"[92].

In *Jesting Filate (Ce-i adevărul ?),* Huxley merge pînă la a cocheta cu ideea lipsei de scop a universului, precum şi cu aceea a lipsei de sens a oricăror încercări de a găsi o raţiune a existenţei, dat fiind faptul că, între atît de multe realităţi, acceptăm fără obiecţii „raţiunea de a ne afla acolo"[93]. Douăzeci de ani mai tîrziu, în *Thèmes and Variations (Teme şi variaţiuni),* Huxley se va referi plin de amărăciune la natura existenţei umane, concluzionînd că „existenţa noastră este, prin însăşi natura ei, contradictorie şi paradoxală"[94].

Să nu ne pripim să credem că Huxley a trecut cu vederea rolul important pe care-1 joacă ştiinţa în

înţelegerea realităţii. Dar încă din 1937, în *Ends and Means (Scopuri şi mijloace),* scriitorul nu a lăsat nici un dubiu asupra convingerii sale că ştiinţa este capabilă doar să măsoare şi să clasifice fenomenele, nu să le ofere o explicaţie din punct de vedere moral ori estetic.

In 1928, Mark Rampion, unul din protagoniştii romanului *Punct Contrapunct,* are revelaţia unei superiorităţi a instinctelor fiinţei umane, precum şi a înclinaţiei acesteia pentru educaţie şi mediul înconjurător[95]; de asemenea, în *Music at Night (Muzică nocturnă),* mîntuirea e definită drept „rezultatul anumitor calităţi înnăscute ale spiritului [...], cu alte cuvinte, este rezultatul favoritismului şi al predestinării"[96].

Dincolo de ereditate, ceea ce are importanţă este şi genul de educaţie primită în copilărie. Dacă oamenii se comportă cum se cuvine, aceasta nu se datorează faptului că ei au citit lucruri despre bună purtare şi despre morală sau raţiunile metafizice de a fi virtuos, ci faptului că au fost supuşi în timpul copilăriei unei educaţii comportamentale mai mult sau mai puţin sistematice[97]. Ceea ce nu înseamnă nici pe departe că Huxley acceptă pe de-a întregul sistemul de educaţie aşa cum este dat - adeseori fiind cît se poate de tranşant în opiniile de acest fel şi mergînd chiar pînă la recomandarea unui nou sistem de educaţie[98].

In unele dintre operele sale, Huxley a demonstrat fără putinţă de tăgadă că viaţa noastră se conduce după elemente situate în afara autocontrolului nostru. In *Thèmes and Variations (Teme şi variaţiuni),* vorbind despre Maine de Biran, scriitorul arată că acesta nu a putut ajunge la „mîntuirea mistică", deoarece „a fost din naştere cine a fost, datorită trupului, minţii, caracterului său, precum şi profesiei şi implicărilor sale în societate"[99].

Pe aceeaşi linie se înscriu şi observaţiile pe care le face Huxley în *Proper Studies (Studii adecvate):* „Cînd (un om) ajunge la vîrsta conştiinţei de sine, el este deja modelat de către părinţi, de profesori, de toate ideile şi prejudecăţile societăţii în care întîmplă-tor s-a născut"[100].

27

Lucru care nu-1 împiedică totuşi să scrie în *The Perennial Philosophy (Filosofia eternă)* că omul dispune de puterea de a ajunge la transcenderea de sine şi că orice „doreşte cu ardoare sau gîndeşte, crede şi simte reprezintă, ca să spunem aşa, Logos-ul, prin mijlocirea căruia însuşirea fundamentală a individului dă curs actelor ei creatoare"[101].

Pe de altă parte, Milton Birnbaum susţine că „impresia pe care ne-o lasă reflecţiile lui Huxley despre libertatea artistului, cele de dinaintea anilor '60, e că sînt expresia mai degrabă a unei dorinţe nemărturisite decît a unei convingeri clar demonstrate"[102].

Ceea ce explică, în mare măsură, strania combinaţie de optimism şi pesimism din operele scrise după această perioadă. „Pesimism în ceea ce priveşte lumea în general şi natura umană aşa cum este ea ilustrată de majoritatea oamenilor. Optimism legat de lucrurile care pot fi realizate de către cel care vrea aşa ceva şi ştie cum să acţioneze".[103]

Una dintre principalele resurse ale cinismului care se regăseşte în majoritatea operelor huxleyiene o reprezintă conştiinţa faptului că omul, orice ar face, nu este capabil să ajungă la o perspectivă completă asupra realităţii[104]. „Cele mai multe lucruri pe care sîntem învăţaţi să le respectăm şi să le venerăm nu sînt demne de vreo altă atitudine decît cinismul"[105], afirmă Propter în *After Many a Summer (După multe veri).*

Lipsa de încredere atît în virtuţile filosofiei, cît şi în cele ale ştiinţei (dat fiind că acestea se dovedesc incapabile să explice realitatea) 1-a făcut pe Huxley să se apropie de misticism, în căutarea realităţii absolute pe care o descoperă sinonimă cu realitatea divină, ori cu Trinitatea. „Realitatea ultimă este simultan transcendentă şi imanentă. Dumnezeu este creatorul şi susţinătorul lumii ; împărăţia lui Dumnezeu se află, totuşi, şi în noi [...]"[106]. Modul în care se poate ajunge la această realitate absolută constă în negarea lumii ego-ului, iar filosofia acestei realităţi absolute constituie filosofia eternă, *fîhilosophia perennis* -termenul a fost inventat de către Leibniz ; dar aceasta, în sine (metafizica ce recunoaşte existenţa unei

28

Realităţi divine, esenţială pentru lumea lucrurilor, existenţelor şi minţilor; psihologia care găseşte în suflet ceva asemănător sau chiar identic cu Realitatea divină ; eticul care plasează sfîrşitul

existenţei umane în cunoaşterea Temeiului imanent şi transcendent a ceea ce e viu) există din timpuri imemoriale şi este universală"[107].

Huxley ajunge astfel la concluzia că pierderea personalităţii reprezintă singurul leac eficace pentru o lume care nu oferă prea multe motive de mulţumire[108]. Pierderea aceasta de personalitate (ori de sine) trebuie asociată cu hotărîrea de a trăi în afara timpului şi a spaţiului[109].

Este vorba însă de o transcendere de sine ce nu poate fi realizată de către majoritatea oamenilor, care s-au cam săturat de realităţile acestei lumi, ca şi de ei înşişi, în pofida aspiraţiei lor către o transcendere de sine şi, în consecinţă, către realitatea absolută. Huxley consideră, în acest sens, că cei mai mulţi oameni manifestă o tendinţă spre transcenderea de sine, dar într-o majoritate zdrobitoare de cazuri tot ceea ce reuşesc e fie o „transcendenţă de sine descendentă" (folosind binecunoscutele, des frecventatele „căi magistrale" pe care le reprezintă drogurile, sexualitatea ordinară şi instinctul de turmă al maselor[110]), fie o „transcendenţă de sine orizontală" (reprezentată de ceva tot atît de trivial precum hobby-urile ori tot atît de preţios precum iubirea dintre soţi). Huxley mai observă că, dacă transcendenţa de sine orizontală nu este însoţită de un efort conştient şi susţinut de a înfăptui transcendenţa de sine ascendentă (mistică), lucrurile bune, tot binele la care se poate ajunge, vor fi amestecate cu lucrurile rele.

Oricît de fascinat a fost de autonegare, Huxley nu a putut să nu înţeleagă că ea nu avea nici un fel de priză la majoritatea oamenilor. Milton Birnbaum afirmă despre Huxley că, „exceptînd personajele romanului *Island (Insula),* toţi misticii romanelor sale sînt, într-o măsură îndeajuns de semnificativă, fie oameni în vîrsta, fie complet lipsiţi de responsabilităţi familiale"[111].

29

Dificultatea enormă întîmpinată în atingerea unei transcenderi de sine se prea poate să-1 fi determinat pe Huxley să recurgă la droguri[112]. Neîndoielnic însă, întreaga teorie a transcendenţei de sine reprezintă un indicator simptomatic pentru criza spirituală de care a fost cuprins în ultimele două decenii de viaţă. Exemplu tipic de intelectual pierdut într-o lume a ideilor (într-un fel aducînd cu protagoniştii scrierilor lui Camil Petrescu, cum ar fi Gelu Ruscanu, din *Jocul ielelor),* Huxley a eşuat în încercările sale de a găsi realitatea absolută, lucru ce poate fi pus mai ales pe seama „detaşării intelectuale" care-1 caracteriza. In consecinţă, orice încercare de înţelegere a lumii e sortită să ne apară utopică atunci cînd e privită din punctul de vedere corespunzător unei „detaşări", respectiv al unei „neimplicări".

Lucrul acesta poate apărea şi mai paradoxal atunci cînd e raportat la faptul că Anthony Beavis (din romanul *Orb prin Gaza)* ajunge la concluzia că detaşarea personală este un ideal greşit nu doar la nivelul individului, ci şi la acela al unei „politici internaţionale"[113].

Ca şi Beavis, Huxley şi-a dat seama că e lipsit de experienţa directă a vieţii. „Referirea la teoria curajului, sacrificiului de sine, răbdării, fără a avea vreo cunoştinţă despre modul de a le practica" îl face pe Beavis să se simtă copleşit de ruşine. Punctul său slab (şi, prin extrapolare, al lui Huxley însuşi) este exprimat cu claritate: „Nestabilirea unor contacte, mi-am dat seama, este primejdioasă ; dar, din momentul în care le stabilesc, mă descopăr făcînd paradă de asta şi încercînd să-i domin pe cei din jur [...] printr-o etalare pur verbală a unor virtuţi pe care nu le pot pune în practică"[114].

Acumularea unui impresionant bagaj de cunoştinţe despre lume, aranjate cu grijă într-un fel de fişier mental, nu este totuşi echivalentul înţelegerii adecvate.

Poziţia neangajată a lui Huxley este cea care generează întreaga neînţelegere, afectîndu-i nu doar viaţa, ci şi opera. Autorului pare să-i lipsească „empatia", ceea ce explică de ce multe dintre personajele sale nu sînt decît faţete ale eului său[115].

30

Ideea negării de sine nu trebuie exclusă din discuţie pe motivul că ar fi pe de-a-ntregul lipsită de relevanţă. Ceea ce poate ea sugera, la o examinare mai atentă, e faptul că Huxley era conştient de necesitatea depăşirii limitelor egoismului, în căutarea valorilor supreme. Numai că, în loc să-şi fi identificat aspiraţiile cu cele ale comunităţii (din păcate, scriitorul avînd prea puţină experienţă de acest fel), el a căutat un înţeles doar în infinit şi atemporalitate. Paradoxul, resimţit cît se poate de

dureros de către Huxley, consta în motivaţia ultimă de a elabora o fîlosofie eternă, oferind semenilor o cale de ieşire dintr-o existenţă haotică şi de accedere la o existenţă superioară.

In ultimul său roman, *Island (Insula),* Huxley a încercat să demonstreze - nu foarte convingător - că o unire a ştiinţei şi artei occidentale cu religia orientală (filosofia budistă) reprezintă scopul căutărilor sale de o viaţă. Ironic, în această unire dintre religie şi ştiinţă, cea de-a doua e considerată ca fiind producătoare de „moksha medicine", adică de „revelatorul realităţii", „pilula adevărului şi frumuseţii"[116], o idee pe care am întîlnit-o deja în romanul *Minunata lume nouă,* unde tot un produs chimic, *soma,* era sursa păcii sufleteşti.

De ce, totuşi, nu a crezut Huxley pe deplin în ştiinţă? Un răspuns ar putea fi cel oferit de eseul *Science, Liberty and Peace (Ştiinţa, libertatea şi pacea),* în care scriitorul afirmă că „în pofida instruirii de care dispun oamenii de ştiinţă şi tehnicienii (probabil, datorate într-adevăr caracterului îngust, specializat al instruirii lor), aceştia rămîn întru totul capabili de cele mai primejdios de iraţionale prejudecăţi ; în plus, ei nu sînt nici imuni la manifestările unei propagande înşelătoare. Aceiaşi oameni care resping superstiţiile [...] nu au nici o reţinere în a accepta şi recunoaşte infailibilitatea ministrului de externe din ţara lor, precum şi caracterul cvasidivin al conducătorului acesteia"[117].

Se înţelege de la sine că lipsa unei ideologii politice autentice 1-a determinat pe Huxley să vadă în religia orientală partenerul ideal al ştiinţei în acea

31

uniune care ar fi putut guverna societatea ideală din romanul *Island (Insula).*

Dacă aşa stau lucrurile, căutarea valorilor, în care Huxley s-a angajat, precum şi încercarea lui de a ajunge la o înţelegere absolută a realităţii nu s-au încheiat niciodată. Opiniile unui critic precum Keith May par a fi, în acest sens, cele mai apropiate de adevăr: „El (Huxley) nu a ajuns niciodată un mistic autentic, ci a rămas un scriitor profesionist (cele două vocaţii fiind, probabil, incompatibile)"[118].

*

Huxley a murit la 22 noiembrie 1963, dar moartea sa a trecut aproape neobservată de presa americană. Ironia hazardului făcuse ca în aceeaşi zi să fie asasinat preşedintele John Fitzgerald Kennedy. în plus, ca şi cum acesta nu era un caz singular de rupere a echilibrului social, într-o succesiune rapidă în timp aveau să urmeze asasinarea lui Martin Luther King şi asasinarea lui Robert Kennedy. Moartea lui Huxley a survenit astfel într-un context socio-istoric care -pe fundalul contrastant al unei turbulenţe tot mai mari a vieţii sociale - a scos şi mai mult în evidenţă preocuparea sa dintotdeauna faţă de principiile morale. Orice încercare de analiză a posibilei interdependenţe dintre căutarea de către Huxley a unui ideal moral şi, apoi, pesimismul indus de o civilizaţie ale cărei tot mai impresionante performanţe tehnologice aveau drept consecinţă dezumanizarea şi alienarea, scoate în evidenţă una dintre trăsăturile distinctive ale operei sale : „dilema morală".

în calitate de moralist, care se foloseşte de literatură ca mijloc de diseminare a unor idei, Aldous Huxley s-a preocupat, înainte de toate, de exprimarea „Adevărului întreg", al cărui efect cathartic îl considera a fi cel mai durabil[119].

Cu toate astea, cititorul care se apropie cu superficialitate şi prejudecăţi de proza lui Huxley ar ajunge la concluzia falsă că ea se remarcă mai ales printr-o lipsă de sens, decît prin vreo căutare a „Adevărului întreg"; cu atît mai mult cu cît scriitorul a făcut el

32

însuşi cîndva o confesiune în acest sens. „în ceea ce mă priveşte", afirmase Huxley cu acel prilej, „ca, de altfel, şi pentru, neîndoios, marea majoritate a contemporanilor noştri, filosofia lipsei de sens a reprezentat, esenţialmente, un mijloc de cîştigare a unei libertăţi"[120].

Ceea ce se impune încă de la o primă lectură a operei lui Huxley e copleşitoarea confuzie morală ce apare în cele mai multe dintre romanele lui[121]. Dar, aşa cum a afirmat A.C. Ward, „[...] dezgustul şi disperarea acestuia nu sînt dirijate împotriva vieţii umane ca atare, ci doar împotriva degradării vieţii pe care o observă în jurul său [...] Aldous Huxley poate fi considerat drept un scriitor nedecadent şi moral, deoarece desluşim permanent, în fundalul cărţilor sale, sugestia că există un mod de viaţă mai dezirabil şi că acesta trebuie găsit"[122]. Motiv în plus ca şi noi să subscriem integral la tentativa lui Peter Bowering de a plasa romanul *Orb prin Gaza* (primul roman în care existenţa umană

tinde să îşi recupereze un înţeles) în centrul operei scriitorului privite ca întreg[123]. De la primul său roman, *Galben de crom* (1921), şi pînă la *Orb prin Gaza* (1936), tema regenerării morale poate fi regăsită în latenţa ei în lucrări precum *Dans grotesc* - 1923, *File veştede* - 1925, *Punct Contrapunct* - 1928 şi *Minunata lume nouă* - 1932. Urmărind această secvenţă cronologică, cititorul atent nu poate să nu observe că personajele care lipsesc din aceste romane sînt tocmai cele mîntuitoare, cele care exprimă bunăvoinţă, capabile să indice o ieşire din marasmul confuziei morale. Desigur, putem întîlni şi în opera huxleyiană profeţi precum Scogan *(Galben de crom),* Coleman *(Dans grotesc),* Cardan *(File veştede),* dar în pofida inteligenţei lor sclipitoare, precum şi a unor interesante silogisme, aceştia pot fi cu greu consideraţi exemple de comportament demne de urmat. Mark Rampion *(Punct Contrapunct),* personajul care, în multe privinţe, a fost inspirat de figura lui D.H. Lawrence, este primul care evidenţiază convingător necesitatea unei schimbări fundamentale în comportarea oamenilor moderni. Chiar şi aşa, unii exegeţi[124], influenţaţi de bună seamă de D.H. Lawrence,

33

îl consideră pe Mark Rampion ca fiind neconvingător[125] ori, în cel mai bun caz, îl privesc ca marcînd o fază trecătoare din cariera literară a lui Huxley. Adevărul e că Rampion constituie un model ce poate fi imitat, dar care (pe fundalul romanului şi al incapacităţii lui Huxley de a evidenţia altfel decît la modul teoretic proslăvirea vieţii de către Lawrence) nu are idee de dificultăţile majore cu care se confruntă alte personaje huxleyiene, rămînînd un profet izolat.

Căutarea, de către Gumbril Jr., a unui mod superior de viaţă apare prematură. Totuşi, un personaj precum Calamy (din *File veştede)* renunţă cît se poate de semnificativ la o societate salonardă şi la conversaţiile ei sterile, încercînd să ajungă, în cadrul unei existenţe contemplative, la un nivel superior de înţelegere a vieţii.

Primul personaj cu adevărat convingător este Dr. Miller *(Orb prin Gaza),* sub a cărui îndrumare, Anthony Beavis, un om pierdut din punct de vedere moral, face primii paşi pe calea mîntuirii. El reprezintă prototipul „personajelor virtuoase, adulte, care nu se ataşează de nimeni", cele care vor deţine o poziţie centrală în opera lui Huxley, întrucît, precum însuşi scriitorul afirmă, „exemplul literar se dovedeşte a fi un instrument redutabil în modelarea caracterului. Problema este însă că majoritatea exemplelor noastre literare [...] reprezintă doar idealizări ale omului senzual de rînd"[126].

Propter *(După multe veri)* şi Bruni Rontini *(Time Must Have a Stop - Timpul trebuie să aibă sfirşit)* au fost personaje create cu intenţia de a îndrepta situaţia de mai sus - căutînd izbăvirea în misticism, dar care, spre deosebire de Dr. Miller, sînt mai degrabă ipostazieri palide ale unor principii, decît salvatori autentici. Tema convertirii rămîne însă o temă care nu va fi epuizată decît în ultimul roman al lui Huxley, *Insula.*

Tema regenerării morale nu este abordată, aşadar, într-un singur fel în beletristica huxleyiană. Calamy se retrage în munţi, unde poate medita fără a fi deranjat. Cititorul simte însă că viaţa solitară nu

34

poate contribui defel la găsirea unei soluţii etern valabile, lucru de care îşi dau seama şi celelalte personaje din roman. Primul pas a fost, totuşi, făcut; unul după altul, toate celelalte personaje aflate în căutarea mîntuirii morale fac acelaşi lucru, mai întîi printr-o dezavuare a societăţii corupte. Nota aceasta de respingere poate fi întîlnită în toate operele importante ale lui Huxley. în paralel însă se poate observa şi o amplificare a tendinţei lui Huxley de a vedea în utopii un debuşeu pentru aspiraţiile sale sociale. Idealul lui Scogan, legat de statul raţional - această formă deghizată a Republicii lui Platon - este atins în *Brave New World (Minunata lume nouă).* Concluzia acestei cărţi nu lasă loc nici unei ambiguităţi : o societate de sclavi mecanizaţi este cu totul incompatibilă cu izbăvirea individului în sine. *Ape and Essence (Maimuţă şi esenţă)* oferă exact reversul acestei situaţii. Aici, după cum observă criticul Peter Bowering, „în ajunul unui război termonuclear, idealul suprauman al ştiinţei şi progresului se prăbuşeşte sub presiunea unui regres subuman"[127].

Ar fi cu totul eronat să vedem doar latura sumbră a utopiilor. Există destule aspecte pozitive ale utopismului, legate îndeosebi de felul în care se resimte vieţuirea în comunităţile izolate, care nu atentează la libertatea spiritului uman. Dovezi elocvente în acest sens furnizează existenţa armonioasă

pe care o duce Sir Hercules Lapith *(Galben de crom),* Londra din vremea lui Christopher Wren *(Dans grotesc),* experimentele lui Propter în domeniul vieţii transcendentale *(După multe veri),* precum şi paradisul pămîntesc regăsit în Pala - acolo unde o filosofie bazată pe toate aspectele existenţei umane să fie o parte integrantă a vieţii de flecare zi. Toate exemplele de mai sus se vor dovedi, în ultimă instanţă, efemere - Huxley sesizînd faptul că nimic nu poate transcende existenţa lor istorică trecătoare.

Ceea ce nu înseamnă că o căutare a unui mod de viaţă mai bun - dacă nu ideal - nu a fost tema majoră (şi, poate, singura cu adevărat importantă) a romanelor lui Huxley. Această căutare a fost influenţată

considerabil de conflictul existenţei lui ca om şi ca scriitor - presupusa incompatibilitate între ştiinţă şi religie.

Pentru Anthony Beavis *(Orb prin Gaza),* ştiinţa a făcut ca dogmele creştine să fie inacceptabile din punct de vedere intelectual, iar descoperirile ştiinţifice (în măsura în care acestea reprezentau într-adevăr ceva) au dus la dispariţia moralităţii. In felul acesta, provocarea adresată valorilor morale, aşa cum i se va fi impus aceasta lui Huxley însuşi începînd din anii '20, era o provocare prin excelenţă ideologică, o problemă de dialectică făcînd apel mai degrabă la intelect decît la emoţii. Acesta e şi motivul pentru care orice încercare de a analiza transformarea treptată a lui Huxley într-un moralist trebuie să pornească de la examinarea acelor idei care, în cazul său, au antrenat o criză morală, iar apoi a celor care, sub presiunea unei lipse de sens, i-au alimentat dorinţa de a găsi un mod de viaţă mai bun.

In mare, contextul ideologic a fost determinat de contradicţia dintre perfectibilitatea ştiinţifică şi cea morală. In acest sens, în anii '20, prăpastia dintre ştiinţă şi moralitate părea a se fi adîncit iremediabil. Un intelectual de marcă precum Bertrand Russell vorbeşte încă de la începutul secolului despre o lume pe care ştiinţa o prezenta ca lipsită de sens şi golită de orice înţeles, omul şi creaţia sa nefiind decît rezultatul unui act de creaţie orb, produsul unei accidentale îmbinări de atomi, iar universul său doar o bizarerie a întîmplării, sortit să dispară o dată cu sistemul solar[128].

Către sfîrşitul celui de-al doilea război mondial, descoperirile ştiinţifice au început să-şi releve întreaga semnificaţie. In acest concurs de împrejurări, nu numai că ştiinţa nu avea cum atrage după sine vreun progres al moralităţii, dar între cele două domenii s-a ajuns chiar şi la un conflict de interese. Nu întîmplător, unul dintre scriitorii cei mai autorizaţi să vorbească despre acest conflict a fost tot un englez, H.G. Wells. In aceeaşi ordine de idei, să nu uităm nici că, în opinia lui T.H. Huxley, ştiinţa şi religia au fost

dintotdeauna inamici naturali - una aducînd lumină minţii oamenilor, iar cealaltă confuzie, progresul uman, în genere, fiind direct proporţional cu victoria uneia asupra celeilalte[129]. încă din timpul vieţii lui T.H. Huxley au ajuns să fie exprimate primele dubii în ceea ce priveşte natura ultimă a victoriei progresului şi luminării oamenilor. Viziunea simplist-mecanicistă asupra universului care dăinuia încă de pe vremea lui Descartes şi Newton fusese extinsă treptat de la materia lipsită de viaţă la omul însuşi. Conform viziunii secolului al XVII-lea asupra lumii, dualismul cartezian rezerva omului o poziţie privilegiată, considerîndu-1 drept un organism ce se putea autodetermina. Sub impactul darwinismului însă, poziţia privilegiată a omului a fost subminată complet. în studiul său *On The Physical Basis of Life (Despre baza fizică a vieţii),* apărut în 1869, T.H. Huxley susţinea teza că progresul ştiinţei a însemnat întotdeauna o extindere a domeniului materiei şi cauzalităţii, precum şi izgonirea treptată din toate domeniile gîndirii umane a ceea ce, în mod obişnuit, numim spirit şi spontaneitate. Aceasta este originea dilemei morale şi în cazul lui Aldous Huxley.

Drept exemplificare a ideii de mai sus poate servi şi meditaţia lui Cardan *(File veştede)* legată de problema vieţii şi a morţii: „[...] cea mai mare tragedie a spiritului este că mai devreme sau mai tîrziu acesta este sufocat de corpul bolnav; mai devreme sau mai tîrziu ajungi să nu mai gîndeşti ; simţi doar durere, vomiţi şi te cuprinde amorţeala. Tragediile spiritului nu sînt decît nişte simple fanfaronade şi gesturi retorice pe marginea vieţii, iar spiritul însuşi nu este decît o exuberanţă accidentală, produsul supraabundenţei de energie vitală [...]"[130].

Dar argumentul poate cu adevărat hotărîtor pentru teza de mai sus îl furnizează o afirmaţie a lui D.H. Lawrence : „Capacitatea noastră de înţelegere, ştiinţa şi idealismul nostru au făcut ca oamenii să fie cuprinşi de aceeaşi ciudată fantezie a repulsiei faţă de propria persoană ca atunci cînd, de fiecare dată cînd se uită în oglindă, şi-ar vedea craniile. Un om

este produsul unui proces ştiinţific şi biologic, de tip cauză şi efect, înveşmîntat într-un ideal, nu-i aşa? Nu e deloc de mirare că-si zăreşte scheletul rînjind de sub piele"[131].

In majoritatea romanelor scrise de Huxley, ştiinţa apare drept distrugătoare de valori ; Darwin, Freud, Havelock Ellis sau Jung par să aspire fiecare, pe rînd, la prezentarea imaginilor unei lumi în care omul este privat de libertatea de gîndire şi acţiune.

O serie de descoperiri ulterioare, cum ar fi teoria relativităţii a lui Einstein sau teoria cuantică a lui Eddington, au indicat cu claritate faptul că o reconciliere între ştiinţă şi moralitatea de tip tradiţional nu ar fi imposibilă[132]. Huxley s-a lăsat cuprins de entuziasmul general, dar apoi a devenit exponentul unor concluzii pesimiste : „Am aflat că nimic nu este simplu şi în conformitate cu vreo schemă raţională, cu excepţia a ceea ce noi înşine am inventat, şi că Dumnezeu nu gîndeşte nici în termenii lui Euclid, nici în aceia ai lui Rieman, şi că ştiinţa nu a inventat nimic"[133].

Oricît de paradoxal ne poate apărea Huxley, este clar că el, la fel ca mulţi dintre contemporanii săi, nu a reuşit să-şi dea seama că deziluzia sa ultimă se lega nu de descoperirile ştiinţei ca atare, ci de imposibilitatea de a le face să învingă silogismele unei filosofii idealiste. în strînsă conexiune cu aceasta se află eroarea de a identifica ştiinţa cu metoda ştiinţifică şi cu lumea concepută ca întreg. Aldous Huxley şi-a dat seama el însuşi de acest lucru în *Scopuri şi mijloace,* ajungînd să remarce plin de amărăciune: „Convingerea noastră că lumea e lipsită de sens poate fi pusă parţial pe seama unei veritabile erori intelectuale ; aceea de a identifica lumea ştiinţei - o lume din care înţelesul şi valoarea au fost excluse intenţionat - cu realitatea ultimă"[134].

Această incapacitate de a se împăca cu ideea unei lumi golite de sens 1-a făcut pe Huxley să se întrebe dacă nu cumva adevărul şi bunătatea ţin în mod intrinsec de însăşi natura lucrurilor. Aceasta a fost starea de spirit care a precedat aderarea scriitorului la misticism. Totuşi, în pofida marii sale curiozităţi

intelectuale şi a preţuirii pe care a dat-o informaţiei corecte, Aldous Huxley nu a ajuns niciodată la o filosofie esenţială care ar fi putut să fie compatibilă din punct de vedere neangajat, neînregimentat.

Huxley ajunge treptat la concluzia că „doctrinele etice pe care le recomanda Guatama Buddha în *Tao Te Ching* şi cele conţinute în Predica de pe Munte, ori cele predicate de către cei mai de seamă sfinţi creştini nu sînt deosebite una de alta"[135].

Acest fapt dovedeşte că mulţi filosofi şi mistici, aparţinînd unor culturi diferite, erau convinşi că lumea are un înţeles. Ceea ce Huxley s-a străduit să realizeze astfel a fost o filosofie eternă - numită „ipoteza minimal-lucrativă", ale cărei doctrine fundamentale să ofere omului un ajutor eficient în găsirea unui înţeles, într-o lume aparent lipsită de înţeles[136].

O privire de ansamblu asupra misticismului scriitorului nu poate însă evita astfel şi un anumit eclectism. Pentru Huxley, misticismul a reprezentat o sinteză personală (după cum, de altfel, scriitorul a şi subliniat în cuvîntul introductiv la *Bhagavad Gita),* o încercare de a demonstra că, în ultimă instanţă, hinduismul, budismul mahayana, religia mahomedană, creştinismul şi, mai presus de toate acestea, budismul zen[137] reflectă faptul că „scopul existenţei umane îl constituie descoperirea Adevărului, Cunoaşterii unitare a Trinităţii"[138].

Criticul Peter Bowering tratează amplu dilema morală a scriitorului (stare pe care noi înclinăm să o numim mai degrabă „criză morală"). Bowering scoate în evidenţă importanţa dilemei respective pentru înţelegerea evoluţiei literare a lui Huxley şi a convertirii acestuia, în cele din urmă, la misticism.

Opinia lui Bowering în legătură cu evoluţia celor mai importante romane ale lui Huxley, precum şi cu importanţa temei salvării, este întru totul acceptabilă. Nu acelaşi lucru se poate însă spune despre concluziile sale privitoare la „dilema morală" a lui Huxley. Explicînd misticismul scriitorului drept o

consecinţă a deziluziei cauzate de societatea modernă în care valorile spirituale au ajuns să fie strivite de

39

performanţele tehnologiei (de aceste mijloace perfecte, dar scopuri greşite, cum credea Einstein), Peter Bowering îşi va încheia capitolul „Dilema morală" cu următoarea remarcă : „Huxley afirmă că un singur lucru dătător de speranţă a fost descoperit, un lucru care să fie totodată şi compatibil cu viziunea etică a unei filosofii eterne. E vorba de *satyagrapha* lui Ghandi, rezistenţa nonviolentă sau ceea ce Thoreau numea «nesupunere civilă», pe aceasta clădindu-se speranţa lui Huxley în revoluţiile viitoare"[139].

Această atitudine a reprezentat în mod cert şi primul pas înspre societatea ideală din Pala, „unde ştiinţa şi religia ar urma să conlucreze pentru mai binele omenirii"[140].

A eticheta creaţia literară a lui Huxley din ultimii săi ani de viaţă drept eminamente mistică ar fi o decizie tot atît de pripită ca şi trecerea cu vederea a notei mistice ce-i carcterizează multe din scrieri. Cert este faptul că, pentru Huxley, misticismul nu a reprezentat o privire atotcuprinzătoare asupra vieţii şi moravurilor, un scop în sine ; această opinie fiind sugerată, între altele, chiar de către cercetările neîncetate pe care - ajungînd uneori pînă în pragul absurdului - scriitorul le-a întreprins în vederea găsirii unei ipoteze de lucru minimale, respectiv a unei filosofii eterne care să poată furniza credinţă „celor care nu dau din naştere membri ai bisericii şi cărora umanismul nu le era suficient"[141].

Paul West pare şi mai convingător, atunci cînd afirmă că intelectul neangajat care manifestă detaşare riscă să se plictisească[142]. Ce altceva decît incapacitatea de a accepta renunţarea mistică drept ultim adevăr să-i fi sugerat lui Huxley experienţele prin care a urmărit să pună în evidenţă efectul mescalinei, L.S.D.-ului şi al altor substanţe halucinogene asupra vieţii spirituale a omului?

Dincolo de misticism, dincolo de o abordare cinică sau doar sceptică a vieţii, se poate întotdeauna sesiza neliniştea scriitorului legată de destinul uman. Dintre comentatorii operei huxleyiene, Stephen Spender pare să fie cel care a surprins cel mai bine întreaga

40

semnificaţie a neliniştii de care a fost cuprins Huxley atunci cînd afirmă că acesta a făcut dovada unui spirit caritabil[143]. Căci, într-adevăr, orice cititor mai atent nu poate să nu-i recunoască efortul de a găsi un înţeles într-o lume confuză, care manifestă derută în plan intelectual, estetic şi moral. Prozatorul s-a consacrat studiului atent al „eşantioanelor" celor mai diverse fenomene individuale ori sociale, ajungînd în cele din urmă la impasul pe care reuşise întotdeauna să-1 evite: acela de a le confunda cu realitatea.

într-un studiu asupra filosofiei lui Zenon, Hegel face afirmaţia că „principala dificultate o antrenează gîndirea însăşi, întrucît ea separă ipostazele unui obiect, care în realitate nu se prezintă niciodată separat. Gîndirea (ori raţiunea) este cea care atrage după sine păcatul, întrucît omul a mîncat din fructul cunoaşterii şi al răului, dar gîndirea însăşi este cea care îndreaptă această greşeală"[144].

Cert rămîne faptul că scriitorul a văzut şi a considerat totul dintr-un punct de vedere intelectual detaşat (iar apoi mistic). Acesta este şi motivul pentru care majoritatea personajelor sale nu sînt decît proiecţii ale unora dintre trăsăturile creatorului lor. Criza lor morală reprezintă astfel dilema morală a lui Huxley-dilemă care avea să-i provoace, între altele, şi următoarea confesiune : „Am văzut lumina zilei, rătăcitor fiind între două lumi, una moartă, cealaltă lipsită de puterea de a se naşte, şi am avut parte de ce era mai rău în amîndouă. Căci fiecare din acestea reclamă prezenţa ta integrală acolo, să fii pe faţă - ca Micawber, aşa cum este acesta pentru el însuşi în timp ce îşi bea punciul: cu Limpedea Lumină a vidului, aşa cum este aceasta pentru ea însăşi. Pe cîtă vreme, eu am tins întotdeauna să mă situez pe o altă poziţie, într-o lume a analizei, în egală măsură nefavorabilă pentru modul de viaţă micawberian, pentru arta de tip tolstoian, ca şi pentru spiritualitatea contemplativă. Titlul primei mele cărţi de povestiri, *Limbo,* a fost, în această privinţă, după cît îmi pot da seama acum, profetic"[145].

41

*

Dacă *Punct Contrapunct* este, după majoritatea estimărilor, cel mai cunoscut dintre romanele lui Aldous Huxley, dacă scriitorul însuşi înclina să creadă că *Timpul trebuie să aibă sfirşit* este cel mai

reuşit dintre romanele sale, dacă microromanul *Geniul şi Zeiţa* are o valoare de testament literar şi a fost considerat de Edwin Muir „cel mai bun lucru scris de Aldous Huxley"[146], *Minunata lume nouă* este romanul huxleyian cu cea mai amplă rezonanţă în timp.

Publicat pentru prima oară de editura londoneză Chatto & Windus în 1932, *Minunata lume nouă* este o utopie ce continuă o tradiţie bine conturată în literatura engleză, în care se înscriu *Utopia* lui Thomas More (1516), *New Atlantis (Noua Atlantida)* de Francis Bacon (1626), *Gulliver's Travels (Călătoriile lui Gulliver)* de Jonathan Swift (1726), *Erewhon (Ireiacin)* de Samuel Butler (1872), A *Modern Utopia (O utopie modernă)* de H.G. Wells (1905) etc.

Dar un scriitor şi om de litere de excepţională valoare ca Anthony Burgess preferă să folosească termenul de *dystopia,* atunci cînd se referă la Aldous Huxley[147].

Distopia sugerează o existenţă utopică esenţial-mente negativă, respingătoare, în timp ce *utopia* exprimă o viziune optimistă asupra unei lumi posibile cîndva în timp sau undeva în spaţiu.

Credem că *Minunata lume nouă,* titlul asociat în mod ironic cu entuziasta exclamaţie a Mirandei din *Furtuna* lui Shakespeare - „O, minunată lume nouă în care trăiesc astfel de oameni"[148], nu este atît o distopie, cît o previziune cu un important suport ştiinţific legată de potenţialul evolutiv al civilizaţiei occidentale, aşa cum apărea el în anii '30.

In *Do What You Will (Fă ce vrei),* Aldous Huxley declară fără ezitare : „De cîte ori dau peste o carte despre viitor, mă încearcă un sentiment de plictiseală

«[149]

şi exasperare .

Şi totuşi, *Minunata lume nouă* este o carte despre viitor, chiar dacă Huxley dezavua astfel de cărţi, iar

42

unii exegeţi, cum ar fi Alexander Henderson, cred că romanul are un subiect ce vizează strict lumea contemporană[150].

Indiscutabil, *Minunata lume nouă* îşi are sorgintea în deceniul al patrulea al secolului nostru, chiar dacă evenimentele descrise sînt situate în timp în anul 632_{A}d.F. (după Ford)[151].

In ceea ce priveşte rolul ştiinţei în evoluţia umanităţii, Aldous Huxley se apropie întrucîtva de H.G. Wells, în ale cărui scrieri ştiinţifico-fantastice întîlnim aceeaşi angoasă provocată de dezvoltarea ştiinţei si tehnologiei în detrimentul valorilor spirituale[152].'

Problematica din *Minunata lume nouă* a rămas o obsesie pentru Aldous Huxley pînă la sfîrşitul vieţii, realitate dovedită de prefaţa din 1948 la *Minunata lume nouă,* de *Reîntoarcere în minunata lume nouă,* scriere cu caracter eseistic apărută în 1958, precum şi de romanul *Insula,* publicat în 1962, cu puţin timp înaintea morţii autorului.

Neliniştile şi previziunile sumbre declanşate de pericolul suprapopulării nu l-au preocupat doar pe Huxley. Nu mult mai tîrziu, George Orwell scria romanul *1984,* în care vechii obsesii malthusiene i se adaugă viziunea ideologizării în masă. De altfel, în eseul intitulat *The Double Crisis (Dubla Criză)* din volumul *Teme şi variaţiuni,* Aldous Huxley spune : „Rasa umană trece printr-o perioadă de criză, iar această criză se manifestă, ca să spunem aşa, la două niveluri : un nivel superior al crizei politice şi economice şi un nivel inferior, al crizei demografice şi ecologice"[153].

„Scopul uşor sesizabil al romanului *Minunata lume nouă* este prezentarea unei societăţi structurate şi controlate după principiile sistemului de castă implementat ştiinţific. In această societate, Henry Ford este profetul respectat, iar producţia de serie e considerată principala coordonată a civilizaţiei. Oamenii din „minunata lume nouă" sînt produşi în eprubete, sexul împreună cu un drog euforizant, numit *soma,* avînd doar rolul de a menţine stabilitatea socială printr-o senzaţie de plăcere şi de mulţumire într-o

43

lume ajunsă, în fine, nu doar la deplină stabilitate, ci şi la deplină despiritualizare.

Esenţa cărţii este redată de conflictul de idei ce-i are ca protagonişti pe Controlorul Mondial, Mustafa Mond (pe care unii exegeţi sînt înclinaţi să îl ase-muiască cu Marele Inchizitor din *Fraţii Karamazov* de Dostoïevski), şi pe John Savage (Sălbaticul, nume cu rezonanţă simbolică), personaj născut pe cale naturală, o realitate absolut dezgustătoare în „minunata lume nouă", posibilă doar în

rezervaţiile sălbatice izolate de zona necontaminată a civilizaţiei din anul 632 după Ford, din care face parte şi fostul teritoriu al Marii Britanii.

Sălbaticul a avut ca singură sursă de informaţie şi educaţie un volum uzat al *Operelor complete* ale lui William Shakespeare, păstrat printr-o minune în rezervaţia unde a trăit împreună cu mama sa alcoolică, pînă la contactul cu civilizaţia „minunatei lumi noi", lucru posibil graţie personaj feminin prototip al femeii „fordiene", Lenina Crowne.

John Sălbaticul este un înfocat apărător al lui Shakespeare, al istoriei umane tradiţionale care, deşi nescutită de toate tarele existenţei, nu este despiri-tualizată. Mustafa Mond este adeptul total al noii civilizaţii, în care suferinţele, riscurile şi convulsiile sociale au dispărut, făcînd loc stabilităţii, automulţu-mirii ignorante, controlului total şi condiţionării nelimitate a vieţii umane.

Dar să urmărim un fragment din această dispută :

Dar acum lumea e stabilă. Oamenii sînt fericiţi ; capătă ceea ce vor şi nu cer niciodată ceea ce nu pot căpăta. Sînt înstăriţi ; trăiesc în siguranţă ; nu se îmbolnăvesc niciodată ; nu se tem de moarte ; voioşi, nu le pasă de patimi şi de bătrîneţe ; n-au mame şi taţi care să-i necăjească şi să-i sîcîie; n-au soţii ori copii ori iubiţi şi iubite care să le stîrnească sentimente puternice ; sînt condiţionaţi în aşa fel încît practic nu pot să se poarte decît aşa cum trebuie. Şi dacă ceva nu e în regulă, au la dispoziţie soma. Soma, pe care dumneata,

44

domnule Sălbatic, te apuci d-o arunci pe fereastră în numele libertăţii. Libertate ! spuse rîzînd Controlorul. Ca şi cum te-ai putea aştepta de la aceşti Delta să ştie ce-i aia libertate![...] Sălbaticul tăcu o vreme.

— Şi totuşi, insistă el cu încăpăţînare, *Othello* e bună, e mai bună decît filmele alea senzoriale.

— Bineînţeles, conveni Controlorul. Dar acesta este preţul pe care trebuie să-1 plătim pentru stabilitate. Trebuie să alegi între fericire şi ceea ce pe vremuri oamenii numeau „artă superioară". Pe aceasta noi am sacrificat-o. Am înlocuit-o cu filmele senzoriale şi cu orga de parfumuri[154].

Cinismul scrupulos ştiinţific manifestat de Mustafa Mond este desăvîrşit în monstruozitatea şi antiumanismul său :

Castitatea înseamnă patimă, castitatea înseamnă neurastenie. Patima şi neurastenia înseamnă instabilitate. Iar instabilitatea înseamnă sfîrşitul civilizaţiei. Nu poţi avea o civilizaţie durabilă fără o mulţime de vicii plăcute. [...] Cea mai mare preocupare a noastră este să facem posibil ca cineva să fie iubit prea mult [...] Iar dacă vreodată, din cine ştie ce ghinion nemaipomenit, s-ar întîmpla cumva ceva neplăcut, păi, na, există întotdeauna soma care să-ţi ofere o sărbătoare sau o vacanţă, posibilitatea de a fugi de realitate. Ai întotdeauna la îndemînă *soma* ca să-ţi potolească furia, să te împace cu duşmanii, să te facă răbdător şi capabil să înduri multă vreme orice. In trecut nu puteai realiza aceste lucruri decît cu mari eforturi şi după ani îndelungaţi de educaţie morală chinuitoare. Acum înghiţi două-trei tablete de o jumătate de gram şi gata. Acum oricine poate fi virtuos. Poţi duce cu tine într-o sticluţă cel puţin jumătate din etică. Creştinismul fără lacrimi - asta este *soma*[155].

în prefaţa din 1946, Aldous recunoaşte că stabilitatea socială se bazează pe progresul organic, admiţînd că ar fi putut să-i ofere lui John Sălbaticul o a treia

45

posibilitate, foarte asemănătoare cu ceea ce va oferi în ultimul său roman, *Insula,* o societate model în care filosofia orientală, împreună cu ştiinţa şi arta occidentală sînt asociate într-un mod existenţial în care omul caută şi reuşeşte să înţeleagă adevărata raţiune de a fi.

In *Reîntoarcere în minunata lume nouă* (1958), Aldous Huxley îşi exprimă decepţionata constatare că ceea ce el credea că se va întîmpla într-un viitor foarte îndepărtat urma să se petreacă descurajator de curînd:

In 1931, în timp ce scriam *Minunata lume nouă,* eram convins că mai avem timp din belşug. Societatea complet organizată, sistemul castelor stabilite pe baze ştiinţifice, eliminarea liberului arbitru prin condiţionare metodică, obedienţa făcută acceptabilă prin doze regulate de fericire produsă pe cale chimică, regulile de bază ale vieţii civilizate inculcate în timpul nopţii în şedinţe hipnopedice -toate aceste lucruri se apropiau într-adevăr de noi, dar nu în epoca mea, nici măcar în vremea strănepoţilor

mei [...] Acum, după douăzeci şi şapte de ani, în al treilea pătrar al secolului XX de la Hristos, şi cu mult înainte de sfîrşitul primului secol după Ford, mă simt mult mai puţin optimist decît eram atunci cînd scriam *Minunata lume nouă.* Profeţiile făcute în 1931 devin realitate mult mai devreme decît credeam eu că se va întîmpla acest lucru[156].

Aldous Huxley se întreabă, cu maximă seriozitate şi imprevizibilă implicare socială, ce se poate face pentru a preveni acest pericol devenit nu doar sesizabil, ci aproape inevitabil. Cinismul scriitorului, depăşit în totalitate de cinismul anilor în care trăim, face loc unei preocupări aproape exasperante de a salva omenirea. Autorul subliniază importanţa promulgării unor legi care să facă imposibilă încătuşarea minţilor, care să asigure eliminarea hranei contaminate şi a drogurilor, a propagandei mincinoase, fie ea politică sau militară, care să facă faţă noii forme de fals liberalism care

46

ascunde toate nostalgiile vechi legate de stabilitatea unei societăţi totalitare (cu „faţă umană", am spune astăzi).

Şi totuşi, Aldous Huxley încheie într-o notă dezolant-realistă : „Poate că forţele care ameninţă azi libertatea sînt prea mari pentru a le putea opune rezistenţă mult timp. Şi totuşi, este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere pentru a le opune rezistenţă" [157].

Minunata lume nouă este o carte care şi-a păstrat neştirbită actualitatea şi pentru cititorii din România. Nu vorbim astăzi tot mai insistent despre stabilitate? Nu vorbim despre „liniştea" rezultată din acceptarea tuturor compromisurilor sau înjosirilor pe care le detestam pînă nu demult? Nu apare tot mai pregnant rezistenţa la acceptarea oricărei forme de conflict social care ar avea menirea de a ne păstra neştirbită măcar o parte din demnitatea pe care prea mulţi considerăm că am avut-o? Nu transpare tot mai mult preferinţa netă pentru o existenţă „lipsită de griji" şi, bineînţeles, de gîndire - în schimbul depersonalizării totale, adică a tot ceea ce a supravieţuit unei existenţe într-un regim totalitar care nega adevărul şi exalta cu ipocrizie virtuţile iluzorii? Da, dar cu ce preţ? Este întrebarea cu, aparent, nesfîrşite ecouri ce tulbură „liniştea" *Minunatei lumi noi.*

Există suficiente dovezi peremptorii pentru a crede că *Minunata lume nouă* a fost scrisă ca replică parodică la scrierile de anticipaţie ştiinţifică şi tehnologică imaginate de H.G. Wells, îndeosebi a celei intitulate *Men Like Gods (Oameni ca zeii)[158].* Aldous Huxley îşi manifestase deseori mefienţa faţă de optimismul facil al acestor utopii, pentru ca în final să le ofere o replică literară sub forma unei satire menite să evidenţieze superficialitatea şi subiectivismul necontrolat al entuziaştilor futurologi de factura lui Wells. Să nu uitam însă ca H.G. Wells însuşi recunoaşte în *Mind at the End of the Tether (Sfîrşitul resurselor mentale),* scriere eseistică publicată în 1945, că tehnologia distructivă apărută pe parcursul celui de-al doilea război

47

mondial 1-a direcţionat inexorabil spre o concluzie pesimistă fondată iremisibil pe relaţia dintre tehnologie şi viitorul umanităţii[109].

într-o scrisoare din 1930, rămasă nepublicată, Aldous Huxley mărturisea unui prieten ca ideea scrierii *Minunatei lumi noi* se datora parţial şi vizionării unui film rusesc de propagandă antireligioasă, intitulat *Pămînt.* In producţia cinematografică respectivă, o comunitate sătească din Ucraina reuşeşte, după chinuitoare eforturi materiale, să-şi realizeze visul de a cumpăra un tractor - maşină ce urma să schimbe esenţialmente viaţa satului. Visul împlinit este urmat de o euforie care se transformă la rîndu-i, imperceptibil, într-un delir nescutit de nuanţe cvasireligioase faţă de maşinăria care urma să schimbe destine umane, întrebarea care a ajuns să-1 preocupe intens pe Huxley la vizionarea filmului era în ce măsură ştiinţa şi tehnologia puteau genera noi forme de religie, evident pe fundalul unui anumit tip de civilizaţie. Dar în filmul amintit tractorul ajunge o forţă generatoare de tragedie (un sătean este accidentat mortal), în pofida speranţelor care i-au însoţit apariţia. în final, o masă de oameni reunită la înmormîntarea confratelui lor reiterează obsesiv negarea existenţei lui Dumnezeu[160].

în fine, romanul *Minunata lume nouă* (publicat în 1932) prezintă asemănări evidente cu *Perspectiva ştiinţifică* a cunoscutului matematician, filosof şi eseist, Bertrand Russell, carte publicată tot în 1932. Se ştie că Aldous Huxley şi Bertrand Russell au avut suficiente ocazii pentru schimburi de opinii şi idei înaintea apariţiei celor două opere[161].

Menţionăm, în treacăt, un alt fapt relevant. Manuscrisul *Minunatei lumi noi* este unul dintre foarte puţinele manuscrise care au supravieţuit incendiului din 1961 ce a mistuit locuinţa californiană a lui Aldous Huxley.

O simplă lectură a manuscrisului ne convinge că redactarea sa a fost extrem de laborioasă (o dovedesc numeroasele corecturi, restructurări şi variante stilistice - lucru, de altfel, obişnuit la Huxley).

Există şi frecvente ezitări ale demersului narativ rezultate din incertitudini profunde vizînd înţelegerea de către autor a unei deconcertante „lumi noi", o lume a certitudinilor fără precedent, dar şi a unor incertitudini fără precedent.

Oricîte au fost (şi oricîte vor mai fi) schimbările de perspectivă temporală şi critică începînd cu anul apariţiei, *Minunata lume nouă* a rămas nu doar cel mai citit roman al lui Aldous Huxley, ci o carte de referinţă majoră pentru aceia dintre noi care au trecut deja de secolul războaielor mondiale şi al atrocităţilor subsecvente unei tehnologii nesubordonate unui cod etic. Pentru că, iată, firavul început euforizant al noului mileniu, este împins cu brutalitate în uitare de alte incertitudini, alte angoase şi de aceeaşi eternitate a utopiilor.

Dumitru Ciocoi-Pop

Note

1. Edwin Muir, *Aldous Huxley: The Ultra-Modern Satirist,* în *Aldous Huxley : a Collection of Criticai and Biographical Studies,* editată de Raymond Weaver, New York, 1929, p. 22.

2. Grant Overton, *The Twentieth-Century Gothic of Aldous Huxley,* Cargoes for Crusoes, New York, 1924. Vezi pp. 97-113.

3. Robert Lorett şi Helen Hughues, *The History of the Novei in England,* New York, 1932, p. 453.

4. Cei doi Van Dören şi-au exprimat aceste opinii în lucrarea *A Collection of Criticai and Biographical Studies.* Eseul a apărut prima dată în *American and British Literature since 1890,* New York, 1924 *(apud* Jerome Meckier, *Aldous Huxley, Satire and Structure,* Chatto & Windus, London, 1971, p. 2).

5. Alexander Henderson, *Aldous Huxley,* Russell & Russell, New York, 1964, p. 1.

6. *The Letters of D.H. Lawrence,* editate de Aldous Huxley, Viking Press, New York, 1932, p. 765.

7. „Writers at Work", *The Paris Review* (Second Séries), New York, 1968, p. 195.

8. David Daiches, „Novels of Aldous Huxley", revista *The New Republic,* 1 noiembrie 1939, p. 365.

9. David Daiches, *The Novel and the Modern World,* Chicago, 1939, p. 209.

10. *Apud* Peter Bowering, *Aldous Huxey : A Study of the Major Novels,* The Athlone Press, London, p. 5.

11. Vezi R.C. Bald, „Aldous Huxley as a Borrower",
publicat în *College English,* ianuarie 1950, pp. 183-187.
51

12. Walter Allen, *Tradition and Dream,* Penguin Books, London, 1965, p. 65.

13. G.S. Frazer, *The Modern Writer and His World,* Pelican Books, London, 1969, p. 119.

14. *Ibid.,* p. 121.

15. Peter Bowering, *op. cit.,* p. 5.

16. Northrop Frye, *Anatomy of Criticism,* Princeton University Press, Princeton, 1957, p. 309.

17. „Writers at Work", *The Paris Review, Interviews* (Second Séries), int. Van Wyck Books, 1963, p. 177.

18. Peter Bowering, *op. cit.,* p. 20.

19. *Ibid.,* p. 20

20. Jérôme Meckier, *Aldous Huxley: Satire and Structure,* Chatto & Windus, London, 1971, p. 156.

21. *Ibid.,* p. 157.

22. George Woodcock, *Dawn and the Darkest Hour : A Study of Aldous Huxley,* Faber & Faber, London, 1972, p. 19.

23. Keith May, *Aldous Huxley,* Elek, London, 1972, p. 204.

24. Laurence Brander, *Aldous Huxley : A Criticai Study,* Hart-Davis, London, 1970, pp. 96-97.

25. Charles M. Holmes, *Aldous Huxley and the Way to Reality,* Indiana University Press, Bloomington and London, 1970, p. 165.

26. Laurence Brander, *op. cit.,* p. 110.

27. Charles M. Holmes, *op. cit.,* p. 180.

28. Aldous Huxley, *Thèmes and Variations,* Harper & Bros., New York, 1950, p. 77.

29. Ronald Clark, *The Huxleys,* McGraw Hill Company, New York, 1968, p. 130.

30. *Ibid.,* p. 140.

31. *Ibid.,* p. 154.

32. *Ibid.,* p. 154.

33. *Ibid.,* p. 154.

34. Vezi Laura Archera Huxley, *This Timeless Moment : A Personal View of Aldous Huxley,* Chatto & Windus, 1969, pp. 55-67.

35. *Aldous Huxley : A Memorial Volume,* ed. Julian

Huxley, Chatto & Windus, 1965, p. 390.

52

36. Peste ani, avea să afirme despre această perioadă : „Eram angajat la revista *Atheneum,* dar eram plătit foarte prost, sub limita de subzistenţă ; aşa că, în timpul liber, am lucrat şi pentru publicaţiile *Conde Nast.* Am muncit şi pentru revistele *Vogue* şi *Vanity Fair,* precum şi pentru *House and Garden.* Scriam articole pe orice temă de la ornamentele din gips pînă la covoarele persane. Şi asta nu era tot. Am făcut şi critică dramatică pentru *Westminster Review.* Şi - nu o să vă vină să credeţi - am susţinut chiar şi rubrica de critică muzicală. Recomand în mod stăruitor acest gen de critică drept formă de ucenicie. Te forţează să scrii despre orice există pe pămînt sub soare, îţi dezvoltă calităţile, te învaţă cum să-ţi controlezi mai bine materialul şi te obligă să contempli lucrurile". („Writers at Work", *The Paris Review,* New York, 1968, pp. 200-201).

37. Milton Birnbaum, *op. cit.,* p. 15.

38. Vezi poezia *Flowers (Florile)* din volumul *Collected Poetry of Aldous Huxley,* Harper & Row, New York, pp. 54-55.

39. Alexander Henderson, *op. cit.,* p. 13.

40. Aldous Huxley, *Music at Night and Other Essays,* Dloubleday Doran & Co, New York, 1931, p. 215.

41. Crane Brinton, John B. Christopher şi Robert Lee Wolf, *Civilization in the West,* Prentice Hali Inc. Englewood Cliffs, New York, 1964, p. 622.

42. Walter Allen, *op. cit.,* p. 25.

43. Nota sceptică este prezentă în multe din poemele timpurii (v. Aldous Huxley, *The Burning Wheel -Roata în flăcări,* p. 27).

44. Crane Brinton, John B. Christopher şi Robert Lee Wolf, *op. cit.,* p. 695.

45. *Ibid.,* p. 695.

46. James Joyce, *Portret al artistului în tinereţe,* ELU, 1969.

47. Vezi şi Bertrand Russell, *Living Philosophies,* Simon and Schuster, New York, 1931, pp. 9-20.

48. Lectura ca modalitate principală de cunoaştere a vieţii este evidenţiată de către Aldous Huxley

53

încă din volumul *The Burning Wheel (Roata în flăcări),* p. 24.

49. îndeosebi ciclul de eseuri intitulat *Pietrele Veneţiei.*

50. Alexander Henderson, *op. cit.,* pp. 17-18.

51. *Ibid.,* p. 28.

52. Iată un exemplu : „Marea mea religie este credinţa în faptul că sîngele şi carnea sînt mai înţelepte decît intelectul. Mintea ne poate face să greşim. Dar ceea ce simte, crede sau spune sîngele este întotdeauna adevărat. Intelectul nu este decît un căpăstru. Ce-mi pasă de cunoştinţe? Tot ceea ce

vreau este să răspund sîngelui, direct, fără amestecul neserios al minţii, moralei sau a nu mai ştiu eu ce" *(Letters of D.H. Lawrence,* ed. by Aldous Huxley, Viking Press, New York, 1932, p.96).

53. *Apud* Alexander Henderson, *op. cit.,* p. 19.

54. „Writers at Work", *The Paris Review,* New York, 1968, p. 209.

55. George Woodcock, *op. cit.,* p. 132.

56. Admiraţia lui Aldous Huxley pentru Shakespeare poate fi evidenţiată şi de faptul că foarte multe dintre operele sale au titluri inspirate din piesele lui Shakespeare: *Minunata lume nouă (Furtuna); Timpul trebuie să aibă sfîrşit (Henric al IV-lea), Maimuţă şi esenţă (După faptă şi răsplată); Luminări pîlpîind (Macbeth)* etc. Ultimul eseu scris de Aldous Huxley se intitulează *Shakespeare şi religia.*

57. Interesul său pentru muzică transpare deja în poeziile timpurii. De exemplu, în *O melodie de Scarlatti (Collected Poetry of Aldous Huxley,* Harper & Row, New York, p. 103).

58. Alexander Henderson, *op. cit.,* p. 12.

59. *Ibid.,* p. 13.

60. Aldous Huxley, *The Olive Tree and Other Essays,* Harper & Bros, New York and London, p. 292.

61. *Aldous Huxley: A Memorial Volume,* p. 62.

62. Vezi Derek P. Scales, *Aldous Huxley and French Literature,* Sydney University Press, Sydney, 1969, pp. 15-20.

54

63. Derek P. Scales, *op. cit.,* p. 25.

64. *Ibid.,* pp. 28-33 şi 53.

65. *Ibid.,* p. 37.

66. *Letters of Aldous Huxley,* ed. Grover Smith, Harper & Row, New York and Evanston, 1969, p. 171.

67. Derek P. Scales, *op. cit.,* p. 57.

68. Vezi Walter Allen, „Tradition and Dream", p. 60, şi „Writers at Work", p. 207.

69. Derek P. Scales, *op. cit.,* p. 57.

70. *Aldous Huxley : A Memorial Volume,* p. 62.

71. Aldous Huxley, *Along the Road ; Notes and Essays of a Tourist,* Collected Edition, Chatto & Windus, London, 1925, p. 68.

72. Derek P. Scales, *op. cit.,* p. 71.

73. „Writers at Work", p. 207.

74. *Letters of Aldous Huxley,* pp. 233-234.

75. *Letter of Aldous Huxley,* p. 363.

76. Aldous Huxley, *Jesting Pilate ; The Diary of a Journey,* Chatto and Windus, London, 1932, pp. 291, 326.

77. George Woodcock, *op. cit.,* p. 265.

78. Aldous Huxley, *op. cit.,* pp. 198-200.

79. *Ibid.,* p. 290.

80. *Ibid.,* pp. 290-291.

81. *Ibid.,* p. 157.

82. Aldous Huxley, *Jesting Pilate,* Chatto & Windus, London, 1926 ; Collected Edition, Chatto & Windus, London, p. 109.

83. *Ibid.,* p. 110.

84. *Ibid.,* p. 192.

85. *Ibid.,* p. 194.

86. *Amphisbaena* = din gr. *amphisbaina,* „care se mişcă în ambele direcţii".

87. Aldous Huxley, *Collected Poetry,* p. 56.

88. Aldous Huxley, *Antic Hay,* în *The World of Aldous Huxley,* ed. Charles J. Rolo, Gloucester, Mans : Peter Smith, 1971, p. 171.

89. Aldous Huxley, *Do What You Will : Essays,* Chatto & Windus, London, 1929, p. 99.

90. Aldous Huxley, *The Genius and the Goddess,* Chatto & Windus, London, 1955, p. 53.

55

91. Aldous Huxley, *Proper Studies,* Chatto & Windus, London, 1927, p. 35.

92. Aldous Huxley, *Do What You Will: Essays,* pp. 101-102.

93. Aldous Huxley, *Jesting Pilate,* Chatto & Windus, London, p. 85.

94. Aldous Huxley, *Thèmes and Variations,* Harper and Bros, New York, 1950, p. 155.

95. Aldous Huxley, *Point Counter Point,* Penguin Books in Association with Chatto & Windus, London, 1971, p. 407.

96. Aldous Huxley, *Music at Night,* p. 79.

97. Aldous Huxley, *The Olive Tree and Other Essays,* p. 77.

98. Aldous Huxley, *Selected Essays (Proper Studies -Education),* Chatto & Windus, 1961, pp. 49-60.

99. Aldous Huxley, *Thèmes and Variations,* p. 150.

100. Aldous Huxley, *Proper Studies,* pp. 231-232.

101. Aldous Huxley, *The Perennial Philosophy,* Harper & Bros, New York and London, 1945, p. 179.

102. Milton Birnbaum, *op. cit.,* p. 34.

103. Aldous Huxley, *After Many a Summer,* Penguin Books in Association with Chatto and Windus, London, 1967, p. 198.

104. Vezi şi opiniile lui Coleman despre realitatea absolută în Aldous Huxley, *Antic Hay,* p. 40.

105. Aldous Huxley, *After Many a Summer,* pp. 96-97.

106. Aldous Huxley, *Grey Eminence; A Study in Religion and Politics,* Harper & Bros, New York and London, 1941, p. 59.

107. Aldous Huxley, *The Perennial Philosophy,* p. VII.

108. Milton Birnbaum, *op cit.,* p. 37.

109. Vezi Aldous Huxley, *Thèmes and Variations,* p. 83 şi, în special, Aldous Huxley, *The Devils of Loudun,* Penguin Books, London, 1971, pp. 313-327.

110. Aldous Huxley, *The Devils of Loudun,* p. 320.

111. Milton Birnbaum, *op. cit.,* p. 39.

112. De notat faptul că toate cărţile pe care le-a scris Huxley în ultimii ani de viaţă aduc în prim-plan problema drogurilor : *The Doors of Perception*

56

(Porţile percepţiei), Heaven and Hell (Rai şi iad), Brave New World Revisited (Reîntoarcerea în minunata lume nouă), Island (Insula), Literature and Science (Literatura şi ştiinţa).

113. Aldous Huxley, *Eyeless in Gaza,* Bantam Books, London, 1972, p. 265.

114. *Ibid.,* p. 266.

115. Această detaşare constituia o altă trăsătură definitorie a caracterului lui Huxley. încă de la vîrsta de 5 ani, Julian Huxley avea impresia că fratele său „se deplasa pe un alt nivel de existenţă" *(Aldous Huxley : A Memorial Volume,* p. 21) ; sora scriitorului aducînd, la rîndu-i, o şi mai concludentă mărturie în acest sens *(Aldous Huxley: A Memorial Volume,* p. 21).

116. Aldous Huxley, *Island,* Penguin Books in Association with Chatto & Windus, London, p. 141.

117. Aldous Huxley, *Selected Essays,* p. 173.

118. Reith May, *op. cit.,* p. 226.

119. în „Tragedia şi întregul adevăr", citim : „Catharsisul tragediei este violent şi apocaliptic ; dar catharsisul mai blînd al literaturii pe deplin adevărate este de durată (Aldous Huxley, *Selected Essays,* Chatto & Windus, London, 1961, p. 123).

120. *Apud* Peter Bowering, *op. cit.,* p. 19.

121. Ceea ce spune în cele mai multe opere este că „prea multe elemente ireconciliabile sînt adunate în om pentru a face cu putinţă fericirea în această lume : carne şi spirit, pasiune şi raţiune, instinct şi intelect" (Anthony Burgess, *The Novei Now,* Faber & Faber, London, 1967, p. 40).

122. *Apud* Peter Bowering, *op. cit.,* p. 19.

123. Vezi Peter Bowering, *op. cit.,* pp. 19-20: „Tot ceea ce a scris mai devreme este, într-un anumit sens, ceva pregătitor; tot ceea ce a scris ulterior este o continuare, exceptînd viziunea finală exprimată în romanul *Insula*[11].

124. *Ibid.,* p. 20.

125. Vezi Jérôme Meckier, *op. cit.,* p. 2 : „Chiar dacă Lawrence a fost mai mult sau mai puţin

57

deranjat decît plăcut impresionat de carte, îndeosebi în legătură cu propria sa apariţie în roman, drept Mark Rampion...".

126. Aldous Huxley, *Ends and Means,* Harper & Bros, New York, 1937, Chapter XII.

127. Peter Bowering, *op. cit.,* p. 23.

128. *Apud* Peter Bowering, *op. cit.,* p. 23.

129. *Apud* Peter Bowering, *op. cit.,* p. 24.

130. *File veştede,* Ed. Univers, Bucureşti, 1973, p.360. '

131. D.H. Lawrence, *Fantasia of the Unconscious,* New York, 1960, p. 149.

132. Peter Bowering, *op. cit.,* p. 26.

133. Aldous Huxley, *Along the Road; Notes & Essays of a Tourist,* Partea a Il-a, Chatto & Windus, London, 1925.

134. Aldous Huxley, *Ends and Means,* Harper & Bros, New York, 1937, Chapter XIV.

135. Peter Bowering, *op. cit.,* p. 29.

136. „Acesta este primul pas pozitiv spre o teologie empirică, care, după Huxley, era un factor comun tuturor religiilor" *(ibid.,* p. 29). „Ce fel de lume e aceasta, în care oamenii aspiră la bine şi totuşi dobîndesc atît de des răul ? Ce sens are tot argumentul acesta?" (Aldous Huxley, *Ends and Means,* p. 8).

137. Vezi Daiszetz T. Suzuki, *Zen and Japanese Buddhism,* Japan Travel Bureau, Tokio, p. 1968.

138. Peter Bowering, *op. cit.,* p. 80.

139. *Ibid.,* p. 32.

140. *Ibid.,* p. 32.

141. *Ibid.,* p. 30.

142. Paul West, *The Modem Novel,* Hutchinson & Co., London, 1967, p. 61. West arată că lumea lui Huxley este năpădită de „abandonări, iluzii, deziluzii, plictiseală, pesimism, manii moderne -şi, desigur, de recalcitranta lipsă de speranţă, ce 1-a făcut să se apuce de scris. Huxley arată cum nu se poate mai bine că intelectul detaşat şi imparţial riscă să sfîrşească în plictiseală".

143. „El (Aldous Huxley) s-a temut pentru omenire, dar ar fi nedrept să spunem că nu-i plăceau

58

oamenii. [...] El (Aldous Huxley) era caritabil şi bun" *(Aldous Huxley: A Memorial Volume,* ed. Julian Huxley, Chatto & Windus, 1965, p. 390).

144. Georg Lukâcs, *Estetica,* vol. I, Editura Meridiane, Bucureşti, 1972, p. 631.

145. *Ibid.,* p'. 632.

146. *Letters of Aldous Huxley,* p. 948.

147. Anthony Burgess, *The Novei Now,* Faber & Faber, London, 1967.

148. William Shakespeare, *Furtuna,* act V., sc. 1.

149. *Apud* Laurence Brander, *op. cit.,* p. 87.

150. Alexander Henderson, *op. cit.,* p. 87.

151. „După Ford" relevă mentalitatea epocii istorice. Ford este cel ce a instituit „producţia de masă", devenind astfel reper social şi temporal.

152. Vezi romanul *The First Men in the Moon (Primii oameni din Lună)* de H.G. Wells.

153. *Apud* Laurence Brander, *op. cit.,* p. 63.

154. Aldous Huxley, *Minunata lume nouă. Reîntoarcere în minunata lume nouă,* Editura Polirom, 2003, p. 293.

155. *Idem,* p. 312.

156. *Idem,* pp. 339-340.

157. Laurence Brander, *op.cit.,* p. 69.

158. Ronald T. Sion, *Aldous Huxley : Literary Prophet (A Study of his Six Novels),* Xlibris Corporation. 2000, p. 85.

159. *Idem,* p. 85.

160. *Idem,* p. 88.

161. *Idem,* p. 88.

Tabel cronologic

1825 - La 4 mai se naşte cel de al şaptelea copil al lui George Huxley şi al lui Rachel Withers, Thomas Henry Huxley. A devenit un reputat om de ştiinţă, biolog şi fiziolog, şi a adus o contribuţie decisivă la abordarea problemelor legate de apariţia vieţii, fiind un redutabil susţinător al lucrării lui Charles Darwin, *The Origin of Species (Originea speciilor).*

1860 - La 11 decembrie se naşte al patrulea din cei opt copii ai lui Thomas Henry Huxley şi ai Henriettei Ann Heathborne, Leonard Huxley, tatăl viitorului scriitor Aldous Huxley. Ulterior, Leonard Huxley se căsătoreşte cu Julia Arnold, al cărei unchi era poetul şi criticul Matthew Arnold. Leonard Huxley va fi profesor de greacă la Universitatea din Sf. Andrews, iar, mai tîrziu, redactor-şef al revistei *Cornhill.* Moştenirea spirituală a celor două familii de erudiţi intelectuali va influenţa puternic personalitatea şi opera lui Aldous Huxley.

1894 - La 26 iulie se naşte, la Godalming, Surrey, Aldous Leonard Huxley, al treilea copil al familiei (alături de Julian, care avea să devină un renumit naturalist, Trevenon şi Margaret).

1908 - La 29 noiembrie moare Julia Huxley, mama scriitorului, de care acesta era extrem de ataşat; este prima dintre experienţele care-1 vor marca profund pe Aldous Huxley. Tînărul Huxley îşi începe studiile la Eton.

1910 - Suferă a doua traumă psihică, cu consecinţe majore de durată, provocată de o maladie oculară, *keratitis punctata,* în urma căreia rămîne aproape orb ; cu o tenacitate ieşită

din comun, Aldous Huxley învaţă sistemul de scriere Braille. Părăseşte şcoala din Eton. După aproape doi ani de suferinţă îşi recapătă parţial vederea, dar rămîne profund marcat de această boală.

îşi continuă studiile la Balliol College, Oxford, începe primul război mondial. Fratele său Trevenon se sinucide în urma unei puternice depresii psihice. Tragedia aceasta îl va afecta pe Aldous Huxley pentru tot restul vieţii. Apare primul volum de poezii al lui Aldous Huxley, intitulat *The Burning Wheel (Roata în flăcări),* la Ed. Blackwell, Oxford. Aldous Huxley frecventează conacul Garsington. Acasă la Lady Ottoline Morrell, are ocazia să-i cunoască pe Osbert Sitwell, Lytton Strachey, Bertrand Russell, T. S. Eliot, D. H. Lawrence şi soţia acestuia, Frieda Katherine Mansfield, John Middleton Murry, Leonard şi Virginia Woolf etc. Predă un timp la Colegiul din Eton. Apare un alt volum de poezii, *The Defeat of Youth and Other Poems (Infrîngerea tinereţii şi alte poezii),* la Ed. Blackwell, Oxford. Aldous Huxley colaborează la revista *Atheneum,* condusă de criticul J. Middleton Murry. Se căsătoreşte cu Maria Nys. îşi începe colaborarea la *Westminster Gazette,* în calitate de critic dramatic.

Publică prima culegere de nuvele, *Limbo* (Ed. Chatto & Windus) şi volumul de poezii *Leda* (Ed. Chatto & Windus).

Se naşte Matthew, unicul fiu al lui Aldous
Huxley şi al Măriei Huxley.
Cercul de cunoştinţe al familiei Huxley este
format în special din intelectuali, artişti,
oameni de ştiinţă, gînditori.
Apare primul roman al lui Aldous Huxley,
Crome Yellow (Galben de crom), Ed. Chatto &
Windus, Londra.
Aldous Huxley publică volumul de nuvele *Mortal Coils (Zbateri efemere),* Ed. Chatto &
Windus, Londra. Face o serie de călătorii în India, Italia, Franţa, S.U.A.

- Apar *Ulysses* de James Joyce (la Paris), *The Waste Land* de T. S. Eliot, *Forsyte Saga* de John Galsworthy.

1923 - Apare romanul *Antic Hay (Dans grotesc),*

Ed. Chatto & Windus, Londra, şi volumul *On the Margin. Notes and Essays (Marginalia. Note şi eseuri),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

1924 - Publică volumul de nuvele intitulat *Little*

Mexican and Other Short Stories (Micuţa mexicană şi alte povestiri), Ed. Chatto & Windus, Londra.

1925 - Apar romanul *Those Barren Leaves [File veş-*

tede, tradus în româneşte cu titlul (sic!) *Frunze uscate*[1]*],* Ed. Chatto & Windus, Londra, precum şi însemnările sale de călătorie, publicate sub titlul *Along the Road; Notes and Essays of a Tourist (Din călătorie; note de drum),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

1926 - Impresii de călătorie vor fi consemnate şi în

Jesting Pilate; The Diary of a Journey[2] *(Ce-i adevărul ? Jurnalul unei călătorii),* Ed. Chatto & Windus, Londra. Apare şi volumul de nuvele *Two or Three Grâces and Other Stories (Două sau trei graţii şi alte povestiri),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

1927 - Huxley publică volumul de eseuri *Proper Studies*

(Studii adecvate), Ed. Chatto & Windus, Londra.

- Virginia Woolf publică *To the Lighthouse (Spre far).*

1928 - Apare cel mai cunoscut roman al lui Huxley,

Point Counter Point (Punct Contrapunct), Ed. Chatto & Windus, Londra.

1. *Cf.* W. Wordsworth, *The Table Turned: ,finough of Science and Art; I Close up those barren leaves I Come forth; and bring with you a heart / That watches and receives".*

2. *Cf. „What is Truth ? said Jesting Pilate, and would not stay for an answer*[n] (Francis Bacon, *Of Truth).*

Aldous Huxley publică colecţia de eseuri *Do What You Will (Fă ce vrei),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

In primăvara aceluiaşi an apare la Londra revista literară *The Realist,* avîndu-i în colectivul redacţional pe H. G. Wells, Arnold Bennett, Harold Laski, Rebecca West, Julian şi Aldous Huxley, iar ca redactor-şef pe Gerald Heard ; revista îşi va întrerupe apariţia în ianuarie 1930.

Apare volumul de nuvele *Brief Candies (Luminări pîlpîind),* Ed. Chatto & Windus, Londra. In sudul Franţei se stinge din viaţă D. H. Lawrence, cel care, deopotrivă ca scriitor şi ca om, a exercitat o mare influenţă asupra lui Aldous Huxley.

Aldous Huxley publică volumul de eseuri *Music at Night (Muzică nocturnă)* şi piesa de teatru *The World of Light (Lumea de lumină).* Apare *The Waves (Valurile)* de Virginia Woolf. Apar romanul *Brave New World (Minunata lume nouă),* Ed. Chatto & Windus, Londra ; volumul de eseuri *Texts and Pretexts, an Anthology with Commentaries (Texte şi pretexte, o antologie însoţită de comentarii),* Ed. Chatto & Windus ; precum şi corespondenţa lui Lawrence, sub titlul *The Letters ofD. H. Lawrence (Scrisorile lui D. H. Lawrence),* ediţie îngrijită de Aldous Huxley, Ed. Heinemann, Londra. In urma unei călătorii întreprinse împreună cu familia, Aldous Huxley publică lucrarea *Beyond the Mexique Bay (Dincolo de Golful Mexic),* Ed. Chatto & Windus, Londra. Vede lumina tiparului lucrarea *What Are You Going to Do about It ? The Case for Constructive Peace (Ce-ai de gînd să faci ?),* Ed. Chatto & Windus, Londra. Apar romanul *Eyeless in Gaza (Orb prin Gaza),* Ed. Chatto & Windus, precum şi volumul de eseuri *The Olive Tree and Other Essays (Măslinul şi alte eseuri),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

1937 - în aprilie face o călătorie în America, unde se va stabili fără a deveni cetăţean american, începe să scrie scenarii de film, adaptînd pentru ecran *Pride and Préjudice (Mîndrie şi prejudecată),* pentru Metro-Goldwyn-Mayer. Scenariul va fi terminat în 1940.

- Sub îngrijirea lui Aldous Huxley apare lucrarea *An Encyclopaedia of Pacifism* ; scriitorul publică şi volumul de eseuri *Ends and Means. An Enquiry into the Nature of Ideals and into the Methods Employed for their Realization (Scopuri şi mijloace),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

1939 - Apare romanul *After Many a Summer (După multe veri),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

1941 - Aldous şi Maria se mută din Los Angeles şi

îşi cumpără o fermă în Llano, California.

- Apare biografia părintelui Joseph, consilierul cardinalului Richelieu, sub titlul *Grey Eminence. A study in Religion and Politics (Eminenţa cenuşie. Studiu despre religie şi politică),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

1942 - Apare lucrarea *The Art of Seeing (Arta de a*

vedea), Ed. Harper, New York, expresie a suferinţelor personale ce l-au marcat pe Aldous Huxley. Adaptează pentru ecran *Jane Eyre.*

1944 - Apare romanul *Time Must Have A Stop (Timpul*

trebuie să aibă sfirşit), Ed. Harper, New York, considerat de către autor cea mai bună realizare a sa.

1945 - Publică volumul de eseuri *The Perennial*

Philosophy (Filosofia eternă), Ed. Harper, New York.

- Apare *Animal Farm (Ferma animalelor)* de George Orwell.

1946 - Julian Huxley devine primul Secretar General

al U.N.E.S.C.O.

- în acelaşi an Aldous Huxley publică eseul *Science, Liberty and Peace (Ştiinţa, libertatea şi pacea),* Ed. Harper, New York.

1948 - Aldous şi Maria se întorc în Europa pentru scurt timp, vizitînd Parisul şi Londra.

65

Apare romanul *Ape and Essence (Maimuţă şi esenţă),* Ed. Harper, New York. George Orwell publică romanul *1984.* Apare volumul de eseuri *Théines and Variations (Teme şi uariaţiuni).*

Aldous Huxley publică biografia literară cu caracter istoric *The Devils ofLoudun (Diavolii din Loudun),* Ed. Chatto & Windus, Londra. Scriitorul face primele experienţe cu droguri (LSD, mescalină etc.).

Publică *The Doors of Perception (Porţile percepţiei),* Ed. Chatto & Windus, Londra, lucrare în care descrie impresiile resimţite după consumul mescalinei. Moare Maria Huxley.

Apare microromanul *The Genius and the Godess (Geniul si zeiţa),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

In primăvara acestui an Aldous Huxley se recăsătoreşte cu Laura Archera, o muziciană de origine italiană.

Apar volumele de eseuri *Heaven and Hell (Rai şi iad),* Ed. Chatto & Windus, şi *Adonis and the Alphabet, and Other Essays (Adonis şi alfabetul, şi alte povestiri),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

Apare continuarea romanului satirico-utopic *Brave New World (Minunata lume nouă),* publicat în 1932, intitulată *Brave New World Revisited (Reîntoarcere în minunata lume nouă),* Ed. Harper, New York. La 12 mai, în urma unui incendiu, casa familiei Huxley arde pînă la temelie; cad astfel pradă flăcărilor o serie de manuscrise, obiecte de artă şi amintiri, ediţii princeps etc. Opera lui Aldous Huxley e completată cu ultimul său roman, *Island (Insula),* Ed. Chatto & Windus, Londra.

Aldous Huxley moare în urma unui cancer lingual metastazat, la 22 noiembrie, la cîteva ore după asasinarea preşedintelui John Fitzgerald Kennedy.

- Laura Archera Huxley publică lucrarea *You Are Not The Target (Nu tu eşti ţinta).* 1973 - In deceniul care a urmat morţii lui Aldous Huxley a apărut un număr impresionant de exegeze. Prezentăm, în cele ce urmează, doar o listă selectivă a acestora:

1. Huxley, Julian (ed.), *Aldous Huxley (1894-1963),* Chatto & Windus, London, 1965.

2. Bowering, Peter, *Aldous Huxley : A Study of the Major Novels,* The Athalone Press, London, 1968.

3. Clark, Ronald W., *The Huxleys,* Cox & Wyman Ltd, London, 1968.

4. Brander, Lawrence, *Aldous Huxley -A Criticai Study,* Rupert Hart-Davis, London, 1969.

5. Archera Huxley, Laura, *This Timeless Moment (A Personal View of Aldous Huxley),* Chatto & Windus, London, 1969.

6. Holmes, Charles M., *Aldous Huxley and the Way to Reality,* Indiana University Press, Bloomington, 1970.

7. Meckier, Jerome, *Aldous Huxley: Satire and Structure,* Chatto & Windus, London, 1971.

8. May, Keith, *Aldous Huxley,* Paul Elek Books Ltd., London, 1972.

9. Woodcock, George, *Dawn and the Darkest Hour, A Study of Aldous Huxley,* Faber and Faber, London, 1972.

1994 - Centenarul naşterii lui Aldous Huxley oferă prilejul unei reveniri importante a operei sale în atenţia cititorilor şi a criticilor:

1. Sion, T. Ronald, *Aldous Huxley : Literary Prophet,* Xlibris Corporation, 2000.

2. Murry, Nicholas, *Aldous Huxley, An English Intellectual,* Little Brown, 2002.

D.C.-P.

67

Minunata lume nouă

„Utopiile ne apar astăzi mult mai realizabile decît se credea pe vremuri. De aceea în vremurile noastre ne aflăm în faţa unei întrebări destul de chinuitoare : cum să evităm înfăptuirea lor definitivă?... Utopiile sînt realizabile. Viaţa se îndreaptă către utopii. Şi poate că începe un veac nou, un veac în care intelectualii şi pătura cultivată vor visa la mijloacele de a evita utopiile şi de a reveni la o societate neutopică, mai puţin «perfectă», dar mai liberă."

NIKOLAI BERDIAEV

Capitolul I

O clădire cenuşie, scundă, de numai treizeci şi patru de etaje. Deasupra intrării, firma CENTRUL DE INCUBAŢIE ŞI CONDIŢIONARE PENTRU LONDRA CENTRALĂ, iar pe stemă, în formă de scut, deviza Statelor Unite ale Lumii : COMUNITATE, IDENTITATE, STABILITATE.

Sala imensă de la parter dădea către nord. Rece, în pofida verii de afară şi a căldurii tropicale din încăpere, prin geamuri pătrundea o lumină subţire şi aspră, căutînd avidă, parcă, vreun manechin drapat, ori vreo jucărie, vreo formă academică palidă, dar negăsind decît sticla, nichelul şi porţelanul cu luciu sec, tipice pentru un laborator. Răceala ca de iarnă îşi dădea mîna cu frigul iernatic. Halatele lucrătorilor erau albe, mîinile lor erau îmbrăcate în mănuşi de cauciuc de culoarea palidă a cadavrelor. Lumina era îngheţată, moartă, fantomatică. Doar tuburile gălbui ale microscoapelor dădeau luminii o oarecare consistenţă, făcînd-o să se întindă ca untul pe ţevile lustruite, o dungă molatică lîngă alta, într-o procesiune nesfîrşită de-a lungul meselor de lucru.

— Iar aceasta, spuse Directorul deschizînd uşa, este Sala de Fertilizare.

Cînd intră Directorul Centrului de Incubaţie şi Condiţionare, trei sute de fertilizatori, aplecaţi asupra instrumentelor lor, erau adînciţi în muncă într-o tăcere prin care li se putea auzi şi respiraţia ca o frîntură de melodie fredonată pentru sine ori

73

un fluierat - atît de concentraţi şi absorbiţi erau cu toţii. O trupă întreagă de studenţi nou-veniţi, foarte tineri, cu feţele trandafirii şi cu caş la gură se ţinea foarte aproape de Director, urmîndu-1 cu oarecare spaimă şi supunere slugarnică. Fiecare dintre ei avea un carnet de notiţe în care însemna cu sîrg şi disperare tot ce spunea marele savant. Direct din gura celebrităţii. Era un adevărat privilegiu. Directorul Centrului de Incubaţie şi Condiţionare (DCIC) pentru Londra Centrală ţinea morţiş să-şi conducă personal fiecare serie de boboci, făcînd turul diferitelor secţii ale Centrului.

— Doar aşa, ca să vă dau o idee generală, le explica el.

Fireşte că trebuia să capete o idee generală, de vreme ce urmau să-şi îndeplinească inteligent munca - deşi prea multe nu trebuia să ştie ; mai bine zis era convenabil să ştie cît

mai puţin, ca să poată ajunge membri adevăraţi şi fericiţi ai colectivităţii. Căci, după cum ştia toată lumea, amănuntele sînt cheia virtuţii şi fericirii ; din punct de vedere intelectual, generalităţile sînt doar un rău necesar. Nu filosofii, ci amatorii de traforaje şi colecţionarii de timbre alcătuiesc coloana vertebrală a oricărei societăţi.

— Mîine - adăuga el întotdeauna, zîmbindu-le cu o bunăvoinţă uşor ameninţătoare - o să vă apucaţi serios de treabă. N-o să mai aveţi vreme de generalităţi. Dar între timp...

Intre timp se bucurau de un privilegiu. Direct din gura savantului în carnetul de notiţe. Băieţii scriau repede, repede, într-un ritm nebunesc.

înalt şi oarecum firav, dar ţinîndu-se foarte drept, Directorul înainta în încăpere. Avea bărbia cam lungă şi dinţii mari, destul de proeminenţi, pe care buzele lui groase şi frumos arcuite nu-i acopereau cu totul nici cînd tăcea. Să fi fost bătrîn, să fi fost tînăr? Cît să fi avut: treizeci de ani?

74

Cincizeci? Cincizeci şi cinci? Era greu de spus. Şi, oricum, nici nu se punea această problemă; în acest an de stabilitate, 632 al Erei Ford, nici prin cap nu-ţi trecea să pui o asemenea întrebare.

— Voi începe cu începutul, spuse DCIC şi studenţii mai zeloşi înregistrară în carnete şi această intenţie : *Vom începe cu începutul.* Acestea - spuse el, cuprinzînd cu un gest larg toată aparatura -sînt incubatoarele. Şi, deschizînd o uşă bine izolată, le arătă nenumăratele stelaje cu eprubete numerotate. Le explică : — Aceasta este cota săptămînală de ovule. Ţinute la temperatura sîngelui. In timp ce gârneţii masculini (şi deschise o altă uşă) trebuie păstraţi la o temperatură cu două grade mai mică, 35° în loc de 37°. Căldura normală a sîngelui duce la sterilitate. Berbecii ţinuţi în vată termogenă nu mai zămislesc miei.

Sprijinindu-se cu umărul de un stelaj cu incubatoare, în timp ce creioanele studenţilor mîzgăleau ilizibil pagini întregi, Directorul le prezentă o scurtă descriere a proceselor moderne de fertilizare; fireşte, mai întîi le vorbi despre realizarea ei pe cale chirurgicală :

— Operaţia e suportată voluntar pentru binele Societăţii, ca să nu mai vorbim că este răsplătită cu o primă echivalentă cu salariul pe şase luni.

Apoi continuă cu o descriere a tehnologiei folosite pentru conservarea şi menţinerea în viaţă a ovarului excizat pentru a se dezvolta în mod activ ; trecu după aceea la consideraţii referitoare la temperatura optimă, la concentraţia de sare, la vîscozi-tate; se referi la lichidul în care erau păstrate ovulele recoltate ajunse la maturitate. Apoi, conducîndu-şi învăţăceii către mesele de lucru, le arătă efectiv cum se extrage acest lichid din eprubete ; cum este lăsat să cadă picătură cu picătură pe lamelele special încălzite ale microscoapelor; cum ovulele conţinute de acest lichid sînt cercetate

75

pentru a nu prezenta anomalii, apoi numărate şi transformate într-un receptacul poros ; cum acest receptacul (şi acum îi duse pe studenţi să urmărească operaţia) este cufundat într-un bulion de cultură cald, un mediu nutritiv care conţine spermatozoizi în mişcare liberă - cu o concentraţie minimă de 100 000 pe centimetru cub, după cum insistă el să precizeze. De asemenea, le arătă cum, după zece minute, receptaculul este scos din lichid şi conţinutul său este examinat din nou; cum, dacă vreunul din ovule rămîne nefecundat, este supus din nou imersiunii, şi operaţia se repetă ori de cîte ori este nevoie; cum ovulele fecundate revin în incubator. Cele de tip Alfa şi Beta rămîn acolo, pînă la îmbutelierea lor definitivă ; în schimb, cele de tip Gama, Delta şi Epsilon sînt scoase din nou afară după numai treizeci şi şase de ore, spre a fi supuse procesului Bokanovski.

— Procesul Bokanovski, repetă Directorul şi studenţii subliniară aceste cuvinte în însemnările de pe carnete.

Un ovul, un embrion, un adult - aceasta este evoluţia normală. Dar un ovul supus bokanovski-ficării va germina, va prolifera, se va diviza. Va da opt pînă la nouăzeci şi şase de noi muguri, iar fiecare mugur se va dezvolta într-un embrion perfect format, şi fiecare embrion va da un adult de talie normală. Se obţin deci nouăzeci şi şase de fiinţe umane, acolo unde înainte creştea doar una. Deci un mare progres.

— în esenţă, conchise DCIC, bokanovskificarea constă într-o serie de opriri ale dezvoltării. Noi întrerupem creşterea normală şi, lucru destul de paradoxal, oul reacţionează prin înmugurire.

Reacţionează prin înmugurire, notară repede creioanele.

Directorul arătă cu degetul: pe o bandă care înainta lent, un stativ cu eprubete intra într-o

76

cutie mare de metal, în timp ce ieşea un alt stativ plin. Mecanismul scotea un zgomot monoton, ca al unei mîţe care toarce. Directorul le mai dădu un amănunt : trecerea eprubetelor prin mecanism durează opt minute. Opt minute de expunere puternică la raze X este maximum pe care-1 pot suporta ovulele. Cîteva dintre ele chiar mor; cît priveşte restul, cele mai puţin sensibile se divid în două ; majoritatea scot patru muguri; unele scot opt; toate sînt repuse în incubatoare de unde mugurii încep să se dezvolte ; apoi, după două zile, eprube-tele sînt răcite brusc şi verificate din nou. Mugurii dau la rîndul lor doi, patru sau opt muguri ; după ce-au înmugurit, sînt trataţi cu alcool pînă aproape de distrugere ; ulterior dau din nou semne de înmugurire, iar apoi mugurii din mugurul de muguri sînt lăsaţi să se dezvolte în pace - o nouă întrerupere dovedindu-se în general fatală. In acest răstimp, ovulul iniţial a avut posibilitatea de a se transforma în opt pînă la nouăzeci şi şase de embrioni.

— Veţi recunoaşte, deci, că este un progres remarcabil faţă de ceea ce se petrece în natură. Dar nu e vorba de nişte gemeni identici - nu doar de nişte gemeni, dubleţi sau tripleţi prăpădiţi ca în vremurile de demult ale viviparităţii, cînd se întîmpla uneori ca vreun ovul să se dividă accidental. Aici e vorba de zeci sau chiar sute de produse noi. *Sute,* repetă Directorul şi-şi deschise larg braţele de parcă ar fi împărţit cu generozitate pomeni. Sute!

Dar unul dintre studenţi făcu prostia de a întreba în ce constă avantajul.

— Vai, dragă băiete ! se întoarse cu asprime Directorul împotriva lui. Dar ce, nu vezi? Chiar *nu-ţi dai seama* ? Şi ridică mîna, adoptînd o expresie maiestuoasă : — Metoda Bokanovski reprezintă unul dintre instrumentele majore ale stabilităţii sociale !

77

Instrumentele majore ale stabilităţii sociale.

Bărbaţi standardizaţi, femei standardizare ; în loturi uniforme. întregul personal al unei fabrici alcătuit din produsele unui singur ovul bokanovski-ficat.

— Nouăzeci şi şase de gemeni identici lucrînd la nouăzeci şi şase de maşini identice! Glasul îi vibra de entuziasm : — Acuma ştiţi cum stăm. Pentru prima dată în istorie avem *Comunitate, Identitate, Stabilitate.*

Citase deci deviza întregii planete. Cuvinte măreţe.

— Dacă am putea extinde nelimitat bokanovski-ficarea, întreaga problemă ar fi pe deplin rezolvată.

Rezolvată prin fiinţe Gama standardizate, fiinţe Delta invariabile, fiinţe Epsilon uniforme. Milioane de gemeni identici. în sfîrşit, se aplicase la biologie principiul producţiei în masă.

— Dar, vai, clătină din cap Directorul, *nu putem* extinde bokanovskificarea la nesfîrşit.

Se părea că limita era de nouăzeci şi şase, iar media satisfăcătoare era de şaptezeci şi doi. Fabricarea cît mai multor loturi de gemeni identici din acelaşi ovar şi cu gârneţii aceluiaşi mascul - asta era tot ce puteau realiza - tragic de puţin. Şi nici asta nu era uşor:

— Căci în natură e nevoie de treizeci de ani pentru ca două sute de ovule să ajungă la maturitate, însă în momentul de faţă, aici şi acum, treaba noastră este să stabilizăm populaţia. Să tot dăm la nesfîrşit, cu picătura, cîte doi gemeni, vreme de un sfert de veac - ce rost ar avea?

Evident, n-avea nici un rost. Dar tehnica lui Podsnap accelerase extraordinar procesul de coacere. Se puteau asigura cel puţin o sută cincizeci de ovule mature în decurs de doi ani. Prin fertilizare şi bokanovskificare - cu alte cuvinte, o înmulţire cu 72 - obţii o medie de aproape unsprezece

78

mii de fraţi şi surori în o sută cincizeci de loturi de gemeni identici, toţi de aceeaşi vîrstă, şi în numai doi ani.

— Iar în cazuri excepţionale, izbutim să obţinem dintr-un singur ovar peste cincisprezece mii de indivizi adulţi!

Făcîndu-i semn cu degetul unui tînăr blond şi rumen la faţă, care tocmai trecea pe acolo, îl strigă :

— Domnule Foster ! Tînărul rumen se apropie. Ne poţi spune care a fost recordul atins pentru un singur ovar?

— In cadrul Centrului nostru, şaisprezece mii doisprezece, răspunse domnul Foster fără să şovăie măcar o clipă. Vorbea foarte iute, avea o mare vioiciune în ochii lui albaştri şi îi făcea o plăcere evidentă să citeze cifre : — Şaisprezece mii doisprezece din o sută optzeci şi nouă loturi de embrioni identici. Dar bineînţeles că unele centre tropicale au avut realizări şi mai mari. Cel din Singapore a produs adeseori peste şaisprezece mii cinci sute; iar cel din Mombassa a atins efectiv cifra de şaptesprezece mii. însă realitatea este că se bucură de nişte avantaje speciale. Ar trebui să vedeţi ce puternic reacţionează un ovar de negresă la stimulii glandei pituitare ! E de-a dreptul uimitor, cînd eşti deprins să lucrezi doar cu material european. Şi totuşi, adăugă el rîzînd (dar în ochi ii sticlea flacăra luptei, iar bărbia i se înălţa sfidător), totuşi, ne-am pus în gînd să-i batem dacă putem. Chiar în momentul de faţă lucrez la un minunat ovar Delta-Minus. Are doar optsprezece luni. încă de pe acum a dat peste douăsprezece mii şapte sute de copii, fie deja decantaţi, fie în embrion. Şi încă mai produce din plin. Cred că o să-i batem în cele din urmă.

— îmi place cum gîndeşti ! strigă Directorul şi-1 bătu prieteneşte pe umăr. Vino cu noi şi împăr-tăşeşte-le băieţilor ăstora experienţa şi priceperea dumitale de specialist.

79

Domnul Foster zîmbi modest şi răspunse:

— Cu plăcere.

Ii însoţi în Sala de Imbuteliere unde activitatea intensă se desfăşura ordonat, într-un fel de zarvă armonioasă. Mai multe lifturi mici aduceau neîncetat, în valuri, din Banca de Organe din subsolul al doilea, fîşii de peritoneu proaspăt de scroafă, gata tăiate la dimensiunile corespunzătoare. Fîşş ! Poc ! şi uşiţele lifturilor se deschideau : operatorii de la îmbuteliere n-aveau nevoie decît să întindă mînă, să ia fîşiile şi să le introducă gata netezite în flacon şi, înainte ca acesta să fi înaintat pe banda rulantă dincolo de operator, fîşş ! poc !

altă bucată de peritoneu ieşea din adîncuri, gata să fie introdusă într-un alt flacon, următorul din acest nesfîrşit alai lent de pe banda transportoare.

Alături de Operatorii de la Imbuteliere se aflau Normatorii. Procesiunea înainta ; unul cîte unul, ovulele erau transferate din eprubetele lor în containerele mai mari ; operatorii despicau cu abilitate căptuşeala peritoneului, lăsau să cadă unde trebuie ovulele în fază de morulă, turnau soluţia de ser fiziologic... şi flaconul trecea deja mai departe. Ii venea acum rîndul să fie etichetat de alţi lucrători specializaţi. Ereditatea, data fecundării, apartenenţa la unul sau altul din grupurile bokanovski-ficate - toate aceste detalii erau transferate de pe eprubetă pe flacon. Procesiunea înainta încet - de data asta nu mai era vorba de anonimat, ci de obiecte identificate şi numite; treceau printr-o deschizătură din perete către Sala de Predestinare Socială.

— Un fişier care ocupă optzeci şi opt de metri cubi, spuse încîntat domnul Foster cînd pătrunseră în această sală.

— Şi conţine *toate* informaţiile relevante, adăugă Directorul.

— Aduse la zi în fiecare dimineaţă.

80

— Şi coordonate în fiecare după-amiază.

— Constituind baza calculelor noastre.

— Atîţia indivizi de cutare sau cutare calitate, mai explică domnul Foster.

— Distribuiţi în cutare sau cutare cantitate.

— Ritmul optim de decantare din fiecare moment.

— Reciclarea promptă a rebuturilor neprevăzute.

— Ultrapromptă, repetă domnul Foster. Vai, dacă aţi şti cîte ore suplimentare a trebuit să lucrez după ultimul cutremur din Japonia! rîse bine dispus şi clătină din cap.

— Predestinatorii le trimit Fertilizatorilor toate cifrele.

— Iar aceştia le furnizează embrionii ceruţi.

— Şi flacoanele vin aici pentru a fi predestinate în tot amănuntul.

— După care sînt trimise la Banca de Embrioni de la subsol.

— Unde vom merge şi noi chiar acum. Deschizînd o uşă, domnul Foster o luă înainte pentru a-i conduce pe scara care ducea la subsol.

Temperatura era în continuare tropicală. Cobo-rîră într-un fel de amurg din ce în ce mai dens. Două uşi şi un coridor dublu asigurau etanşeitatea subsolului faţă de orice infiltrare posibilă a luminii de afară.

— Embrionii sînt ca filmul fotografic, le explică mucalit domnul Foster în timp ce deschidea a doua uşă. Nu suportă decît lumina roşie.

Şi, într-adevăr, bezna copleşitoare în care-1 urmară studenţii era vizibilă şi stacojie, ca întunericul dindărătul pleoapelor închise într-o după-amiază de vară. Flacoanele pîntecoase aşezate în şiruri suprapuse străluceau ca nenumărate rubine, iar printre acestea se mişcau spectrele de un roşu mai întunecat al unor bărbaţi şi femei cu

81

găvanele ochilor învineţite şi prezentînd simptome de lupus. Aerul vibra uşor de zumzetul şi huruitul maşinăriilor.

— Oferă-le cîteva cifre, domnule Foster, îi spuse Directorul, care se plictisise să mai vorbească.

Domnul Foster de-abia aştepta să le mai ofere cîteva cifre.

Sala era lungă de două sute douăzeci de metri, lată de două sute şi înaltă de zece. Făcu un semn în sus. Studenţii ridicară ochii către tavanul înalt, cu mişcarea găinilor care beau apă.

Erau trei rafturi: cel de la nivelul pardoselii, prima galerie şi a doua galerie.

Păienjenişul metalic al galeriilor suprapuse se pierdea în întuneric în toare direcţiile. In preajma lor trei fantome roşii descărcau neîncetat damigene de pe o scară rulantă.

Aceasta venea dinspre Sala Predestinării Sociale.

Fiecare flacon putea fi aşezat pe unul din cele cincisprezece rafturi, iar fiecare raft, deşi nu se vedea, era o bandă rulantă care se deplasa cu viteza de 33,3 centimetri j>e oră. Opt metri pe zi în decurs de 267 de zile. In total 2 136 de metri. Un circuit al depozitului la nivelul pardoselii, unul la cel al primei galerii, jumătate pe cea de a doua galerie, iar în cea de-a două sute şaizeci şi şaptea dimineaţă la lumina naturală din Sala de Decantare. Existenţă independentă - chipurile.

— Dar în acest interval, încheie domnul Foster, noi am reuşit să le supunem la o serie întreagă de operaţii. Da, da, chiar foarte multe - rîse el triumfător şi atoateştiutor.

— îmi place cum gîndeşti, îl lăudă din nou Directorul. Hai să ne continuăm turul. Dumneata, domnule Foster, le poţi explica totul.

Şi domnul Foster se conformă. Le vorbi despre dezvoltarea embrionului în mediul de cultură oferit de peritoneu. Le dădu să

82

examineze îndeaproape consistentul surogat de sînge cu care se hrănea embrionul. Le explică de ce trebuie stimulat cu placentină şi tyroxină. Le vorbi despre extractul de *corpus luteum.* Le arătă dispozitivele prin care acesta se injecta automat din doisprezece în doisprezece metri, începînd de la punctul 0 pînă la 2 040. Le vorbi despre acele doze sporite treptat de extract de glandă pituitară administrate pe ultimii nouăzeci şi şase de metri ai parcursului. Le descrise circulaţia maternă artificială, instalată în fiecare flacon la metrul 112; le arătă rezervorul de surogat sanguin, pompa centrifugă care menţine în circulaţie lichidul deasupra placentei şi-1 împinge prin plămînul şi prin filtrul de excreţie. Se referi la tendinţa supărătoare către anemie a embrionului şi la dozele masive de extract de stomac de porc şi de ficat de mînz în stare de făt, care trebuiau administrate embrionului pentru a evita acest pericol.

Le arătă mecanismul simplu prin care, pe ultimii doi metri din fiecare porţiune de opt metri, toţi embrionii erau uşor clătinaţi simultan pentru a se familiariza cu mişcarea. Făcu o aluzie la gravitatea aşa-numitei „traume a decantării" şi enumera precauţiile luate pentru reducerea la minimum a acelui şoc primejdios, printr-o pregătire şi educare corespunzătoare a embrionului îmbuteliat. Le mai spuse că într-un punct situat în jurul celui de-al două sutelea metru se făceau teste pentru determinarea sexului. Le explică apoi sistemul de etichetare: un T pentru masculi, un cerc pentru femele, iar pentru hermafroditi - un semn de întrebare negru pe fundal alb.

— Căci, fireşte, zise domnul Foster, în marea majoritate a cazurilor, fertilitatea este pur şi simplu o pacoste. Un singur ovar fertil din o mie două sute ar fi întru totul suficient pentru scopurile noastre. Dar noi dorim să avem de unde alege. Şi

83

bineînţeles că întotdeauna trebuie să ne luăm o amplă marjă de siguranţă. Ca atare, permitem dezvoltarea normală a unei cote mult mai mari, pînă la treizeci la sută dintre embrionii feminini. Celelalte femele primesc o doză de hormoni sexuali masculini la fiecare douăzeci şi patru de metri de pe restul parcursului. Rezultatul : la decantare sînt ca nişte viţele sterpe, oarecum hermafrodite -perfect normale din punct de vedere structural, dar sterile - afară doar de faptul că manifestă totuşi o uşoară tendinţă de a avea barbă (recunoscu el cu neplăcere). Sterilitatea lor este garantată. Şi asta ne permite în fine

eliberarea din domeniul unei simple imitaţii servile a naturii şi pătrunderea în lumea mult mai interesantă a invenţiei umane.

Domnul Foster îşi frecă mîinile. într-adevăr, nu se mulţumea doar să clocească embrioni - lucru pe care îl putea face orice vacă.

— Noi recurgem şi la predestinarea şi condiţionarea lor. Ne decantăm pruncii ca fiinţe umane socializate, Alfa sau Epsilon, ca viitori vidanjori sau ca viitori... (era cît pe-aci să spună „viitori Controlori Mondiali", dar luînd seama, spuse :) viitori Directori de incubatoare.

DCIC primi cu un zîmbet complimentul.

Treceau prin dreptul metrului 320 de pe raftul 11. Un tînăr mecanic Beta-Minus lucra cu şurubelniţa şi şublerul la pompa de surogat sanguin, în timp ce răsucea şuruburile, huruitul motorului electric coborî cu un semiton, şi apoi cu încă unul. Jos, tot mai jos... O ultimă răsucire, o verificare a numărului de turaţii şi gata. Mecanicul înainta spre pompa următoare şi făcu aceeaşi operaţie de reglaj.

— Aşa se reduce numărul de turaţii pe minut, explică domnul Foster. în felul acesta surogatul e furnizat mai încet; ca atare, trece prin plămîni la intervale mai lungi ; deci embrionul primeşte mai puţin oxigen. Nimic nu poate fi mai bun decît

lipsa de oxigen pentru a menţine un embrion sub nivelul normal.

Şi domnul Foster îşi frecă iarăşi mîinile cu extremă satisfacţie.

— Dar de ce trebuie să menţineţi un embrion sub nivelul normal? întrebă cu multă candoare un student.

— Dobitocule ! strigă Directorul, care nu mai scosese de mult o vorbă. Dar nu ţi-a dat prin gînd că un embrion Epsilon trebuie să aibă şi o ereditate Epsilon şi un mediu Epsilon?

In mod evident, aşa ceva nu-i trecuse prin cap studentului, care se ruşina cumplit.

— Prin oxigenare precară, obţii o castă inferioară, explică domnul Foster, citînd o lozincă. Primul organ afectat este creierul, apoi scheletul. Cu 70 la sută din cantitatea normală de oxigen obţii pitici. Dacă o reduci şi mai mult, ies monştri fără ochi...

După o pauză, domnul Foster conchise :

— Care nu ne sînt de nici un folos. In schimb şi vocea îi redeveni încrezătoare şi entuziastă), dacă am putea descoperi o tehnică pentru reducerea perioadei de maturizare, ce triumf, ce binefacere ar fi pentru Societate! Gîndiţi-vă la cal.

Se gîndiră.

— E deja matur la vîrsta de şase ani. Elefantul abia la zece ani. In schimb, omul nu este matur din punct de vedere sexual nici la treisprezece ani ; iar maturitatea fizică o atinge doar la douăzeci de ani. De-aici, bineînţeles, şi acel rod al dezvoltării întîrziate - inteligenţa umană.

Şi apoi, după un răstimp, domnul Foster exclamă cu îndreptăţită indignare :

— Dar la Epsiloni nu avem nevoie de inteligenţă umană!

Şi mai rezultă din explicaţiile lui că Epsilonii n-au nevoie de inteligenţă şi nici nu o obţin. Dar

cu toate că mintea de Epsilon se maturizează la zece ani, trupul de Epsilon nu este capabil de muncă decît de la optsprezece încolo. Ani îndelungaţi de imaturitate superfluă şi irosită. O, dacă dezvoltarea fizică ar putea fi accelerată pînă ar ajunge la fel de rapidă ca a unei vaci, ce economii imense ar realiza Comunitatea!

— Imense ! murmurară şi studenţii, căci entuziasmul domnului Foster era molipsitor.

Apoi intră în detalii tehnice foarte specializate: vorbi despre coordonarea anormală între glandele endocrine care îi făcea pe oameni să crească atît de încet; postulă ca o explicaţie o mutaţie biologică. Dar oare efectele acesteia nu puteau fi inversate ? Oare printr-o tehnică adecvată nu se putea modifica în sens invers embrionul individual Epsilon,

pentru a atinge acelaşi nivel al normalului ca la cîini şi la vaci? Tocmai asta era problema, şi era pe cale de rezolvare.

La Mombassa, Pilkinton produsese indivizi maturi din punct de vedere sexual la vîrsta de patru ani şi din punct de vedere fizic la şase ani şi jumătate. Un adevărat triumf al ştiinţei, însă inutil din punct de vedere social. Femeile şi bărbaţii de şase ani nu manifestau destulă deş-teptăciune pentru a îndeplini măcar treburile de nivelul Epsilon. Iar procesul era guvernat de principiul „totul sau nimic" : ori eşuai total în modificare, ori împingeai modificarea pînă la capăt. Se mai făceau încă eforturi pentru a găsi compromisul ideal între adulţii de douăzeci de ani şi cei de şase ani. Dar deocamdată aceste eforturi nu fuseseră încununate de succes. Domnul Foster oftă, clătinînd din cap.

Peregrinările lor prin asfinţitul stacojiu îi aduseseră în preajma metrului 170 de pe raftul 9. De la acest punct înainte, raftul era închis şi flacoa-nele îşi urmau ultima porţiune a călătoriei lor

86

printr-un fel de tunel, întrerupt ici-colo de deschideri largi de doi sau trei metri.

— Condiţionare la căldură, spuse domnul Foster. Tunelele cu aer cald alternau cu cele cu aer

rece. Răcoarea se însoţea cu neplăcerile produse ie puterea razelor X. Pînă în momentul decantării ".or, embrionii aveau oroare de frig. Erau predestinaţi să emigreze la tropice, pentru a deveni mineri, filatoare la fabricile de mătase artificială şi oţelari. Ulterior, minţile lor aveau să vadă lucrurile la fel :a şi trupurile lor.

— Noi îi condiţionăm în aşa fel încît să se simtă bine la căldură, încheie domnul Foster. Colegii noştri de la etaj îi vor învăţa s-o iubească pe deplin.

— Iar acesta - interveni sentenţios Directorul -, acesta este secretul fericirii şi al virtuţii : să-ţi placă ceea ce eşti *obligat* să faci. Acesta este ţelul întregii condiţionări : să-i facă pe oameni sâ-şi îndrăgească destinul social implacabil.

In intervalul dintre două tuneluri, o infirmieră inspecta cu o seringă lungă şi subţire conţinutul gelatinos al unui flacon care trecea pe banda rulantă. Studenţii şi cele două autorităţi care-i însoţeau o priviră în tăcere cîteva clipe.

— Ei, Lenina ? o interpelă domnul Foster cînd rata în sfîrşit retrase seringa şi-şiîndreptă spinarea.

Fata se întoarse tresărind. In ciuda roşeţii ca de lupus şi a ochilor învineţiţi de lumina aceea roşie, se vedea bine că e tare frumuşică.

— Henry ! strigă ea şi zîmbetul ei roşu lăsă să se întrezărească un şirag de dinţi de mărgean.

— Şarmantă ! Şarmantă ! murmură Directorul şi, mîngîind-o uşurel de cîteva ori, fu şi el răsplătit cu un zîmbet destul de respectuos.

— Cu ce-i inoculezi? o întrebă domnul Foster, căutînd să adopte un ton cît mai profesional.

— Ah, febră tifoidă şi boala somnului, ca de obicei.

87

Domnul Foster le explică studenţilor:

— Muncitorii din zona tropicală încep să fie vaccinaţi încă de la metrul 150. Embrionii mai au încă branhii. Imunizăm peştii împotriva viitoarelor boli umane. Apoi, întorcîndu-se către Lenina, îi spuse : — La cinci fără zece pe acoperiş, ca de obicei.

— Fermecătoare, reluă Directorul şi, după ce o mai mîngîie o dată, îi urmă pe ceilalţi.

Pe raftul 10, şiruri de muncitori chimişti din generaţia viitoare erau condiţionaţi pentru a tolera bine plumbul, soda caustică, gudronul şi clorul. Primele exemplare dintr-un lot de două sute cincizeci de embrioni de viitori ingineri aerospaţiali tocmai treceau prin dreptul semnului de la metrul 1 100 de pe raftul 3. Un mecanism special asigura rotaţia constantă a containerelor. Domnul Foster le explică studenţilor :

— Pentru a le perfecţiona simţul echilibrului ! Repararea exteriorului unei rachete în spaţiul extraterestru nu e deloc o treabă uşoară. Noi le încetinim circulaţia cînd sînt în poziţie ortostatică, pentru a fi pe jumătate flămînzi, şi le dublăm fluxul de surogat sanguin cînd sînt cu capul în jos. în felul acesta se deprind să lege bunăstarea lor de poziţia inversată, metastatică; de fapt, ei nu sînt cu adevărat fericiţi decît atunci cînd stau în cap... Mai apoi domnul Foster reluă: —Iar acum aş vrea să vă arăt nişte aspecte foarte interesante ale condiţionării viitorilor intelectuali Alfa-Plus. Avem un lot mare pe raftul 5. „La prima galerie", strigă el cîtorva băieţi care începuseră să coboare spre nivelul inferior. Sînt cam pe la metrul 900, le explică el. Nu poţi efectua nici un fel de condiţionare intelectuală utilă pînă cînd fătul nu-şi pierde coada. Veniţi după mine.

Dar între timp Directorul se uită la ceas şi spuse :

88

— E trei fără zece, mă tem că nu mai avem :imp să le arătăm embrionii intelectuali. Trebuie să urcăm la creşe pînă nu se trezesc copiii din somnul de după-amiază.

Domnul Foster se arătă dezamăgit:

— Măcar o privire să aruncăm în Sala de Decantare, se rugă el.

— Mă rog, mă rog, zîmbi indulgent Directorul. Dar numai o privire.

Capitolul II

Domnul Foster rămase singur în Sala de Decantare. Directorul Centrului şi studenţii se urcară în liftul cel mai apropiat care-i duse pînă la etajul cinci.

INCUBATOARE PENTRU BEBELUŞI, SĂLILE DE CONDIŢIONARE NEO-PAVLOVIANĂ- anunţau inscripţiile de pe uşi.

Directorul deschise una dintre ele. Intrară într-o sală imensă şi goală, foarte luminoasă şi însorită, căci întregul perete sudic era alcătuit dintr-o singură fereastră. Vreo cinci-şase infirmiere, îmbrăcate în pantalonii şi jachetele de un alb imaculat ale uniformei de mătase artificială, cu părul ascuns aseptic sub bonete albe, erau ocupate cu aşezarea vazelor cu trandafiri de-a curmezişul pardoselii. Vaze imense, pline cu flori. Mii de petale, în plină maturitate, cărnoase şi mătăsoase, ca obrajii unui număr nesfîrşit de heruvimi, dar heruvimi care în lumina aceea atît de puternică nu erau numai trandafirii, de rasă ariană, ci şi chinezi cu chip luminos, dar şi mexicani, şi mai ales din cei apoplectici de atîta suflat în trîmbiţele celeste, sau palizi, palizi ca moartea, palizi ca albeaţa postumă a marmurei.

Infirmierele luară poziţia de drepţi la intrarea directorului.

— Expuneţi cărţile ! le zise el sec.

Fără o vorbă, infirmierele executară ordinul. Printre vazele cu trandafiri etalară conform

90

regulamentului cărţile - un şirag de volume mari cît nişte registre, deschise în chip atrăgător la cîte o imagine viu colorată a unui animal sălbatic, a unui peşte ori a unei zburătoare.

— Aduceţi copiii !

Infirmierele ieşiră repede din sală şi se întoarseră peste cîteva minute, fiecare din ele împingînd un fel de servantă pe rotile, avînd pe toate cele patru rafturi înconjurate de plasă de sîrmă o mulţime de copii de opt luni, toţi absolut identici (în mod evident era un grup bokanovskian) şi toţi îmbrăcaţi în kaki (întrucît fuseseră condiţionaţi pentru casta Delta).

— Aşezaţi-i pe podea!

Infirmierele descărcară copiii de pe servante.

— Acum întoarceţi-i în aşa fel încît să vadă florile şi cărţile.

O dată întorşi, copiii tăcură numaidecît, apoi începură să se tîrască în patru labe spre pozele acelea viu colorate, spre formele strălucitoare şi ochioase de pe paginile albe. In timp ce se apropiau, soarele ieşi dintr-o eclipsă momentană, cît fusese ascuns de un nor. Trandafirii se înflăcărară ca şi cum ar fi fost cuprinşi brusc de o patimă interioară ; paginile strălucitoare ale cărţilor părură să se îmbibe de o semnificaţie nouă şi profundă. Din rîndurile copilaşilor aflaţi în patru labe se auziră mici ţipete de emoţie, aproape ca guiţatul unor purceluşi, împreună cu gîlgîieli şi ciripeli fericite.

Directorul îşi frecă încîntat mîinile :

— Excelent ! Parc-ar fi făcut repetiţii !

Cei mai rapizi dintre tîrîtori îşi atinseseră deja ţinta. Mînuţele lor se întindeau nesigure, atingeau, apucau trandafirii transfiguraţi şi le smulgeau petalele ori îndoiau paginile ilustrate ale cărţilor. Directorul aşteptă pînă cînd îi văzu pe toţi ocupaţi astfel şi fericiţi. Apoi spuse calm:

91

— Acum, atenţie! Şi, ridicînd mîna, dădu semnalul.

Infirmiera-şefă, rămasă în picioare la tabloul de comandă din celălalt capăt al încăperii, apăsă pe o manetă.

Se produse o explozie violentă. O sirenă începu să geamă şi să ţipe, scoţînd sunete din ce în ce mai acute. Soneriile de alarmă sunară înnebunitor.

Copilaşii tresăriră şi începură să urle. Feţele li se schimonosiră de groază.

— Şi acum, strigă tare de tot Directorul (căci zgomotul era asurzitor), acum vom proceda la imprimarea forţată a lecţiei cu ajutorul unui uşor şoc electric.

Făcu iar un semn cu mîna şi infirmiera-şefă apăsă pe altă pîrghie. Ţipetele copilaşilor îşi schimbară brusc tonul. Era ceva deznădăjduit, aproape dementţial în chelălăitul strident şi spasmodic pe care-1 scoteau. Trupuşoarele lor se răsuceau şi apoi înţepeneau, mîinile şi picioarele li se agitau de parcă ar fi fost trase de nişte fire nevăzute.

— Putem electrifîca toată această porţiune a pardoselii, urlă Directorul în chip de explicaţie. Dar deocamdată ajunge ! spuse el, şi-i făcu semn infirmierei.

Exploziile încetară, soneriile se opriră din stridenţa lor, ţipătul sirenei scăzu pînă cînd fu redus la tăcere. Trupurile care înţepeniseră în poziţii contorsionate se destinseră, iar ceea ce se părea a fi gemetele şi scîncetele unor copii anormali reveni încetul cu încetul la strigătul obişnuit - de frică.

— Daţi-le din nou florile şi cărţile !

Infirmierele executară comanda; dar, la apropierea trandafirilor, pînă şi la vederea aceloraşi imagini viu colorate cu Miau-Miau, Cucurigu şi Behehe, copilaşii se traseră îngroziţi înapoi ; deodată ţipetele lor se înteţiră.

— Fiţi atenţi ! strigă triumfător Directorul. Observaţi !

92

Cărţile şi pe de altă parte zgomotele asuzitoare, florile şi pe de altă parte şocurile electrice - în mintea copiilor, aceste noţiuni erau acum cuplate în perechi neiertător compromise ; după două sute de repetiţii ale aceleiaşi lecţii sau ale uneia similare, aceste noţiuni vor fi legate indisolubil. Ceea ce omul a legat, natura nu mai poate desface.

— Or să crească păstrînd ceea ce psihologii din lumea veche numeau o ură „instinctivă" faţă de cărţi şi flori. Reflexele lor vor fi condiţionate irevocabil. Copiii de acum vor fi feriţi toată viaţa de cărţi şi botanică. Directorul se întoarse către infirmiere: — Luaţi-i de aici!

Continuînd să ţipe, copilaşii îmbrăcaţi în kaki fură încărcaţi pe servantele cu rotile şi împinşi afară, lăsînd în urma lor doar un miros de lapte acru şi o linişte binevenită.

Unul dintre studenţi ridică mîna şi spuse că, deşi vede perfect de ce nu li se putea permite oamenilor din casta inferioară să irosească timpul Comunităţii Mondiale cu cărţile, şi-şi dă seama că rămîne în permanenţă cu riscul ca ei să citească vreun lucru de natură să de-condiţioneze în mod nedorit unul din reflexe, totuşi... mă rog, în legătură cu florile nu era prea lămurit. De ce atîta osteneală pentru a determina la cei din casta Delta o antipatie absolută faţă de flori?

Cu multă răbdare, Directorul Centrului de Incubaţie şi Condiţionare le dădu alte lămuriri : copiii sînt făcuţi să ţipe numai cînd văd un trandafir, din înalte raţiuni de politică economică. Cu nu prea multă vreme în urmă (cam cu vreun secol), copiii din castele Gama, Delta şi chiar Epsilon fuseseră condiţionaţi să iubească florile - florile în special şi natura sălbatică în general. Ideea era să-i faci să dorească să meargă la ţară ori de cîte ori aveau prilejul, şi astfel să-i obligi să folosească serviciile transportului public.

— Şi nu le-au folosit? întrebă studentul.

93

— Ba da, din plin. Dar n-au mai consumat nimic altceva, răspunse Directorul.

Şi el sublinie că primulele şi peisajele au un defect foarte grav: sînt gratuite. Dragostea de natură nu dă de lucru fabricilor. S-a luat atunci hotărîrea de a se interzice dragostea de natură, cel puţin în rîndurile castelor de jos; să se interzică dragostea de natură, dar *nu* şi tendinţa de a folosi serviciile mijloacelor de transport. Pentru că, fireşte, era esenţial ca ei să se ducă totuşi la ţară, chiar dacă urau natura. Problema era să se găsească o raţiune economică mai sănătoasă pentru consumarea transportului decît o simplă afecţiune pentru primule şi peisaje. Şi s-a găsit ceea ce trebuia.

— Astăzi, încheie directorul, condiţionăm masele să urască natura. Dar în acelaşi timp, le condiţionăm să iubească orice sport practicat în mijlocul naturii. Totodată, luăm măsurile de precauţie necesare pentru ca sporturile practicate în sînul naturii să implice folosirea unei aparaturi cît mai complicate. Aşa folosesc nu numai transportul, ci şi produsele industriale. Tocmai pentru asta sînt şi şocurile acelea electrice.

— Aha, înţeleg, spuse cu glas scăzut studentul şi tăcu, pierit de admiraţie.

Urmă un răstimp de linişte. Apoi, dregîndu-şi glasul, Directorul reluă :

— A fost odată ca niciodată, pe cînd Domnul Nostru Henry Ford mai sălăşluia încă pe pămînt, un băieţel numit Reuben Rabinovici. Reuben era născut din părinţi de limbă polonă. Directorul se întrerupse o clipă : — Presupun că ştiţi ce e polona, nu?

— O limbă moartă.

— Ca şi franceza şi germana, adăugă un alt student, grăbindu-se să-şi etaleze cunoştinţele şi să se pună bine cu profesorul.

94

— Dar „părinţi"? Ştiţi ce erau? îi interogă Directorul Centrului de Incubaţie şi Condiţionare.

Se lăsă o tăcere grea, stînjenitoare. Cîţiva dintre băieţi roşiseră. încă nu învăţaseră să facă distincţia semnificativă, dar adeseori foarte delicată dintre pornografie şi ştiinţa pură. într-un tîrziu, unul dintre ei avu curajul să ridice mîna :

— Pe vremuri, fiinţele omeneşti... erau... (şovăi, şi tot sîngele năvăli în obraji) mă rog, au fost... vivipare (vocea îi scăzu).

— Exact, îi zîmbi aprobator Directorul, încuviin-ţînd din cap.

— Şi copiii se decantau...

— „Se năşteau", îl corectă Directorul.

— Ei, atunci se cheamă că erau părinţi... adică vreau să spun, nu copiii, bineînţeles... ceilalţi...

Şi bietul băiat se fîstîci de tot.

— Pe scurt, rezumă Directorul, părinţii erau tatăl şi mama. (Acum obscenităţile ce alcătuiau istoria ştiinţei răsunară ca pocnete şi trosnete în tăcerea păstrată de studenţi, care nici nu îndrăzneau să se uite unul la altul.) *Mamă,* repetă Directorul, cu glas tare, insistînd asupra termenului ştiinţific. Apoi se lăsă pe speteaza scaunului şi adăugă cu gravitate: — Mde, acestea sînt realităţile, oricît de neplăcute ar fi. înţeleg ce simţiţi, dar majoritatea realităţilor istorice *sînt* neplăcute.

Reveni apoi la Micuţul Reuben - Micuţul Reuben, în camera căruia într-o seară maică-sa şi taică-su *(Poc! Trosc!)* uitară radioul deschis.

(- Căci să nu uitaţi că în vremurile acelea de obscenă reproducere vivipară, copiii erau întotdeauna crescuţi de părinţi şi nu în Centrele de Condiţionare ale Statelor Unite ale Lumii.)

în timp ce copilul dormea, s-a auzit deodată o emisiune de la Londra; şi a doua zi dimineaţă micuţul Reuben şi-a uimit *Poc-ul* şi *Trosc-a* (cei

95

mai îndrăzneţi dintre studenţi începură să se rînjească unul la altul), repetînd cuvînt cu cuvînt o conferinţă lungă a acelui ciudat scriitor de demult („unul dintre foarte puţinii ale căror opere au fost lăsate de autorităţi să ajungă pînă la noi"), George Bernard Shaw, care, potrivit unei tradiţii binecunoscute şi confirmate de istorie, vorbea despre propriul său geniu. Pentru Poc-ul şi Trosc-a lui Reuben (chicote şi priviri cu subînţeles între studenţi), această conferinţă era fireşte absolut de neînţeles şi, închipuindu-şi că băiatul lor a înnebunit brusc, au trimis după doctor. Din fericire, acesta, ştiind englezeşte, a recunoscut textul rostit de Shaw la radio cu o seară înainte, a prins sensul celor întîmplate şi a trimis un articol pe această temă la o revistă medicală.

— Se descoperise deci principiul hipnopediei, al educaţiei în timpul somnului.

DCIC făcu o pauză impresionantă, pentru efect.

— Principiul fusese descoperit, explică el, dar a mai trebuit să treacă mulţi, foarte mulţi ani pînă să poată fi valorificat practic. Cazul micuţului Reuben s-a petrecut la numai 23 de ani după lansarea pe piaţă a primului automobil Model T al Domnului Nostru Henry Ford. (Şi aici Directorul îşi făcu semnul T-ului pe burtă, urmat de evlavie de toţi studenţii.) Şi totuşi...

Studenţii notară energic, cu un zel vecin cu furia : *Hipnopedia, folosită oficial pentru prima dată în anul 214 după Ford. De ce nu a fost folosită anterior? Două motive: (a)...*

— Aceşti primi experimentatori, spunea DCIC, se aflau pe o pistă falsă. Ei au crezut că hipnopedia ar putea fi transformată într-un instrument de educaţie intelectuală.

(Un băieţel adormit pe partea dreaptă, cu braţul drept întins înainte şi palma atîrnîndu-i moale peste marginea patului. Printr-un grătar rotund

96

din peretele lateral al unei cutii mari de lemn un glas rosteşte blînd:

„Nilul este cel mai lung fluviu din Africa şi al doilea ca lungime dintre rîurile de pe întreg globul. Deşi este depăşit cu puţin ca lungime de Mississippi-Missouri, Nilul se află în fruntea fluviilor din punctul de vedere al lungimii bazinului său, care străbate 35 de grade latitudine..."

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, cineva îl întreabă :

— Tommy, ştii care este cel mai lung fluviu din Africa?

Băieţelul clatină din cap.

— Dar nu-ţi aminteşti ceva care începe aşa : „Nilul este cel mai lung fluviu..."

— „Nilul-este-cel-mai-lung-fluviu-din-Africa-şi-al-doilea-ca-lungime-dintre-rîurile-de-pe-întreg-globul..." Cuvintele ţîşneau pur şi simplu din gura lui : „Deşi-este-depăşit-cu-puţin..."

— Ei, spune acum, care este cel mai lung fluviu din Africa?

Copilaşul se holbează în gol.

— Nu ştiu.

— Bine, Tommy, dar Nilul...

— „Nilul-este-cel-mai-lung-fluviu-din-Africa-şi-al-doilea..."

— Ei, Tommy, atunci care e cel mai lung fluviu? Tommy izbucneşte în plîns şi urlă:

— Nu ştiu, nu ştiu!)

Directorul explică limpede că tocmai acest urlet i-a descurajat pe cei dintîi cercetători care şi-au abandonat experienţele. Nimeni n-a mai încercat să-i înveţe pe copii lungimea Nilului prin somn. Şi pe bună dreptate. Nu poţi învăţa o ştiinţă dacă nu ştii despre ce e vorba.

— Pe cînd, dacă ar fi început doar cu educaţia *morală...* spuse Directorul pornind spre uşă. Studenţii îl urmară, notînd cu disperare în timp ce

97

mergeau şi apoi în timp ce urcau cu liftul. „Educaţia *morală* care niciodată, în nici o împrejurare, nu trebuie să fie raţională."

„Linişte, linişte", şopti un megafon tocmai cînd coborau din lift la etajul 14 şi „Linişte, linişte", repetară neobosit, la intervale regulate, mega-foanele plasate de-a lungul fiecărui coridor pe care-1 străbătură. Automat studenţii, şi chiar şi Directorul, începură să meargă în vîrful picioarelor. Bineînţeles, ei aparţineau castei Alfa; dar chiar şi membrii acestei caste au fost foarte bine condiţionaţi. „Linişte, linişte". Pînă şi aerul etajului 14 vibra de acest imperativ categoric.

După cincizeci de metri de mers în vîrful picioarelor, ajunseră la o uşă pe care Directorul o deschise cu multă grijă. Păşiră peste prag şi intrară în semiobscuritatea unui dormitor uriaş cu obloanele trase. De-a lungul pereţilor erau înşirate optzeci de pătuţuri. Se auzeau sunetul uşor al respiraţiei regulate şi un murmur neîncetat, ca al unor glasuri foarte slabe care şoptesc ceva în depărtare.

La intrarea lor, o infirmieră se ridică în picioare şi luă poziţia de drepţi în faţa Directorului.

— Ce lecţie se predă azi după-amiază? întrebă acesta.

— Primele patruzeci de minute am avut „Bazele educaţiei sexuale", răspunse infirmiera. Acum am trecut la „Conştiinţa elementară de clasă".

Directorul colindă încet întregul şir de pătuţuri. Cu trupurile relaxate în puterea somnului, cu obrăjorii trandafirii, optzeci de băieţei şi fetiţe stăteau în aşternutul lor curat şi respirau uşurel. De sub fiecare pernă se înălţa o şoaptă. DCIC se opri şi, aplecîndu-se asupra unuia dintre pătuţuri, ascultă cu atenţie, apoi zise:

— Spuneai că e „Conştiinţa elementară de clasă" ? Hai să auzim textul, repetat ceva mai tare la megafon.

98

Din peretele situat la capătul dormitorului ieşea în afară un megafon. Directorul se îndreptă spre el şi apăsă un buton.

„... toţi sînt îmbrăcaţi în verde", spunea un glas blînd, dar foarte răspicat, aflat în mijlocul rostirii unei propoziţii, „iar copiii Delta sînt îmbrăcaţi în kaki. Ah, nu, mie *nu-mi* place să mă joc cu copiii Delta ! Şi Epsilonii sînt încă şi mai răi ! Sînt aşa de proşti, că nici nu ştiu să

scrie ori să citească. Şi, pe urmă, sînt îmbrăcaţi în negru, care e o culoare nesuferită. Vai, ce tare mă bucur că eu sînt Beta!"

Urmă o pauză ; apoi glasul reluă :

„Copiii Alfa sînt îmbrăcaţi în gri. Ei muncesc mult mai mult decît noi pentru că sînt extraordinar de deştepţi. De fapt, mie îmi pare grozav de bine că sînt Beta, pentru că nu trebuie să fac o muncă atît de grea. Şi, pe urmă, noi o ducem mult mai bine decît copiii Gama şi copiii Delta. Copiii Gama sînt proşti. Toţi sînt îmbrăcaţi în verde, iar copiii Delta sînt îmbrăcaţi în kaki. Ah, nu, mie *nu-mi* place să mă joc cu copiii Delta. Şi Epsilonii sînt încă şi mai răi. Sînt aşa de proşti, că nici nu ştiu să scrie ori să citească..."

Directorul apăsă din nou pe buton. Vocea tăcu. Doar duhul ei nevăzut şi subţire ca aburul continuă să zumzăie de sub cele optzeci de pernuţe.

— Pînă se trezesc vor auzi repetate vorbele acestea încă de vreo patruzeci sau cincizeci de ori; la fel şi joi, la fel şi sîmbătă. O sută douăzeci de repetiţii de trei ori pe săptămînă timp de treizeci de luni. După care trec la o lecţie mai avansată.

Trandafirii şi şocurile electrice, uniformele kaki ale copiilor Delta şi o duhoare uşoară de răşină *Assa fetida* - îmbinate indisolubil înainte chiar de a învăţa copilul să vorbească. Dar condiţionarea fără cuvinte este elementară şi generală ; ea nu

99

poate imprima distincţiile mai fine, nu poate inculca tiparele mai complexe de comportament. Pentru asta trebuie să recurgi la cuvinte, dar la cuvinte fără sens. Pe scurt, la *hipnopedie.*

— Cea mai mare forţă moralizatoare şi socializantă a tuturor timpurilor.

Studenţii îşi notau în carneţele. Direct de la sursă.

Directorul apăsă încă o dată pe buton.

„... extraordinar de deştepţi", tocmai spunea vocea aceea insinuantă şi neobosită. „De fapt, mie îmi pare grozav de bine că sînt Beta, pentru că..."

Nu chiar ca picăturile de apă, deşi e adevărat că apa poate găuri pînă şi cel mai tare granit ; mai degrabă ca picăturile de ceară pentru sigilii, picături lichide care se lipesc, se încrustează, se încorporează în materia pe care cad, pînă cînd toată stînca devine o pată stacojie.

— Pînă cînd, în cele din urmă, mintea copilului *se contopeşte* cu aceste sugestii şi suma sugestiilor *formează* mintea copilului. Şi nu numai mintea copilului. Şi mintea adultului - pentru toată viaţa. Mintea care judecă, şi doreşte, şi decide - alcătuită din aceste sugestii. Dar toate aceste sugestii sînt sugestiile *noastre* ! - rosti răspicat Directorul, aproape clamîndu-şi triumful. Sugestii din partea Statelor Unite ale Lumii. Şi bătu cu pumnul în masa cea mai apropiată. De unde rezultă ideea că...

Un zgomot îl făcu să întoarcă privirile spre pătuţuri.

— O, sfinte Ford! coborî el glasul. Na, c-am trezit copilaşii.

100

Capitolul III

Afară, în grădină, era ora de joacă. Goi-goluţi sub soarele cald de iunie, vreo şapte sute de copilaşi de ambele sexe alergau pe pajişti ţipînd strident, ori se jucau cu mingea, ori stăteau ghemuiţi pe vine cîte doi sau trei printre tufişurile înflorite. Tocmai înfloriseră trandafirii, două privighetori îşi cîntau monoloagele pe cîte o crenguţă, iar un cuc îşi repeta strigătul discordant dintre frunzele unui tei. Aerul vibra de zumzetul albinelor şi elicopterelor.

Directorul şi studenţii zăboviră o vreme să privească jocul cu Aruncătorul Centrifug de mingi. Douăzeci de copii erau grupaţi în cerc în jurul unui turn de oţel cromat. O minge aruncată în sus în aşa fel încît să ajungă pe platforma din vîrful turnului se rostogoli în interior, căzu pe un disc care se învîrtea rapid şi fu proiectată prin una dintre numeroasele deschizături ale învelişului cilindric, urmînd a fi prinsă de cine putea.

— Ciudat, murmură visător Directorul în timp ce se îndepărtau. Ciudat, dacă stai să te gîndeşti că pînă şi în zilele Domnului Nostru Ford majoritatea jocurilor se jucau fără altă aparatură decît o minge sau două, cîteva beţe şi eventual o plasă. Gîndiţi-vă la nebunia de a permite oamenilor să practice jocuri complicate care însă nu aveau cîtuşi de puţin darul de a spori consumul. O adevărată demenţă. Astăzi Controlorii nu ar îngădui nici un fel de joc sau sport nou dacă nu se poate dovedi

101

că solicită cel puţin tot atît de multă aparatură ca şi cel mai complicat dintre jocurile existente.

Se întrerupse o clipă, apoi, arătînd cu degetul, spuse :

— Uite un mic grup încîntător.

Pe o peluză cuprinsă între tufe de arbuşti mediteraneeni, doi copii - un băieţel de vreo şapte ani şi o fetiţă cam cu vreun an mai mare - jucau, cu toată gravitatea şi atenţia foarte concentrată a savanţilor adînciţi într-un studiu consacrat unei mari descoperiri, un joc sexual rudimentar.

— încîntător, încîntător ! repetă pe un ton înduioşat DCIC.

— încîntător, încuviinţară politicoşi studenţii. Dar zîmbetul lor era mai mult de circumstanţă. De prea puţină vreme abandonaseră asemenea distracţii copilăreşti ca să le mai poată urmări acum fără o undă de dispreţ. încîntător? Păi era vorba doar de nişte ţînci care-şi pierdeau vremea prosteşte; nişte puşti, asta erau.

— întotdeauna am fost de părere... reluase Directorul pe acelaşi ton sentimental, cînd fu întrerupt de un bocet puternic.

Dintr-un grup de arbuşti din apropiere ieşi o educatoare conducînd de mînă un băieţel care urla în timp ce era tras înainte. Pe urmele lor venea trap-trap o fetiţă cu mutra îngrijorată.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Directorul. Educatoarea dădu din umeri :

— Nu cine ştie ce. Numai că băieţelul ăsta se lasă cam greu implicat în jocurile erotice obişnuite. Am mai observat de vreo două ori chestia asta la el. Şi azi din nou. Adineauri a început să urle...

— Zău că n-am vrut să-1 supăr ori să-i fac rău ! zise fetiţa îngrijorată. Zău că n-am vrut.

— Bineînţeles că n-ai vrut, drăguţo, o consolă educatoarea. Aşa că - reluă ea întorcîndu-se din

102

nou către Director - îl duc la Psihologul Adjunct. Ca să verific dacă nu cumva are ceva anormal.

— Foarte bine faci! spuse Directorul. Du-1 înăuntru. Tu stai aici, fetiţo, adăugă el în timp ce educatoarea se îndepărta cu băieţelul care încă mai ţipa cît îl ţinea gura. Cum te numeşti?

— Polly Troţki.

— Foarte frumos nume, o lăudă Directorul. Ei, acum du-te fuguţa şi vezi dacă nu-ţi găseşti vreun alt băieţel cu care să te joci.

Fetiţa dispăru în tufişuri şi n-o mai văzură.

— Ce micuţă fermecătoare ! zise Directorul privind lung în urma ei. Apoi se întoarse către studenţi : — Ceea ce vreau să vă spun acum s-ar putea să vi se pară de necrezut. Dar, pe de altă parte, dacă nu ai o pregătire specială în domeniul istoriei, majoritatea realităţilor din trecut par într-adevăr incredibile.

Şi le dezvălui adevărul uluitor : —Foarte multă vreme înaintea Erei Domnului Nostru Ford şi chiar şi vreo cîteva generaţii după aceea, jocurile erotice între copii fuseseră considerate drept ceva anormal (studenţii începură să rîdă în hohote) şi nu numai anormal, ci de-a dreptul *imoral* (vai, nu se poate!), fiind, prin urmare, interzise cu desă-vîrşire.

Pe feţele ascultătorilor se iviră zîmbete neîncrezătoare, chiar uluite. Cum adică, bieţilor copilaşi nu li se dădea voie să se distreze? Era cu neputinţă să accepţi o asemenea idee.

— Pînă şi adolescenţii, spuse DCIC, pînă şi adolescenţii ca voi...

— Dar e cu neputinţă !

— Cu excepţia unei doze oarecare de autoerotism practicat pe furiş şi a unui pic de homosexualitate- absolut nimic.

— Chiar *nimic ?*

103

— în majoritatea cazurilor, pînă cînd nu împlineau douăzeci de ani.

— Douăzeci de ani? răsună ca un ecou corul neîncrezător al studenţilor.

— Da, douăzeci, repetă Directorul. V-am spus că n-o să vă vină să credeţi.

— Dar cum se petreceau lucrurile? Care erau rezultatele? întrebară ei.

— Rezultatele erau îngrozitoare - răsună o voce puternică şi profundă amestecîndu-se pe neaşteptate în discuţie.

Toţi întoarseră capetele. La marginea grupului de studenţi se afla un necunoscut - un bărbat de statură mijlocie, cu părul negru, nasul vulturesc, buze roşii, cărnoase, ochii foarte pătrunzători şi întunecaţi.

— îngrozitoare, repetă el.

Tocmai atunci Directorul, care stătuse pe una din băncile de oţel şi cauciuc aflate la îndemîna ici-colo prin parc, dînd cu ochii de noul venit, sări în picioare şi se repezi înainte cu mîinile întinse, zîmbind entuziast, cu toţi dinţii.

— Domnule Controlor ! Vai, dar ce surpriză plăcută ! Ei, băieţi, ce ziceţi ? Dumnealui este domnul Controlor; însuşi Forditatea Sa Mustafa Mond.

în cele patru mii de încăperi ale Centrului de Incubaţie şi Condiţionare pentru Londra Centrală, cele patru mii de ceasuri electrice bătură simultan ora patru. Glasuri descărnate răsunară din pîlniile megafoanelor.

— Primul schimb de zi a încheiat serviciul. îl preia al doilea schimb de zi. Schimbul întîi este liber...

în liftul care-i ducea spre vestiare ca să se schimbe, Henry Foster şi cu Directorul Adjunct al Predestinării îi întoarseră destul de ostentativ spatele lui Bernard Marx de la Biroul de Psihologie, îl evitau din pricina reputaţiei lui dubioase.

104

Uşorul zumzet şi uruit al maşinăriilor încă mai făceau să vibreze aerul stacojiu din Depozitul de Embrioni. Schimbul întîi putea să plece, schimbul doi putea să vină, o fată ce părea bolnavă de lupus lăsa locul alteia ; în chip misterios şi neîntrerupt, benzile rulante mergeau înainte cu încărcăturile lor de viitori bărbaţi şi femei.

Lenina Crowne se îndreptă cu paşi vioi către uşă.

Forditatea sa Mustafa Mond ! Studenţilor care-1 salutau era cît pe-aci să le sară ochii din cap. Mustafa Mond! Controlorul Principal pentru întreaga Europă Occidentală ! Unul dintre cei zece Controlori Mondiali. Unul dintre Cei Zece... şi se aşezase pe bancă alături de DCIC, deci avea de gînd să rămînă, da, da, să rămînă şi chiar să le vorbească... Aveau să audă explicaţii direct de la sursă. Chiar din gura Marelui Ford.

Dintr-un tufiş alăturat ieşiră doi copii cam măslinii la faţă, îi priviră o clipă cu ochi mari şi uluiţi, iar apoi se întoarseră printre frunze la distracţiile lor.

— Vă amintiţi cu toţii - zise Controlorul cu glasul lui puternic şi profund -, presupun că vă amintiţi cu toţii de acea zicală frumoasă şi inspirată care vorbeşte despre Marele Nostru Ford : -Istoria e doar gargară". „Istoria", repetă el mai domol, „e doar gargară".

Le făcu semn cu mîna ; avea aerul că mînuind un pămătuf de pene măturase din cale puţin praf şi praful era Harappa, era cetatea Ur a caldeeni-lor; cîteva plase de păianjen - şi acestea erau Teba şi Babilonul şi Cnossos şi Micene. Fîş-fîş - şi ce mai rămînea din Ulise, din Iov, din Jupiter şi Guatama şi Iisus? Fîş - şi gata, dispăreau acele pete de murdărie străveche denumite Atena şi Roma, Ierusalimul şi Regatul de Mijloc - toate dispărură. Fîş - şi se goli şi locul unde fusese

Italia. Fîş - şi dispărură catedralele; fîş-fîş - şi pieriră Regele Lear şi *Panseurile* lui Pascal. Fîş -*Patimile;* fîş - *Recviemul* ; fîş - *Simfonia;* fîş...

— Mergi astă-seară la tactile, Henry? întrebă Predestinatorul Adjunct. Aud că cel nou de la cinema Alhambra e grozav, are şi o scenă de amor pe o blană de urs ; cică e minunată. Se reproduce perfect senzaţia dată de fiecare fir din blana ursului. Efectele senzoriale sînt de-a dreptul uluitoare.

— De aceea nu vi se predă istoria, le spunea Controlorul. Dar acum a sosit timpul...

Directorul îl privi uşor speriat. Circulau zvonurile acelea ciudate despre vechi cărţi interzise, aflate sub cheie într-un seif din biroul Controlorului. Biblii, volume de versuri - numai Ford mai ştia ce.

Mustafa Mond intercepta privirea speriată a Directorului şi colţurile buzelor sale roşii se strîn-seră ironic.

— Nu te teme, domnule Director, îl potoli el pe un ton puţin batjocoritor. N-am să-i corup.

Pe DCIC îl năpădi un val de ruşine.

Cei care se simt dispreţuiţi fac mai bine să pară dispreţuitori. Aşa era şi zîmbetul de pe faţa lui Bernard Marx. Auzi, cică filmul te face să simţi fiecare fir din blana ursului !

— Eu unul am să mă duc neapărat, zise Henry Foster.

Mustafa Mond se aplecă puţin înainte şi ameninţă uşurel cu degetul:

— încercaţi măcar să vă daţi seama despre ce e vorba, le zise el, şi glasul lui le trimise fiori stranii în trup. încercaţi să vă daţi seama ce înseamnă să ai o mamă vivipară.

Ah, iarăşi cuvîntul acela obscen ! Dar nici unuia dintre ei nu-i veni cîtuşi de puţin să zîmbească.

— încercaţi să vă imaginaţi ce însemna „să trăieşti cu familia ta".

încercară, dar, în mod evident, fără pic de succes.

— Şi ştiţi ce însemna „un cămin" ? Clătinară din cap.

Din subsolul ei întunecat învăluit în lumina aceea roşie, Lenina Crowne ţîşni în sus şaptesprezece etaje, ieşi din lift spre dreapta, străbătu un coridor lung şi, deschizînd uşa pe

care scria VESTIAR FEMEI, se afundă într-un vălmăşag asurzitor de braţe şi sîni şi desuuri. Torentele de apă fierbinte şiroiau şi clipoceau în o sută de căzi sau stropeau în jurul duşurilor. Uruind şi şuierînd, opt sute de vibromasoare vacuumatice frămîntau şi sugeau simultan pielea bronzată şi carnea tare a optzeci de femei superbe. Toate vorbeau cît le ţinea gura. Iar la megafon se auzea un sintetizator care emitea un solo de super-corn.

— Bună, Fanny, îi spuse Lenina tinerei care avea cuierul şi dulăpiorul de lîngă ea.

Fanny lucra la Sala de îmbuteliere, iar numele ei de familie era tot Crowne. Dar, întrucît cele două miliarde de locuitori ai planetei nu aveau în total decît zece mii de nume, coincidenţa nu era deloc surprinzătoare.

Lenina îşi trase fermoarele - în jos pe cel de la jachetă, în jos, cu amîndouă mîinile pe cele care îi ţineau pantalonii, şi iarăşi în jos ca să-şi scoată lenjeria intimă. Cu pantofii şi ciorapii în picioare se îndreptă spre băi.

— Un cămin, o casă : cîteva cămăruţe, sufocant de aglomerate de către un bărbat, o femeie care tot năştea periodic, şi o droaie de băieţi şi fete de toate vîrstele. Nici un pic de aer, nici un pic de spaţiu ; o închisoare prost sterilizată ; beznă, boală şi miasme.

107

(Evocarea Controlorului era atît de sugestivă, încît unul dintre băieţi, mai simţitor decît ceilalţi, păli pur şi simplu, gata să vomite.)

Lenina ieşi din baie, se şterse bine cu prosopul, apucă un tub lung şi flexibil prins în perete, îi apropie capul de pieptul ei - parcă ar fi vrut să se sinucidă - şi apăsă pe trăgaci. Un jet de aer cald pulveriza pe ea talc foarte fin. Opt tipuri diferite de parfumuri şi apă de colonie erau aşezate în mici recipiente prevăzute cu robinete, deasupra lavoarului. Il întoarse pe cel de-al treilea din stînga, se tampona cu parfum „Chypre" şi, ducîndu-şi pantofii şi ciorapii în mînă, ieşi să vadă dacă s-a eliberat vreunul dintre aparatelele de vibromasaj.

— Iar căminul era la fel de sordid din punct de vedere psihic ca şi din punct de vedere fizic. Psihologic vorbind, era o vizuină de iepuri, o gaură încălzită de frecuşul vieţii aglomerate, duhnind a emoţie. Ce intimităţi sufocante, ce relaţii primejdioase, obscene şi demente între membrii grupului familial! Cu o manie tipică, mama se purta ca o cloşcă faţă de copii (copiii *ei)...* şi-i strîngea la piept cum îşi ţine mîţa strîns de tot pisoii ; numai că era o pisică în stare să vorbească, o pisică înzestrată cu capacitatea de a spune „Puiul meu, puiul meu" de nu ştiu cîte ori. „Puiul meu, copilul meu, of, of, la pieptul meu, mînuţele lui, foamea, acea plăcere intensă, chinuitoare, de nedescris! Pînă cînd pruncul meu adoarme, puiul meu doarme cu o băşicuţă de lapte alb în colţul gurii. Puişorul meu doarme..."

— Da, da, zise Mustafa Mond, încuviinţînd din cap. Aveţi dreptate să vă înfioraţi.

— Cu cine ieşi astă-seară? întrebă Lenina pe cînd se întorcea de la vibromasaj ca o perlă luminată dinăuntru, strălucind trandafiriu.

108

— Cu nimeni.

Lenina ridică uimită din sprîncene.

— In ultima vreme n-am prea fost în apele mele, îi explică Fanny. Doctorul Wells mi-a recomandat să iau un înlocuitor de Sarcină.

— Vai de mine, draga mea, dar n-ai decît nouăsprezece ani. Abia la douăzeci şi unu e obligatoriu primul înlocuitor...

— Da, ştiu, draga mea. Numai că unora le face mai bine să înceapă mai devreme. Doctorul Wells mi-a spus că brunetele cu bazinul lat, ca mine, ar trebui să înceapă Substituirea Graviditătii la şaptesprezece ani. Aşa că de fapt sînt cu doi ani în urmă, nu cu doi ani înainte.

Deschise dulăpiorul şi arătă şirul de sticluţe de pe raftul superior:

— „Sirop de *corpus lutem".* Lenina citi tare şi celelalte nume : „Ovarin, proaspăt : A nu se folosi după data de 1 august - 632 era Ford." „Extract de glandă mamară : a se administra de trei ori pe zi înaintea meselor, cu puţină apă." „Placentin : cinci centimetri cubi. A se injecta intravenos, la intervale de trei zile..." Pfui! exclamă Lenina scuturată de un fior. Nu pot să sufăr injecţiile intra-venoase, dar tu?

— Nici eu, dar de vreme ce-ţi fac bine... Fanny era o fată deosebit de înţeleaptă.

— Ford al Nostru - sau Freud al Nostru, aşa cum, din cine ştie ce motiv rămas necunoscut prefera să se intituleze ori de cîte ori discuta chestiuni psihologice - Freudul Nostru fusese primul care dezvăluise primejdiile înfiorătoare ale vieţii de familie. Lumea era plină de taţi - deci sufocată de mizerie; plină de mame - deci chinuită de tot soiul de perversiuni de la sadism pînă la castitate ; plină de fraţi, surori, unchi, mătuşi - deci deformată de nebunie şi sinucideri.

109

— Şi totuşi, printre sălbaticii din Samoa, pe insule din largul Noii Guinee...

Razele soarelui tropical aşterneau un fel de miere caldă pe trupurile goale ale copiilor care făceau de-a valma tumbe printre florile de hibiscus. Căminul era pentru ei oricare dintre cele douăzeci de colibe din frunze de palmier. In mentalitatea trobrianzilor din Arhipelagul Solomon, concepţia era opera strigoilor ancestrali ; nimeni nu auzise vreodată de vreun tată.

— Extremele se atrag, spuse Controlorul. Pentru simplul motiv că au fost făcute să se întîlnească.

— Doctorul Wells spune că dacă acum iau trei luni înlocuitorul de Sarcină, asta o să-mi îmbunătăţească mult sănătatea pentru următorii trei-patru ani.

— Mda, să sperăm că are dreptate, îi răspunse Lenina. Dar cum, Fanny, vrei să spui că în următoarele trei luni n-ar mai trebui să...?

— A, nu, draga mea. Doar o săptămînă-două, atîta tot. Am să-mi petrec serile la Club, jucînd Bridge Muzical. Presupun că tu ieşi astă-seară, nu?

Lenina încuviinţă din cap.

— Cu cine ?

— Cu Henry Foster.

— Iarăşi? Faţa blîndă, rotundă ca o lună plină a lui Fanny căpătă o expresie ciudată, de uimire jignită şi dezaprobatoare. Nu cumva vrei să spui că tot mai eşti cu Henry Foster?

— Mame şi taţi, fraţi şi surori. Dar mai erau şi soţi, soţii, amanţi. Mai era şi monogamie, mai erau şi idile romantice. Deşi probabil nu ştiţi ce înseamnă aceste cuvinte, adăugă Mustafa Mond.

Studenţii clătinară din cap.

— Familie, monogamie, idile romantice. Pretutindeni exclusivism, pretutindeni o concentrare a

110

interesului, o canalizare îngustă a impulsurilor şi energiei.

— Dar „toţi sîntem ai tuturor celorlalţi", încheie Mustafa Mond citînd proverbul hipnopedic.

Studenţii încuviinţară din cap, fiind întru totul de acord cu o afirmaţie pe care - auzind-o repetată prin întuneric de peste şaizeci şi două de mii de ori - ajunseseră s-o accepte nu numai ca adevărată, ci şi ca axiomatică, evidentă de la sine, absolut indiscutabilă.

— Dar la urma urmei, protestă Lenina, sînt doar patru luni de cînd îl am pe Henry.

— *Doar* patru luni ! Ei, ştii că-mi placi ! Şi mai mult decît atît, continuă Fanny ţintuind-o cu un deget acuzator, în tot timpul ăsta n-ai mai avut pe nimeni afară de Henry. Aşa e?

Lenina roşi pînă în vîrful urechilor, dar ochii şi glasul îi rămaseră sfidătoare:

— Nu, n-am mai avut pe nimeni, răspunse ea aproape agresiv. Şi nici nu văd de ce ar fi trebuit să am pe altcineva.

— Ha-ha, nici nu vede de ce ar fi trebuit să aibă ! o îngînă Fanny de parcă s-ar fi adresat unui ascultător invizibil din spatele Leninei. Iar apoi schimbă brusc tonul: — Acum, vorbind serios, eu zic că ar trebui să fii atentă la ce faci. E de rău să te ţii aşa, doar cu un singur bărbat. Mă rog, la patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani ar mai merge, dar la vîrsta ta, Lenina? Nu, zău că face impresie proastă. Şi pe urmă ştii bine cît de sever se împotriveşte Directorul oricărei poveşti intense ori prelungite. Patru luni cu Henry Foster, fără să mai ai şi alt bărbat - păi ar fi furios dacă ar afla...

— Gîndiţi-vă la apa pompată sub presiune într-o ţeava. Studenţii se gîndiră. Şi deodată găuresc ţeava, adăugă Controlorul. Ce mai ţîşneşte !

111

O găuri de douăzeci de ori. Ţîşniră douăzeci de jeturi ca nişte mici fîntîni arteziene.

— Copilaşul meu, puiul meu...!

— Mamă !

Nebunia e molipsitoare.

— Dragostea mea, puişorul meu scump, comoara mea...

Mamă, monogamie, idile romantice. Ce sus ţîş-neşte apa din fîntînă; ce sălbatic şi înspumat e jetul. Presiunea are doar o singură ieşire. Dragostea mea, copilul meu. Nici nu e de mirare că aceste biete fiinţe premoderne erau demente, şi ticăloase, şi mizerabile. Lumea lor nici nu le îngăduia măcar să ia lucrurile în uşor, nu le lăsa să fie sănătoase, virtuoase, fericite. Mai cu mamele şi amanţii, mai cu interdicţiile la care nu erau deprinşi să se supună, ba cu ispitele şi cu remuş-cările resimţite în singurătate, cu toate bolile şi durerea nesfîrşită a izolării, cu nesiguranţa şi sărăcia - erau ca atare obligaţi la sentimente puternice. Fiind supuşi unor asemenea simţăminte vehemente (şi, pe deasupra încă şi trăind în singurătate, într-o izolare deznădăjduită, individuală) cum ar fi putut aceşti oameni să manifeste stabilitate?

— Bineînţeles că nu e nevoie să renunţi la el. Doar să mai ai şi un altul din cînd în cînd, atîta tot. Ce, el nu mai are şi alte fete?

Lenina recunoscu că aşa e.

— Bineînţeles că mai are şi altele. In Henry Foster poţi să ai încredere că e un gentleman desăvîrşit - întotdeauna corect. Şi, pe urmă, mai gîndeşte-te şi la Director. Doar ştii ce tare ţine la...

— Azi după-amiază mi-a mîngîiat puţin fundul, zise Lenina încuviinţînd.

— Ei, vezi ? exclamă triumfătoare Fanny. Asta arată ce principii susţine *el.* Cel mai strict convenţionalism.

112

— Stabilitate, zise Controlorul. Stabilitate. Nici un fel de civilizaţie fără stabilitate socială. Nici o stabilitate socială fără stabilitate individuală.

Glasul îi răsuna ca o trîmbiţă. Ascultîndu-1, studenţii se încălzeau, căpătau parcă dimensiuni mai mari.

Maşina se învîrteşte, se învîrteşte şi trebuie să continue să se rotească - de-a pururi. Dacă se opreşte, asta înseamnă moarte. Un miliard de oameni măturaţi de pe scoarţa

pămîntului. Roţile au început să se învîrtească. In o sută cincizeci de ani au fost două miliarde. Opriţi toate roţile. In două sute cincizeci de săptămîni vor fi din nou doar un miliard; o mie de mii de mii de bărbaţi şi femei vor fi murit de foame.

Roţile trebuie să se învîrtească neîncetat, dar n-o pot face dacă nu sînt supravegheate. Trebuie să existe oameni care să le supravegheze, oameni la fel de stabili cum sînt roţile pe axele lor, oameni zdraveni, oameni ascultători, oameni în permanenţă mulţumiţi.

Strigînd şi plîngînd : copilaşul meu, mama mea, comoara mea, singura mea dragoste ; gemînd : păcatul meu, Dumnezeul meu înspăimîntător ; ţipînd de durere, văitîndu-se de friguri, jelindu-şi bătrîne-ţea şi sărăcia - cum ar mai putea supraveghea roţile? Şi dacă nu pot să se ocupe de ele... Cadavrele a o mie de mii de mii de mii de bărbaţi şi femei ar fi greu de îngropat ori ars.

— Ei, dar la urma urmei, o luă Fanny mai cu binişorul, nici nu e cîtuşi de puţin supărător ori dezagreabil să mai ai vreo doi bărbaţi pe lîngă Henry. în aceste condiţii, zău că *ar trebui* să fii şi tu ceva mai libertină...

— Stabilitate, insista Controlorul. Stabilitate. Necesitatea primordială şi ultimă. Stabilitatea. De aici toate acestea.

113

Şi, cu un gest larg, arătă grădinile, clădirea uriaşă a Centrului de Condiţionare, copilaşii în pielea goală care se ascundeau prin tufişuri sau alergau pe peluzele de iarbă.

Lenina clătină din cap.

— Nu ştiu de ce, mărturisi ea dusă pe gînduri, dar în ultima vreme nu m-a mai încîntat cine ştie ce libertinajul. Se întîmplă să ai momente cînd nu-ţi mai place. N-ai constatat şi tu lucrul ăsta, Fanny?

Fanny dădu înţelegătoare din cap, apoi reluă sentenţios :

— Dar trebuie să faci acest efort. Trebuie să joci jocul pînă la capăt. La urma urmei, „toţi sîntem ai tuturor celorlalţi".

— Aşa este, „oricare dintre noi aparţine tuturor celorlalţi", repetă rar Lenina, oftă şi apoi tăcu o clipă; după aceea îi luă mîna lui Fanny şi i-o strînse uşor. Ai perfectă dreptate, Fanny. Ca de obicei. Am să mă străduiesc.

Impulsul ţinut în frîu debordează şi revărsarea o constituie sentimentul, patima nestăpînită, dacă nu chiar nebunia : depinde de forţa curentului, de înălţimea şi tăria barierei. Şuvoiul nestăvilit curge uşurel pe canalele prestabilite, prefăcîndu-se într-o bunăstare calmă. (Embrionul e flămînd ; zi şi noapte, pompa de surogat sanguin face cele opt sute de rotaţii pe minut ale ei. Bebeluşul decantat urlă; deodată infirmiera apare cu un flacon de secreţie internă. In tot acest răstimp sentimentul lîncezeşte tainic între dorinţă şi consumarea ei. Scurtaţi acest răstimp, sfărîmaţi toate aceste bariere vechi şi inutile.)

— Ce tineri norocoşi ! le zise Controlorul. N-au fost cruţate nici un fel de eforturi pentru a vă uşura viaţa afectivă - pentru a vă ocroti şi, pe cît posibil, a vă scuti de pericolul oricărui fel de emoţii.

114

— Maşină-regină ! Marele Ford ! murmură Directorul. „Totul e perfect în lume."

— Lenina Crowne? întrebă Henry Foster, îngînîndu-1 pe Predestinatorul Adjunct în timp ce-şi trăgea fermoarul de la pantaloni. A, e o fată splendidă, cum nu se poate mai pneumatică. Mă mir că n-ai avut-o pînă acum.

— Nici eu nu ştiu cum se face că n-am avut-o, ii răspunse Predestinatorul Adjunct. Dar am să-mi îndrept greşeala. Cu prima ocazie.

Din locul în care se afla, de partea cealaltă a coridorului dintre dulăpioarele de la vestiar, Bernard Marx le auzi converaţia şi păli.

— Să-ţi spun drept, zise Lenina, chiar că am început să mă cam plictisesc văzîndu-1 zi de zi doar pe Henry. îşi trase ciorapul pe piciorul stîng. Il cunoşti pe Bernard Marx? întrebă ea pe un ton prea ostentativ indiferent.

Fanny păru surprinsă :

— Nu cumva vrei să spui că...?

— De ce nu? Bernard e Alfa-Plus. Şi pe urmă m-a invitat să-1 însoţesc într-o vizită în una dintre Rezervaţiile pentru Sălbatici. întotdeauna mi-am dorit să văd o asemenea Rezervaţie.

— Bine, dar reputaţia lui?

— Ce-mi pasă mie de reputaţia lui?

— Se zice că nu-i place Golful cu Obstacole.

— Se zice, se zice ! o îngînă dispreţuitoare Lenina.

— Şi, pe urmă, cică îşi petrece mai tot timpul *singur-singurel,* adăugă Fanny cu oroare în glas.

— Ei, mă rog, cînd o să fie cu mine, n-o să mai fie „singur-singurel". Şi, la urma urmei, de ce se poartă oamenii aşa de înfiorător cu el? Mie mi se pare un băiat destul de drăgălaş.

Lenina zîmbi ca pentru sine, aducîndu-şi aminte de timiditatea absurdă de care dăduse dovadă

115

Bernard ! Fusese de-a dreptul speriat - ca şi cum ea ar fi fost unul dintre Controlorii Mondiali, iar el un biet operator maşinist Gama-Minus.

— Gîndiţi-vă la propriile voastre vieţi, le spuse Mustafa Mond. A întîmpinat vreunul dintre voi o piedică de netrecut?

Răspunsul negativ veni sub forma unei tăceri prelungite.

— A fost vreunul dintre voi silit să aştepte prea mult între momentul cînd a devenit conştient de o dorinţă şi cel al împlinirii ei?

— Mde..., începu unul dintre băieţi, dar şovăi să vorbească mai departe.

— Hai spune-ne, i se adresă Directorul. Nu lăsa pe Forditatea Sa să aştepte.

— O dată a trebuit să aştept aproape patru săptămîni pînă am putut s-o posed pe o fată pe care o voiam.

— Şi, ca atare, ai fost pradă unei emoţii puternice?

— Oribilă !

— Exact, oribilă, spuse Controlorul. Strămoşii noştri erau atît de proşti şi de miopi încît atunci cînd au apărut primii reformatori şi s-au oferit să-i izbăvească de aceste emoţii oribile, n-au vrut să aibă de-a face cu ei.

„Ăştia vorbesc despre ea de parc-ar fî doar o bucată de carne", scrîşni din dinţi Bernard. „Cică s-o aibă, s-o posede. Parc-ar fi vorba să guste nişte carne de oaie. O înjosesc socotind-o doar o halcă de carne. Ea mi-a zis că o să se mai gîndească şi că o să-mi dea un răspuns săptămîna asta. O, Ford, Ford, Ford!"

îi venea să se ducă la cei doi ticăloşi şi să-i pocnească drept în faţă - da, da, să le tragă un pumn după altul în mutrele lor de mitocani.

116

— Da, chiar te sfătuiesc s-o încerci şi pe ea, tocmai spunea Henry Foster.

— Să luăm, de exemplu, Ectogeneza. Pfitzner şi Kawaguchi elaboraseră întreaga tehnică. Dar au vrut guvernele lumii s-o ia în consideraţie? Aş, de unde ! Era altceva, pe atunci, ceva care se chema creştinism. Femeile erau silite să continue naşterea copiilor prin viviparitate.

— Dar e urîţel rău ! zise Fanny.

— Mie-mi place.

— Şi aşa *mărunţel* de statură, se strîmbă Fanny. (Statura mică era privită cu ochi răi, mai ales ca un semn al apartenenţei la o castă inferioară.)

— Eu îl găsesc destul de drăguţ, zise Lenina. Parcă-ţi tot face poftă să-1 mîngîi ca pe un copil ori ca pe un animăluţ de salon. Un motan, să zicem.

Fanny fu de-a dreptul şocată:

— Lumea zice că cineva a făcut o greşeală cînd Bernard era încă în flacon - a crezut că e vorba de un Gama şi i-a turnat alcool în surogatul sanguin. Cică de-aia ar fi aşa pirpiriu.

— Ce tîmpenie ! se indignă Lenina.

— Hipnopedia - educaţia în timpul somnului -era pur şi simplu interzisă în Anglia. Acolo domnea ceva care se numea liberalism. Parlamentul - dacă ştiţi ce era acesta - a adoptat o lege împotriva hipnopediei. Mai avem încă documentele în arhivă. Nişte discursuri despre libertatea individului. Libertatea de a fi ineficient şi prăpădit. „Libertatea de a fi omul nepotrivit la locul nepotrivit."

— Vai, dragul meu, dar eşti binevenit, te asigur. Serveşte-te cînd vrei ! adăugă Henry Foster bătîn-du-1 pe umăr pe Predestinatorul Adjunct. La urma urmei, nu avem noi vorba asta, că „toţi sîntem ai tuturor celorlalţi"?

117

„O sută de repetiţii trei nopţi pe săptămîna vreme de patru ani", socoti mintal Bernard Marx, expert în hipnopedie. „Şaizeci şi două de mii patru sute de repetiţii zămislesc un adevăr. Cretinilor !"

— Sau luaţi, de exemplu, Sistemul Castelor. Propus neîncetat, respins în mod constant. Exista o chestie numită democraţie. Ca şi cum oamenii ar fi egali şi din alt punct de vedere decît cel fizico-chimic.

— Ei bine, tot ce pot să spun este că-i voi accepta invitaţia.

Bernard îi ura, îi ura pur şi simplu. Dar erau doi, erau înalţi şi erau voinici.

— Războiul de Nouă Ani a început în anul 114 după Ford.

— Chiar dacă ar fi *adevărat,* iodoacetat de metil, difenil-cianasină, triclometil cloroformat, sulfura de dicloretil. Ca să nu mai vorbim de acidul cianhidric.

—... Ceea ce eu pur şi simplu refuz să cred, încheie Lenina.

— Zgomotul a paisprezece mii de avioane înain-tînd în formaţie strînsă. Dar pe Kurfürstendamm la Berlin şi în al VUI-lea Arondisment la Paris, explozia bombelor cu antrax se aude doar puţin mai tare decît pocnetul unei pungi de hîrtie.

— Pentru că ţin morţiş să văd o rezervaţie de sălbatici.

$CH_3C_6H_2(N0_2)_3$ + $Hg(CNO)_2$ egal cu - ei, cu ce? O gaură imensă în pămînt, un morman de zidărie ruinată, cîteva bucăţi de carne şi pete de mucus, un picior, cu cizma încă pe el, zburînd prin aer şi aterizînd, pleosc, drept între muşcate - cele stacojii ; ce spectacol splendid în vara aceea !

118

— Vai, Lenina, mă aduci pur şi simplu la disperare ! Eu una mă dau bătută !

— Tehnica rusească de infectare a conductelor de apă potabilă era deosebit de ingenioasă.

Stînd acum cu spatele una la cealaltă, Fanny şi Lenina continuară să se îmbrace fără a mai rosti vreun cuvînt.

— „Războiul de Nouă Ani", Marea Prăbuşire Economică. Trebuia făcută o alegere între Controlul Mondial şi Distrugere. între Stabilitate şi...

— Şi Fanny Crowne e fată drăguţă, zise Predestinatorul Adjunct.

în grădiniţele de copii, tocmai se terminase lecţia de „Conştiinţă Elementară de Clasă" şi glasurile îşi adaptau revendicările viitoare la viitoarea ofertă industrială. „îmi place să zbor", şopteau ele. „îmi place mult să zbor. îmi plac la nebunie hainele noi. îmi place grozav să am..."

— Nu se compară cu Lenina, nu e nici pe departe atît de pneumatică. A, nu, nici vorbă!

— „Hainele vechi sînt o porcărie", continuau şoaptele neobosite. „Vechiturile trebuie aruncate." .Aruncatu-i mai bun ca reparatul, aruncatu-i mai bun ca reparatul, aruncatu-i mai bun..."

— Guvernarea e o problemă de rezistenţă, nu de violenţă. Conduci cu creierul şi cu fundul care stă pe scaun, nu cu pumnii. De exemplu, s-au impus anumite limite consumului.

— Uite, sînt gata, zise Lenina. Dar Fanny rămase tăcută, cu faţa întoarsă în partea cealaltă. Hai să facem pace, Fanny dragă.

119

— Fiecare bărbat, femeie sau copil are obligaţia de a consuma atîta sau atîta pe an. In interesul industriei. Singurul rezultat...

„Aruncatu-i mai bun ca reparatul. Aruncatu-i mai bun ca reparatul. Cine cîrpeşte sărăceşte ; cine foloseşte acul va rămîne ca săracul..."

— într-o bună zi - îi spuse Fanny pe un ton ciudat de insistent - o să dai de bucluc.

— împotrivire pe scară foarte mare a celor ce fac obiecţii izvorîte din conştiinţă. Orice, numai să nu consume. înapoi la natură.

„îmi place mult să zbor. îmi place mult de tot să zbor."

— înapoi la cultură. Da, de fapt la cultură. Dacă stai şi citeşti, nu cheltuieşti, nu poţi să consumi destul.

— Arăt destul de bine? întrebă Lenina Purta o jachetă din plastic *vert-bouteille,* cu garnituri de blană artificială verde la manşete şi guler.

— în suburbia londoneză Golders Green au fost seceraţi de mitraliere opt sute de adepţi ai Vieţii Simple.

„Aruncatu-i mai bun ca reparatul. Aruncatu-i mai bun ca reparatul."

Şi mai purta un şorţ de catifea reiată verde şi ciorapi lungi din amestec de lînă şi vîscoză, răsuciţi sub genunchi.

— Şi-apoi se produce celebrul masacru de la Muzeul Britanic. Două mii de adepţi ai culturii au fost gazaţi cu iperită.

120

O şepcuţă ca de jocheu, albă cu verde, îi umbrea ochii Leninei. Pantofii, bine lustruiţi, erau de un verde intens.

— în cele din urmă, continuă Mustafa Mond, Controlorii îşi dădură seama că forţa nu serveşte la mare lucru. Metodele mai lente, dar infinit mai sigure ale ectogenezei, ale condiţionării neo-pavloviene şi ale hipnopediei...

Iar mijlocul îi era încins cu un fel de cartuşieră - o bandulieră din imitaţie de marochin verde cu ornamente argintii şi plină cu dozele prescrise de anticoncepţionale (căci Lenina nu era stearpă).

— în cele din urmă, s-a recurs la descoperirile lui Pfitzner şi Kawaguchi. O propagandă intensă îndreptată împotriva reproducerii prin vivipari-tate...

— Splendid ! strigă entuziasmată Fanny. Niciodată nu putea să se împotrivească multă vreme farmecului Leninei. Vai, şi ce cordon malthusian[1] *adorabil !*

— ... însoţită de o campanie lansată împotriva Trecutului ; prin închiderea muzeelor, dinamitarea monumentelor istorice (din fericire, cele mai multe dintre ele fuseseră deja distruse în cursul Războiului de Nouă Ani) şi prin suprimarea tuturor cărţilor publicate înaintea anului 150 după Ford.

— Trebuie neapărat să-mi iau şi eu unul la fel, zise Fanny.

— De exemplu, erau şi nişte chestii numite piramide.

1. Teologul şi economistul englez Thomas Robert Malthus (1766-1834) a emis teoria restrîngerii populaţiei *(malthusianism).*

121

— Banduliera mea veche de piele neagră de lac...

— Şi era şi un tip numit Shakespeare. Bineînţeles că n-aţi auzit niciodată de asemenea nume, nu?

— A ajuns absolut o ruşine banduliera aia a mea.

— Iată avantajele unei educaţii cu adevărat ştiinţifice.

„Cine se cîrpeşte nu se-mbogăţeşte. Cine foloseşte acul va rămîne ca săracul. Cine foloseşte acul va rămîne ca..."

— Apariţia primului automobil Model T al Domnului Nostru Ford...

— O port de aproape trei luni.

— ... se consideră a fi data întemeierii noii noastre ere.

„Aruncatu-i mai bun ca reparatul. Aruncatu-i mai bun..."

— Şi, după cum vă spuneam mai înainte, fusese şi o treabă care se chema Creştinism.

„Aruncatu-i mai bun ca reparatul."

— Etica şi filosofia subconsumului...

„îmi plac hainele noi, îmi plac foarte mult hainele noi, îmi plac la nebunie..."

— ... erau de-a dreptul esenţiale pe vremea subproducţiei ; în schimb, într-o epocă a maşinilor şi a fixării azotului - aceasta devine o adevărată crimă împotriva societăţii.

122

— Mi-a dat-o Henry Foster.

— Tuturor crucilor li s-au retezat capetele. Au fost transformate în T-uri[1]. Mai era şi un lucru care se numea Dumnezeu.

— De fapt, e o imitaţie bună de marochin.

— Acum avem Statul Mondial. Şi avem festivităţi de Ziua lui Ford, şi Cîntări comunitare, şi Ritualurile solidarităţii.

„Ah, Ford, cît de tare-i urăsc !" se gîndea Bernard Marx.

— Se mai vorbea şi de o chestie căreia îi spuneau „Rai", dar cu toate astea oamenii beau mari cantităţi de alcool.

„Parcă ar fi o bucată de carne, o halcă de carne, pur şi simplu."

— O altă treabă se numea suflet şi mai era o altă chestie căreia îi ziceau nemurire.

— întreabă-1 pe Henry de unde a cumpărat-o.

— Dar se drogau cu morfină şi cocaină.

„Şi ceea ce-i mai grav e că şi ea se consideră doar o bucată de carne."

— în anul 178 după Ford se bucurau de subvenţii două mii de farmacologi şi biochimişti.

— Ce mutră posacă are ! zise Predestinatorul Adjunct arătîndu-1 pe Marx.

1. De la automobilul ieftin „Model T" lansat de industriaşul Henry Ford (1863-1947) în anii 1908-1909 şi din care s-au vîndut cincisprezece milioane de bucăţi pînă în 1927.

123

— Peste şase ani se producea pe scară comercială. Era drogul perfect.

— Hai să-1 hărţuim niţel.

— Euforic, narcotic, halucinogen la modul cel mai agreabil.

— Posac, Marx, tare posac! Bătaia pe umăr îl făcu pe Bernard să tresară. Intorcînd capul, dădu cu ochii de bruta de Henry Foster. Acesta adăugă : — Ce-ţi trebuie ţie e un gram de *soma.*

— Toate avantajele creştinismului şi ale alcoolului, fără vreunul din dezavantajele lor.

„Ah, Ford, îmi vine să-1 omor!" Dar cu glas tare nu spuse decît : — Nu, mulţumesc. Şi respinse cu mîna tubul de pastile pe care i-1 oferea Foster.

— Oricînd vrei, te poţi detaşa de realitate, pleci într-un fel de vacanţă, şi cînd te întorci, nu te mai supără nici migrena, nici mitologia.

— Haide, ia puţină *soma,* insistă Henry Foster. Ia măcar o pastilă.

— Practic vorbind, se asigurase stabilitatea.

— „Un centimetru cub alungă orice sentiment sumbru", zise Predestinatorul Adjunct, citînd din înţelepciunea hipnopedică de uz curent.

— Mai rămînea doar să fie învinsă bătrîneţea.

— Du-te naibii, du-te naibii ! strigă Bernard Marx.

— Iaca, na !

— Hormoni gonadotropi, transfuzii de sînge tînăr, săruri de magneziu...

124

— Nu uita că „mai bine-ţi stă pilula-n gură decît murdara-njurătură", îi spuseră colegii lui Bernard şi plecară rîzînd de el.

— Toate stigmatele fiziologice ale bătrîneţii au fost înlăturate. Şi împreună cu ele, fireşte...

— Nu uita să-1 întrebi de cordonul acela mal-:husian, îi aminti Fanny.

— ... împreună cu ele şi toate ciudăţeniile mintale caracteristice bătrînilor. Acum caracterele rămîn nealterate pe tot parcursul vieţii.

— ... mai am de jucat două runde de Golf cu Obstacole pînă nu se întunecă. Trebuie să mă grăbesc.

— Muncă şi joacă - la şaizeci de ani puterile şi gusturile noastre sînt exact aceleaşi pe care le aveam şi la şaptesprezece ani. în vremurile nefericite de altădată, bătrînii renunţau, se retrăgeau, dădeau în doaga religiei, îşi iroseau timpul citind şi chiar gîndind - închipuiţi-vă, *gîndind !*

„Idioţi! Porci!" îi numea Bernard Marx în mintea lui, străbătînd coridorul în drum spre lift.

— Acum - iată progresele înregistrate - bătrînii muncesc, bătrînii se împreunează, bătrînii nu mai au timp liber, nu mai au răgaz de atîtea plăceri, nu au nici măcar o clipă în care să stea şi să mediteze - sau dacă vreodată ghinionul face să se caşte o asemenea crăpătură în acest continuum al distracţiilor lor, iată astăzi ai întotdeauna la dispoziţie *soma,* delicioasa *soma,* o jumătate de gram pentru o jumătate de vacanţă, un gram pentru un

weekend, două grame pentru o excursie în luxuriantul Orient, trei grame pentru o eternitate întunecată pe satelitul Pământului ; iar cînd se întorc de

125

acolo, de pe Lună, se trezesc de partea cealaltă a abisului, feriţi de orice primejdie, pe terenul solid al trudei şi distracţiilor zilnice, alergînd de la un film tactil la altul de la o fetişcană pneumatică la alta şi mai pneumatică, de la terenul de golf electromagnetic la...

— Pleacă, fetiţo ! strigă furios Directorul Incubatoarelor. Pleacă, băieţelule ! Nu vezi că Forditatea Sa are treabă? Ia, ia, duceţi-vă şi făceţi-vă jocurile erotice în altă parte.

— Bieţii copilaşi, zise Controlorul.

încet, maiestuos, cu un slab zumzet de maşinărie, benzile rulante de asamblare se mişcau înainte, cu viteza de treizeci şi trei centimetri pe oră. în întunericul roşiatic licăreau nenumărate rubine.

Capitolul IV

I

Liftul era plin de bărbaţi care ieşeau din Vestiarele Grupului Alfa şi care salutară intrarea Leninei cu multe zîmbete şi înclinări prietenoase din cap. Fata se bucura de mare popularitate şi mai de mult sau mai de curînd petrecuse o noapte sau două cu cei mai mulţi dintre ei.

„Ce băieţi simpatici !" gîndi ea, răspunzîndu-le la salut. Erau încîntători ! Şi totuşi parcă o deranjau urechile prea mari ale lui George Edzel (cine ştie, poate i se administrase prea multă para-tiroidă la metrul 328 de pe linia de asamblare?) Iar uitîndu-se la Benito Hoover, nu putea să nu-şi aducă aminte că, dezbrăcat, era cam *prea* păros.

Intorcînd ochii întristaţi de amintirea „blăni-ţei" care acoperea trupul lui Benito, văzu într-un colţ faţa melancolică a lui Bernard Marx şi statura lui puţintică si firavă. Se apropie imediat de el:

— Bernard ! Tocmai te căutam ! Glasul ei răsună limpede, acoperind zumzetul celorlalţi şi zgomotul liftului care urca. Colegii se întoarseră plini de curiozitate. Voiam să discutăm despre planul nostru de a merge în New Mexico. Cu coada ochiului îl văzu pe Benito Hoover căscînd gura de uimire. Gestul lui o enervă. („Probabil se miră că nu mă rog să merg iarăşi cu el !" îşi spuse în sinea ei). Apoi reluă, cu mai multă căldură ca oricînd : — *Mor* de poftă să vin cu tine în iulie, să petrecem

127

o săptămînă împreună, continuă ea. (în orice caz, măcar îşi dovedea în public infidelitatea faţă de Henry. Fanny ar fi trebuit să fie încîntată, chiar dacă-1 înşela pe Henry tocmai cu Bernard.) Adică, vreau să spun, dacă mai ţii să mă ai ! încheie Lenina învăluindu-1 pe Bernard într-un zîmbet cum nu se poate mai încîntător şi mai plin de înţelesuri.

Faţa palidă a lui Bernard se îmbujora. („Ce naiba 1-a apucat?" se miră Lenina, profund nedumerită, dar pe de altă parte şi înduioşată de acest omagiu straniu adus puterii ei de seducţie.)

— N-ar fi mai bine să discutăm în altă parte chestiunea asta? bîigui Bernard, cu un aer teribil de stînjenit.

(„Are aerul că aş fi spus ceva şocant, se gîndi Lenina. N-ar fi fost mai tulburat nici dacă aş fi făcut vreo glumă porcoasă - dacă l-aş fi întrebat cine-i maică-sa ori cine ştie ce altă chestie decoltată.")

— Adică, vreau să spun, cu toată lumea asta în jur... adăugă Bernard înecîndu-se de emoţie.

Lenina rîse sincer, fără pic de maliţie :

— Vai, ce nostim eşti ! Şi de fapt chiar îl socotea nostim. Sper, în orice caz, să mă anunţi cel puţin cu o săptămînă înainte, dacă nu te superi, continuă ea pe alt ton. Presupun că mergem cu Racheta Pacificul Albastru, nu? De unde porneşte, de la Turnul Charing-T[1] sau de la Hampstead?

Pînă să apuce Bernard să răspundă, liftul se opri.

— Acoperişul! scîrţîi o voce.

Liftierul era un omuleţ aducînd absolut cu o maimuţă şi era îmbrăcat în tunica neagră a unui semicretin Epsilon-Minus.

— Acoperişul !

1. Iarăşi înlocuirea prin T (de la Modelul T) a *Crucii* (din numele gării londoneze Charing *Cross).*

Deschise larg uşile. Soarele strălucitor şi fierbinte al după-amiezii îl făcu să tresară şi să clipească des.

— Ah, acoperişul ! repetă el încîntat. Parcă l-ar fi trezit brusc o veste fericită dintr-o apatie tristă şi întunecată. Acoperişul!

Zîmbi cu un aer de cîine bătut care aşteaptă să citească bunăvoinţă pe feţele stăpînilor - în cazul respectiv pasagerii din lift. Vorbind şi rîzînd voioşi, aceştia păşiră în lumina de afară. Liftierul privi în urma lor.

— Acoperişul? repetă el, de data asta pe un ton interogativ.

Se auzi un clopoţel şi din tavanul liftului un megafon începu să emită comenzile pe un ton nu prea puternic, dar imperios :

— Coboară ! sună glasul din megafon. Coboară ! Etajul optsprezece. Du-te jos. Jos. Etajul optsprezece. Du-te jos, du-te...

Liftierul trînti uşile, apăsă pe un buton şi imediat coborî în crepusculul plin de zumzete al puţului liftului - şi totodată în crepusculul ce alcătuia apatia lui obişnuită.

Terasa acoperişului era învăluită în lumina caldă a după-amiezii de vară, în care se auzea doar bîzîitul elicopterelor ce se încrucişau pe cer ; din cînd în cînd, zumzetul mai profund al rachetelor care goneau imprevizibile pe cerul senin la opt sau zece kilometri înălţime părea o mîngîiere a aerului blînd. Bernard Marx răsuflă din toţi rărunchii. Ridică ochii spre tăriile cerului, apoi se uită de jur-împrejur la orizontul albastru şi în cele din urmă îi coborî spre chipul Leninei.

— Ce frumos e, nu-i aşa? rosti el cu un uşor tremur în glas.

Fata îi zîmbi cu o expresie de înţelgere cît se poate de afectuoasă:

— O după-amiază desăvîrşită pentru Golful cu Obstacole, răspunse ea încîntată. Trebuie să fug,

Bernard. Henry se supără dacă-1 fac să mă aştepte. Te rog, anunţă-mă din timp cînd vrei să plecăm.

Şi făcîndu-i cu mîna, alergă de-a lungul terasei, către hangare. Bernard rămase să privească sclipirea ciorapilor ei albi, genunchii bronzaţi care se îndoiau şi se dezdoiau la fiecare pas şi mişcarea unduitoare a şortului de catifea reiată, strîns bine pe şolduri, sub jacheta *vert-bouteille.* Pe faţa lui stărui o expresie îndurerată.

— Phii, straşnic de drăguţă e ! zise o voce puternică şi veselă chiar în spatele lui.

Bernard tresări şi se întoarse. Faţa roşie şi bucălată a lui Benito Hoover îi zîmbea de la înălţimea lui - pogora de fapt asupra lui Bernard razele unei cordialităţi evidente. Benito era vestit pentru firea lui bună şi amabilă. Se zicea despre el că ar putea trăi toată viaţa fără să

se atingă măcar de *soma.* Nu-1 afectau niciodată răutăţile şi crizele de nervi, din pricina cărora alţii trebuiau să-şi ia vacanţe *soma.* Pentru Benito realitatea era întotdeauna însorită.

— Pneumatică fetişcană ! Oho, şi încă cum ! Apoi continuă, schimbînd brusc tonul : — Ia ascultă, băiete, dar tare posomorit arăţi ! Cred că ţi-ar prinde bine un gram de *soma.* Scotocindu-se în buzunarul de la pantaloni, Benito scoase o sticluţă cu pastile. Vorba aceea : „Un centimetru cub alungă orice sentiment sumbru". Hei, dar ce-i cu tine?

Bernard se răsuci brusc pe călcîie şi o rupse la fugă.

Benito rămase cu ochii holbaţi, uitîndu-se după el. „Ce naiba o fi cu băiatul ăsta?" se minună el, şi clătinînd din cap decise că probabil e ceva adevăr în povestea că i s-ar fi turnat alcool în surogatul de sînge. „Se vede că totuşi i-a afectat creierul."

Puse la loc în buzunar sticluţa cu *soma* şi scoase în schimb un pacheţel cu gumă de mestecat cu hormoni sexuali. Băgă în gură o lamelă şi se îndreptă gînditor spre hangare.

130

Cînd sosi Lenina, Henry Foster îşi scosese deja elicopterul din hangar şi se instalase în carlingă, aşteptînd-o.

— Patru minute întîrziere - acesta fu singurul comentariu pe care-1 făcu în momentul în care fata se urcă lîngă el.

Henry porni motoarele şi ambreie elicele. Aparatul se ridică vertical în aer. Henry acceleră ; zbîrnîitul elicei principale deveni mai ascuţit, tre-cînd de la bîzîitul unui tăun la cel al viespii, iar apoi de la viespe la ţînţar; indicatorul de turaţii arăta că se înalţă cu aproape doi kilometri pe minut. Sub el Londra se micşora din ce în ce. In cîteva secunde clădirile mari cu acoperişurile plate dispărură, apoi rămaseră doar un fel de ciuperci geometrice care răsăreau în parcuri şi grădini. In mijlocul lor, mai înalt şi cu tulpina mai subţire, Turnul Charing-T îşi ridica spre cer discul de beton strălucitor.

Ca piepturile musculoase ale unor atleţi fabuloşi, deasupra capetelor lor se agitau alene nori imenşi, cu o înfăţişare cărnoasă. Dintr-unul se ivi brusc o insectă mică, roşie, bîzîitoare.

— E Racheta Roşie care tocmai se întoarce de la New York, spuse Henry şi, după ce se uită la ea, adăugă clătinînd dojenitor din cap : — O întîrziere de şapte minute. Zău, serviciile astea transatlantice sînt groaznic de nepunctuale. Un adevărat scandal.

Luă piciorul de pe acceleraţie. Sunetul elicei de deasupra capului coborî cu o octavă şi jumătate, trecînd din nou prin bîzîitul viespii către cel al bondarului, apoi al cărăbuşului şi în cele din urmă al tăunului. Avîntul ascendent al aparatului se domoli; o clipă mai tîrziu atîrnau imobili în mijlocul văzduhului. Henry trase de o manetă ; se auzi un declic. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, începu să se învîrtească elicea frontală şi, cînd intră în turaţia normală, în faţa ochilor

131

lor rămase doar o ceaţă circulară. Vîntul provocat de viteza orizontală şuieră din ce în ce mai ascuţit pe lîngă aparatul calat. Henry nu-şi dezlipea ochii de pe indicatorul de turaţii ; cînd ajunse la cifra 1200, débraie. Acum aparatul avea suficientă inerţie de deplasare pentru a se bizui doar pe aripile sale.

Lenina privi prin geamul din podea. Zburau peste zona de şase kilometri de parcuri ce separa Londra Centrală de primul cerc de oraşe-satelit. Vedea în racursi viermuiala vieţii prin vegetaţia verde, abundentă. Printre copaci licăreau turnurile aruncătoarelor centrifuge de mingi din parcurile de distracţii. Lîngă Shepherd's Bush vreo două mii de cupluri mixte de Beta-Minus jucau tenis pe suprafeţe Riemann. Un şir dublu de Terenuri Escalador-Cinci

însoţea şoseaua de la Notting Hill la Willesden. Pe stadionul de la Ealing se desfăşura un spectacol al gimnaştilor Delta însoţit de cîntări comunitare.

— Doamne, ce oribilă culoare e kakiul, observă Lenina, dînd glas prejudecăţilor inoculate castei ei prin hipnopedie.

Clădirile studiourilor de filme senzoriale acopereau aproape opt hectare din zona Hounslow. In apropierea lor o întreagă armată de lucrători îmbrăcaţi în uniforme negre şi kaki refăceau suprafaţa vitroasă a Marii Autostrăzi de Vest. Tocmai cînd zburau ei pe deasupra, se descărca un uriaş container mobil. Prin deschizăturile acestuia se vărsa pe şosea un şuvoi orbitor de incandescent de piatră topită ; compresoarele cu azbest erau într-un du-te-vino continuu; în urma lor stropitorile izolate ridicau nori albi de aburi.

La Brentford, întreprinderea Companiei de Televiziune părea un adevărat orăşel.

— Cred că acum se schimbă turele, zise Lenina.

132

Arătînd ca nişte furnici şi afide, fetele Gama, verzi ca frunzele şi Epsilonii negri semicretini viermuiau în jurul intrărilor sau făceau coadă ca să-şi ocupe locurile pe tramcarele monorai. Beta-Minuşii de culoarea dudelor intrau şi ieşeau din mulţime. Acoperişul clădirii principale roia de elicoptere care aterizau şi decolau.

— Pe cuvîntul meu, zise Lenina, mă bucur din suflet că nu sînt o simplă Gama.

Peste zece minute aterizaseră deja la Stoke Poges[1] şi începuseră să joace prima repriză de Golf cu Obstacole.

2

Ţinînd ochii mai mult plecaţi sau întorcîndu-i hoţeşte dacă întîmplător se opreau o clipă asupra vreunei alte persoane, Bernard traversă în grabă acoperişul. Avea aerul unui om urmărit - dar urmărit de duşmani pe care nu doreşte să-i vadă, de teamă să nu fie cumva mai ostili chiar decît îi bănuise el. Şi parcă-i era frică să nu se simtă şi mai vinovat, şi mai disperat de singur.

„Oribil e şi Benito Hoover ăsta!" gîndi el. Şi totuşi, omul nu fusese deloc rău intenţionat. Ceea ce într-un fel strica şi mai mult lucrurile. Cei bine intenţionaţi se purtau la fel ca şi cei răuvoitori. Pînă şi Lenina îl făcea să sufere. îşi aminti de acele săptămîni de şovăială timidă de-a lungul cărora o tot căutase din ochi, dorind-o, însă neputîndu-şi aduna curajul s-o ceară. Ar fi îndrăznit oare să înfrunte riscul de a fi umilit printr-un refuz dispreţuitor? în schimb, de-ar fi fost să zică ea da, ce încîntare pentru el ! Ei bine, acum ea îşi

1. Mică localitate din Sud-Estul Angliei, probabil scena *Elegiei scrise într-un ţintirim de ţară* a poetului pre-romatic Thomas Gray (1716-1771).

133

dăduse asentimentul şi totuşi el era încă nefericit - nefericit că ei i se păruse după-amiaza desăvîrşită pentru a juca Golf cu Obstacole, necăjit că a văzut-o alergînd pentru a-1 regăsi pe Henry Foster, disperat că 1-a socotit caraghios pentru că a refuzat să discute în public lucrurile cele mai intime. într-un cuvînt, nenorocit pentru că ea se purtase aşa cum ar trebui să se comporte orice tînără englezoaică sănătoasă şi virtuoasă şi nu în cine ştie ce alt mod anormal, extraordinar.

Deschise uşa compartimentului său din hangar şi strigă la doi slujitori Delta-Minus care-şi pierdeau vremea pe acolo, să vină să-i scoată aparatul de zbor sus pe acoperiş. Personalul hangarelor era alcătuit dintr-un singur grup bokanovskificat şi bărbaţii erau gemeni, la fel de mici, negri şi hidoşi. Bernard le dădu ordine pe tonul acela aspru, adeseori arogant şi chiar insultător al omului care nu se simte prea sigur de superioritatea lui. Pentru Bernard era întotdeauna neplăcut să aibă de a face cu membri ai castelor inferioare. Căci

indiferent din ce cauză (şi se prea poate să fi fost adevărată bîrfa curentă privitoare la alcoolul turnat în surogatul lui sanguin - căci, deh, se mai întîmpla şi accidente), fizicul lui Bernard nu era cu nimic mai arătos decît al unui Gama de rînd. Avea cu opt centimetri mai puţin decît înălţimea standard a unui Alfa şi prin urmare era şi pirpiriu. Contactul cu reprezentanţii castelor inferioare îi amintea mereu nespus de dureros de faptul că fizicul său nu corespundea etaloanelor obişnuite : „Eu sînt eu, dar tare n-aş fi vrut să fiu". Era sfios şi ruşinat, într-un mod acut, de-a dreptul supărător. Ori de cîte ori se trezea că-1 priveşte în ochi pe un Delta - la acelaşi nivel, şi nu de sus, condescendent - se simţea umilit. Oare creatura aceea avea să-1 trateze cu respectul cuvenit castei sale? întrebarea asta nu-i dădea niciodată pace. Şi nu

134

fără motiv: fiinţele din castele Gama, Delta şi Epsilon fuseseră condiţionate în oarecare măsură să lege statura şi masa corporală de superioritatea socială. Realitatea este că o uşoară prejudecată în favoarea staturii mari - inculcată prin hipnopedie -era aproape universală. De aici rîsul femeilor cărora le făcea propuneri, şi festele jucate de bărbaţii care făceau parte din aceeaşi castă ca şi el. Batjocura îl făcea să se simtă străin, un *outsider;* dar se şi purta ca atare, ceea ce sporea prejudecăţile împotriva lui şi înteţea dispreţul şi ostilitatea stîrnite de defectele lui fizice. Acestea, la rîndul lor, îi agravau sentimentul de înstrăinare şi însingurare. O teamă cronică de a nu fi luat peste picior îl făcea să-şi evite egalii, iar cînd era vorba de inferiorii lui, să-şi apere demnitatea cu un fel de jenă nefirească. Vai, cît de tare îi invidia pe oamenii ca Henry Foster şi Benito Hoover ! Bărbaţi care n-aveau niciodată nevoie să ţipe la un Epsilon pentru a se face ascultaţi; care-şi luau poziţia ocupată în societate ca pe un drept cîştigat ; oameni care se simţeau în sistemul de caste ca peştele în apă - în atît de mare măsură încît nici nu se mai gîndeau la ei sau la elementul benefic şi confortabil în care se mişcau.

Lui Bernard i se păru că servitorii gemeni îi scot avionul pe acoperiş cu mişcări prea lente şi cu multă rea-voinţă.

— Hai, mai repede! le strigă ţîfnos Bernard. Unul dintre gemeni îi aruncă o privire. Oare nu cumva în ochii aceia cenuşii, inexpresivi licărea un fel de batjocură bestială? Mai repede! strigă el încă şi mai tare, şi vocea îi hîrîi antipatic.

Se urcă în avion şi peste un minut se afla în zbor spre sud, către Tamisa.

Diferitele Birouri de Propagandă, precum şi Colegiul de Inginerie Afectivă erau adăpostite în acelaşi zgîrie-nori cu şaizeci de etaje de pe Fleet

135

Street[1]. La subsol şi la etajele inferioare se aflau tipografiile şi redacţiile celor trei principale ziare londoneze: *The Hourly Radio,* o fiţuică pentru snobi, *Gamma Gazette,* tipărită pe hîrtie verde-pal, şi *The Delta Mirror,* pe hîrtie kaki şi scris exclusiv în cuvinte de o singură silabă (dat fiind nivelul intelectual scăzut al cititorilor cărora li se adresa). Apoi veneau Birourile Propagandei prin Televiziune, prin Filme Tactile şi respectiv prin Voci şi Muzică realizate de sintetizator. Toate astea ocupau douăzeci şi două de etaje. Deasupra erau laboratoarele de cercetări şi camerele capitonate, izolate fonic, în care-şi desfăşurau munca delicată Autorii de Coloane Sonore şi Compozitorii de Muzică Sintetică. Ultimele optsprezece etaje erau ocupate de Colegiul de Inginerie Afectivă.

Bernard ateriza pe acoperişul Casei Propagandei şi coborî din avion.

— Telefonează-i domnului Helmholtz Watson -îi porunci el unui hamal Gama-Plus - şi spune-i că-1 aşteaptă pe acoperiş domnul Bernard Marx.

Se aşează şi-şi aprinse o ţigară. Cînd îi parveni mesajul, Helmholtz Watson tocmai scria ceva în biroul lui.

— Spune-i că vin imediat, confirmă el şi puse telefonul în furcă. Apoi, întorcîndu-se spre secretară, continuă pe acelaşi ton oficial şi impersonal : — Te las pe dumneata să-mi strîngi lucrurile. Ignorînd zîmbetul ei radios, se ridică de la birou şi se îndreptă grăbit spre uşă.

Era un bărbat voinic şi bine clădit, cu pieptul bombat, cu umerii laţi şi - în ciuda masivităţii sale - destul de agil, cu paşi elastici şi cu mişcări iuţi. Gîtul său rotund şi puternic ca un stîlp susţinea un cap frumos modelat. Avea părul negru şi cîrlionţat, trăsăturile bine marcate. Era chipeş

1. Cartierul tradiţional al presei londoneze.

:ntr-un mod mai mult decît evident şi - aşa cum repeta fără să se plictisească vreodată secretara ".ui - arăta din cap pînă-n picioare ca un adevărat Alfa-Plus. De profesie era Conferenţiar la Colegiul ie Inginerie Afectivă (Facultatea de Literatură) şi, în pauzele dintre activităţile sale didactice, un foarte activ Inginer al Emoţiilor omeneşti. Avea o rubrică permanentă la revista de elită *The Hourly Radio,* compunea scenarii de filme tactile şi avea un har inegalabil în alcătuirea lozincilor şi versiunilor hipnopedice.

— Foarte capabil - acesta era verdictul unanim al superiorilor lui. Ba chiar un pic *prea* capabil (mai adăugau ei clătinînd din cap şi coborând semnificativ vocea).

Da, un pic prea capabil; aveau dreptate. La Helmholtz Watson un exces mintal produsese efecte foarte asemănătoare cu cele care la Bernard Marx erau rezultatul unui defect fizic. Pe Bernard îl izolaseră de semenii săi slaba dezvoltare a oaselor şi muşchilor, fragilitatea şi debilitatea trupului, iar simţămîntul acestei deosebiri fiind - după eta-loanele curente - un exces de inteligenţă, devenea la rîndul lui o cauză a adîncirii prăpastiei ce-1 separa de oameni. In schimb, pe Helmholtz ceea ce-1 făcea să se simtă în chip supărător altfel decît ceilalţi şi să se izoleze de ei era excesul de capacitate şi abilitate. Pe Bernard şi Helmholtz îi apropia, îi unea chiar conştiinţa că sînt indivizi altfel decît semenii lor. Dar în timp ce, deficient din punct de vedere fizic, Bernard suferise toată viaţa de complexul însingurării sale, abia de curînd Helmholtz Watson, dîndu-şi seama de surplusul său mintal, începuse şi el să fie conştient că se deosebeşte de cei din jurul lui. Acest campion la Jocul cu mingea pe Escalator, acest amant neistovit (se spunea că în mai puţin de patru ani avusese şase sute patruzeci de iubite diferite),

acest admirabil „băiat de comitet" şi om foarte sociabil îşi dăduse brusc seama că, în ceea ce-1 priveşte, sportul, femeile şi activităţile obşteşti nu erau lucrurile cele mai importante. Adevărul este că în fond îl interesa altceva. Dar ce? Care lucru anume? Asta era problema pe care venise Bernard s-o discute cu el sau, mai bine zis, să-şi audă prietenul discutînd-o, singur, cu glas tare, întrucît de obicei Helmholtz era cel care vorbea mai tot timpul.

Cînd coborî din lift, trei fetişcane fîşneţe de la Biroul de Propagandă prin Voci Sintetizate îi aţinură calea:

— O, Helmholtz, drăguţule, *te rugăm frumos* să vii la un picnic cu noi pe pajiştea de la Exmoor.

Se strînseră ciorchine în jurul lui, parcă l-ar fi implorat.

Dar el clătină din cap şi spunînd „Nu, nu", le dădu la o parte şi-şi văzu de drum.

— Să ştii că nu mai invităm alt bărbat.

Dar Helmholtz rămase neclintit chiar şi în faţa acestei făgăduieli încîntătoare :

— Nu, repetă el. Sînt prea ocupat.

Şi-şi văzu hotărît de drum. Fetele se ţinură după el şi nu renunţară la urmărire pînă cînd nu apucă să se urce în avionul lui Bernard şi să trîntească portiera carlingii. Ceea ce-i aduse reproşuri din partea fetelor.

— Ah, femeile astea ! strigă el cînd decola avionul. Zi-le femei şi pace ! Clătinînd din cap, se mai încruntă o dată : — Ceva de groază !

Bernard îi dădu dreptate în modul cel mai făţarnic cu putinţă, deoarece chiar în timp ce rostea cuvintele de încuviinţare murea de poftă să aibă şi el tot atîtea fete ca Helmholtz, fără să-şi dea mai multă osteneală să le cucerească. Drept care, îl apucă brusc o nevoie imperioasă de a face pe grozavul :

138

— O iau cu mine în New Mexico pe Lenina Crowe, zise el pe un ton cît mai nepăsător cu putinţă.

— A, da? reacţiona Helmholtz, fără pic de interes. După o mică pauză continuă : — De vreo două săptămîni am renunţat complet la petreceri şi la fete. Nici nu-ţi poţi închipui ce scandal s-a stîrnit din pricina asta la Colegiu. Şi totuşi, cred că merită. Efectele... Avu o clipă de şovăială, apoi reluă: — Mde, sînt ciudate, foarte ciudate.

O deficienţă fizică putea produce un fel de exces mintal. Se părea că procesul este reversibil. Excesul mintal putea produce, pentru propriile sale scopuri, acea orbire şi surzenie voită a însingurării autoimpuse, impotenţa artificială a ascetismului.

Restul zborului lor de scurtă durată se desfăşură în tăcere. Cînd ajunseră la destinaţie şi se întinseră comod pe canapelele preumatice din camera lui Bernard, Helmholtz reîncepu. Mai întîi vorbi rar de tot :

— Ai simţit vreodată că ai în tine ceva, aşa, ca un fel de imbold ascuns, care parcă te roagă să-i acorzi o şansă de a ieşi la suprafaţă? Un fel de putere suplimentară pe care n-ai folosit-o niciodată, înţelegi, cum ar fi, de pildă, apa unei cascade irosită în loc să fie folosită pentru punerea în mişcare a turbinelor?

Şi-şi aţinti privirea întrebătoare asupra lui Bernard.

— Adică, vrei să spui, toate emoţiile pe care le-ai simţi dacă lucrurile ar sta altfel?

Dar Helmholtz clătină din cap :

— Nu chiar. Mă gîndesc mai degrabă la un fel de senzaţie ciudată pe care o am uneori, sentimentul că aş avea de spus ceva cu adevărat important şi chiar şi capacitatea de a o spune -numai că nu ştiu despre ce e vorba, nici cum aş putea face uz de această capacitate. Dacă ar exista

139

vreun alt fel de a scrie... sau poate alte subiecte despre care să scrii... Tăcu o vreme, apoi, într-un tîrziu, continuă : — Vezi tu, mă pricep destul de bine să inventez formulări expresive - ştii, genul ăla de cuvinte care te fac deodată să sari în sus, ca şi cum te-ai fi aşezat pe un ac, care par atît de noi şi de tulburătoare, deşi ştii bine că e vorba de un lucru absolut evident din punct de vedere al hipnopediei. Dar asta nu pare să fie suficient. Nu destul ca formulările să fie bune; trebuie să fie bun şi scopul pe care-1 urmăreşti prin ele.

— Dar tu faci lucruri bune, Helmholtz.

— Mde, sînt bune în sine, atîta tot, dădu din umeri Helmholtz. Dar efectul lor este foarte redus. Intr-un fel, nici nu prea sînt importante. Am senzaţia că aş putea face lucruri mult mai însemnate. Da, da, şi mai intense, mai violente. Dar ce anume? Ce e mai important

de spus? Şi cum poţi să fii violent în privinţa genurilor de lucruri despre care ţi se cere să scrii? Cuvintele pot fi ca razele X, dacă le foloseşti aşa cum trebuie, pot pătrunde în orice alt mediu. Citeşti şi te pătrund. Asta e unul dintre lucrurile pe care încerc să le explic studenţilor mei - cum să scrie de o manieră percutantă. Dar la ce naiba slujeşte să fii pătruns de un articol despre o Cîntare Comunitară rituală sau despre cele mai recente progrese în materie de organe olfactive ? Şi, pe urmă, oare poţi face cuvintele să fie cu adevărat penetrante - înţelegi, ca razele X cele mai puternice - cînd scrii despre chestii dintr-astea? Poţi spune ceva despre nimic? Că pînă la urmă la asta se reduce totul. Eu tot încerc şi încerc...

— Sst ! spuse deodată Bernard şi ridică un deget de avertizare. Traseră cu urechea. Cred că e cineva la uşă, şopti Bernard.

Helmholtz se ridică, străbătu camera în vîrful picioarelor şi cu o mişcare bruscă deschise larg uşa. Fireşte, nu era nimeni.

140

— Iartă-mă, te rog, zise Bernard ruşinîndu-se de prostia lui şi avînd, pe deasupra, şi o înfăţişare ridicolă. Am impresia că în ultima vreme m-au cam lăsat nervii. Cînd oamenii te tratează cu suspiciune, începi şi tu să fii bănuitor cu ei.

îşi şterse ochii cu dosul mîinii, oftă şi glasul îi deveni plîngăreţ. îşi căuta singur justificări.

— Dacă ai şti prin cîte am trecut în ultima vreme ! zise el cu vocea aproape înecată în lacrimi- şi izbucnirea de autocompătimire păru un fel de fîntînă arteziană descătuşată brusc. Ah, de-ai şti şi tu!

Helmholtz Watson îl ascultă cu oarecare jenă şi neplăcere. în sinea lui îşi spuse : „Micuţul Bernard, săracul de el !" Şi totuşi, în acelaşi timp se simţi puţin jenat din pricina prietenului său. Ar fi dat nu ştiu ce ca Bernard să manifeste un pic mai multă mîndrie.

Capitolul V

I

Pe la opt lumina începu să scadă. Megafoanele din turnul Clubului sportiv de la Stoke Poges începură să anunţe - cu un glas mai cald decît al tenorilor - că terenurile se închid. Lenina şi Henry abandonară partida şi porniră spre clădirea principală. De pe islazurile Trustului de Secreţie Internă şi Externă se auzeau mugetele miilor de vite care, cu hormonii şi laptele lor, furnizau materiile prime pentru marea fabrică de la Farnham Royal.

Zumzetul necurmat al elicopterelor umplea văzduhul la asfinţit. La fiecare două minute şi jumătate un clopot şi ţipătul unor sirene anunţau plecarea unuia dintre trenurile uşoare monorai care-i transportau pe jucătorii de golf aparţinînd castelor inferioare de la terenurile lor marginali-zate înapoi în metropolă.

Lenina şi Henry se urcară în aparatul lor de zbor şi decolară. La înălţimea de aproape trei sute de metri Henry încetini rotaţiile elicei şi vreo două minute rămaseră suspendaţi deasupra peisajului ce se pierdea în amurg. Pădurea de fagi de la Burnham se întindea ca o baltă întunecată către ţărmul mai luminos al cerului dinspre apus. Lumina stacojie de la orizont, ultimele raze ale soarelui scăzură, trecînd prin oranj la galben şi apoi către un verde-pal, apos. Spre nord, dincolo de copaci şi deasupra lor, Fabrica de Secreţii Interne şi Externe strălucea prin luminile electrice extrem de

142

puternice de la toate ferestrele celor douăzeci de etaje ale ei. Dedesubtul lor se întindeau clădirile Clubului de Golf - uriaşa cazarmă a castei inferioare, iar de cealaltă parte a zidului despărţitor, căsuţele mai mici, rezervate membrilor castelor Alfa şi Beta. Văile de acces spre gara trenurilor monorai erau înnegrite de furnicarul ca de muşuroi al mulţimii aparţinînd castelor inferioare. De sub bolta de sticlă ţîşni un tren luminat. Urmîndu-i traseul spre sud-est de-a curmezişul cîmpiei întunecate, ochii le fură atraşi de clădirile maiestuoase

ale Crematoriului Mlaştinii. Pentru siguranţa avioanelor aflate în zboruri de noapte, cele patru coşuri înalte erau puternic luminate şi purtau în vîrf semnale de alarmă de culoare stacojie. Era ca un far.

— De ce au coşurile astea de fum un fel de balcoane în jurul lor? întrebă Lenina.

— Recuperarea fosforului, îi explică telegrafic Henry. în cursul lor ascendent, prin coş, gazele sînt supuse la patru tratamente separate. Pe vremuri, de cîte ori se ardea un cadavru, pentaoxidul de fosfor era scos din circulaţie. Acum se recuperează peste 98 la sută din el. Mai mult de un kilogram şi jumătate pentru fiecare adult mort. Ceea ce face aproape patru sute de tone de fosfor pe an numai din Anglia. Henry vorbea cu mîndrie şi încîntare, savurînd din inimă această realizare, ca şi cum iniţiativa i-ar fi aparţinut chiar lui. E splendid să te gîndeşti că putem să continuăm să fim utili chiar şi după ce am murit ! Asta ajută creşterea plantelor.

între timp, Lenina îşi întoarse privirile în altă parte şi se uita drept în jos, la gara monoraiului.

— Da, e splendid, încuviinţă şi ea. Dar e ciudat că morţii aparţinînd castelor Alfa şi Beta nu fac să crească mai multe plante decît prăpădiţii ăia mărunţi de Gama şi Delta şi Epsilon care mişună acolo.

143

— „Din punct de vedere fizic şi chimic, toţi oamenii sînt egali", declară sentenţios Henry. Şi, pe urmă, pînă şi Epsilonii îndeplinesc servicii indispensabile.

— „Pînă şi un Epsilon..." Lenina îşi aminti deodată de o împrejurare în care, pe cînd era fetiţă de şcoală, se trezise în toiul nopţii şi-şi dăduse seama pentru prima dată de şoapta care o obseda întotdeauna în timpul somnului. Revăzu razele lunii, şiragul de pătuţuri albe; auzi din nou glasul blînd, foarte blînd care spunea (cuvintele îi stăruiseră în minte, de neuitat după atîtea şi atîtea repetiţii noapte de noapte): „Toţi muncesc pentru toţi ceilalţi. Nu ne putem lipsi de nimeni. Pînă şi Epsilonii sînt utili. Nu ne putem lipsi de Epsiloni. Toţi muncesc pentru toţi ceilalţi. Nu ne putem lipsi de nimeni...". Lenina îşi aminti acel prim şoc al ei - teama şi surprinderea ; îi reveni în minte şi ceasul acela cît rămăsese trează, bîntuită de tot felul de gînduri ; şi apoi, sub înrîu-rirea acelor repetiţii nesfîrşite, alinarea treptată a tulburării, balsamul somnului care se strecura încetul cu încetul în ea, liniştind-o...

— Eu cred că de fapt Epsilonii nu regretă că sînt Epsiloni, zise ea cu glas tare.

— Bineînţeles că nu. Cum ar putea să regrete? Ei nici nu ştiu ce înseamnă să fii altceva decît un Epsilon. Pe noi fireşte că ne-ar deranja. Dar noi am fost condiţionaţi altfel. Şi, pe urmă, noi pornim din capul locului cu o ereditate diferită.

— Ce bine-mi pare că nu sînt şi eu Epsilon ! zise cu convingere Lenina.

— Dac-ai fi fost, îi răspunse Henry, condiţionarea specială te-ar fi determinat să fii la fel de recunoscătoare că nu eşti Beta sau Alfa.

Ambreie elicea anterioară îndreptîndu-şi aparatul către Londra. îndărătul lor, înspre apus, stacojiul şi portocaliul asfinţitului se estompară

144

aproape cu totul ; la zenit se ivise o masă de nori întunecaţi. Trecînd pe deasupra Crematoriului, aparatul de zbor fu săltat în sus de coloana de aer cald care se înălţa din coşurile acelea, iar apoi aproape că se prăbuşi la fel de brusc cînd întîlni aerul rece din preajmă.

— Vai, ce salt minunat ! rîse încîntată Lenina. Dar Henry vorbi pe un ton în care o clipă

străbătu o undă de melancolie :

— Ştii ce a fost saltul acela? O fiinţă umană care a dispărut definitiv, pentru totdeauna. Aţîşnit în sus într-un jet de gaze fierbinţi. Ar fi interesant de ştiut cine era - un bărbat sau o femeie, Alfa ori Epsilon... Oftă. Apoi, hotărît să adopte un ton optimist, încheie: — Oricum, de un lucru putem fi siguri : oricine o fi fost, cît a trăit a fost fericit. Acum toată lumea e fericită.

— Da, „acum toată lumea e fericită", îl îngînă Lenina.

Amîndoi auziseră aceste vorbe repetate de o sută cincizeci de ori în fiecare noapte, vreme de doisprezece ani.

Aterizînd în cartierul Westminster pe acoperişul blocului cu patruzeci de etaje unde locuia Henry, coborîră direct în sala de mese. Acolo mîncară o cină excelentă într-o companie veselă şi zgomotoasă. La cafea li se servi şi *soma.* Lenina luă două tablete de jumătate de gram, iar Henry trei. La nouă şi douăzeci traversară strada, ducîndu-se peste drum la cabaretul recent inaugurat în Catedrala Westminster. Era o noapte înstelată; aproape fără nori, dar şi fără lună; din fericire, însă, nici Lenina, nici Henry nu erau conştienţi de acest lucru în general deprimant. Reclamele luminoase de pe cer izbuteau să ţină departe întunericul exterior: CALVIN STOPES ŞI CEI ŞAISPREZECE SEXOFONIŞTI. De pe faţada noii Catedrale străluceau atrăgătoare alte litere

uriaşe: CEA MAI FRUMOASA ORGA DE CULORI ŞI PARFUMURI DIN LONDRA. TOATE ŞLAGĂRELE RECENTE DE MUZICĂ SINTETICĂ.

Intrară în local. Atmosfera li se păru caldă, înăbuşitoare mai ales din cauza parfumului de ambră şi de lemn de santal. Pe cupola sălii orga de culori pictase în clipa aceea un asfinţit tropical. Cei şaisprezece sexofonişti cîntau un vechi şlagăr : „Flaconaş-drăgălaş, nu-i sticlă mai dulce ca tine pe lume". Patru sute de perechi dansau *five-step*-ul în jurul ringului lustruit. Lenina şi Henry deveniră curînd cea de-a patru sute una pereche. Sexo-foanele se jeluiau ca mîţele ce miorlăie sub razele lunii, gemeau în registrele alto şi tenor de parcă ar fi simţit apropierea morţii. Intr-o gamă bogată de armonice, *tremolo-ul* creştea spre un punct culminant, din ce în ce mai tare - pînă cînd în cele din urmă, cu un gest maiestuos, dirijorul dez-lănţui ultima notă zguduitoare a muzicii eterice şi - dintr-o suflare - îi desfiinţa pur şi simplu pe cei şaisprezece suflători umani. Tunet în la bemol major. Şi apoi, aproape în tăcere, aproape în beznă, urmă o decongestionare treptată, un fel de *diminuendo* care aluneca din ce în ce mai jos, prin sferturi de ton, pînă la un acord dominant abia şoptit, care stărui multă vreme (în timp ce dedesubt pulsau ritmurile de *fiue-step)* încărcînd secundele întunecate cu un simţămînt de aşteptare încordată. Şi, în cele din urmă, aşteptarea fu satisfăcută. Se produse un răsărit de soare exploziv şi, simultan, toţi cei şaisprezece sexofonişti izbucniră în cîntec :

Flaconaş drăgălaş, mereu pe tine te-am visat! Flaconaş drăgălaş, de ce-am fost oare decantat? Şi vremea e senină Iar Ceru-i azuriu în suflet totdeauna Răsare-n fiecare seară luna

Din sticlele din lumea-ntreagă Doar eprubeta mea mi-e dragă Flaconaş drăgălaş, Sticluţa mea iubită-i numai una.

Dansînd în ritm de *five-step* împreună cu celelalte patru sute de perechi de jur-împrejurul Catedralei Westminster, Lenina şi Henry de fapt dănţuiau într-o altă lume - paradisul cald, multicolor şi neînchipuit de prietenos al Sărbătorii *Soma.* Vai, ce drăguţi, ce chipeşi, ce amuzanţi, ce încîntători erau toţi. ceilalţi ! „Flaconaş, sticla mea, mereu pe tine te-am visat!..." Dar Lenina şi Henry aveau tot ce-şi

doreau, nu mai aveau nevoie să viseze ori să aspire la nimic... Erau acum înăuntru, aici şi acum - în mijlocul sticlei cu vreme frumoasă, înconjuraţi de cerul veşnic azuriu. Şi cînd, istoviţi, cei Şaisprezece lăsară din mînă sexofoanele şi maşina de Muzică Sintetică începu să emită cea mai recentă creaţie în materie de *blues-uxi* malthusiene, parcă şi ei ar fi fost doi embrioni gemeni care se legănau împreună pe valurile unui ocean de surogat de sînge dintr-un flacon al incubatorului.

„Noapte bună, dragi prieteni. Noapte bună, dragi prieteni." Difuzoarele îşi învăluiau poruncile într-o politeţe binevoitoare şi muzicală. „Noapte bună, dragi prieteni..."

Ascultători, la fel de supuşi ca şi toţi ceilalţi, Lenina şi Henry părăsiră clădirea. Stelele deprimante trecură destul de departe, dincolo de jumătatea cerului. Dar cu toate că ecranul de firme celeste dispăruse în mare măsură, cei doi tineri se legănau încă în acea fericire căreia nu-i păsa de noapte.

înghiţită cu o jumătate de oră înainte de închiderea localului de dans, cea de-a doua doză de *soma* ridicase un zid de-a dreptul impenetrabil între

147

universul real şi minţile lor. Trecură strada ca şi cum ar fi fost înlăuntrul acelei sticle a fericirii ; şi tot aşa luară şi liftul pînă în camera lui Henry de la etajul 28. Şi totuşi, chiar prizonieră a acelei sticle a fericirii, şi în pofida acelui al doilea gram de *soma,* Lenina nu uită să ia toate precauţiile anticoncepţionale prescrise de regulament. Ani întregi de hipnopedie intensivă şi instrucţia malthu-siană de trei ori pe săptămînă de la doisprezece pînă la şaptesprezece ani o determinaseră să ia aceste precauţii la fel de automat şi de inevitabil cum clipea din ochi.

— A, apropo, zise ea revenind din baie, Fanny Crowne vrea să ştie unde ai găsit cartuşiera aceea frumoasă, imitaţie de marochin verde, pe care mi-ai făcut-o cadou.

2

Joi seara, o dată la două săptămîni,A Bernard participa la Ritualuri ale Solidarităţii şi înfrăţirii, îndată după cina luată devreme la Clubul Aphroditaeum (în care Helmholtz fusese primit de curînd pe baza Articolului Doi) se despărţi de prietenul său şi, făcînd semn unui aerotaxi de pe acoperiş, îi spuse pilotului să zboare către Can-tatoriul Comunitar Fordson. Aparatul se înălţă cîteva sute de metri, apoi se îndreptă spre răsărit şi cînd luă virajul, drept în faţa ochilor lui Bernard se înălţa Cantatoriul - o frumuseţe gigantică. Iluminaţi de sus pînă jos cu neon, toţi cei trei sute douăzeci de metri de imitaţie de marmură albă de Carrara ai clădirii străluceau ca o zăpadă incandescentă pe dealul Ludgate. în fiecare colţ al platformei sale pentru elicoptere se desluşea perfect prin beznă un T imens de culoare stacojie, iar gurile a douăzeci şi patru de uriaşe trompete de aur răspîndeau în văzduh o muzică sintetică solemnă. 148

„Fir-ar să fie, am întîrziat", îşi zise Bernard cînd dădu cu ochii de Big Henry[1], orologiul Can-tatoriului. Şi chiar aşa era, căci, în momentul cînd îi plătea taximetristului cursa, Big Henry bătu ora : „Ford" cîntă o voce copleşitoare de bas ţîşnind din toate trompetele de aur. „Ford, Ford, Ford..." de nouă ori. Bernard alergă spre lift.

Sala de festivităţi pentru sărbătorirea Zilei lui Ford şi pentru alte concerte comunitare se afla tocmai în subsolul clădirii. Deasupra ei, cîte o sută pe fiecare etaj, se aflau cele şapte mii de camere folosite de Grupurile Solidarităţii pentru ritualurile lor bilunare. Bernard coborî pînă la etajul 33, aproape fugi de-a lungul coridorului, şovăi o clipă în faţa Camerei 3 210 şi, după ce-şi luă inima în dinţi, deschise uşa şi intră.

Slavă lui Ford ! Nu era chiar ultimul. Mai erau încă libere trei scaune din cele douăsprezece aranjate în jurul mesei circulare. Se strecură tiptil pe cel mai apropiat şi se şi pregăti să se uite urît la cei care aveau să vină şi mai tîrziu decît el.

Intorcîndu-se către el, fata din stînga îl întrebă :

— Ce-ai jucat azi după-amiază? Golf cu Obstacole sau Electromagnetic?

Bernard se întoarse către ea („Ford ! E Morgana Rotschild !") şi se văzu silit să recunoască, îmbu-jorîndu-se la faţă, că n-a jucat nici una, nici alta. Morgana îl privi uimită. Se aşternu o tăcere jenantă între ei.

Apoi fata întoarse ostentativ capul în partea cealaltă şi se adresă bărbatului din stînga ei, care avea un aer mult mai sportiv.

„Am călcat cu stîngul la Ritualul ăsta", se gîndi chinuit Bernard, şi prevăzu cu groază că iar n-o să poată dobîndi iertarea păcatelor. Ce greşeală

1. Pastişă după Big Ben (Marele Benjamin) - orologiul Palatului Westminster -, Big Henry sugerează numele industriaşului Henry Ford.

149

că nu zăbovise o clipă ca să se uite în jur, în loc să se repeadă la primul scaun ! Ar fi putut foarte bine să se aşeze între Fifî Bradlaugh şi Joanna Diesel. Şi, cînd-colo, el se dusese ca prostul şi se aşezase lîngă Morgana. *Morgana* ! Pentru numele lui Ford! Sprîncenele acelea negre ale ei - mai bine zis sprinceana, pentru că de fapt erau îmbinate. O, Ford! Şi în dreapta lui era Clara Deterding. E adevărat că n-avea sprîncenele îmbinate, dar era mult prea pneumatică. In schimb, Fifî şi Joanna erau exact cum ţi le-ai fi dorit. Rotunjoare, blonde, nu prea solide... Şi, poftim! Tocmai huiduma aia de Tom Kawaguchi se aşează acum pe scaunul dintre ele!

Ultimul sosi Sarojini Engels.

— Ai întîrziat! îi spus pe un ton sever Preşedintele Grupului Comunitar. Să nu se mai repete !

Sarojini îşi ceru iertare şi se strecură la locul lui, între Jim Bokanovski şi Herbert Bakunin. Acum grupul se completase, cercul solidarităţii era perfect, impecabil. Bărbat, femeie, bărbat -într-un inel de alternări nesfîrşite în jurul mesei. Doisprezece dintre ei gata să se contopească în unul singur, aşteptînd să se unească, să se îmbine, să-şi piardă cele douăsprezece identităţi separate într-o singură fiinţă mai mare.

Preşedintele se ridică, făcu semnul T şi, pornind emiţătorul de muzică sintetică, descătuşa răpăitul neobosit, dar blînd al tobelor şi un cor de instrumente - cvasisuflători şi supercoarde - care repetau plîngăreţ, la nesfîrşit, melodia scurtă, dar obsedantă, imposibil de alungat din urechi, a primului Imn al Solidarităţii. Şi iarăşi, şi iarăşi - şi nu timpanul auzea ritmul ca pe o pulsaţie, ci însăşi diafragma din capul pieptului. Bocetul şi lamentările acelor melodii recurente îţi bîntuiau nu atît mintea, cît măruntaiele, făcîndu-le să tîn-jească şi să compătimească.

150

Preşedintele făcu din nou semnul T şi se aşează. Slujba rituală începuse. In mijlocul mesei fură aşezate tabletele de *soma* sanctificate. Potirul cu îngheţată de căpşuni cu *soma* urma să treacă din mînă în mînă ca o cuminecătură şi fiecare dintre ei urma să soarbă din el rostind formula magică : „Beau pentru nimicirea mea". Apoi, acompaniate de orchestra sintetică, glasurile lor înălţară *Primul Imn al Solidarităţii.*

Duzină sîntem, Ford ! Hai şi ne-mpreună Ca picături din Marele Fluviu Social ! O, fă-ne acum pe toţi să curgem împreună, Să mergem iute ca luciosul Ford Royal.

Douăsprezece strofe pline de aspiraţii, cîntate de inimi care tînjeau. Şi apoi trecură a doua oară din mînă-n mînă potirul iubirii.

— Beau pentru Fiinţa Supremă.

Aceasta era acum formula rostită de toţi. Sorbiră cu toţii din potir. Muzica răsuna neobosită. Tobele băteau. Strigătele şi scrîşnetele armoniilor deveneau o obsesie în măruntaiele topite laolaltă. Apoi se intona *Cel de-al Doilea Imn al Solidarităţii :*

Hai, Fiinţă Mare - prieten scump şi intim -Topeşte-ne pe toţi cei doisprezece-ntr-unul ! De moarte ne e dor! De-ndată ce pierim Abia că-ncepe Traiul Nostru Mare în comun !

Şi alte douăsprezece strofe. Intre timp, *soma* începuse să-şi facă efectul. Ochii străluceau, obrajii se îmbujorau, lumina interioară a bunăvoinţei universale izbucnea pe toate feţele în zîmbete fericite, prietenoase. Pînă şi Bernard simţi cum i se topeşte puţin inima de înduioşare. Cînd Morgana Rotschild se întoarse către el cu faţa radioasă, se strădui şi el să-i răspundă în acelaşi fel. Dar, vai, din păcate, sprinceana aceea neagră, două-n una,

151

era mereu prezentă; n-o putea ignora, n-o putea uita, oricît de tare s-ar fi străduit. înseamnă că nu mersese destul de departe contopirea. Poate dacă ar fi stat între Fifi şi Joanna...

Şi iată, potirul iubirii trecu din mînă-n mînă pentru a treia oară.

— Beau pentru iminenţa Venirii Lui, strigă solemn Morgana Rotschild. întîmplător, ei îi venise rîndul să iniţieze ritul circular. Vorbea tare, cu entuziasm. Sorbi din potir şi i-1 trecu lui Bernard.

— Beau pentru iminenţa Venirii Lui, repetă şi el, încercînd sincer să simtă că această venire este iminentă; dar ceea ce continua să-1 obsedeze era sprinceana, pe cînd, din punctul lui de vedere, Venirea era groaznic de îndepărtată. Sorbi din potir şi i-1 trecu Clarei Deterding. „Iar o să fie un eşec, îşi spuse în sinea lui. Ştiu precis că aşa o să fie." Dar tot se strădui din răsputeri să zîmbească radios.

Potirul amorului îşi încheie circuitul. Ridicînd mîna, Preşedintele dădu semnalul ; corul începu *Cel de-al treilea Imn al Solidarităţii :*

Simţiţi şi voi cum se apropie Fiinţa Mare ! Fiţi bucuroşi şi, bucurîndu-vă, pieriţi mereu! Topiţi-vă cu toţii-n muzica ce moare ! Căci El ne-ajută: eu sînt tu, iar tu eşti eu!

în timp ce strofele se succedau, glasurile vibrau de o emoţie din ce în ce mai intensă. Simţămîntul iminenţei Venirii plutea în aer ca o tensiune electrică. Preşedintele închise aparatul muzical şi, o dată cu nota finală a ultimei strofe, se aşternu o tăcere deplină - tăcerea aşteptării încordate, tremurînd, vibrînd tot mai puternic de o viaţă galvanică. Preşedintele întinse mîna ; şi brusc, o Voce, o Voce profundă şi puternică, mai muzicală decît orice glas pur omenesc, mai amplă, mai caldă, mai vibrantă de dragoste şi dor şi compătimire, o

152

Voce minunată, misterioasă, supranaturală răsună deasupra capetelor lor.

— O, Ford, Ford, Ford ! rosti ea rar, într-un *diminuendo* şi pe o gamă descendentă. O senzaţie de căldură iradie ca un fior palpitant de la plexul solar către toate extremităţile trupurilor ascultătorilor; ochii li se umplură de lacrimi; inimile, măruntaiele părură să se agite înlăuntrul lor, de parcă ar fi trăit o viaţă independentă.

— Ford!

Se topeau cu toţii.

— Ford!

Se destrămau, se destrămau pur şi simplu. Apoi, deodată, pe un alt ton, tulburător, răsună din nou Vocea, ca o trîmbiţă :

— Ascultaţi ! Ascultaţi !

Ascultară. După o pauză coborî spre o şoaptă, dar o şoaptă care într-un fel era mai pătrunzătoare decît strigătul cel mai puternic.

— Paşii Marii Fiinţe, continuă Vocea şi apoi repetă : — Paşii Fiinţei Supreme. Şoapta aproape că-şi dădea duhul : — Se aud pe scări Paşii Fiinţei Supreme.

Din nou se aşternu tăcerea; iar aşteptarea tensionată, destinsă doar o clipă, se accentua, cu o încordare tot mai strînsă, tot mai strînsă, aproape de punctul de rupere. Paşii Marii Fiinţe ! Ah, îi auzeau, îi auzeau coborînd încetişor scările, venind tot mai aproape, tot mai aproape, coborînd scara invizibilă. Paşii Fiinţei Supreme. Şi deodată atinseră punctul de rupere. Cu ochii ficşi, ieşiţi din orbite, cu buzele deschise, înţepenite, Morgana Rotschild sări în picioare.

— Il aud ! strigă ea. Il aud !

— Vine! strigă Sarojini Engels.

— Da, vine, îl aud! strigară laolaltă Fifi Bradlaugh şi Tom Kawaguchi şi se ridicară simultan în picioare.

153

— O, o, o! răsună mărturia dezarticulată a Joannei.

— Vine ! urlă Jim Bokanovski. Preşedintele se aplecă înainte şi, dintr-o singura

atingere, dezlănţui un delir de cimbale şi alămuri, o adevărtă febră a tam-tam-urilor.

— Ah, a venit ! ţipă Clara Deterding. Au ! izbucni strigătul din gîtul ei, ca şi cum i l-ar fi tăiat cineva.

Simţind că a sosit momentul să facă şi el ceva, Bernard sări şi el în sus şi strigă:

— Il aud, vine !

Dar nu era adevărat. Nu auzea nimic şi pentru el nu venea nimeni. Nimeni - în ciuda muzicii, în ciuda emoţiei crescînde. însă el gesticula cu braţele întinse, striga mai abitir decît cei mai zgomotoşi dintre ei şi, cînd ceilalţi începură să ţopăie şi să tropăie, ţopăi şi tropăi şi el.

Şi se învîrtiră de jur-împrejur, un alai circular de dansatori, fiecare cu mîinile pe şoldurile dansatorului din faţă, de jur-împrejur, strigînd la unison, tropăind cît puteau în cadenţa muzicii, bătînd ritmul cu tălpile, bătîndu-1 cu mîinile pe fesele celui din faţa sa; douăsprezece perechi de fese răsunînd uşor sub pocnetele palmelor. Doisprezece într-unui, doisprezece ca unul.

— îl aud !

— îl aud venind !

Ritmul muzicii se înteţi. Tot mai repede tropăiau picioarele, tot mai iute cădeau ritmic mîinile. Şi dintr-o dată un sintetizator iscă o voce de bas ultraprofund, care bubui cuvintele de vestire a izbăvirii apropiate şi a împlinirii finale a solidarităţii, Venirea acelui Doisprezece în Unul, încarnarea Fiinţei Supreme.

— Orgie-beţie ! cîntă Vocea susţinută de bubuitul neîncetat, înfrigurat, al tam-tam-urilor :

154

Orgie şi magie ! Ford şi voie bună ! Sărută fetele şi adu-le-mpăcare. Băieţi trăiesc cu fete-n pace împreună ; Orgie şi beţie, dă-le desfătare !

— Orgie-beţie ! reluară dansatorii refrenul liturgic.

— Orgie şi magie !

— Orgie şi beţie !

— Ford şi voie bună!

— Sărută fetele !...

Şi, în timp ce cîntau, luminile începură să pălească uşor - să scadă şi în acelaşi timp să se încălzească, să se îmbogăţească, să se înroşească pînă cînd, în cele din urmă, se treziră dansînd în asfinţitul stacojiu al unui Depozit de Embrioni.

— Orgie-beţie!... Orgie şi magie!

In întunericul acela de culoarea sîngelui şi a lichidului amniotic, fiecare dansator se învîrtea în cerc, fără a înceta o clipă să tropăie şi să bocăne şi să bată ritmul acela neostoit.

— Orgie-magie !

Apoi cercul se destramă încetul cu încetul şi se dezintegra treptat-treptat prin căderea dansatorilor pe culcuşurile ce căptuşeau pereţii - un cerc în jurul celuilalt cerc format din masa şi scaunele planetare.

— Orgie-beţie ! Orgie-magie !

Vocea profundă gîngurea acum şi ciripea ca păsărelele îndrăgostite; iar în flăcările asfinţitului aceluia se părea că un imens porumbel negru se întindea binevoitor asupra dansatorilor aflaţi acum unul cu faţa în jos, celălalt cu faţa în sus.

Se aflau în picioare pe acoperiş; Big Henry tocmai bătuse ora unsprezece. Era o noapte caldă şi liniştită.

— N-a fost delicios ? întrebă Fifi Bradlaugh. N-a fost pur şi simplu delicios?

155

Şi-1 privi pe Bernard cu o expresie de extaz, dar un fel de extaz care nu cuprindea nici o urmă de tulburare - ori emoţie - căci a fi emoţionat înseamnă a fi încă nesatisfăcut. Ea avea însă calmul extatic al împlinirii totale, pacea şi tihna, nu numai a saţietăţii goale şi a nimicniciei, ci a vieţii echilibrate, a energiilor aflate în odihnă şi echilibru. O pace bogată şi vie. Căci Ritualul solidarităţii le *luase,* dar mai ales le *dăduse* ceva, storsese ceva din ei doar pentru a-i umple la loc. Fifî era totală, atinsese perfecţiunea, se depăşise pe ea însăşi.

— Nu ţi s-a părut c-a fost minunat? insistă ea, învăluindu-1 în strălucirea supranaturală a ochilor ei.

— Da, mi s-a părut c-a fost minunat, minţi el şi întoarse capul.

Vederea chipului ei transfigurat era deopotrivă o acuzaţie şi o rememorare ironică a însingurării lui. Acum se simţea cumplit de izolat de ceilalţi, aşa cum fusese şi la începutul acelui ritual - încă şi mai izolat prin goliciunea sa neumplută, prin saţietatea sa moartă. Separat, izolat, nemîntuit, pe cînd ceilalţi erau topiţi cu toţii în Fiinţa Supremă; singur chiar şi în îmbrăţişarea Morganei - de fapt, mult mai singur, mai deznă-dăjduitor de „el însuşi" decît fusese vreodată în viaţă. Ieşise din crepusculul acela stacojiu în strălucirea luminii electrice cu un fel de stînjeneală timidă, intensificată pînă la un chinuitor punct culminant. Era îngrozitor de chinuit şi (aşa i se părea sub acuzaţia ochilor ei strălucitori) poate că vina era tocmai a lui.

— De-a dreptul minunat ! repetă el, dar de fapt nu se putea gîndi la altceva decît la sprinceana Morganei.

156

Capitolul VI

I

„Ciudat, ciudat ! Un ins *tare ciudat* !" - acesta era verdictul Leninei Crowne în privinţa lui Bernard Marx. Da, da, chiar atît de ciudat încît în cursul săptămînilor următoare se tot întrebase dacă n-ar fi cazul să se răzgîndească în privinţa vacanţei din New Mexico şi să plece în schimb la Polul Nord cu Benito Hoover. Necazul era că, de fapt, cunoştea Polul Nord, fusese acolo cu George Edzel, chiar vara trecută şi, mai mult decît atît, i se păruse foarte sumbru. N-aveai nimic de făcut, hotelul era cumplit de demodat - n-aveau televizor în dormitoare, nici orgă olfactivă, doar muzica sintetică cea mai fîsîită şi nici măcar douăzeci şi cinci de Terenuri de Escalator-Squash[1] pentru peste două sute de turişti. Nu, e limpede că n-ar fi putut să se ducă iar la Polul Nord. în schimb, America n-o vizitase decît o dată. Şi încă şi atunci fusese un sejur prea scurt şi nesatisfăcător! Un weekend ieftin la New York - oare îl petrecuse cu Jean-Jacques Habibullah sau cu Bokanovski Jones? în ruptul capului nu-şi mai putea aduce aminte. Oricum, n-avea nici o importanţă. Perspectiva de a zbura din nou spre

apus, şi încă pentru o săptămîna întreagă, era foarte atrăgătoare. Mai mult decît atît, cel puţin trei zile din săptămîna aceea

1. Un fel de tenis cu minge moale jucat între scări rulante.

aveau să le petreacă în Rezervaţia pentru Sălbatici. Doar maximum cinci sau şase dintre funcţionarii întregului centru fuseseră vreodată într-o asemenea Rezervaţie. Ca psiholog Alfa-Plus, Bernard era - dintre cunoştinţele ei - unul dintre puţinii oameni îndreptăţiţi să obţină un asemenea permis de intrare.

Aşadar, pentru Lenina era un prilej unic. Şi totuşi, la fel de unică era şi ciudăţenia lui Bernard, aşa că Lenina şovăia dacă să profite de prilej, ba chiar o bătuse gîndul să rişte să meargă iar la Polul Nord cu caraghiosul de Benito. Cel puţin Benito era normal. Pe cînd Bernard...

I-au turnat alcool în surogatul sanguin - aceasta era explicaţia oferită de Fanny pentru toate excentricităţile lui Bernard.

în schimb, Henry (cu care, într-o seară cînd se aflau în pat, Lenina discutase depre noul ei iubit şi-şi manifestase îngrijorarea) îl comparase pe bietul Bernard cu un rinocer.

— Pe un rinocer nu-1 poţi învăţa să facă giumbuşlucuri, nu-1 poţi dresa, explicase el în stilul său concis şi viguros. Unii bărbaţi sînt aproape rinoceri : nu reacţionează în mod corespunzător la condiţionare. Bieţii de ei ! Şi Bernard se numără printre aceştia. Din fericire pentru el, e bunişor la serviciu. Se pricepe la treaba pe care o face, pentru că altfel Directorul nu l-ar fi păstrat acolo. Şi totuşi - adăugă Henry în chip de consolare - îl socot destul de inofensiv.

Inofensiv, poate ; dar şi deconcertant. în primul rînd, mania aia de a face lucrurile în taină. Ceea ce practic însemna a nu le face deloc. Căci parcă *ce* se putea face în taină? (In afară, bineînţeles, de amor; dar asta nu puteai face tot timpul.) Ce altceva? Mai nimic. Prima după-amiază în care au ieşit împreună a fost deosebit de frumoasă. Lenina propusese să înoate la Torquay Country

Club şi pe urmă să ia masa la Oxford Union. Dar Bernard considera acest joc o pierdere de timp.

— Păi la ce serveşte timpul dacă nu ca să-1 pierzi? întrebă puţin uluită Lenina.

După cît se părea, pentru plimbări pe jos prin Districtul Lacurilor[1] - căci asta îi propusese el acum. Să aterizeze pe vîrful muntelui Skiddaw şi să se plimbe cîteva ceasuri prin pajiştile cu ierburi şi bălării.

— Singur, cu tine, Lenina.

— Bine, Bernard, dar singuri o să fim toată noaptea.

Bernard roşi. Se uită într-o parte :

— Voiam să spun singuri ca să vorbim, se bîlbîi

el.

— Să vorbim? Despre ce?

Plimbatul şi vorbitul - iată un mod tare ciudat de a petrece o după-amiază.

Pînă la urmă îl convinsese, împotriva voinţei lui, să zboare pînă la Amsterdam ca să urmărească sferturile de finală ale Campionatelor Feminine de Lupte, la categoria grea.

— In mulţime! mormăi el nemulţumit. Ca de obicei, deci !

Toată după-amiaza se încăpăţînă să rămînă posac. Refuză să converseze cu prietenii Leninei (întîlniră cîteva zeci la barul unde se servea îngheţată de *soma,* în pauzele dintre

meciuri). Şi în ciuda chinului său interior, refuză cu încăpăţînare să ia sucul de zmeură cu jumătate de gram de *soma* pe care încerca ea să i-1 bage pe gît.

— Prefer să fiu eu însumi, spunea el. Eu însumi, cel afurisit. Nu vreau să fiu altul, oricît de vesel ar fi.

1. Zonă foarte pitorească din nord-vestul Angliei, unde au scris poeţii romantici Wordsworth, Coleridge, Southey („Poeţii lacurilor") şi au pictat mai mult peisagiştii romantici.

159

— „La timp un gram de-ai luat, o sută ai cruţat!" zise Lenina scoţînd la iveală o parte din comoara de înţelepciune învăţată prin hipno-pedie.

Bernard împinse nervos la o parte paharul pe care i-1 oferea Lenina.

— Stai puţin, nu te enerva, îi spuse aceasta. Nu uita că „Un centimetru cub învinge orice sentiment sumbru".

— Ah, taci o dată pentru numele lui Ford ! strigă el.

Lenina dădu din umeri:

— „Mai bine-ţi stă pilula-n gură, decît mur-dara-njurătură", conchise cu multă demnitate Lenina, sorbind chiar ea băutura răcoritoare.

In cursul zborului de întoarcere, peste Canalul Mînecii, Bernard insistă să oprească elicea tractoare şi să-şi lase elicopterul să plutească susţinut doar de rotor la vreo treizeci de metri deasupra valurilor. între timp vremea se stricase ; se iscase un vînt puternic dinspre sud-vest şi cerul se acoperise de nori.

— Priveşte ! îi porunci el.

— Bine, dar e oribil! zise Lenina, trăgîndu-se cu groază înapoi de la fereastră.

O înspăimînta pustiul invadator al nopţii, apa neagră cu coama de spumă ici-colo, înălţîndu-se în talazuri chiar sub ei, o speria şi faţa palidă a lunii, atît de obosită şi chinuită printre norii care alergau.

— Să deschidem radioul ! Repede !

Şi Lenina întinse mîna după butonul de pe bordul de comandă şi-1 răsuci la întîmplare.

„... Cerurile sînt albastre în inimile noastre", cîntau şaisprezece voci în falset cu tremolo, „Vremea e mereu frumoasă..."

Apoi un sughiţ şi tăcere. Bernard decuplase radioul.

160

— Vreau să admir în tăcere marea, explică el. Cu zgomotul ăla infernal nu poţi nici măcar să te uiţi la ceva.

— De ce? Cîntă foarte frumos. Eu nu vreau să privesc.

— Vreau eu! apăsă el cuvintele. Aşa ajung să mă simt parcă... şi şovăi, căutîndu-şi cuvintele care să-i exprime cel mai bine gîndul. Să mă simt de parcă aşa fî mai mult *eu,* dacă înţelegi ce vreau să spun. Mult mai independent, nu atît o parte componentă a altei entităţi. Nu doar o celulă din organismul social. Tu n-ai aceeaşi senzaţie, Lenina? Dar Lenina plîngea :

— E oribil ! Oribil ! repeta ea mereu. Şi cum poţi vorbi aşa, să spui că nu vrei să faci parte din organismul social? La urma urmei, „toţi muncesc pentru toţi ceilalţi". „Noi muncim cu tot avîntul pentru tot pămîntul." „Nu ne putem lipsi de ceilalţi." „Pînă şi Epsilonii..."

— Da, ştiu, reluă Bernard în batjocură : „Pînă şi Epsilonii sînt utili!" Şi eu la fel. Şi să mă ia naiba dacă mi-ar părea rău să nu mai fiu util celorlalţi !

Lenina fu de-a dreptul şocată de această blasfemie rostită de el:

— Bernard! protestă ea uimită şi îndurerată. Cum poţi să vorbeşti aşa?

Iar el repetă dus pe gînduri, dar pe un alt ton :

— Da, cum poţi? Nu, problema este: oare de ce nu pot sau mai degrabă - pentru că, la urma urmei, ştiu perfect de ce nu pot - ce-ar fî dacă aş putea, dacă aş fî liber - şi nu robit de felul cum am fost condiţionat.

— Bine, Bernard, dar spui nişte lucruri de-a dreptul înspăimîntătoare !

— Dar ce, Lenina, tu n-ai vrea să fii liberă?

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Sigur că sînt liberă. Sînt liberă să mă distrez cît se poate de bine. „In era noastră înnoită toată lumea-i fericită."

161

Bernard rîse :

— Da, „în era noastră înnoită, toată lumea-i fericită", asta începem să-i învăţăm pe copii încă de cînd au cinci ani. Dar, spune, Lenina, n-ai vrea să ai libertatea de a fi fericită în alt fel? De pildă, în felul tău propriu, nu la fel cu toţi ceilalţi.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, repetă ea. Iar apoi se întoarse către el şi-1 imploră: — Vai, Bernard, te rog mult, hai să ne întoarcem. Nu-mi place deloc aici.

— Nu-ţi place să stai cu mine?

— Ba da, Bernard, cum să nu ! Numai că locul ăsta e oribil.

— Am crezut că aici o să fim mai... mai *împreună* - neavînd decît marea şi luna în preajma noastră. Mai împreună decît în aglomeraţia aceea şi chiar decît în apartamentul meu. Nu înţelegi asta?

— Nu înţeleg nimic, zise ea pe un ton decis, hotărîndu-se să-şi păstreze intactă lipsa de înţelegere. Absolut nimic. Şi cel mai puţin din toate -continuă ea pe alt ton - nu înţeleg de ce nu iei puţină *soma* cînd îţi vin idei dintr-astea de groază. Cu puţină *soma* le-ai da complet uitării. Şi în loc să te simţi aşa jalnic, ai fi vesel. Atît de vesel, repetă ea şi zîmbi, în ciuda nedumeririi şi neliniştii care i se citea în ochi, zîmbi cu intenţia de a fi cît mai ademenitoare, de a folosi o tachinărie voluptuoasă menită să-1 cucerească.

Bernard o privea în tăcere, fără nici o expresie aşternută pe faţa lui gravă - o privea foarte intens. După cîteva secunde, Lenina plecă ochii; scoase un mic rîs nervos, încercă să găsească ceva de spus şi nu izbuti. Tăcerea se prelungea.

Cînd Bernard se hotărî într-un tîrziu să vorbească, rosti cuvintele cu jumătate de gură şi cu un aer plictisit:

— Bine, atunci hai să ne-ntoarcem.

162

Apăsînd tare pe accelerator, înălţă elicopterul pe verticală. La o mie două sute de metri înălţime porni elicea tractoare. Zburară cîteva minute în tăcere, apoi Bernard izbucni dintr-o dată într-un hohot de rîs.

„Cam ciudat", socoti Lenina, dar oricum era fericită că rîde. Se încumetă să-1 întrebe:

— Te simţi mai bine ?

Drept răspuns, el ridică o mînă de pe manşă şi, strecurîndu-şi-o pe după spatele ei şi cuprinzîndu-i trupul, începu să-i mîngîie sînii.

„Slavă Fordului, şi-a revenit!" îşi zise Lenina in sinea ei.

Peste o jumătate de oră se aflau din nou în apartamentul lui. Bernard înghiţi pe nerăsuflate patru tablete de *soma,* dădu drumul la radio şi la televizor şi începu să se dezbrace.

— Ei, întrebă Lenina cu mult subînţeles cînd se reîntîlniră pe acoperiş a doua zi, te-ai distrat bine ieri?

Bernard încuviinţă din cap. Se urcară în elicopter. O mică zguduitură şi decolară.

— Toată lumea zice că sînt straşnic de pneumatică, zise gînditoare Lenina, pipăindu-şi pulpele.

— Straşnic ! confirmă Bernard, dar ochii lui păstrau o expresie dureroasă. „Ca o halcă de carne", gîndea el.

Lenina ridică ochii puţin îngrijorată:

— Sper că nu ţi se pare că sînt prea grasă, nu? Bernard clătină din cap. „Exact ca o bucată de

carne".

— Deci, mă găseşti pe gustul tău? Bernard încuviinţă din nou. Din toate punctele de vedere?

— Perfectă ! zise el cu glas tare, dar în sinea lui gîndea: „Aşa se vede ea. N-o supără că e o simplă bucată de carne".

Lenina zîmbi triumfător. Dar satisfacţia ei se dovedi prematură.

163

— Şi totuşi, reluă el după o mică pauză, îmi pare rău că nu s-a terminat altfel.

— Altfel? Dar ce, mai sînt şi alte feluri de a termina ?

— N-am vrut să terminăm aşa... în pat, specifică el.

Lenina rămase uluită.

— Sau cel puţin nu de la început, nu din prima

zi.

— Păi atunci cînd...?

Bernard dădu drumul la un şuvoi de vorbe greu de înţeles şi periculoase. Lenina se strădui din răsputeri să-şi astupe urechile minţii. Dar din cînd în cînd cîte un crîmpei de frază se făcea auzit prea puternic : „... să încerc efectul stăpînirii impulsurilor", îl auzi ea spunînd. Aceste vorbe parcă-i declanşară în minte un resort:

— „Nicicînd pe mîine nu lăsa prilejul de a te distra", zise ea cu un aer grav.

— Două sute de repetiţii de două ori pe săptămînă de la vîrsta de paisprezece ani pînă la şaisprezece ani şi jumătate, comentă el sec. Şi şuvoiul acela nebunesc şi periculos merse înainte : — Vreau să ştiu ce e pasiunea, îl auzi ea spunînd. Vreau să am un simţămînt puternic.

— „Atunci cînd individul simte, toată obştea se resimte", decretă Lenina.

— Ei, şi ce dacă s-ar resimţi puţin?

— Bernard !

Dar Bernard nu se ruşina cîtuşi de puţin.

— Adulţi din punct de vedere intelectual şi-n timpul programului de lucru, dar copii în privinţa sentimentelor şi dorinţelor, continuă el.

— Domnul nostru Ford iubea copiii. Bernard nu luă în seamă întreruperea:

— Deunăzi mi-a trecut prin minte că ar fi posibil să rămîi adult tot timpul.

— Nu înţeleg! replică Lenina cu fermitate.

164

— Ştiu că nu înţelegi. Tocmai de aceea te-ai culcat cu mine ieri - ne-am culcat ca nişte copii -în loc să fim adulţi şi să aşteptăm.

— Dar ne-am distrat bine, nu? insistă Lenina.

— O, straşnic de bine! răspunse Bernard, dar cu atîta jale în glas, cu o expresie de mîhnire aşa de profundă, încît Lenina simţi cum tot triumful ei i se evaporă brusc. Te pomeneşti că totuşi o găsise prea grăsuţă pentru gustul lui.

— Mde, eu ce ţi-am spus? fură singurele vorbe ale lui Fanny cînd Lenina veni la ea pentru a-i face confidenţe. Tot alcoolul ăla pe care i l-au turnat în surogatul sanguin!

— Şi totuşi îmi place, insistă Lenina. Are nişte mîini aşa de drăguţe. Şi felul cum îşi mişcă umerii - vai, e aşa de atrăgător ! Oftă. Păcat că-i aşa ciudat !

2

Oprindu-se o clipă în faţa uşii Directorului, Bernard trase adînc aer în piept şi-şi îndreptă umerii, pregătindu-se să întîmpine antipatia şi dezaprobarea pe care era convins că i-o va arăta şeful. Bătu la uşă şi intră.

— O viză pe un permis, domnule Director, zise el cu un aer cît mai degajat, punînd hîrtia pe birou.

Directorul îl privi cu acreală. Dar hîrtia purta antetul Biroului Controlorului Mondial şi semnătura lui Mustafa Mond, mare şi neagră, întinzîndu-se pe toată partea de jos a foii. Totul era în perfectă ordine. Directorul n-avu încotro, îşi desenă iniţialele - două litere palide şi umile la picioarele lui Mustafa Mond - şi era gata să-i returneze hîrtia fără nici un comentariu şi fără urarea amabilă „Ford să te aibă în pază", cînd privirea îi fu atrasă de nişte cuvinte din textul permisului.

165

— Pentru Rezervaţia din New Mexico? întrebă el şi, în tonul său, ca şi pe faţa pe care o înălţa spre Bernard, se simţea un fel de uimire agitata.

Uimit de uimirea şefului, Bernard încuviinţă din cap. Urmă un răstimp de tăcere.

Directorul se lăsă pe speteaza scaunului, se încruntă şi făcu ochii mici :

— Cîtă vreme să fie de atunci? întrebă el, mai mult pentru sine decît adresîndu-se lui Bernard. Douăzeci de ani, presupun. Sau poate chiar douăzeci şi cinci. Cred că eram cam de vîrsta dumitale...

Oftă şi clătină din cap.

Bernard se simţi de-a dreptul stînjenit. Un om atît de convenţional, atît de scrupulos în corectitudinea lui, cum era Directorul, şi să comită o eroare atît de grosolană! Aproape că-i veni să-şi ascundă faţa în mîini şi să fugă din încăperea aceea. Nu că el personal ar fi găsit vreo eroare intrinsecă în faptul că oamenii vorbeau despre trecutul îndepărtat; aceasta era doar una dintre acele prejudecăţi hipnopedice de care se dezbărase cu totul (sau cel puţin aşa credea el). Ceea ce-1 ruşina era conştiinţa faptului că Directorul dezaproba - dezaprobase acest lucru şi totuşi se lăsase ademenit şi călcase pe un teren interzis. Ce forţă interioară, ce impuls îl determinase? Deşi nu se simţea deloc în largul lui, Bernard îi ascultă cu mult interes predica:

— Aveam şi eu aceeaşi idee ca şi dumneata, spunea Directorul. Voiam să-i văd şi eu pe sălbatici. Mi-am scos un permis pentru statul New Mexico şi m-am dus acolo în vacanţa de vară. Cu fata cu care eram în momentul acela. Era o Beta-Minus şi cred (Directorul închise ochii purtat de amintiri) că avea părul galben ca griul. In orice caz, era pneumatică, straşnic de pneumatică; asta-mi amintesc perfect. Ei bine, ne-am dus acolo şi ne-am uitat la sălbatici şi am călărit pe cai şi aşa mai departe. Şi pe urmă - să fi fost ultima

166

mea zi de concediu - pe larmă... nu ştiu cum să-ţi spun, dar s-a pierdut. într-o zi plecasem călare printre munţii ăia îngrozitori, am urcat pe o căldură apăsătoare şi după masa de prînz ne-am culcat. Sau cel puţin eu. Probabil că ea a plecat de una singură într-o plimbare. în orice caz, cînd m-am trezit nu mai era acolo. Şi tocmai dăduse peste noi cea mai cumplită furtună cu trăsnete pe care am văzut-o vreodată. Turna cu găleata, tuna şi fulgera ; caii s-au smuls din pripoane şi au fugit ; incercînd să-i prind, am căzut şi m-am rănit la

genunchi, aşa că de-abia mai mergeam. Şi totuşi, am căutat-o, şi am strigat-o, şi am căutat-o, dar nu era nici urmă de ea. Apoi m-am gîndit că poate s-a întors singură la locul de popas. Aşa că m-am tîrît cum am putut pînă-n vale, pe drumul pe care venisem. Mă durea chinuitor genunchiul şi-mi pierdusem tabletele de *soma.* Mi-au trebuit ceasuri întregi pînă să ajung la locul de popas, mult după miezul nopţii. Şi fata nu era acolo. Nu era acolo, repetă Directorul. După o scurtă pauză, reluă : — Ei bine, a doua zi s-a format o echipă de cercetaşi, care tot n-a putut-o găsi. Trebuie să fi căzut în vreo viroagă pe undeva, dacă nu cumva o mîncase vreo pumă. Numai bunul Ford poate şti. în orice caz a fost groaznic. M-a întors pur şi simplu pe dos. Aş zice, chiar mai mult decît s-ar fi cuvenit. Pentru că la urma urmei e genul de accident care i s-ar fi putut întîmpla oricui; şi bineînţeles că organismul social supravieţuieşte chiar dacă celulele care-1 compun se pot schimba.

Dar această consolare indusă hipnopedic nu păru să aibă prea mare efect asupra Directorului. Clătinînd din cap, continuă :

— De fapt, şi acum îmi mai revine în vis aventura aceea, mărturisi el cu glas scăzut. Visez că mă trezeşte tunetul şi constat că ea a dispărut; visez că umblu după ea şi o caut pe sub copaci şi tufişuri.

167

Apoi amintirile îl reduseră la tăcere.

— Trebuie să fi fost un şoc cumplit pentru dumneavoastră, îi spuse Bernard aproape cu invidie.

Auzindu-i glasul, Directorul tresări şi^ cum un aer vinovat, îşi dădu seama unde se află. Ii aruncă o privire lui Bernard, dar evitîndu-i ochii, se împurpura la faţă ; se uită din nou la el, cuprins brusc de suspiciune şi furios în demnitatea lui periclitată, îi strigă :

— Să nu-ţi închipui că am avut vreo relaţie necuviincioasă cu fata. Nimic afectiv, nimic prelungit. Doar o relaţie perfect sănătoasă şi normală. Ii înmînă permisul, adăugind : — Zău dacă ştiu de ce te-am plictisit cu povestea asta fără importanţă.

Furios pe el însuşi pentru că a mărturisit un secret ruşinos, îşi vărsă mînia pe Bernard. Ochii îi străluciră acum cu o expresie de-a dreptul haină :

— Şi aş vrea să profit de acest prilej, domnule Marx, ca să-ţi spun că sînt total nemulţumit de comportarea dumitale în afara orelor de serviciu, după cum reiese din rapoartele pe care le-am primit. N-ai decît să spui că nu e treaba mea, fiindcă de fapt este. Eu trebuie să mă gîndesc în primul rînd la bunul renume al Centrului nostru. Angajaţii mei trebuie să fie mai presus de orice suspiciune, în special cei aparţinînd castelor superioare. Indivizii Alfa sînt condiţionaţi în aşa fel încît pur şi simplu *nu trebuie* să fie infailibili în comportamentul lor afectiv. Dar aceasta constituie o raţiune în plus pentru ca ei să facă un efort deosebit să se conformeze. E de datoria lor să fie infantili chiar şi împotriva înclinaţiilor proprii. Aşa că, domnule Marx, îţi dau un avertisment.

Glasul Directorului vibra de o indignare care între timp devenise pe de-a întregul oficială şi impersonală - exprimînd, de fapt, dezaprobarea întregii societăţi :

— Dacă mai aud vreodată de o scădere de la nivelul corespunzător de decenţă infantilă, am să

168

cer transferul dumitale la un subcentru -preferabil în Islanda. Bună ziua!

Şi răsucindu-se pe scaunul turnant, puse mîna pe toc şi începu să scrie. „Sper să fie o lecţie pentru Marx", îşi spuse în sinea lui.

Dar se înşela, căci Bernard părăsi biroul şefului legănîndu-se încîntat şi plin de el, după ce trînti uşa în urma lui. Socotea că are o poziţie independentă, în luptă cu ordinea stabilită a lucrurilor; era entuziasmat de conştiinţa îmbătătoare a semnificaţiei şi importanţei sale individuale. Pînă şi gîndul că s-ar putea să fie supus unor persecuţii îl lăsa indiferent, ba chiar se dovedea mai degrabă tonic decît deprimant. Se simţea destul de puternic pentru a înfrunta şi a învinge necazurile, destul de puternic pentru a înfrunta pînă şi Islanda. Siguranţa lui era cu atît mai mare cu cît nici o clipă nu credea cu adevărat că o să-i fie dat să lupte cu asemenea dificultăţi. Oamenii nu erau mutaţi din posturi pentru astfel de lucruri. Islanda era doar o ameninţare. O ameninţare cum nu se poate mai stimulatoare şi mai înviorătoare. Mergînd pe coridor cu paşi săltaţi, se trezi efectiv fluierînd.

In seara aceea dădu o tentă eroică întrevederii cu Directorul, în relatarea lui, pe care o încheie astfel :

— Aşa că, pînă la urmă, i-am spus pur şi simplu să se ducă în Trecutul Imemorial şi am ieşit demn din birou. Şi aşa a rămas.

Se uită intens la Helmholtz Watson, aşteptînd de la acesta răsplata cuvenită : înţelegere, încurajare, admiraţie. Dar nu auzi nici o vorbă. Helmholtz rămase tăcut, cu ochii în podea.

Il simpatiza pe Bernard; îi era chiar recunoscător pentru a fî singura lui cunoştinţă cu care putea discuta subiectele ce i se păreau lui importante. Şi totuşi, unele laturi ale caracterului lui Bernard îi erau nesuferite. De exemplu, lăudăroşenia asta.

169

Şi izbucnirile de autocompătimire cu care alternau în mod jalnic. Şi obiceiul lui deplorabil de a se arăta curajos după furtună şi înzestrat cu prezenţa de spirit cea mai extraordinară, în absenţa ei. Nu putea suferi aceste lucruri - tocmai pentru că-1 simpatiza pe Bernard. Secundele treceau una după alta. Helmholtz continuă să se uite la covor. Şi deodată Bernard se îmbujora şi întoarse capul.

3

Călătoria decurse fără evenimente deosebite. Racheta Pacificul Albastru ajunse cu două minute şi jumătate mai devreme la New Orleans, pierdu patru minute din pricina unei tornade deasupra statului Texas, dar prinse un curent favorabil de aer la 95 de grade longitudine vestică şi izbuti să aterizeze la Santa Fé cu o întîrziere de numai patruzeci de secunde.

— Patruzeci de secunde la un zbor de şase ore şi jumătate. Nu-i rău deloc ! acceptă Lenina ideea.

In seara aceea dormira la Santa Fé. Hotelul era excelent - incomparabil mai bun, de exemplu, decît acel Aurora Bora Palace în care Lenina suferise atît de cumplit în vara dinainte. în fiecare dormitor aveai la dispoziţie aer lichefiat, televizor, vibromasaj vacuumatic, radio, soluţie fierbinte de cofeină, anticoncepţionale calde şi opt soiuri diferite de parfum. Instalaţia de muzică sintetică funcţiona din plin cînd intrară ei în hol şi nu lăsa cu nimic de dorit. în lift era un afiş care anunţa existenţa în hotel a şaizeci de Terenuri de squash pe escalator şi posibilitatea de a juca în parc Golf Electromagnetic şi cu Obstacole.

— Vai, dar e splendid ! strigă Lenina. Aproape că aş dori să rămînem aici. Şaizeci de Terenuri de squash!...

— în Rezervaţie n-o să fie nici unul, o avertiză Bernard. Şi nici parfum, nici televiziune, nici

170

măcar apă caldă. Dacă ai impresia că n-o să poţi rezista, rămîi aici pînă mă-ntorc.

Lenina se simţi de-a dreptul ofensată:

— Bineînţeles că pot să rezist. N-am zis decît că aici e splendid pentru că..., pentru că „progresul *e* splendid", nu?

— Cinci sute de repetiţii o dată pe săptămîna, de la vîrsta de treisprezece pînă la şaptesprezece ani, zise plictisit Bernard mai mult pentru sine.

— Ce-ai zis?

— Ziceam că „progresul e splendid". De aceea nu trebuie să vii în Rezervaţie decît dacă ţii cu adevărat la treaba asta.

— Păi, chiar ţin.

— Prea bine atunci, zise Bernard, aproape ca o ameninţare.

Permisul lor de vizitare a Rezervaţiei avea nevoie să fie contrasemnat de Guvernatorul acesteia, la biroul căruia se prezentară deci a doua zi dimineaţa. Un portar negru Epsilon Plus luă legitimaţia lui Bernard, o duse înăuntru şi aproape imediat fură primiţi de înaltul funcţionar.

Guvernatorul era un Alfa Minus blond, brahi-cefal, cu faţa rotundă şi roşie ca o lună plină, era scund şi lat în spate. Avea o voce puternică, bubuitoare, foarte potrivită pentru rostirea înţelepciunii hipnopedice. Era o adevărată mină de informaţii irelevante şi de sfaturi bune, de nimeni cerute. De îndată ce se pornea, îi dădea drumul înainte bubuind la nesfîrşit :

— ... cinci sute şaizeci de mii de kilometri pătraţi, împărţiţi în patru subrezervaţii distincte, fiecare dintre ele înconjurată de un gard de sîrmă prin care trece curent de înaltă tensiune.

In momentul acela, şi fără nici un motiv aparent, Bernard îşi aminti brusc că a uitat deschis la maximum robinetul de apă de colonie de la el din baie.

171

— . . . curentul fiind furnizat de Hidrocentrala de pe Grand Canyon.

„O să mă coste o avere pînă mă întorc." Cu ochii minţii Bernard parcă şi vedea acul parfuma-torului care se tot rotea neobosit ca o furnică. „Trebuie să-i telefonez lui Helmholtz Watson."

— . . . peste cinci mii de kilometri de garduri de sîrmă conectate la reţeaua de şaizeci de mii de volţi.

— Nu mai spuneţi ! zise din politeţe Lenina. fără să aibă habar ce a vorbit Guvernatorul, dar simţind din pauza teatrală a acestuia că e de datoria ei să spună ceva. Cînd începuse Guvernatorul să bubuie, ea înghiţise pe furiş o jumătate de gram de *soma* şi rezultatul era că acum putea să şadă liniştită şi senină, fără să asculte, fără să se gîndească la nimic, cu ochii ei mari şi albaştri ţintă la faţa Guvernatorului, şi arborînd o expresie de atenţie înmărmurită.

— A atinge gardul înseamnă moartea instantanee, declară solemn Guvernatorul. Nu există nici o scăpare dintr-o Rezervaţie de Sălbatici.

Cuvîntul „scăpare" fu un fel de imbold pentru Bernard care, dînd să se ridice, spuse:

— Poate că ar trebui să plecăm şi noi. Acuşorul ăla negru se tot grăbea ca o insectă rozînd timpul şi mîncîndu-i banii.

— Nici o scăpare, repetă Guvernatorul, făcîn-du-i semn să se aşeze din nou pe scaun. Şi, cum încă nu-i contrasemnase permisul, Bernard n-avu încotro şi se supuse. Cei care s-au născut în Rezervaţie - şi vă rog să nu uitaţi, scumpă domnişoară (adăugă el rînjindu-se lasciv şi greţos la Lenina şi vorbind într-o şoaptă care sugera că e vorba de ceva decoltat), nu uitaţi că în Rezevaţie copiii încă se mai *nasc,* da, da, oricît de revoltător ar părea, se *nasc...* (Spera

că această referire la un subiect ruşinos o va face pe Lenina să roşească; dar ea zîmbi doar prefăcîndu-se inteligentă şi repetînd

172

„Nu mai spuneţi !". Dezamăgit, Guvernatorul o luă de la capăt.) Repet, deci, cei născuţi în Rezervaţie sînt sortiţi să moară aici.

„Sortiţi să moară... Un decilitru de apă de colonie pe minut. Şase litri pe oră."

— Poate - mai făcu Bernard o încercare - ar trebui să...

Aplecîndu-se înainte, Guvernatorul bătu cu arătătorul în birou:

— Mă întrebaţi cîţi oameni trăiesc în Rezervaţie. Şi eu vă răspund (tonul lui deveni triumfător), vă răspund că nu ştim. Cel mult estimativ.

— Nu mai spuneţi !

— Ba chiar spun, scumpă domnişoară.

„De şase ori douăzeci şi patru - nu, mai degrabă de şase ori treizeci şi şase." Bernard păli şi începu să tremure de nerăbdare, dar bubuitul continua inexorabil :

— ... circa şaizeci de mii de indieni şi metişi... complet sălbatici... Inspectorii noştri fac din cînd în cînd vizite... Altfel^ nu există nici o comunicare cu lumea civilizată... îşi păstrează încă obiceiurile şi datinile respingătoare. Căsătoria, dacă ştiţi ce înseamnă asta, domnişoară; familii... Nici un fel de condiţionare... Superstiţii monstruoase... Creştinism şi totemism şi cultul strămoşilor... Limbi moarte ca zuni şi spaniola şi athapascana... Porci spinoşi, pume şi alte animale feroce... Boli molipsitoare... Preoţi... Şopîrle veninoase.

— Nu mai spuneţi !

în cele din urmă scăpară. Bernard se repezi la telefon. Repede, repede, repede. Şi totuşi, îi trebuiră aproape trei minute pînă să poată vorbi cu Helmholtz Watson.

— Parcă am fi deja printre sălbatici, se plînse el. Incompetenţa asta împuţită!

— Ia un gram de *soma,* îi propuse Lenina.

173

Dar el refuză, preferind să rămînă furios. Şi în cele din urmă, slavă lui Ford, obţinu legătura şi, da, îl găsi pe Helmholtz ; Helmholtz, căruia îi explică ce s-a întîmplat, şi care promise să se ducă imediat la Bernard acasă, imediat, şi să închidă robinetul, da, da, imediat, însă profită de prilej ca să-i comunice ce a spus în public aseară Directorul General...

— Cum? îmi caută un înlocuitor? strigă Bernard cu vocea chinuită. Deci chiar s-a hotărît? Şi a pomenit efectiv de Islanda ? Zici că a rostit cuvîn-tul ăsta? Pentru numele lui Ford! Islanda!...

Puse receptorul în furcă şi se întoarse iar către Lenina. Era palid şi părea absolut distrus.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

— Ce să se întîmple ? se trînti greoi pe un scaun. O să fiu trimis în Islanda.

In trecut se întrebase de multe ori cum ar fi să fie supus (fără *soma* şi putîndu-se bizui doar pe resursele sale interioare) unor procese teribile, necazurilor şi persecuţiilor. Nu mai departe decît acum o săptămînă, în biroul Directorului, se visase împotrivindu-i-se curajos şi acceptînd stoic suferinţa, fără să scoată o vorbă. Ameninţările Directorului chiar îl făcuseră să jubileze, să se simtă o personalitate de proporţii ireale. Dar abia acum îşi dădea seama că toate acestea se întîm-plaseră pentru că nu luase în serios ameninţările. Nu crezuse că, la o adică, Directorul General o să ia vreo măsură împotriva lui. Dar acum se părea că ameninţările chiar urmau să fie traduse în fapt, şi Bernard era îngrozit. Nu mai rămăsese nici urmă din tot acel stoicism imaginar şi curaj teoretic.

Turba de mînie împotriva lui însuşi (ce tîmpit fusese!), împotriva Directorului - ce nedrept era să nu-i acorde şi cealaltă şansă, cealaltă şansă pe care, fără doar şi poate, avusese întotdeauna intenţia s-o încerce. Dar Islanda, Islanda...

174

Lenina clătină din cap.

— „Ce-a fost şi ce va fî, zău, mă pot îmbolnăvi", cită ea sloganul continuînd : „Cu trei doze stau pe roze".

In cele din urmă îl convinse pe Bernard să înghită patru tablete de *soma.* Peste cinci minute dispărură şi rădăcinile, şi roadele. Rămase deschisă şi trandafirie doar floarea prezentului. Un mesaj de la portar îl anunţă că la ordinul Guvernatorului a venit un paznic al Rezervaţiei şi-i aştepta cu avionul pe acoperişul hotelului. Urcară imediat. O corcitură inferioară îmbrăcată în uniformă verde de Gama îi salută şi începu să le recite programul din dimineaţa aceea :

— O vedere de ansamblu a circa zece-două-sprezece dintre principalele aşezări - *pueblos -,* apoi aterizare pentru prînz în Valea Malpais. Acolo e o casă de odihnă foarte confortabilă şi în cel mai apropiat *pueblo* probabil că sălbaticii vor celebra sărbătoarea verii. E locul cel mai bun unde puteţi petrece noaptea.

îşi ocupară locurile în avion şi porniră. Peste zece minute traversară frontiera care separa lumea civilizată de cea sălbatică. Sus pe deal şi jos în vale, de-a curmezişul deserturilor nisipoase sau sărăturoase, prin păduri, prin adîncimile vineţii ale canioanelor, peste stînci, piscuri ascuţite sau cîte o *mesa* - o masă muntoasă de forma unui platou -, gardul de sîrmă electrificată mergea tot mai departe, păstrînd irezistibil linia dreaptă, simbolul geometric al triumfului ţelurilor umane. Iar la picioarele lui, ici-colo, cîte un mozaic de ciolane, albe, vreun stîrv încă neputrezit pe terenul pămîntiu însemna locul unde căprioarele sau cerbii, vreo pumă, ori un porc spinos, ori un coiot, sau chiar lacomii vulturi ai deşertului, atraşi de mirosul de stîrv şi fulgeraţi la rîndul lor ca de o justiţie aidoma celei din epopeile poetice, se apropiaseră prea mult de sîrmele nimicitoare.

175

— Ăştia nu se învaţă minte niciodată, zise pilotul în uniformă verde, arătîndu-le scheletele de pe pămînt, dedesubtul lor. Şi nici n-o să se înveţe vreodată, adăugă el şi rîse de parcă într-un fel sau altul ar fi înregistrat o victorie personală asupra animalelor electrocutate.

Bernard rîse şi el. După două grame de *soma,* din cine ştie ce motiv, gluma i se păru bună. Rîse, dar apoi, aproape imediat, adormi şi în starea aceasta fu transportat peste Taos şi Tesuque. Survolară Nambe şi Picuris şi Pojoaque, Sia şi Cochiti, Laguna şi Acoma şi Mesa Vrăjită, Zuni şi Cibola şi Ojo Caliente. Cînd se trezi în cele din urmă, văzu că aparatul a aterizat şi s-a oprit, Lenina căra valizele într-o căsuţă pătrată, iar corcitura inferioară Gama Verde vorbea într-o limbă neînţeleasă cu un tînăr indian.

— Sîntem la Malpais, îi explică pilotul cînd coborî şi Bernard. Aceasta este casa de odihnă. Iar azi după-amiază e un mare dans în *pueblo* -satul indienilor. O să vă ducă el acolo, şi arătă către tînărul sălbatic şi posac. Trebuie să fie foarte amuzant. Rînji. Tot ce fac ăştia e distractiv. Zicînd acestea, se urcă în avion şi porni motoarele. Mă întorc mîine. Şi nu uitaţi (i se adresă el Leninei ca s-o liniştească), sînt foarte blînzi ; sălbaticii n-or să vă facă nici un rău. Au destulă experienţă în privinţa bombelor cu gaze ca să ştie că nu trebuie să facă nici un fel de năzbîtii.

Continuă să rîdă, ambreie elicele avionului, acceleră şi dispăru.

176

Capitolul VII

Platoul muntos, denumit de localnici *mesa,* arăta ca o corabie imobilizată într-o strîmtoare de praf de culoarea unei coame de leu. Canalul şerpuia printre maluri abrupte şi, coborînd în pantă de la un perete la celălalt de-a curmezişul văii, desena o dungă verde - rîul şi luncile sale. La prova acestei corăbii de piatră din mijlocul strîmtorii şi părînd că face parte integrantă din ea, ca o excrescenţă a stîncilor goale modelată geometric, se afla acest *pueblo* denumit Malpais (Ţinutul Rău). Stană de piatră peste alte stane de piatră, fiecare etaj mai mic decît cel de dedesubt, casele înalte se ridicau ca nişte piramide în trepte, cu vîrful amputat, către cerul albastru. La picioarele lor se desfăşură o hălăciugă de clădiri scunde, răsfirate, un zig-zag de ziduri; iar din trei părţi prăpăstiile abrupte căzeau direct în cîmpie. Cîţiva vălătuci de fum se înălţau perpendicular şi se pierdeau în văzduhul fără o adiere de vînt.

— Ciudat, zise Lenina. Foarte ciudat. Era cuvîn-tul peiorativ pe care-1 folosea cel mai frecvent. Nu-mi place. Şi nu-mi place nici individul ăsta, adăugă ea, arătînd spre călăuza indiană care primise sarcina de a-i duce pînă la *pueblo.*

In mod evident, i se răspundea cu acelaşi simţă-mînt. Pînă şi spinarea indianului care mergea înaintea lor pe drum era ostilă şi posacă, chiar dispreţuitoare.

— Şi pe urmă - îşi coborî Lenina glasul -, miroase rău.

Bernard nu încercă să nege acest lucru. Merseră mai departe.

Deodată tot văzduhul păru să învie şi parcă începu să zvîcnească, să pulseze cu acea mişcare neobosită a sîngelui în vine. Acolo sus, la Malpais, răsunau tobele. Picioarele lor începură să se mişte în ritmul bătăilor acestei inimi misterioase ; grăbiră pasul. Poteca îi duse pînă la picioarele peretelui de stîncă. Laturile marii corăbii pe care-o reprezenta *mesa* îi dominau : erau cel puţin o sută de metri pînă la copastia corăbiei.

— Ce bine era dacă aduceam încoace avionul ! zise Lenina privind cu oroare în sus, spre faţada monotonă a stîncii. Nu pot să sufăr mersul pe jos. Şi ori de cîte ori te afli la poalele unui deal, te simţi atît de mic !

Parcurseră o parte din drum în umbra platoului înalt, înconjurară un colţ de stîncă ieşit în afară şi ajunseră într-o viroagă unde se afla o scară dublă de frînghie. Urcară pe ea. Apoi ajunseră la o potecă foarte abruptă care trecea în zig-zag dintr-o parte în alta a abisului. Uneori abia se mai auzea răpăitul tobelor, alteori se părea că bat la doi paşi de tine, după colţ.

Cînd erau pe la jumătatea drumului, un vultur zbură atît de aproape de ei încît fîlfiitul aripilor le răcori feţele. într-o crăpătură din stîncă zăcea un morman de oseminte. Totul era apăsător de straniu şi indianul mirosea din ce în ce mai tare. în cele din urmă ieşiră din viroagă în plin soare. Partea de sus a *mesei* era un acoperiş plat de stîncă.

— Parc-ar fi Turnul Charing-T ! comentă Lenina. Dar nu-i fu îngăduit să savureze multă vreme

descoperirea acestei asemănări liniştitoare. Un uşor tropăit îi făcu să întoarcă repede capetele. Pe potecă veneau în fugă doi indieni, goi pînă la brîu, cu trupurile aproape negre vopsite cu dungi

albe („Ca nişte terenuri de tenis pe asfalt", urma să explice mai tîrziu Lenina), cu feţele aproape inumane din pricina petelor stacojii, negre şi pămîn-tii cu care erau mînjite. In părul negru aveau împletite blăni de vulpi şi fire de lînă roşie. Pe umeri le fluturau mantii din pene de curcan, iar în jurul capetelor, într-o explozie strălucitoare, purtau adevărate diademe

de pene imense. Cu fiecare pas pe care-1 făceau se stîrnea clinchetul şi zornăitul brăţărilor lor de argint, al colierelor grele de oscioare şi de mărgele din turcoaze. Se apropiară fără o vorbă, alergînd cu paşi abia auziţi, dată fiind încălţămintea lor: mocasini din piele de căprioară. Unul dintre ei ţinea în mînă o perie din pene ; celălalt avea în fiecare mînă ceva care de la distanţă părea să fie un mănunchi de trei sau patru funii groase. Una dintre funii se zvîrcolea cumplit şi dintr-o dată Lenina îşi dădu seama că sînt nişte şerpi.

Pieile Roşii se apropiară tot mai mult; ochii lor negri se opriră asupra ei, dar fără vreun semn de recunoaştere, fără nici cel mai mic semn că ar fi văzut-o sau ar fi conştienţi de prezenţa ei. Şarpele care se zvîrcolea rămase deodată la fel de ţeapăn ca şi ceilalţi. Indienii trecură mai departe.

— Nu-mi place, zise Lenina. Nu-mi place !

Ii plăcu încă şi mai puţin ceea ce o aştepta la intrarea în *pueblo,* unde-i lăsase călăuza, ducîn-du-se înăuntru să primească instrucţiunile. In primul rînd murdăria, apoi grămezile de gunoaie, praful, cîinii, muştele. Faţa i se strîmbă de scîrbă. îşi duse batista la nas.

— Bine, dar cum pot ei trăi aşa? izbucni ea revoltată şi, deopotrivă, neîncrezătoare (sugerînd că era cu neputinţă).

Bernard dădu din umeri cu un aer de filosof.

— In orice caz, zise el, trăiesc aşa de cinci sau şase mii de ani, deci cred că între timp s-or fi deprins.

179

— Bine, dar „Salubritatea-i aproape ca Forditatea", insistă ea.

— Da, şi „Civilizat înseamnă sterilizat", continuă Bernard, încheind pe un ton ironic cea de-a doua lecţie hipnopedică de igienă elementară. Numai că oamenii ăştia n-au auzit niciodată de Marele Ford şi nu sînt civilizaţi. Aşa că n-are rost să...

— O ! strigă Lenina apucîndu-1 de braţ. Uite ! Un indian aproape despuiat cobora încetişor

scăriţa de la terasa catului întîi al unei căsuţe din apropiere, treaptă cu treaptă, tremurător şi preocupat ca orice om foarte bătrîn. Avea faţa foarte brăzdată şi neagră, ca o mască de rocă vulcanică sticloasă - obsidian. Cu gingiile rămase fără dinţi, gura îi intrase de tot înăuntru. La colţurile ei şi de ambele părţi ale bărbiei cîteva fire lungi ţepoase străluceau aproape albe pe pielea întunecată. Părul lung şi neţesălat îi atîrna în şuviţe cărunte peste faţă. Trupul încovoiat era supt, numai piele şi os. Cobora foarte, foarte încet, făcînd cîte o pauză la fiecare treaptă înainte de a se aventura către cea următoare.

— Dar ce e cu el ? întrebă în şoaptă Lenina, cu ochii mari de uimire şi groază.

— E bătrîn, atîta tot, răspunse Bernard cît mai nepăsător cu putinţă.

De fapt, era şi el speriat, dar făcu un efort să pară indiferent.

— Bătrîn? repetă ea. Bine, dar şi Directorul nostru e bătrîn; mulţi oameni sînt bătrîni, dar nu sînt ca ăsta.

— Pentru că nu-i lăsăm să ajungă ca el. Ii apărăm de boli. Le echilibrăm în mod artificial secreţiile interne la un nivel juvenil. Nu permitem ca raportul magneziu-calciu din corpul lor să scadă sub cel de la treizeci de ani. Le facem transfuzii de sînge tînăr. Le stimulăm în permanenţă

180

metabolismul, aşa că fireşte că nu arată ca ăsta. Parţial - adăugă el -, şi pentru că cei mai mulţi dintre ei mor cu mult înainte de a ajunge la vîrsta acestei fiinţe vetuste. Tinereţe aproape nealterată pînă la şaizeci de ani şi apoi - pac ! - sfîrşitul.

Dar Lenina nu-1 asculta, era atentă doar la bătrîn. După mai multe mişcări lente, acesta coborî întreaga scară. Picioarele îi atinseră pămîntul. Se întoarse. Ochii cufundaţi în orbite erau încă extraordinar de luminoşi. Cîteva clipe o priviră prelung, inexpresivi, fără surprindere, de parcă nici n-ar fî existat. Apoi, încet de tot, cu spinarea încovoiată, bătrînul se tîrî pe lîngă ei şi dispăru.

— Bine, dar e groaznic ! şopti Lenina. E ceva cumplit ! N-ar fi trebuit să venim încoace !

Se căută prin buzunare după *soma* şi constată că, dintr-o neglijenţă nemaipomenită, îşi uitase flaconul la han. Şi buzunarele lui Bernard erau goale.

Lenina rămase să înfrunte fără nici un ajutor din afară ororile de la Malpais. Şi acestea o copleşeau cu duiumul, şi încă repede. Spectacolul oferit de două tinere care-şi alăptau pruncii o făcu să roşească şi să se uite în altă parte. In viaţa ei nu văzuse un lucru atît de indecent. Şi cel mai rău era faptul că, în loc să aibă destul tact încît să ignore această scenă revoltător de vivipară, Bernard se apucă s-o comenteze pe faţă. Ruşinat - acum că efectele tabletelor de *soma* se atenuaseră - de slăbiciunea pe care o manifestase la hotel în dimineaţa aceea, se dădu peste cap să se arate cît mai dur şi mai neortodox.

— Vai, ce relaţie de o minunată intimitate, zise el, pornit s-o supere. Şi ce intensitate a sentimentelor trebuie să genereze ! De multe ori mi se pare că am pierdut mult în viaţă neavînd o mamă. Şi poate că şi tu ai pierdut ceva pentru că n-ai *devenit* mamă, Lenina. închipuie-ţi cum ţi-ar fi stat cu propriul tău bebeluş în braţe...

181

— Bernard ! Cum poţi vorbi aşa ? !

Numai trecerea unei bătrîne cu ochii urduroşi şi suferind de o boală de piele o făcu să uite pentru o clipă indignarea care o cuprinsese.

— Hai să plecăm ! se rugă ea. Nu-mi place ! Dar în momentul acela se întoarse călăuza lor

şi, făcîndu-le semn să-1 urmeze, îi conduse pe uliţa îngustă dintre case. După o cotitură întîlniră o privelişte jalnică: pe un morman de gunoi zăcea un cîine mort, iar alături o guşată îşi despăduchea fetiţa. Călăuza se opri la piciorul unei scări de frînghie, ridică mîna perpendicular şi apoi o întinse înainte. Făcură ceea ce le poruncea el pe muteşte - urcară scăriţa şi apoi intrară printr-o boltă de unde ajunseră într-o cămăruţă îngustă, destul de întunecată şi mirosind a fum, a mîncare gătită cu untură şi a haine purtate multă vreme şi niciodată spălate. In partea cealaltă a încăperii era o altă boltă prin care pătrundeau un fascicul de lumină şi zgomotul, foarte puternic şi apropiat, al tobelor.

Trecură pragul şi se treziră pe o terasă largă. Sub ei, încadrată de case înalte, se întindea piaţa satului, plină de indieni. Păturî viu colorate, pene înfipte în părul negru, licăriri de turcoaze şi trupuri negre strălucind de sudoare. Lenina îşi duse iarăşi batista la nas. In spaţiul liber din centrul pieţei erau două estrade circulare din cărămizi şi lut frămîntat cu picioarele - în mod evident acoperişuri ale unor încăperi subterane, căci în centrul fiecărei estrade era cîte o răsuflătoare deschisă, cu o scăriţă ce ducea spre întunericul din adînc. De acolo, din adîncuri, se înălţau cîntări de fluiere şi apoi aproape că se pierdeau în răpăitul neîndurător, persistent, necontenit al tobelor.

Leninei îi plăcură tobele. închizînd ochii, se lăsă în voia tunetelor lor înfundate, care se succe-deau la intervale regulate, îngăduindu-le să-i

182

invadeze complet conştiinţa, pînă cînd, în cele din urmă, nu mai rămase nimic pe lume decît acea pulsaţie profundă a sunetelor. Îi reamintea liniştitor Leninei de zgomotele sintetice produse la Ritualurile Solidarităţii de sărbătorirea Zilei lui Ford. „Orgie şi beţie, orgie şi magie!", repetă în sinea ei. Tobele acelea băteau exact aceleaşi ritmuri.

Deodată se produse o izbucnire de cîntece -sute de voci bărbăteşti strigînd din răsputeri, feroce, la unison, metalice şi aspre. Cîteva note prelungi, apoi tăcere, pe urmă bubuitul mocnit al tobelor; apoi notele acute, ca un fel de nechezat ascuţit, răspunsul unei femei. Şi din nou tobele ; apoi iarăşi afirmarea sălbatică a bărbăţiei, rostită de vocile profunde, de bas.

Ciudat - da. Locul era ciudat, la fel şi muzica, la fel şi hainele, şi guşele, şi bolile de piele, şi bătrînii. Dar spectacolul în sine - acesta nu părea să aibă nimic ciudat în el.

— îmi aminteşte de Ritualul Comunitar al unei caste inferioare, îi zise Lenina lui Bernard.

Dar ceea ce se întîmplă puţin mai tîrziu mai semăna doar vag cu acea solemnitate nevinovată. Căci, dintr-o dată, de prin încăperile acelea rotunde de sub pămînt începu să roiască o trupă de monştri înspăimîntători. Purtînd măşti hidoase sau avînd feţele vopsite în aşa fel încît nici să nu mai aducă a oameni, aceştia năvăliseră de jur-împrejurul pieţei şi ţopăiau într-un picior - cu mers şchiopătat ca de infirmi, cîntînd în timp ce se învîrteau tot mai repede şi mai repede în cerc. Şi tobele îşi schimbaseră şi îşi înteţiseră ritmul, încît ajunseră ca bătăile inimii pe care le auzi în timpane cînd ai febră ; iar mulţimea începuse să cînte tot mai tare împreună cu dansatorii; mai întîi o femeie scosese un ţipăt, apoi alta şi iar alta, înfiorător, de parcă cineva ar fi vrut să le omoare. Brusc, conducătorul dansatorilor se desprinse din

rîndurile lor, alergă la un cufăr mare de lemn aşezat în picioare la un capăt al pieţei şi, ridi-cîndu-i capacul, scoase afară o pereche de şerpi negri. Din mulţime izbucni un urlet şi toţi ceilalţi dansatori se repeziră către conducător, cu mîinile întinse. El aruncă şerpii primilor veniţi, apoi îşi afundă mîinile în cufăr căutînd şi alţii. Scotea mereu şi arunca în mulţime şerpi negri, şi maronii, şi bălţaţi. Apoi dansul reîncepu într-un ritm diferit. Se învîrteau mereu cu şerpii în mîini şi cu mişcări şerpuitoare, cu o legănare unduioasă a genunchilor şi a şoldurilor. Iar şi iar. Apoi conducătorul dădu un semnal şi, unul după altul, toţi şerpii fură aruncaţi pe jos în mijlocul pieţei ; de sub pămînt ieşi un bătrîn care-i stropi cu mălai, iar apoi, din altă deschizătură, ieşi o femeie şi-i stropi cu apă dintr-un chiup negru. Apoi bătrînul ridică mîna şi, în mod surprinzător, se aşternu o tăcere deplină, ameninţătoare. Tobele încetară să mai bată, viaţa însăşi părea ca se sfirşeşte. Bătrînul arătă cele două răsuflători prin care se pătrundea în lumea subterană. Şi încet, ridicate de mîini nevăzute, din una din ele ieşi poza unui vultur, iar din cealaltă imaginea pictată a unui bărbat despuiat şi răstignit pe o cruce. Cele două tablouri rămaseră astfel suspendate în aer, aparent ţinîn-du-se singure pe picioare, cu aerul că veghează. Bătrînul bătu din palme. Gol puşcă, afară doar de o fîşie de bumbac care-i înfăşură şoldurile, un băiat de vreo optsprezece ani ieşi din mulţime şi rămase drept în faţa bătrînului, cu mîinile încrucişate pe piept, cu capul aplecat. Bătrînul făcu asupra lui semnul crucii şi se îndepărtă. Băiatul începu să păşească încet de jur-împrejurul grămezii de şerpi care se zvîrcoleau. Tocmai încheiase primul cerc şi-1 începuse pe al doilea, cînd înainta spre el, răsărind dintre dansatori, un bărbat înalt, cu mască de lup de preerie şi ţinînd în mînă un bici împletit din şuviţe de piele. Băiatul merse

mai departe ca şi cum nu i-ar fi observat prezenţa. Omul-coiot ridică biciul; urmă un moment lung de aşteptare, apoi o mişcare iute, şuieratul biciului prin aer şi sunetul puternic produs cînd plesni pielea băiatului. Trupul acestuia se înfiora, dar el nu spuse nimic, continuă să înainteze cu aceiaşi paşi lenţi şi constanţi. Omul-coiot îl lovi încă o dată şi încă o dată ; la fiecare plesnit din mulţime se stîrni mai întîi un icnet, apoi un geamăt adînc. Băiatul merse mai departe. înconjură piaţa de două ori, de trei ori, de patru ori. Şiroia sîngele din trupul lui. Făcu al cincilea şi al şaselea înconjur. Deodată Lenina îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să suspine.

— Ah, opriţi-i, opriţi-i ! imploră ea. Dar biciul continua să cadă neiertător. De şapte ori la rînd. Apoi, deodată, băiatul se împletici şi, tot fără să scoată vreun sunet, căzu înainte, cu faţa în jos. Aplecîndu-se asupra lui, bătrînul îi atinse spinarea cu o pană lungă, albă, o ridică în sus, aşa, împurpurată de sînge, ca s-o vadă oamenii, apoi o scutură de trei ori deasupra şerpilor. Căzură de pe ea cîteva picături şi deodată tobele izbucniră din nou într-un tumult de note speriate ; mulţimea scoase un ţipăt. Dansatorii se repeziră înainte, apucară şerpii şi fugiră din piaţă. Bărbaţi, femei, copii, întreaga mulţime îi urmă. Peste un minut, piaţa era goală ; rămăsese doar băiatul, cu faţa în jos, acolo unde căzuse, nemişcat. Dintr-o casă ieşiră trei babe şi se opintiră din greu pentru a-1 ridica de jos şi a-1 duce înăuntru. Pozele vulturului şi răstignitului mai rămaseră o vreme să vegheze asupra satului pustiu ; apoi, ca şi cum ar fi văzut mai mult decît doreau, se lăsară încet în jos prin deschizăturile acelea şi dispărură în lumea sub-pămînteană.

Lenina încă mai suspina :

— Vai, ce îngrozitor ! repeta ea mereu, şi nu se lăsa deloc alinată de vorbele lui Bernard. Vai, ce

îngrozitor ! Sîngele ăla ! Trupul i se zgudui de un fior. Ah, e groaznic, şi n-am la mine *soma.*

In încăperea interioară se auziră paşi.

Lenina nu se clinti, rămase cu faţa în mîini, absentă, fără să vadă nimic. Doar Bernard se întoarse.

îmbrăcămintea tînărului care ieşi acum pe terasă era de indian; dar şuviţele sale de păr erau blonde ca paiul, ochii albaştri-spălăciţi şi pielea albă, deşi bronzată.

— Bună ziua ! Mai bine zis bună dimineaţa. Sînteţi civilizaţi, nu? Veniţi din Lumea de Afară, de dincolo de Rezervaţie, nu?

— Dar cine naiba...? începu uimit Bernard. Tînărul oftă şi clătină din cap :

— Un domn cum nu se poate mai nefericit. Şi arătînd spre petele de sînge din mijlocul pieţei întrebă :

— Vedeţi pata aceea blestemată[1] ? Glasul îi tremura de emoţie.

— „Mai bine-ţi stă pilula-n gură, decît mur-dara-njurătură", repetă mecanic Lenina fără a-şi lua mîinile de pe ochi. Ce păcat că n-am la mine *soma !*

— Eu trebuia să fiu acolo, reluă tînărul. De ce nu m-au jertfit pe mine? Aş fi înconjurat piaţa de zece ori - şi chiar de douăsprezece şi de cincisprezece ori. Palowhtiwa n-a izbutit să facă decît şapte ocoluri. De la mine puteau scoate de două ori mai mult sînge. Să-mpurpureze talazurile nesfîrşite ale mării[2].

îşi desfăcu braţele într-un gest larg, iar apoi le lăsă cu disperare să cadă în jos.

— Dar n-au vrut să mă lase ! Nu le plac din cauza feţei mele prea albe. întotdeauna a fost aşa. întotdeauna.

1. Shakespeare, *Macbeth* (actul V, scena 1, versul 35).

2. *Ibidem* (II, 2, 62).

Pe tînăr îl podidiră lacrimile, dar se ruşina şi întoarse capul.

Uimirea o făcu pe Lenina să uite că n-are *soma.* îşi descoperi faţa şi pentru prima dată se uită în sfîrşit la necunoscut.

— Adică vreţi să spuneţi că aţi *dorit* să fiţi biciuit ?

Fără să se întoarcă spre ea, tînărul încuviinţă din cap :

— De dragul acestui *pueblo* al nostru - ca să vină ploaia şi să crească grînele. Şi ca să le fac pe plac lui Pookong şi lisus. Şi, pe urmă, ca să arăt că pot suporta durerea fără să plîng sau să ţip. Da ! (Şi deodată glasul lui căpătă o rezonanţă nouă şi el se întoarse spre ei îndreptîndu-şi trufaş umerii şi chiar ridicîndu-şi sfidător bărbia.) Ca să le dovedesc că sînt bărbat... Ah!

I se tăie respiraţia şi rămase mai multă vreme cu gura căscată, fără o vorbă. Pentru prima dată în viaţă văzuse chipul unei fete cu obraji care nu mai erau de culoarea ciocolatei sau ca ai unui cîine, al cărei păr era castaniu-roşcat şi ondulat permanent, iar expresia ei (o noutate uluitoare!) trăda un interes binevoitor. Lenina îi zîmbea. „Ce băiat drăguţ", gîndea ea, „şi ce trup cu adevărat frumos." Tînărului îi năvăli sîngele în obraji; coborî ochii, apoi îi înălţă o clipă şi, constatînd că ea încă îi zîmbeşte, fu atît de copleşit încît se văzu silit să se întoarcă şi să se prefacă interesat de ceva aflat pe partea opusă a pieţei.

întrebările lui Bernard izbutiră să creeze o diversiune. Cine? Cum? Cînd? De unde? Cu ochii ţintă la faţa lui Bernard (căci atît de tare dorea s-o vadă pe Lenina zîmbind, încît nici n-avea curajul s-o privească), tînărul încercă să dea explicaţiile cerute. Linda şi cu el - Linda era *mama* lui (cuvîn-tul acesta o făcu pe Lenina să se simtă vizibil stînjenită) - erau străini în Rezervaţie. Linda venise de mult din Lumea de Afară, de mult, înainte de

naşterea lui, cu un bărbat care era tatăl lu: (Bernard ciuli urechile.) Linda umblase de un: singură prin munţii aceia dinspre nord, căzuse într-o prăpastie şi se rănise la cap. („Spune, spune mai departe !" îl îndemnă Bernard din ce în ce mai interesat.) Nişte vînători din Malpais o găsiseră şi o aduseseră *înpueblo.* Cît despre bărbatul care era tatăl copilului, Linda nu-1 mai revăzuse. Se numea Tomakin. („Da, da, *Thomas* era numele mic al Directorului CIC.")Probabil că fugise înapo: în Lumea de Afară, fără ea - un om rău şi hain. fără suflet.

— Aşa că m-am născut în Malpais, îşi încheie băiatul relatarea. La Malpais.

Şi clătină din cap.

Ford, ce sordidă era căsuţa aceea de la marginea satului !

Un spaţiu plin de praf şi gunoaie o despărţea de *pueblo.* Doi cîini înfometaţi scormoneau scîrnav prin resturile menajere de la uşă. înăuntru, cînd intrară, semiîntunericul putea şi zumzăia de muşte.

— Linda ! strigă tînărul.

Din încăperea interioară o voce cam răguşită de femeie zise :

— Imediat. ^

Aşteptară. în nişte castroane aşezate pe jos erau resturile unei mese, poate chiar şi ale celei din ziua anterioară.

Se deschise uşa. Trecu pragul o blondă foarte corpolentă şi rămase uitîndu-se la nou-veniţi, cu gura căscată de uimire, pentru că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Lenina observă cu dezgust că e îngrozitor de ştirbă. Iar culoarea dinţilor pe care-i mai avea... o trecu un fior. Avea o gură mai urîtă chiar decît a bărbatului aceluia de adineauri. Şi era atît de grasă ! Şi

toate trăsăturile feţei, obrajii căzuţi ca nişte pungi, după cum erau şi ochii vineţi şi bolboşaţi. Şi vinişoarele roşii de pe nas şi ochii

188

congestionaţi! Şi gîtul - gîtul acela! Şi-şi mai pusese şi o pătură pe cap, o zdreanţă murdară. Iar de sub tunica maronie, mai mult un sac, sinii aceia enormi, burta proeminentă, şoldurile. Ah, mult mai rău decît bărbatul acela, mult, mult mai rău ! Şi deodată fiinţa aceasta oribilă dădu drumul la un potop de vorbe şi se repezi la ea cu braţele întinse şi (Ford! Vai, Ford! era mai mult decît dezgustător, îi venea pur şi simplu să vomite) fiinţa aceea îşi apăsă pe ea burta imensă, pieptul masiv şi începu s-o *sărute.* Ah, Ford ! S-o sărute, cu balele curgîndu-i şi mirosind atît de greţos, se vedea bine că nu făcuse baie în viaţa ei şi pur şi simplu duhnea a porcăria aceea infectă pe care o puneau în eprubetele din incubatoarele pentru Delta şi Epsilon (nu, nu, nu putea fi adevărat zvonul acela despre Bernard), pur şi simplu putea a alcool. Se îndepărtă de ea cît de iute putu.

Avea dinaintea ei o faţă deformată şi contorsionată : fiinţa aceasta chiar plîngea !

— O, Doamne, Doamne ! Şuvoiul de cuvinte curgea amestecat cu suspine. Dacă aţi şti ce mult mă bucur... după toţi anii ăştia! O faţă civilizată. Da, şi ce haine civilizate ! Pentru că eu una am crezut că n-o să mai văd în viaţa mea o bluză de mătase artificială !

Şi începu să pipăie mîneca Leninei. Avea unghiile negre.

— Vai, şi ce şort adorabil din diftină de vîs-coză ! Ştii, draga mea, mai am încă hainele mele vechi, acelea cu care am venit, le-am păstrat într-o cutie. Am să vi le arăt mai tîrziu. Deşi, bineînţeles că mătasea sintetică s-a mîncat, e toată numai găuri. Dar ce cartuşieră albă, frumoasă ! Deşi trebuie să recunosc că a dumneavoastră de marochin verde e mult mai drăguţă. Insă pe *mine* nu m-a ajutat prea mult cordonul acela malthusian. Şi iarăşi izbucni în plîns. Presupun că v-a spus John. Vai, prin cîte suferinţe am trecut - şi n-am avut

189

măcar un gram de *soma,* era de negăsit. Doar un pic de *mescal* din cînd în cînd, dacă îmi mai aducea Popé. Popé e un băiat pe care-1 cunoşteam. Dar îţi face rău după aceea, *mescalul* ăsta, ţi-e greaţă de la *peyotl*[1] ; şi pe urmă mai avea defectul ăsta că a doua zi te făcea să te ruşinezi şi mai tare! Vai. ce *ruşine* îmi era ! Păi, ia gîndiţi-vă şi dumneavoastră : eu, o Beta, să *nasc* un copil ! Puneţi-vă în locul meu. (Numai gîndul la această faptă o făcu pe Lenina să se cutremure.) Deşi n-a fost vina mea, vă jur ; pentru că nici acum nu ştiu cum s-a întîmplat, dat fiind că făceam toate exerciţiile prescrise de educaţia malthusiană - ştiţi, după numere, unu, doi, trei, patru, cu regularitate, vă jur; şi, totuşi, s-a întîmplat. Şi bineînţeles că aici nu era un Centru de Avorturi. Apropo, la Londra tot în cartierul Chelsea e? Lenina încuviinţă din cap.

— Şi tot aşa scăldat în lumină e marţea şi vinerea?

Lenina confirmă din nou.

— Vai, ce frumos era turnul acela roz de sticlă ! Biata Linda îşi înălţa faţa şi cu ochii închişi contemplă în extaz imaginea luminoasă din memorie.

— Vai, şi Tamisa noaptea, şopti ea, şi printre pleoapele închise îi răzbiră lacrimi mari ca mărgelele. Iar seara întoarcerea cu avionul de la Stoke Poges. Şi, pe urmă, o baie fierbinte şi vibromasajul vacuumatic... ei, deh! Inspiră adînc, îşi scutură capul, redeschise ochii, îşi trase puţin nasul, apoi şi-1 suflă cu degetele pe care le şterse de poalele tunicii. O, scuzaţi! zise ea ca răspuns la grimasa dezgustată pe care o făcu Lenina fără voia ei. Nu trebuia să fac asta. îmi pare rău. Dar parcă dumneavoastră *ce-aţi face* dacă n-aţi avea batistă ? Mi-aduc

1. *Peyotl* sau *peyote* - băutură ameţitoare din suc de *mescal,* folosită în ritualurile amerindienilor.

190

aminte cît de tare mă tulburau lucrurile astea, toată murdăria şi faptul că nimic nu era aseptic. Cînd m-au adus prima dată aici, aveam o tăietură mare la frunte. Nici nu vă închipuiţi cu ce mi-au tratat-o. Cu bălegar, da, cu bălegar! Şi eu le spuneam : „Civilizat înseamnă sterilizat". Şi le mai spuneam şi „Streptococ-D, pîn' la Banbury-T, să vezi baie şi WC", de parcă ar fi fost copii. Dar bineînţeles că ei nu înţelegeau. Cum era să înţeleagă? Pînă la urmă, cred că m-am deprins. Mă rog, *cum* ai putea să-ţi păstrezi lucrurile curate dacă n-au instalat apă caldă? Şi uitaţi-vă la hainele astea. Lîna este mizerabilă, nu e ca fibrele sintetice. Ţine multă vreme, rezistă la infinit. Şi dacă se rup hainele, trebuie să le cîrpeşti. Dar eu sînt o Beta, am lucrat în Salonul de Fertilizare. Nimeni nu m-a învăţat să fac un asemenea lucru. Nu era treaba mea. Şi, pe urmă, nici nu mi se părea corect să trebuiască să-ţi cîrpeşti hainele. Noi ştiam că dacă se rup sau se găuresc, le arunci şi cumperi altele noi. „Cu cît cîrpeşti, cu atît sărăceşti", nu-i aşa? Cîrpăceala, peticitul, e un act antisocial. Dar aici totul e altfel. Parcă trăieşti între nebuni. Totul e nebunie curată !

Linda se uită în jurul ei ; constată că John şi cu Bernard le-au lăsat singure şi acum se plimbă în sus şi-n jos prin praful şi gunoiul din faţa casei; dar cu toate acestea, ea îşi coborî glasul, parc-ar fi vrut să-i vorbească în taină: se aplecă înainte spre Lenina, care se cabra şi se dădea înapoi, izbutind totuşi să se apropie atît de mult de ea încît răsuflarea ei care mirosea a otravă embrio-nică îi răvăşea Leninei puful de pe obraz.

— De exemplu, şopti Linda, cu glasul ei răguşit, felul cum se posedă între ei aici. Nebunie, ascul-tă-mă pe mine. Pur şi simplu dementă. Păi, „Toţi sîntem ai tuturor", nu? Nu-i aşa? insistă ea, tră-gînd-o de mînecă pe Lenina. Lenina încuviinţă

191

trăgîndu-şi capul într-o parte, dădu drumul la respiraţia pe care şi-o ţinea şi izbuti să mai tragă în piept o gură de aer relativ neîmputit. Ei bine, aici, continua Linda, regula e că fiecare aparţine unei singure persoane. Şi dacă ai mai mulţi parteneri, aşa cum e normal, ceilalţi te socotesc ticăloasă şi antisocială. Te urăsc şi te dispreţuiesc. O dată au năvălit o mulţime de femei pe capul meu şi mi-au făcut o scenă cumplită, pur şi simplu, pentru că bărbaţii lor veneau din cînd în cînd la mine. Ei, şi ce dacă? Dar să vezi cum s-au năpustit asupra mea ! Nu, nu, a fost prea îngrozitor. Nici nu-ţi pot povesti ! Şi Linda îşi acopri faţa cu mîinile, iar trupul îi fu scuturat de un fior. Sînt oribile, femeile astea de pe aici ! Nebune de legat şi sălbatice. Şi bineînţeles că habar n-au de educaţia malthusiană, flacoanele din incubator sau despre decantare, de chestii dintr-astea. Aşa că tot timpul fac copii - ca nişte căţele. E prea revoltător ! Şi cînd te gîndeşti că şi eu... Vai, Ford. Ford, Ford ! Şi totuşi, John *al meu* mi-a adus multă alinare. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Numai că el se tulbura atît de rău de cîte ori vreun bărbat... încă de cînd era băieţel mic de tot. într-un rînd - dar asta cînd era mai mare - a încercat să-1 omoare pe bietul Waihusiwa - sau o fi fost Popé? - nu mai ţin bine minte - pur şi simplu pentru că din cînd în cînd mă culcam cu ei. Pentru că nici în ruptul capului nu *voia* să înţeleagă că asta e ceea ce trebuie să facă oamenii civilizaţi. Bănuiesc că nebunia e molipsitoare. în orice caz, John pare să se fi molipsit de la indieni. Pentru că, bineînţeles, a stat mult în mijlocul lor. Chiar dacă ei se purtau totdeauna sălbatic cu el şi nu-1 lăsau să facă tot ce făceau alţi băieţi. Ceea ce într-un fel era un lucru simplu, întrucît îmi venea mai uşor mie să-1 condiţionez puţin. Dar nici n-aveţi idee ce greu era ! Sînt atîtea şi atîtea lucruri pe care nu le ştii. Şi nici nu era treaba

192

mea să le ştiu. Adică, vreau să zic, cînd te întreabă un copil cum funcţionează elicopterul sau cine a făcut lumea - ei, ce răspunzi dacă eşti o Beta şi ai muncit toată viaţa în Salonul de Fertilizare? Ce *poţi* să-i răspunzi?

Capitolul VIII

Afară, în praf şi printre gunoaie (acum numărul cîinilor crescuse la patru) Bernard şi cu John se plimbau în sus şi-n jos.

— îmi vine atît de greu să înţeleg, spunea Bernard, şi să reconstitui lucrurile. Parcă am trăi pe planete diferite ori în secole diferite. O mamă şi toată murdăria asta, şi zei, şi bătrîneţe, şi boală... Clătină din cap. E aproape de neconceput. N-am să înţeleg niciodată dacă nu-mi explici.

— Ce să vă explic?

— Asta, zise Bernard, arătînd spre *pueblo,* şi aia, reluă el arătînd căsuţa din afara satului. Totul. Toată viaţa voastră.

— Păi, ce e de spus?

— Ia-o de la început. De cînd ţii cît de cît minte ceva.

— De cînd am prima amintire? John se încruntă. Urmă un lung răstimp de tăcere.

Era îngrozitor de cald. Mîncaseră multe *tortilla*[1] şi porumb dulce. Linda spuse:

— Vino, puişor şi culcă-te. Se culcară alături în patul cel mare.

— Cîntă-mi ceva !

Şi Linda cîntă „Streptococ-D, pîn' la Banbury-T" şi „Pa-pa, bebeluş adorat, curînd vei fi decantat". Şi glasul ei se auzea tot mai slab...

1. *Tortilla* - turtă de mălai *(span.).*

Apoi răsună un zgomot puternic care-1 făcu să tresară din somn. Lingă pat stătea în picioare un bărbat - enorm, înspăimîntător. Ii zicea ceva Lindei şi Linda rîdea. Ea se învelise pînă sub bărbie, dar bărbatul îi trase pătura de pe ea. Avea părul ca două funii negre, iar în jurul braţului purta o brăţară de argint cu pietre albastre. Lui John îi plăcu brăţara ; dar asta nu-i alungă frica ; îşi ascunse faţa la subţioara Lindei. Linda îl acoperi cu mîna şi el se simţi mai în siguranţă. Cu vorbele acelea pe care el nu le înţelegea prea bine, Linda îi spuse bărbatului :

— Nu cînd e John aici !

Bărbatul se uită la el, pe urmă la Linda, şi-i zise într-o şoaptă dulce cîteva cuvinte. Linda spuse :

— Nu.

Dar bărbatul se aplecă asupra lui John - căruia faţa aceasta i se păru uriaşă, îngrozitoare ; funiile acelea de păr negru atingeau pătura.

— Nu, zise Linda, şi John îi simţi mîna strîngîn-du-1 mai tare. Nu, nu!

Dar bărbatul îl apucă pe John de un braţ. II duru. Ţipă. Bărbatul întinse şi cealaltă mînă şi-1 ridică în sus. Dar Linda încă se mai agăţa de el repetînd :

— Nu, nu ! Bărbatul zise ceva scurt şi amenin ţător şi deodată Linda lăsă braţele în jos.

— Linda, Linda ! strigă John dînd din picioare şi zvîrcolindu-se.

Dar bărbatul îl duse pînă la uşă, o deschise, îl lăsă pe podea în mijlocul încăperii vecine şi plecă, închizînd bine uşa în urma lui. John se ridică şi alergă la uşă. înălţîndu-se în vîrful picioarelor ajunse^ cu chiu cu vai pînă la zăvorul mare de lemn. II ridică şi împinse, dar uşa nu se deschise.

— Linda ! strigă John, dar ea nu răspunse.

îşi amintea o cameră imensă, destul de întunecoasă. Erau acolo paturi mari de lemn legate cu

195

sfori şi o mulţime de femei stînd în picioare în jurul acestor obiecte - făceau pături, spunea Linda. Linda îi spuse să stea într-un colţ împreună cu ceilalţi copii, în timp ce ea se duse să le ajute pe femei. Multă vreme el se jucă frumos cu băieţii. Deodată oamenii începură să vorbească foarte tare şi femeile o tot împingeau într-o parte pe Linda, care plîngea. Cînd o împinseră la uşă, John alergă după ea. O întrebă de ce erau furioase femeile.

— Pentru că am stricat ceva, spuse ea, dar apoi se înfurie şi ea: — De unde era eu să mă pricep la ţesutul ăla împuţit al lor? Nişte nesuferite sălbatice !

O întrebă ce înseamnă „sălbatic".

Cînd ajunseră la casa lor, Popé îi aştepta în faţa uşii şi apoi intră cu ei. Avea o tigvă mare plină cu ceva care părea să fie apă, dar nu era, ceva care mirosea rău şi-ţi ardea gura, te făcea să tuşeşti. Linda bău, şi bău şi Popé, şi apoi Linda rîse veselă şi începu să vorbească foarte tare ; pe urmă se duse cu Popé în camera cealaltă. După plecarea lui Popé, intră şi el în odaie. Linda era în pat şi dormea atît de adînc, încît n-o putu trezi.

Popé venea destul de des. Spunea că lichidul acela din tigvă se numeşte *mescal* ; dar Linda zicea că ar trebui să-i spună *soma* ; numai că te făcea să te simţi rău după aceea.

John nu-1 putea suferi pe Popé. îi ura pe toţi -pe toţi bărbaţii care veneau la Linda. într-o după-amiază, cînd se juca pe afară cu alţi copii -îşi amintea că era frig şi munţii erau înzăpeziţi -intră în casă şi auzi în dormitor nişte glasuri furioase. Erau glasuri de femei şi rosteau cuvinte pe care el nu le înţelegea ; dar simţea că trebuie să fie nişte vorbe cumplite. Apoi, deodată, bang! se răsturnă ceva ; auzi nişte paşi tropăind, apoi se auzi o nouă bufnitură şi pe urmă un zgomot ca acela pe care-1 faci cînd loveşti un catîr, dar nu, era un trup mai puţin ciolănos ; apoi Linda ţipă :

196

— Nu, nu, nu, vă rog, nu ! striga ea.

John alergă înăuntru. Erau trei femei înfăşurate în pături întunecate. Linda era în pat. Una dintre femei o ţinea de încheieturile mîinilor. Alta se aşezase între picioarele ei, ca să nu poată lovi cu ele. A treia o biciuia. O dată, de două ori, de trei ori ; şi Linda ţipa de fiecare dată. Plîngînd în hohote, o trăgea pe femeie de poalele păturii.

— Te rog, te rog, nu !

Cu o mînă îl îndepărtă pe băiat. Biciul se abătu iarăşi şi iarăşi asupra ei şi Linda ţipă. John apucă mîna imensă şi neagră a femeii care o bătea pe Linda şi o muşcă foarte tare. Femeia scoase un ţipăt, îşi smulse mîna din gura lui şi-1 îmbrînci la pămînt. In timp ce zăcea acolo jos, îl lovi de trei ori cu biciul. Niciodată nu-1 duruse ceva atît de tare. Parcă-1 ardea focul. Biciul şuieră din nou prin aer, dar de data asta ţipă Linda.

— Linda, de ce au vrut să-ţi facă rău? întrebă el în seara aceea.

Plîngea încă şi acum, pentru că-1 dureau îngrozitor vărgile roşii lăsate de bici pe spinare. Dar plîngea şi pentru că oamenii se dovediseră atît de sălbatici, ca fiarele, şi nedrepţi, şi pentru că era doar un băieţel plăpînd şi nu se putea lupta cu ei. Şi Linda plîngea. Era ea femeie în toată firea, dar nu destul de voinică pentru a se pune cu trei matahale odată. Şi faţă de ea era nedrept.

— Linda, de ce au vrut să-ţi facă rău?

— Nu ştiu. De unde să ştiu? N-o auzea prea bine, pentru că era culcată pe burtă, cu faţa îngropată în pernă. Zic că bărbaţii ăia sînt *ai lor,* adăugă ea, dar parcă nici nu vorbea cu el, ci cu ea însăşi.

Băiatul nu prea înţelegea, şi pînă la urmă Linda izbucni iarăşi într-un bocet cumplit.

— Vai, Linda, nu mai plînge, te rog nu mai plînge !

Se lipi strîns de ea şi o cuprinse cu braţul de după gît. Linda scoase un ţipăt:

197

— Ah, ai grijă ! Ah, umărul ! Şi-1 împinse într-o parte. Se lovi cu capul de perete. Prostovan micuţ ce eşti ! strigă ea şi apoi deodată începu să-i tragă palme.

Poc, poc, poc !

— Linda ! strigă el. Au, mamă, te rog, te rog, nu mă bate !

— Nu sînt mama ta ! Nu mai vreau să fiu mama

ta!

— Dar, Linda... Au!

Il pocni peste obraz şi strigă :

— Ne-am prefăcut în sălbatici, strigă ea. Facem pui ca animalele... Dacă n-ai fi fost tu, m-aş fi putut duce la Inspector şi-aş fi putut scăpa de aici. Dar nu cu un copil de gît. Ar fi fost o ruşine mult prea mare.

Văzu că se pregăteşte să-1 pocnească din nou şi ridică mîna ca să-şi apere faţa :

— Vai, Linda, te rog nu mă bate !

— Bestie mică ! strigă ea şi-i trase în jos braţul, descoperindu-i faţa.

— Nu mă bate, Linda ! închise ochii aşteptînd lovitura.

Dar maică-sa nu-1 bătu. După o vreme deschise ochii şi o văzu cum se uită la el. încercă să-i zîmbească. Şi deodată ea îl cuprinse cu braţele şi-1 sărută de mii de ori.

Uneori Linda nu se scula din pat zile de-a rîndul. Zăcea în aşternut şi era tristă. Sau bea din lichidul acela adus de Popé şi rîdea mult şi adormea. Uneori îi era rău, vărsa. De multe ori uita să-1 mai spele şi nu făcea nimic de mîncare. în casă nu era altceva decît vreo *tortilla* rece. Mai ţine minte cum găsise ea prima dată animalele acelea mici în părul lui şi începuse să ţipe ca o nebună.

Momentele cele mai fericite erau acelea în care-i vorbea ea despre Lumea de Afară :

198

— Şi cum, chiar poţi zbura aşa, cînd vrei ?

— Oricînd.

Şi-i povestea despre muzica minunată care izvora dintr-o cutie şi despre jocurile frumoase pe care le puteai juca şi de lucrurile delicioase pe care le puteai mînca şi bea şi de lumina care inunda camerele cînd apăsai un buton din perete şi de filmele pe care le puteai auzi şi simţi şi mirosi - pe lîngă faptul că le priveai -, şi de altă cutie, care fabrica miresme plăcute, şi de casele roz, şi verzi, şi albastre, şi argintii, înalte cît munţii, şi de oameni care erau toţi fericiţi - nici unul nefiind trist sau furios şi „toţi fiind ai tuturor celorlalţi", şi de cutiile în care puteai vedea şi auzi ce se întîmplă la celălalt capăt al lumii şi de copilaşii în flacoanele acelea frumoase şi curate -totul atît de curat, fără nici un fel de miros rău, fără pic de murdărie - şi oamenii care nu rămî-neau niciodată singuri, ci trăiau împreună şi erau atît de veseli şi fericiţi, ca la dansurile de vară de aici, de la Malpais, dar mult mai fericiţi, fericirea era acolo zi de zi, zi de zi...

Şi el o asculta cu ceasurile. Iar uneori, cînd şi el şi ceilalţi copii oboseau de prea multă joacă, vreun bătrîn din *pueblo* începea să le spună cu totul alte vorbe despre Marele Om care

prefăcuse lumea şi despre lupta îndelungată dintre Mîna Dreaptă şi Mîna Stînga, dintre Umed şi Uscat. Despre Awonawilona, care stîrnea ceaţa deasă gîndind peste noapte ; şi apoi a făcut lumea întreagă din ceaţa aceea ; despre Mama Terra şi Tatăl Cerul ; despre Ahaiyuta şi Marsailema, gemenii numiţi Război şi Noroc; despre Iisus şi Pookong; despre Maria şi Etsanatlehi, femeia care întinereşte mereu; despre Piatra Neagră de la Laguna şi Vulturul cel Mare şi Maica Noastră de la Acoma. Poveşti ciudate, cu atît mai minunate pentru el cu cît îi erau spuse în limba cealaltă, pe care n-o înţelegea atît de bine. Zăcînd în pat, el se gîndea

la Ceruri şi la Londra şi la Maica Noastră de la Acoma, la şirurile nesfîrşite de copilaşi crescuţi în sticle curate, şi la Iisus care se înălţa prin aer, şi la Linda care se înălţa prin aer, şi la Marele Director al Incubatoarelor Mondiale şi la Awonawilona.

O mulţime de bărbaţi veneaula Linda. Băieţii începuseră să-1 arate cu degetul. In limba cealaltă, ciudată, spuneau că Linda e stricată; o insultau cu vorbe pe care el nu le înţelegea, dar ştia că sînt urîte. într-o bună zi cîntară un cîntec despre ea, de mai multe ori, parcă nu mai sfîrşeau o dată. El zvîrli cu pietre în ei şi ei aruncară în el ; o piatră ascuţită îi răni obrazul. Sîngeră fără oprire. Se umplu tot de sînge.

Linda îl învăţă să citească. Luînd o bucată de cărbune începu să deseneze pe pereţi - un animal sezînd, un copilaş într-o sticlă; apoi scrise nişte litere. UN PISOIAŞ PE UN COVORAŞ. UN COCON ÎN FLACON. El învăţa repede şi uşor. Cînd ajunse să citească toate cuvintele scrise de ea pe pereţi, Linda deschise cutia ei mare de lemn şi scoase de sub pantalonaşii ăia roşii şi caraghioşi - pe care nu-i purta niciodată - o cărticica subţire. O mai văzuse el de multe ori şi înainte.

— Cînd te faci mare, poţi s-o citeşti, îi spusese

ea.

Ei bine, acum era destul de mare. Era mîndru.

— Mă tem că n-o să te amuze cine ştie ce, îi zise ea. Dar e singura pe care o am. Oftă. De-ai putea vedea măcar minunatele maşini de citit pe care le avem la Londra !

John începu să citească: *Condiţionarea chimică şi bacteriologică a embrionului. Instrucţiuni practice pentru lucrătorii din depozitul de embrioni Beta.* Numai citirea titlului şi-i luă un sfert de oră. Aruncă pe jos cartea, strigînd:

— Nesuferită ! Nesuferită carte !

Şi începu să plîngă.

Băieţii tot mai cîntau cîntecul acela oribil despre Linda. Uneori îl mai luau în rîs şi pentru că era atît de zdrenţăros. Cînd îşi rupea vreo haină, Linda nu ştia să i-o coasă. Ii spuse că în Lumea de Afară oamenii îşi aruncau hainele găurite sau rupte şi luau altele noi.

— Zdrenţărosule ! Zdrenţărosule ! îi strigau băieţii.

„Dar eu ştiu să citesc, pe cînd ei nu", îşi zicea in sinea lui. „Habar nu au ce înseamnă să citeşti."

Nu era deloc greu - dacă se gîndea destul de mult la lectură - să se prefacă nepăsător cînd rîdeau de el. O rugă pe Linda să-i mai dea o dată cartea.

Cu cît îl arătau băieţii mai mult cu degetul şi-1 batjocoreau cu cîntecele lor, cu atît citea el mai mult. Curînd ajunse să poată desluşi destul de bine toate cuvintele. Chiar şi pe cele mai lungi. Dar oare ce însemnau? O întrebă pe Linda; însă chiar cînd izbutea să-i răspundă, nu-1 lămurea prea bine, iar de cele mai multe ori nu ştia să răspundă nimic.

— Ce sînt chimicalele ? o întrebă el.

— A, chestii ca de pildă sărurile de magneziu şi alcoolul folosit pentru a-i menţine pe Delta şi Epsiloni mici şi înapoiaţi, şi carbonat de calciu pentru oase şi d-alde astea.

— Dar cum se fac chimicalele, Linda? De unde vin ele?

— Mde, asta nu prea ştiu. Le scoţi din sticluţe. Şi cînd se golesc, trimiţi la Depozitul Chimic să-ţi dea altele. Bănuiesc că le fac ăia de la Depozitul Chimic. Sau poate că trimit după ele la fabrică, habar n-am. Nu m-am ocupat niciodată de chimie, întotdeauna am avut treabă doar cu embrionii.

Şi aşa se întîmpla cu toate celelalte lucruri de care întreba el. Linda nu părea să ştie niciodată

201

nimic. Bătrînii din *pueblo* îi dădeau răspunsuri mult mai precise :

— Sămînţa oamenilor şi a tuturor fiinţelor sămînţa soarelui, şi sămînţa pămîntului, şi sămînţa cerului - pe toate acestea le-a făcut Awonawilona din Ceaţa Creaţiei. Acuma lumea are patru pîn-tece; şi el şi-a lăsat sămînţa în cel mai de jos. Şi treptat sămînţa a început să crească...

Intr-o bună zi (John calculă mai tîrziu că trebuie să fi fost curînd după ce împlinise el doisprezece ani) veni acasă şi găsi pe podeaua din dormitor o carte pe care n-o mai văzuse pînă atunci. Era groasă şi părea foarte veche. Avea coperţile roase de şoareci, iar unele pagini erau desprinse şi mototolite. O ridică de jos şi se uită la pagina de titlu. Cartea se numea *Operele complete ale lui William Shakespeare.*

Linda stătea culcată şi sorbea dintr-o ceaşcă *mescalul* acela care mirosea îngrozitor.

— Mi-a adus-o Popé, îi zise ea, cu glasul răguşit şi înecat, aproape de nerecunoscut. Cică era printr-un cufăr de la Antilopa Kiva. Probabil zace acolo de sute şi sute de ani. Eu cred că aşa este. pentru că m-am uitat la ea şi e plină de prostii. Necivilizată. Dar, oricum, o să fie bună pentru tine ca să-ţi faci exerciţiile de lectură.

Mai sorbi o dată din ceaşcă, apoi o lăsă pe podea lîngă pat, se întoarse pe partea cealaltă, sughiţă de vreo două ori şi adormi.

John deschise cartea la întîmplare :

Să mai trăieşti în acra Sudoare-a unui pat incestuos, Iubind şi giugiulindu-te-n dezmăţ Pe-o cocină scîrnavă...[1]

1. *Hamlet,* III, 4, 92-95, trad. Leon D. Leviţchi şi Dan Duţescu, în Shakespeare, *Opere complete,* voi. 5. Ed.'Univers, 1986, p. 390.

202

Cuvintele acelea ciudate începură să alerge unele după altele prin mintea lui, să bubuie ca un tunet vorbitor; ca tobele la dansurile acelea de vară dacă tobele ar fi putut rosti cuvinte ; ca bărbaţii care cîntau Cîntecul Recoltei atît de frumos că te făceau să plîngi ; ca bătrînul Mitsima care rostea vorbe vrăjite peste penele lui şi beţele crestate şi oscioarele şi pietricelele lui - *kiatla tsilu silokwe silokwe. Kiai silu silu, tsithl* - dar mai frumos decît vrăjile lui Mitsima, pentru că însemnau mult mai mult, pentru că îi vorbeau *lui ;* spuneau minunat, deşi nu se înţelegeau decît pe jumătate, o vrajă teribil de frumoasă despre Linda; despre Linda zăcînd acolo şi sforăind, cu cana goală pe podea lîngă pat. Despre Linda şi Popé, Linda şi Popé.

Il ura tot mai tare pe Popé. Omul poate să zîmbească mereu şi totuşi să fie un ticălos. „Fiară desfrînată, nemernic sîngeros! Făr' de căinţă, putred vînzător."[1] Dar ce însemnau exact vorbele acelea? Nu ştia decît în parte. Insă vraja lor era puternică, îi răsuna bubuitor în cap şi, într-un fel, parcă pînă atunci nu l-ar fi urît cu adevărat pe Popé ! - pentru că nu era în stare să spună cît de mult îl ura. Dar acum avea aceste cuvinte, aceste cuvinte ca nişte bătăi

de tobe şi cîntece de magie. Aceste cuvinte, şi povestea stranie - foarte stranie - din care fuseseră scoase (n-o înţelegea deloc, dar era minunată, chiar aşa i se părea, da, minunată) - îi dădeau un motiv de a-1 urî pe Popé ; şi ele făceau ca ura lui să fie şi mai concretă ; chiar şi ce Popé îl făceau mai concret.

Intr-o zi cînd se întoarse de la joacă, găsi uşa de la încăperea dinăuntru deschisă, şi-i văzu culcaţi împreună în pat, adormiţi - Linda albă şi Popé negru alături de ea, cu un braţ petrecut pe sub

1. *Ibid.,* II, 2, 609-619, p. 369.

umerii ei şi cu mîna cealaltă, întunecată, pe sînul ei şi una din cozile lui lungi îi cobora pe gît ca un fel de şarpe negru care încerca s-o gîtuie. Pe podea, lîngă pat, erau tigva lui Popé şi o cană. Linda sforăia.

Inima băiatului aproape că dispăru, lăsînd în locul ei o gaură. Se simţi gol pe dinăuntru. Gol. şi rece, şi destul de bolnav, şi buimac. Se sprijini de perete ca să se liniştească. „Făr' de căinţă, nemernic, vînzător, desfrînat..." Ca nişte tobe, ca oamenii care cîntă cînd culeg grînele, ca o vrajă, cuvinele se învîrtejeau, se repetau la nesfîrşit în capul lui. De unde mai înainte îi fusese frig, acum deodată îl cuprinsese o fierbinţeală. Obrajii îi ardeau din pricina sîngelui care năvălise în ei, camera se învolbura şi se întuneca dinaintea ochilor lui.

„Il omor, îl omor, îl omor!" îşi tot spunea în sinea lui. Şi deodată îi veniră în minte şi alte vorbe :

Cînd doarme beat, cînd turbă, cînd e-n patul Plăcerilor incestului, cînd joacă...[1]

Vraja era de partea lui, vraja explica lucrurile şi dădea ordine. Se trase îndărăt în odaia de la intrare. „Cînd doarme beat..." Cuţitul de tăiat carne zăcea pe jos lîngă vatră. Il ridică şi se îndreptă în vîrful picioarelor către uşa aceea. „Cînd doarme beat, cînd doarme beat..." Străbătu camera şi lovi cu cuţitul - ah, sîngele ! - lovi iar cu cuţitul, iar Popé se trezi din somn. Ridică din nou cuţitul să mai lovească o dată, dar se trezi cu încheietura mîinii prinsă ca într-un cleşte şi... au ! au !... răsucită. Nu se putea mişca, era imobilizat, iar ochii mici şi negri ai lui Popé erau la un lat de palmă de ai lui, privindu-i fix foarte de aproape. Se uită în altă parte. Pe umărul stîng al lui Popé erau două tăieturi.

1. *Hamlet,* III, 3, 39-40, ed.cit., voi. 5, 1986, p. 387.

— Ah, sînge ! striga şi plîngea Linda. Uite, sînge ! Niciodată nu putuse suferi să vadă sînge. Popé

îşi ridică cealaltă mînă - ca să-1 lovească, crezu băiatul şi se încorda pentru a primi lovitura. Dar mîna lui Popé nu făcu decît să-1 apuce de sub bărbie şi să-i răsucească faţa pentru a-1 sili să-1 privească din nou. Mult timp, ceasuri, ceasuri de-a rîndul. Şi deodată nu se mai putu stăpîni şi începu să plîngă.

Popé izbucni în rîs :

— Hai, du-te! spuse el în cealaltă limbă, a indienilor. Du-te, viteazul meu Ahaiyuta !

Băiatul fugi dincolo ca să-şi ascundă lacrimile.

— Ai împlinit cincisprezece ani, îi spuse bătrî-nul Mitsima în limba lui indiană. Acum te pot învăţa să modelezi lutul.

Aşezîndu-se pe vine la malul rîului, începură să lucreze împreună.

— Mai întîi, zise Mitsima luînd în mînă o bucată de lut bine udat, facem o mică lună.

Bătrînul turti şi stoarse boţul de lut pînă făcu din el un disc, apoi îi răsuci capetele în sus ; luna luă forma unei ceşti nu prea adînci.

încet şi fără prea multă îndemînare, imită şi el gesturile delicate ale bătrînului.

— Luna, o ceaşcă, iar acum un şarpe. Mitsima răsuci alt boţ de lut, prefacîndu-1 într-un

cilindru lung şi flexibil din care făcu un cerc pe care-1 apăsă pe buza ceştii.

— Şi pe urmă alt şarpe ! Şi încă unul şi pe urmă al treilea.

Cerc cu cerc, Mitsima făuri marginile oalei; strimtă, apoi bombată şi îngustîndu-se iarăşi către gît. Mitsima storcea şi bătea uşurel lutul, îl mîn-gîia şi pe urmă îl zgîria ; şi în cele din urmă luă forma chiupului obişnuit din Malpais, dar alb ca smîntîna şi nu negru, şi încă destul de moale. Alături era şi oala făcută de el, o parodie strimtă

205

a celei lucrate de Mitsima. Privindu-le pe amîndouă, nu putu decît să rîdă.

— Dar următoarea va fi mai bună, zise el şi începu să umezească alt boţ de lut.

Să modeleze, să dea o formă lucrurilor, să simtă degetele cîştigînd îndemînare şi putere - toate acestea îi provocau o plăcere extraordinară.

— „A, B, C, vitamina D te creşte", cînta el încetişor, pentru sine, în timp ce lucra. „Untura-i în ficat, ficatul e în peşte."

Şi Mitsima cînta - un cîntec despre vînarea unui urs. Şi lucrară pînă seara şi ziua aceea îl umplu de o fericire intensă, copleşitoare.

— Iarna viitoare am să te învăţ să faci un arc, îi spuse bătrînul Mitsima.

Rămase multă vreme afară, în faţa casei. în cele din urmă ceremoniile dinăuntru se încheiară. Uşa se deschise. Ieşiră. Primul păşi afară Kothlu, cu mîna dreaptă întinsă şi cu pumnul bine strîns, de parcă ar fi ţinut în el vreun giuvaier preţios, îl urmă Kiakimé, tot aşa, cu mîna întinsă şi pumnul strîns. Păşeau fără o vorbă, şi tot muţi, îndărătul lor, veneau fraţii, şi surorile, şi verii, şi toată trupa bătrînilor.

Ieşiră din *pueblo* şi traversară *mesa.* La marginea falezei se opriră cu faţa spre^ soarele care abia se înălţa. Kothlu deschise mîna. în palmă avea o grămăjoară albă de făină; suflă asupra ei, şopti cîteva cuvinte, apoi aruncă făina, ca o mînă de pulbere albă, către soare. Kiakimé făcu la fel. Pe urmă tatăl ei păşi înainte şi ridicînd un băţ, cu pene la capăt, pregătit anume pentru ruga rituală, rosti o lungă rugăciune şi apoi aruncă băţul după făină.

— S-a sfirşit, zise tare bătrînul Mitsima. Acum sînt căsătoriţi.

— Ei bine, zise Linda, cînd plecau de acolo, tot ce pot să spun este că mi se pare prea multă zarvă pentru atît de puţin. în ţările civilizate,

206

cînd un băiat o vrea pe o fată, pur şi simplu... Dar unde te duci, John?

El nu luă în seamă chemarea ei, ci alergă, alergă înainte, departe, departe de tot, oriunde, numai să rămînă singur.

„S-a sfîrşit." Cuvintele bătrînului Mitsima *îi* reveneau neîncetat în minte. „Sfîrşit, sfîrşit..." In tăcere şi de la mare distanţă, dar puternic, cu disperare, cu violenţă, fără speranţă, o iubise pe Kiakimé. Şi acum totul se sfîrşise. John avea şaisprezece ani.

Cînd fî-va lună plină la Antilopa Kiva se vor spune nişte taine, se vor săvîrşi şi se vor împărtăşi nişte taine. Ei, băieţii, aveau să coboare în Kiva şi să iasă de acolo bărbaţi. Băieţii erau cu toţii speriaţi şi totodată nerăbdători. Intr-un tîrziu veni şi ziua aceea. Soarele cobora, luna se înălţa pe cer. Merse şi el împreună cu ceilalţi. La intrarea în Kiva stăteau în picioare nişte siluete întunecate, bărbaţii ; scăriţa cobora spre adîncurile în care bezna era risipită de

lumini roşii. Fruntaşii băieţilor începuseră deja să coboare. Deodată unul dintre bărbaţi păşi înainte, îl apucă pe John de braţ ş-1 scoase afară din rînd. Se eliberă din strîn-soarea aceea şi-şi reluă locul printre ceilalţi. De data asta bărbatul îl pocni şi-1 trase de păr.

— Nu e pentru tine, albule !

— Nu e pentru fiul căţelei, zise un alt bărbat. Băieţii rîseră.

— Pleacă !

Cum el mai zăbovea încă la marginea grupului, bărbaţii îi strigară iarăşi:

— Pleacă !

Unul dintre ei se aplecă, ridică de jos o piatră şi aruncă după el:

— Pleacă, pleacă, pleacă !

Urmă o adevărată ploaie de pietre. însîngerat, alergă prin întuneric. Din adîncul Kivei cu lumini roşii veni zvon de glasuri care cîntau. Şi ultimul

dintre băieţi coborîse scara. Numai el rămăsese singur-singurel.

Singur de tot, afară din *pueblo,* pe cîmpia goală de pe *mesa.* Stîncă arăta ca oasele albite în lumina lunii. Jos în vale, coioţii, lupii preeriei, urlau la lună. Vînătăile îl dureau, rănile îi sîngerau încă. Dar nu de durere gemea el ; suspina pentru că era atît de singur, fiindcă fusese alungat numai el, în această lume stearpă, alcătuită doar din stînci luminate de lună. La marginea prăpastiei se aşează. Luna rămase îndărătul lui; privi în jos, în umbra neagră aruncată de *mesa,* în umbra neagră a morţii. Ar fi fost de ajuns un pas, un mic salt. îşi întinse mîna dreaptă înspre lună. Din rana de la încheietură îi mai curgea încă sînge. La cîteva secunde o dată cădea cîte o picătură, întunecată, aproape fără culoare în lumina aceea moartă. Pic, pic, pic. „Dar mîine şi iar mîine..."[1]

Descoperise Timpul, şi Moartea, şi pe Dumnezeu.

— Singur, mereu singur, spunea tînărul John. Vorbele lui stîrniră un ecou jalnic în mintea lui

Bernard. Singur, singur...

— La fel sînt şi eu, zise el într-un acces de sinceritate nestăpînită. Groaznic de singur.

— Dumneavoastră? întrebă surprins John. Credeam că în Lumea de Afară... Adică, vreau să zic, Linda spunea întotdeauna că acolo nimeni nu e singur.

Bernard roşi stînjenit:

— Vezi tu, mormăi el fără să-1 privească în ochi pe băiat, se vede treaba că eu sînt altfel decît majoritatea oamenilor. Dacă întîmplarea face să fii decantat în alte condiţii...

— Da, da, asta trebuie să fie, încuviinţă din cap tînărul. Dacă eşti altfel decît ceilalţi, eşti

1. *Macbeth,* V, 5, 19, trad. Ion Vinea, ed. cit., vol. 7, 1988, p. 323.

sortit să rămîi singur. Oamenii se poartă sălbatic cu tine. Ştiţi că m-au îndepărtat de la absolut toate? Cînd ceilalţi băieţi au fost trimişi să petreacă noaptea în munţi - ştiţi, cînd trebuie să visezi care-ţi va fi animalul sacru, n-am fost lăsat să merg cu ei ; n-au vrut să-mi spună nici una din tainele lor. Şi nici acum nu-mi spun. Dar le-am aflat singur, adăugă el. Cinci zile n-am pus bucăţică de mîncare în gură şi apoi, într-o noapte, m-am dus singur în munţii de colo. Şi arătă spre ei.

Bernard îi zîmbi cu un aer superior, dar plin de bunăvoinţă :

— Şi ai visat ceva? Băiatul dădu din cap :

— Da, însă n-am voie să vă spun ce. Tăcu o vreme, apoi adăugă în şoaptă : — O dată am făcut ceea ce nu făcea nici unul dintre ceilalţi : am rămas cu spatele sprijinit de o stîncă în toiul unei zile de vară, cu braţele desfăcute, ca Iisus pe cruce.

— Dar pentru ce?

— Am vrut să ştiu şi eu ce înseamnă să fii răstignit. Să atîrni acolo în arşiţa soarelui...

— Bine, dar de ce?

— De ce? Păi... Şovăi. Pentru că simţeam că trebuie s-o fac. Dacă Iisus a putut să sufere astfel... Şi pe urmă, dacă ai fi făcut ceva rău... In fine, eram nefericit; şi ăsta era un alt motiv.

— Mi se pare o cale tare ciudată de a-ţi vindeca nefericirea ! îi zise Bernard.

Totuşi, gîndindu-se mai bine, îşi spuse că la urma urmei vorbele băiatului aveau ceva miez. Era mai bine decît să iei *soma...*

— După o vreme am leşinat, continuă tînărul. Am căzut cu faţa în jos. Vedeţi semnul ăsta unde m-am rănit?

îşi ridică hălăciuga de păr galben de pe frunte. Pe tîmpla dreaptă se vedea cicatricea, palidă şi încreţită.

209

Bernard se uită, iar apoi repede, cu un mic fior, întoarse ochii. Felul în care fusese condiţionat îl făcuse nu atît milos, cît îngrozitor de sensibil la orice-i putea stîrni greaţa. Pe el simpla sugerare a bolii ori a rănilor nu numai că-1 îngrozea, ci îl şi umplea de dezgust şi repulsie. Ca şi murdăria sau infirmitatea, ori bătrîneţea. Schimbă imediat subiectul :

— Mă întreb dacă ai vrea să vii cu noi la Londra? întrebă Bernard făcînd prima mutare într-o campanie a cărei strategie o elaborase în taină încă de cînd - acolo în căsuţă - îşi dăduse seama cine ar trebui să fie „tatăl" acestui tînăr sălbatic. Crezi că ţi-ar plăcea?

Faţa tînărului se lumină :

— Chiar vorbiţi serios ?

— Bineînţeles. Adică, dacă obţin permisiunea.

— Cu tot cu Linda?

— Mde... (Şovăi, cuprins de îndoială : „Ah, fiinţa aceea revoltătoare ! Nu, era imposibil. Afară doar dacă... dacă..." Deodată îi veni în minte lui Bernard că tocmai înfăţişarea ei scandaloasă s-ar putea dovedi un avantaj imens.) A, sigur că da! strigă el, compensîndu-şi primele şovăieli printr-un exces de cordialitate zgomotoasă.

Tînărul trase adînc aer în piept:

— Vai, cînd mă gîndesc că s-ar putea să se împlinească... ceea ce am visat toată viaţa! Vă mai amintiţi ce spune Miranda?

— Cine-i Miranda?

Dar tînărul nici nu auzi întrebarea, lucru evident, pentru că începu să recite:

— „O, ce minune !" Ochii îi străluciră şi faţa i se aprinse, scînteind de roşeaţă : „O, ce minune ! Ce de făpturi alese ! Ce frumoasă-i omenirea î"[1]

Roşeaţa îi spori deodată ; se gîndea la Lenina, la un înger îmbrăcat în mătase artificială

1. *Furtuna,* V, 1, 180-183.

210

vert-bouteille lucind de tinereţe şi de creme faciale, durdulie şi plină de zîmbete binevoitoare. Glasul începu să-i tremure:

— „O, minunată lume nouă"[1], începu el, şi apoi se întrerupse brusc ; îi fugise tot sîngele din obraji ; era palid ca hîrtia. Sînteţi însurat cu ea? întrebă John.

— Dacă sînt... ce ?

— Căsătorit. Ştiţi - de-a pururi. în limba indienilor se zice „de-a pururi". Ceva care nu se mai poate rupe.

— Vai, Ford, nu ! răspunse Bernard fără a-şi putea stăpîni rîsul.

Rîse şi John, dar din cu totul alt motiv - pur şi simplu de bucurie:

— „O, minunată lume nouă !" repetă el. „O, minunată lume nouă care-i cuprinzi." Să pornim îndată.

— Uneori vorbeşti într-un chip foarte ciudat, îi zise Bernard, privindu-1 lung, uluit, pe tînăr. Şi oricum, n-ar fi mai bine să aştepţi pînă cînd vei vedea cu ochii tăi lumea nouă?

1. *Furtuna,* V, 1, 180-183.

Capitolul IX

După această zi plină de ciudăţenii şi orori, Lenina simţi că şi-a cîştigat dreptul la o vacanţă totală şi absolută. De îndată ce se întoarseră la casa de odihnă, înghiţi şase tablete de jumătate de gram de *soma,* se întinse pe pat şi în zece minute plutea deja în călătoria eternităţii lunare. Aveau să treacă cel puţin optsprezece ore pînă să reia contactul cu timpul.

In timpul ăsta Bernard stătea gînditor, cu ochii larg deschişi în întuneric. Trecuse bine de miezul nopţii pînă să adoarmă. Era spre dimineaţă, dar insomnia lui nu fusese stearpă ; făurise un plan.

A doua zi dimineaţă la zece fix, punctual la întîlnire, metisul în uniformă verde coborî din elicopter. Bernard îl aştepta între frunzele de agave.

— Domnişoara Crowne a pornit într-o vacan-*tă-soma,* îi explică Bernard. Nu se poate întoarce în nici un caz mai devreme de ora cinci. înseamnă că avem la dispoziţie şapte ore.

Putea deci să zboare pînă la Santa Fé, să facă acolo toate treburile plănuite şi apoi să se întoarcă la Malpais cu mult înainte de a se trezi ea.

— Crezi că e în deplină siguranţă dacă rămîne aici? întrebă el.

— La fel ca şi în elicoptere, îl asigură metisul. Se urcară în vehicul şi porniră imediat. La zece

şi treizeci şi patru aterizară pe acoprişul poştei centrale din Santa Fé ; la zece şi treizeci şi şapte Bernard obţinuse deja legătura cu Biroul

Controlorului Mondial de la Whitehall ; la zece şi treizeci şi nouă vorbea cu cel de-al patrulea secretar personal al Forditătii Sale ; la zece şi patruzeci şi patru îi repeta povestea primului secretar, iar la zece patruzeci şi şapte şi jumătate îi răsună în urechi însăşi vocea joasă şi sonoră a lui Mustafa Mond personal.

— Am îndrăznit să consider, se bîlbîi Bernard, că Forditatea Voastră ar putea socoti chestiunea ca prezentînd suficient interes ştiinţific...

— Da, mi se pare că prezintă suficient interes ştiinţific, răspunse vocea profundă şi sonoră. Adu-i cu dumneata la Londra pe cei doi indivizi.

— Dar Forditatea Voastră ştie că voi avea nevoie de un permis special...

— Trimitem chiar în clipa aceasta ordinele necesare Guvernatorului Rezervaţiei, zise Mustafa Mond. Te duci imediat la Biroul Guvernatorului. La revedere, domnule Marx.

Se făcu tăcere. Bernard puse receptorul în furcă şi se grăbi către acoperiş.

— Biroul Guvernatorului, îi zise el metisului Gama Verde.

La zece şi cincizeci şi patru, Guvernatorul îi strîngea mîna lui Bernard:

— Incîntat, domnule Marx, încîntat. Vocea tunătoare era plină de politeţe. Tocmai am primit ordinele speciale...

— Da, ştiu, îi spuse Bernard, întrerupîndu-1. Acum un minut am vorbit la telefon cu Forditatea Sa. Tonul lui plictisit sugera că vorbeşte cu Forditatea Sa în mod obişnuit, chiar zilnic. Se lăsă moale pe un scaun: — Dacă sînteţi amabil, v-aş ruga să luaţi toate măsurile necesare cît de curînd posibil. Cît mai devreme, reluă el apăsat, savurînd din plin situaţia.

La unsprezece şi trei minute avea în buzunar toate documentele necesare.

213

— Pe curînd, îi zise el cu un aer protector Guvernatorului, care ieşise să-1 însoţească pînă la uşa liftului. Pe curînd !

Traversă clădirea pînă la hotel, făcu o baie, un masaj vibro-vacuumatic, se bărbieri cu un aparat electrolitică, ascultă radiojurnalul de dimineaţă, se uită vreo jumătate de oră la televizor, îşi luă pe îndelete prînzul şi la două şi jumătate zbură înapoi la Malpais, în elicopterul condus de metis.

Tînărul se opri în faţa hanului :

— Bernard, strigă el. Domnul Marx ! Nici un răspuns.

Cu mocasini din piele de căprioară alergă fără zgomot în sus pe scări şi apăsă clanţa. Uşa era încuiată.

Plecaseră ! Plecaseră ! Era lucrul cel mai îngrozitor care i se întîmplase vreodată. Lenina îl poftise să-i viziteze şi iată că acum plecaseră ! Se aşeză pe scări şi plînse.

Peste jumătate de oră îi dădu prin gînd să privească pe fereastră. Primul lucru de care dădu cu ochii era o valiză verde, purtînd iniţialele L.C. înscrise pe capac. Bucuria se aprinse ca un foc în vinele lui. Ridică de jos o piatră. Cioburile ferestrei căzură cu zgomot pe podea. O clipă mai tîrziu se afla în cameră. Deschise valiza verde ; deodată fu învăluit de parfumul Leninei, care-i umplea plămînii cu esenţa fiinţei ei. Inima începu să-i bată foarte tare; o clipă fu cît pe-aci să leşine. Apoi, aplecîndu-se asupra cutiei preţioase, o atinse,

0 ridică la lumină, o cercetă. Fermoarele de la şortul de schimb al Leninei, din mătase artificială,

1 se părură întîi o enigmă. Cînd o rezolvă, fu o adevărată încîntare. Deschise un fermoar, apoi îl închise la loc ; iar îl deschise şi iar îl închise. Era fermecat. Iar botoşeii ei verzi erau lucrurile cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată. Despături o pereche de chiloţi-combinezon, roşii, cu

214

fermoar, şi-i puse repede la loc; dar sărută o batistă parfumată de vîscoză şi-şi înfăşură gîtul într-o eşarfă. Deschizînd o cutie, răspîndi un nor de pudră parfumată. I se umplură mîinile ca de o făină. Şi le şterse pe piept, pe umeri şi pe braţele goale. Ce parfum încîntător! închise ochii; îşi frecă obrazul de braţul său pudrat. Pielea aceea netedă care-i atingea faţa, parfumul de mosc din nări - prezenţa ei concretă.

— Lenina ! şopti el. Lenina !

Un zgomot îl făcu să tresară, să se întoarcă pe călcîie, cu un aer vinovat. înghesui repede lucrurile furate înapoi în valiză şi o închise ; apoi trase cu urechea şi privi în jur. Nici un semn de viaţă, nici un sunet. Şi totuşi, cu siguranţă că auzise ceva - ceva ce aducea cu un oftat, sau cu scîrţîitul unei scînduri. Se duse în vîrful picioarelor pînă la uşă şi, deschizînd-o cu multă prudenţă, se trezi pe un palier. De partea cealaltă era altă uşă întredeschisă. Păşi pînă acolo, o împinse şi privi înăuntru iscoditor.

Acolo, pe un pat foarte jos, cu cearşaful tras la o parte, îmbrăcată într-o pijama roz dintr-o bucată, tot cu un fermoar, era întinsă Lenina, dormind profund şi atît de frumoasă în mijlocul cîrlionţilor ei, atît de înduioşător de copilăroasă cu degeţelele ei trandafirii de la picioare şi cu faţa adormită, atît de gravă, atît de încrezătoare în nevinovăţia neputincioasă a mîinilor ei moi, şi a picioarelor, şi braţelor topite în somn, încît lui John îi dădură lacrimile.

Cu infinit de multe precauţii inutile (căci nimic afară doar de un pocnet de pistol n-ar fi putut-o aduce pe Lenina înapoi din vacanţa-soma înainte de ora stabilită) intră în cameră şi îngenunche pe podea lîngă pat. O privi cu ochi mari, îşi împreună mîinile ca într-o rugăciune şi buzele porniră să i se mişte automat: „Obrazul, ochii", murmură el,

215

Obrazu-i, ochii, părul, mersul, glasul; îmi spui : O, mîna ei ! Pe lîngă dînsa, Tot ce e alb e negru ca cerneala, Şi-şi scrie osînda! Mîngîierea-i face Ca puful lebedei să pară aspru, Iar gingăşia, palmă de plugar![1]

O muscă bîzîia în jurul ei ; John o alungă. — „Muştele", îşi aminti el :

Sînt mai de vază,

Mai în cîştig şi în mai mare cinste Decît Romeo, muştele de stîrv, Căci ele pot, oricînd, să se aşeze Pe alba mînă-a Julietei mele, Şi de pe buzele-i neprihănite, Ca de vestală, dar arzînd la gîndul C-au sărutat, păcătuind, să-i soarbă Cerească fericire.[2]

încet de tot, cu gestul şovăielnic al celui care întinde mîna pentru a mîngîia o pasăre sperioasă şi poate chiar primejdioasă, îşi împinse mîna înainte. Rămase acolo tremurătoare, doar la cîţiva centimetri de degetele moleşite de somn, gata-gata să le atingă. Dar să îndrăznească oare? Să îndrăznească oare să profaneze cu mîna lui atît de nevrednică... nu, nu îndrăznea. Pasărea era prea primejdioasă. Mîna i se retrase înapoi. Cît de frumoasă era Lenina ! Vai, ce frumoasă era !

Apoi, deodată, constată că reflectează asupra ideii că ar fi fost suficient să apuce capătul fermoarului de la gîtul ei şi să-1 tragă o dată pînă jos de tot... închise ochii şi clătină din cap ca un cîine care-şi scutură urechile cînd iese din apă. Vai, ce

1. *Troilus şi Cresida,* I, 1, 53-57, trad. Leon D. Leviţchi, ed. cit.,'voi. 6, 1987, p. 10.

2. *Romeo şi Julieta,* III, 3, 35-38, trad. Virgil Teodorescu, ed. cit., vol. 3, 1984, p. 63.

216

idee oribilă! Se ruşina singur de acest gînd. „Buzele-i neprihănite, ca de vestală..."

Auzi un bîzîit prin aer. Să mai fi fost o altă muscă ce încerca să fure binecuvîntările nemuritoare? Sau o viespe, poate? Se uită, dar nu văzu nimic. Bîzîitul crescu în intensitate şi îl putu localiza, dincolo de ferestrele cu jaluzele. Avionul ! Cuprins de panică, se ridică în picioare şi fugi în camera de alături, sări prin fereastra deschisă şi, alergînd de-a lungul potecii dintre plantele înalte de agave, ajunse la timp ca să-1 întîmpine pe Bernard Marx cînd cobora din elicopter.

Capitolul X

Limbile tuturor celor patru mii de ceasuri electrice din toate cele patru mii de camere ale Centrului din cartierul Bloomsbury arătau ora două şi douăzeci şi şapte de minute. „Acest stup al hărniciei", cum îi spunea cu multă dragoste Directorul, zumzăia în plină activitate. Toată lumea era ocupată, totul se mişca într-o ordine perfectă. Sub microscoape, cu cozile lungi zvîcnind furios, spermatozoizii se afundau cu capul înainte în ovule ; fecundate, ovulele expandau, se divizau sau -dacă erau bokanovskificate - înmugureau în întregi populaţii de embrioni separaţi. Din Sala de Predestinare Socială, scările rulante coborau huruind spre subsol, iar acolo, în întunericul stacojiu, încălziţi pînă aproape de punctul de fierbere în mediul acela de peritoneu şi hrăniţi pînă la saturaţie cu surogat de sînge şi cu hormoni, fetuşii creşteau, creşteau sau, otrăviţi, lîncezeau într-o stare de epsilonitate, oprindu-se din creştere. Cu un uşor zumzet şi hîrîit, rastelele mobile se tîrau imperceptibil de-a lungul

săptămînilor şi veacurilor recapitulate pînă la locul din Sala de Decantare, unde pruncii proaspăt decantaţi din flacoane scoteau primul lor ţipăt de groază şi uimire.

Dinamurile torceau cuminte în subsolul al doilea, lifturile alergau în sus şi-n jos. La etajul al unsprezecelea al Creşelor era ora suptului. Din o mie opt sute de biberoane, o mie opt sute de copii mici etichetaţi cu grijă îşi sugeau simultan porţia de jumătate de litru de secreţie externă pasteurizată.

218

Deasupra lor, în zece straturi succesive ale dormitorului, băieţii şi fetiţele încă destul de mici ca să aibă nevoie de un somn de după-masă erau la fel de ocupaţi ca tot restul lumii, deşi nu erau conştienţi de ceea ce făceau : ascultau fără să ştie lecţiile hipnopedice de igienă şi de sociabilitate, de conştiinţă de clasă şi de erotism infantil. Iar deasupra lor erau camerele dejoacă unde, întrucît vremea era ploioasă, nouă sute de copii mai mari se distrau cu construcţii din cuburi şi plastilină, cu „Caută-mi şliţul" şi alte jocuri erotice.

Bîz, bîz, zum ! stupul zumzăia în plină activitate şi veselie. Veselă era încîntarea fetelor aplecate asupra eprubetelor, Predestinatorii fluierau veseli în timp ce lucrau şi, vai, ce de glume scînteie-toare se mai făceau deasupra flacoanelor goale din Sala de Decantare !

Şi totuşi, cînd intră în Sala de Fertilizare împreună cu Henry Foster, Directorul avea faţa gravă şi severă, ca o sculptură în lemn:

— Trebuie să-1 dau de exemplu în public, spunea el. In sala aceasta, tocmai pentru că ea cuprinde mai mulţi lucrători de rang superior decît oricare alta din Centrul nostru. I-am spus să ne întîlnim aici la două şi jumătate.

— îşi îndeplineşte foarte bine sarcinile, spuse Henry cu aerul că pune o vorbă bună, însă cu generozitate făţarnică.

— Ştiu. Dar tocmai de aceea trebuie să fim severi. Intelectul său atrage după sine răspunderi morale de aceeaşi amploare. Cu cît sînt mai mari talentele unui om, cu atît e mai mare capacitatea lui de a-i induce în eroare pe alţii. Te rog, domnule Foster, să chibzuieşti la rece, fără patimă, toată chestiunea şi vei vedea că nu există crimă mai odioasă decît comportamentul neortodox. Omorul nu ucide decît un individ - şi, la urma urmei, ce e un individ? Cu un gest amplu, măturînd întreaga

219

sală, Directorul arătă şirurile de microscoape, de eprubete, de incubatoare. Putem face foarte uşor un individ nou - putem face cîţi vrem. Comportamentul neortodox nu ameninţă doar viaţa unui simplu individ ; ea loveşte în înseşi temeliile Societăţii. Da, da. El surpă însăşi Societatea, repetă Directorul. A, uite-1 că vine !

Bernard intrase în sală şi înainta către ei printre şirurile de fertilizatoare. O mască superficială de încredere şi degajare abia izbutea să-i ascundă îngrijorarea şi spaima. Glasul cu care spuse „Bună dimineaţa, Domnule Director" era absurd de răsunător. In schimb, vocea cu care încercă să-şi corecteze greşeala, spunînd : „Mi-aţi cerut să vin aici să vă vorbesc", sună ridicol de moale, ca un chiţăit de şoricel.

— Da, domnule Marx, îi spuse Directorul pe un ton care nu prevestea nimic bun. Ţi-am cerut să vii la mine aici. După cîte înţeleg, te-ai întors aseară din vacanţă.

— Da, răspunse Bernard.

— Aşşşa. Aşşşa, repetă Directorul zăbovind ca un şarpe asupra sunetului şuierător. Iar apoi, ridi-cîndu-şi brusc glasul, care căpătă sonoritatea unei trîmbiţe, rosti metalic:

—Doamnelor şi domnilor, doamnelor şi domnilor !

încetară brusc şi cîntecele fredonate de fetele aplecate asupra eprubetelor, şi fluierăturile preocupate ale Predestinatorilor. Se aşternu o tăcere adîncă ; toată lumea întoarse capul către el.

— Doamnelor şi domnilor! repetă Directorul. Iertaţi-mă că vă întrerup de la treabă, dar mă sileşte o îndatorire neplăcută, chiar dureroasă. Sînt în primejdie securitatea şi stabilitatea Societăţii. Da, da, sînt în pericol, doamnelor şi domnilor. Omul acesta (şi îndreptă un deget acuzator asupra lui Bernard), omul acesta aflat dinaintea voastră.

220

acest Alfa-Plus, care a primit atît de mult de la noi şi de la care, în mod firesc, trebuie să aşteptăm atît de multe, acest coleg al vostru - sau să anticipez oare şi să spun *fostul* vostru coleg? - ne-a trădat în mod grosolan încrederea acordată. Prin vederile sale eretice în ceea ce priveşte sportul şi *soma,* prin viaţa sexuală scandaloasă, neortodoxă, prin refuzul său de a se supune învăţăturilor Domnului nostru Ford şi de a se comporta după orele de serviciu „ca un prunc în eprubetă" (şi aici Directorul făcu semnul sacru T), el s-a dovedit un duşman al Societăţii, un sabotor, da, doamnelor şi domnilor, un sabotor al Ordinii şi Stabilităţii, un complotist împotriva Civilizaţiei înseşi. Din acest motiv intenţionez să-1 concediez, să-1 dau afară în mod ruşinos din postul pe care 1-a deţinut în Centrul acesta al nostru; intenţionez să cer imediat transferul lui la un subcentru de rangul cel mai de jos - pentru ca pedepsirea lui să slujească cel mai bine intereselor societăţii - cît mai departe de orice centru demografic important. In Islanda nu va mai avea prilejul să-i ducă şi pe alţii pe căi greşite prin exemplul său antifordist. Directorul făcu o pauză, apoi, încrucişîndu-şi braţele, se întoarse spre Bernard, cu un aer copleşitor : — Marx, reluă el, îmi poţi enunţa vreun motiv pentru care să nu dau curs chiar în acest moment sentinţei împotriva dumitale?

— Da, pot, răspunse Bernard cu glasul foarte puternic.

Luat prin surprindere, Directorul încercă să-şi păstreze acelaşi ton maiestuos :

— Atunci, arată-ni-1.

— Cu plăcere. Dar e pe coridor. O clipă. Bernard se repezi la uşă şi o deschise de perete. Poftim înăuntru, porunci el şi „motivul" intră şi se înfăţişă.

Toată asistenţa rămase fără suflare, apoi se înălţă un murmur de uimire şi oroare; o tînără

221

ţipă; ridicîndu-se în picioare pe un scaun ca să vadă mai bine spectacolul, un asistent răsturnă nişte eprubete cu spermatozoizi. Cu obrajii umflaţi şi lăsaţi, cu trupul diform - printre toate aceste corpuri tinere cu carnea tare, printre toate chipurile acestea nealterate de vîrstă - arătînd ca un adevărat monstru ciudat şi înspăimîntător care se apropie de bătrîneţe, Linda înainta în încăpere, zîmbind cochet cu dinţii ei stricaţi şi îngălbeniţi şi legănîndu-se în mers cu ceea ce ar fi vrut ea să fie o unduire voluptuoasă a şoldurilor ei imense. O însoţea Bernard.

— Iată-1 ! îi zise el, arătîndu-1 cu degetul pe Director.

— Dar ce credeai, că nu l-am recunoscut ? întrebă indignată Linda. Apoi se întoarse către Director : — Bineînţeles că te cunosc, Tomakin, te-aş fi recunoscut oriunde, şi dintr-o mie de oameni ! Dar poate că tu m-ai uitat. Nu-ţi mai aminteşti? Nu mai ţii minte, Tomakin? Sînt Linda ta ! Şi rămase să-1 privească lung, cu capul aplecat într-o parte, surîzînd încă, dar cu un zîmbet care trep-tat-treptat, dată fiind expresia de dezgust şi împietrire de pe faţa Directorului, îşi pierdu încrederea în sine, tremură şi în cele din urmă se stinse. M-ai uitat, Tomakin? repetă ea cu glasul tremurător. Avea privirea chinuită de spaimă. Faţa umflată şi căzută i se strîmbă grotesc într-o grimasă de durere cumplită :

— Tomakin ! întinse braţele spre el. Cineva scoase un chicot de rîs.

— Ce înseamnă toată această monstruoasă...? începu Directorul.

— Tomakin !

Şi se repezi înainte, tîrîndu-şi după ea pătura, îl cuprinse cu braţele de după gît şi-şi ascunse capul la pieptul lui.

Se înălţară hohote de rîs homeric, care nu mai puteau fi stăpînite.

222

—... monstruoasă farsă? strigă în sfîrşit Directorul.

Roşu ca focul la faţă, încercă să scape din îmbrăţişarea ei, dar ea se agăţă de el cu disperare:

— Da' eu sînt Linda, Linda ta ! Hohotele îi acoperiră glasul. Mi-ai făcut un copil, ţipă ea peste rumoarea din sală.

Se lăsă un văl greu de tăcere înspăimîntată. Cei din sală se uitau dintr-o parte într-alta, toţi îşi evitau reciproc privirile. Directorul păli de tot, încetă să se mai lupte cu Linda şi, ţinînd-o de încheieturile mîinilor, o privea de sus, îngrozit.

— Da, da, un copil - eu sînt mama lui !

Şi avu neobrăzarea să arunce această obscenitate ca o provocare în mijlocul tăcerii ofensate a celor de faţă. Apoi, îndepărtîndu-se brusc de el, cuprinsă de ruşine, îşi acoperi faţa cu mîinile şi se lăsă pradă suspinelor:

— N-a fost vina mea, Tomakin, pentru că eu mă ţineam întotdeauna de instructajul anticoncepţional, nu? Il respectam cu regularitate, nu? Cu stricteţe... Nu ştiu cum s-a întîmplat... Tomakin, dacă ai şti ce îngrozitor a fost, Tomakin! Dar în orice caz, băiatul a fost o mare consolare pentru mine. Şi, întorcîndu-se către uşă, strigă : John ! John !

Băiatul intră imediat, se opri o clipă chiar în prag, întoarse capul şi apoi, cu paşi uşori, atenuaţi de mocasinii moi, străbătu încăperea, căzu în genunchi în faţa Directorului şi rosti limpede :

— Tată ! Tatăl meu !

Cuvîntul (căci „tată" nu era chiar atît de obscen - cu conotaţiile sale ceva mai şterse decît scîrboşenia şi imoralitatea naşterii copiilor - doar ordinar, mai degrabă scatologic decît propriu-zis pornografic), cuvîntul comic-porcos făcu să se descarce ceea ce devenise între timp o încordare insuportabilă. Izbucniră rîsete, hohote imense, aproape isterice, chicoteli şi ţipete care păreau că nu se

223

vor mai opri niciodată. Auzi, *tată* ! Şi cine? Tocmai Directorul ! *Tatăl meu* ! Ah, Atotputernice Ford ! Slăvite Ford ! Ei nu, că era prea de tot ! Strigătele şi hohotele zgomotoase reîncepură, chipurile celor de faţă păreau gata să se dezintegreze, lacrimile le şiroiau pe obraji. Se mai răsturnară cîteva eprubete cu spermatozoizi. Auzi vorbă : *tatăl meu* ! Alb ca varul, cu ochii ieşiţi din orbite, Directorul se uită de jur-împrejur, chinuit de umilinţă şi uluire.

Tatăl meu ! Rîsetele, care păreau să fie pe punctul de a înceta, izbucniră încă o dată, mai răsunătoare ca oricînd. îşi astupă urechile şi o zbughi afară din încăpere.

Capitolul XI

După scena din Sala de Fertilizare, toată înalta societate londoneză a fost cuprinsă de o adevărată nebunie în dorinţa de a vedea această fiinţă delicioasă care căzuse în genunchi dinaintea Directorului Centrului de Incubaţie şi Condiţionare - mai bine zis a fostului DCIC, căci bietul om demisionase imediat şi nu mai pusese piciorul pe la Centru -, deci, această

fiinţă care-i căzuse în genunchi şi-1 numise „tată" (gluma era aproape prea bună ca să fie adevărată !). în schimb, Linda, dimpotrivă, n-avu nici un succes; nimeni nu dori cîtuşi de puţin s-o vadă. Ca să spună cineva că e mamă - asta nici nu mai era măcar o glumă : era pur şi simplu o obscenitate. Mai mult decît atît, ea nici nu era cu adevărat sălbatică, căci fusese născută într-o eprubetă şi condiţionată ca şi toţi ceilalţi: deci, propriu-zis, nu putea să aibă idei ieşite din comun. în ultimă instanţă (şi aceasta era de departe motivul cel mai puternic pentru care oamenii nu voiau s-o vadă pe biata Linda) ceea ce conta cel mai mult era înfăţişarea ei : grasă, îşi pierduse tinereţea, avea dinţii oribili, obrajii umflaţi şi silueta (Slăvite Ford!) - nici nu puteai să te uiţi la ea fără să ţi se facă greaţă, da, da, de-a dreptul greaţă. Aşadar, oamenii cei mai bine erau absolut hotărîţi să *n-o* vadă pe Linda. Iar Linda, la rîndul ei, n-avea nici cea mai mică dorinţă de a-i vedea. Pentru ea întoarcerea la civilizaţie însemna întoarcerea la *soma,* posibilitatea de a sta tolănită în pat şi de a-şi lua vacanţe *soma,*

225

una după alta, fără să mai trebuiască să suporte din nou o migrenă sau accesele de greaţă, fără să mai aibă starea în care te afli după *peyotl,* de parcă ai fi săvîrşit o faptă antisocială atît de ruşinoasă că nici nu mai puteai ţine capul sus. *Soma* nu-ţi juca nici o festă nefericită dintr-astea. Vacanţa pe care ţi-o acorda era perfectă şi, dacă dimineaţa următoare era dezagreabilă, de fapt acest efect nu era intrinsec, ci rezulta doar din comparaţia cu plăcerile şi bucuriile vacanţei. Remediul consta în a da continuitate vacanţei. Cerea cu lăcomie doze tot mai mari şi tot mai frecvente. La început doctorul Shaw se cam împotrivi cererii ei ; dar după aceea îi dădu atît cît dorea. Ajunse să ia pînă la douăzeci de grame pe zi.

— Ceea ce într-o lună sau două o s-o termine, îi spuse doctorul între patru ochi lui Bernard, într-o bună zi o să-i paralizeze centrii respiratori. N-o să mai respire. Va fi terminată. Şi nu e mare pagubă. Cu totul altfel ar sta lucrurile dacă am izbuti să-i întinerim pe oameni. Dar nu putem.

In mod surprinzător, după cum li se păru tuturor (căci ori de cîte ori se afla în vacanţă *soma,* Linda nici nu se vedea), John ridică obiecţii:

— Bine, dar, dîndu-i doze atît de mari, nu-i scurtaţi viaţa?

— într-un sens da, recunoscu doctorul Shaw. Dar în alt sens, de fapt, i-o prelungim. Tînărul ridică ochii miraţi la el fără să înţeleagă. Doctorul continuă : — *Soma* te poate face să pierzi cîţiva ani ca timp. Dar gîndeşte-te la duratele imense, nemăsurate pe care ţi le poate da în afara timpului. Fiecare vacanţă *soma* este o frîntură din ceea ce numeau strămoşii noştri eternitate, vecie.

John începu să înţeleagă.

— „Pe buze-n ochi era vecia"[1], murmură el.

1. *Antoniu şi Cleopatra,* I, 3, 35-36, trad. Leon D. Leviţchi, ed. cit., vol. 7, 1988, p. 377.

226

— Poftim?

— A, nimic.

— Bineînţeles, continuă doctorul Shaw, nu poţi să-i laşi pe oameni să dispară în vecie dacă au de făcut vreo treabă serioasă. Dar întrucît ea nu are nimic important de făcut...

— Şi totuşi, insistă John, eu cred că nu e drept. Doctorul dădu din umeri:

— Mă rog, bineînţeles, dacă preferi s-o auzi ţipînd ca o nebună tot timpul...

Pînă la urmă John se văzu silit să cedeze. Linda îşi căpăta porţiile de *soma.* De atunci înainte rămase în cămăruţa ei de la etajul 37 al blocului unde stătea Bernard, în pat, cu radioul şi televizorul mereu deschise şi cu rezervorul de paciuli picurînd continuu, cu tabletele de *soma* la îndemînă. Rămase acolo - şi totuşi nu era deloc acolo, tot timpul era

departe, la o depărtare greu de măsurat, în vacanţă, în călătorie, într-o altă lume, unde muzica de la radio era un labirint de culori sonore, un labirint alunecos şi palpitant, care conduce (vai, prin ce ocolişuri frumoase şi inevitabile) către un centru luminos de convingeri absolute ; unde imaginile dănţuiau ieşind din televizor şi parti-cipînd la un film senzorial cu cîntece delicioase, indescriptibil de amuzante ; unde picăturile robinetului de paciuli erau mai mult decît un simplu parfum - erau soarele, erau un milion de sexofoane, erau Popé care făcea dragoste cu ea, şi încă şi mai mult, incomparabil mai mult decît atît, la nesfîrşit.

— Nu, nu ştim să întinerim oamenii, reluase doctorul Shaw, dar mă bucur foarte tare că am avut acest prilej de a vedea un exemplu de senilitate la o fiinţă omenească. Iţi mulţumesc foarte mult că m-ai chemat la consultaţie, încheiase el, strîngîndu-i călduros mîna lui Bernard.

Aşadar, John era cel după care se dădeau în vînt londonezii. Şi John nu putea fi văzut decît prin mijlocirea lui Bernard, paznicul său

227

autorizat. Drept care, acum Bernard se văzu pentru prima dată în viaţă tratat nu pur şi simplu normal, ci ca o persoană de importanţă deosebită. Nimeni nu mai spunea că a avut alcool în surogatul sanguin, nimeni nu mai glumea pe seama înfăţişării lui. Henry Foster se dădea peste cap să-i arate cît mai multă prietenie ; Benito Hoover îi făcu cadou şase pachete de *chewing-gum* cu hormoni sexuali ; Predestinatorul Adjunct veni la el şi-i cerşi aproape cu umilinţă o invitaţie la una dintre seratele lui. Cît despre femei, era suficient ca Bernard să facă o aluzie la posibilitatea unei invitaţii şi imediat putea s-o aleagă pe oricare-i plăcea.

— Bernard m-a invitat să-1 cunosc pe Sălbatic miercurea viitoare, anunţă triumfătoare Fanny.

— îmi pare foarte bine, zise Lenina. Şi trebuie să recunoşti că te-ai înşelat în privinţa lui Bernard. Nu ţi se pare că e foarte dulce, de fapt?

Fanny încuviinţă din cap şi-i spuse :

— Da, şi trebuie să recunosc că a fost pentru mine o surpriză foarte agreabilă.

Şeful îmbutelierii, Directorul Predestinării, trei asistenţi adjuncţi ai Fertilizatorului General, profesorul de Cinematografie Senzorială de la Colegiul de Inginerie Afectivă, Decanul Cantatoriului comunitar Westminster, Şeful Bokanovskificării - lista notabilităţilor care-1 frecventau pe Bernard era nesfîrşită.

— Săptămînă trecută am avut şase fete, îi mărturisi el lui Helmholtz Watson. Şi dacă aş fi avut timp şi poftă, ar mai fi fost cel puţin o duzină care abia aşteptau.

Helmholtz îi asculta fanfaronada într-o tăcere dezaprobatoare, atît de sumbră încît Bernard se simţi ofensat.

— Eşti invidios ! spuse el în cele din urmă. Helmholtz clătină din cap şi răspunse:

— Nu, mai degrabă trist, atîta tot.

228

Bernard plecă ţîfnos, jurîndu-se că nici n-o să mai vorbească vreodată cu Helmholtz. Zilele treceau. Succesul i se urcă lui Bernard la cap ca şampania şi treptat-treptat îl împacă pe deplin (aşa cum trebuie să facă orice narcotic bun) cu o lume care pînă atunci nu-i oferise deloc satisfacţii. Atîta vreme cît îi recunoştea lui importanţa, ordinea lucrurilor era bună. Dar, deşi împăcat datorită succesului, tot mai refuza să renunţe la privilegiul de a critica această ordine. Căci însuşi actul critic îi sporea sentimentul propriei importanţe, îl supradimensiona. Mai mult decît atît, era convins că sînt destule lucruri de criticat. (Pe de altă parte, îi plăcea sincer să aibă succes şi să le posede pe toate fetele de care avea chef.) In faţa celor care acum, de dragul Sălbaticului, îi făceau curte, Bernard afişa un nonconformism cîrcotaş. Era

ascultat cu politeţe. Dar pe la spate oamenii îl bîrfeau clătinînd din cap : „Tînărul ăsta o să ajungă rău", spuneau unii, prorocind cu atît mai încrezător acest sfîrşit, cu cît ei înşişi aveau să-şi dea personal osteneala ca sfîrşitul să fie rău. „A doua oară n-o să mai găsească un alt Sălbatic care să-1 scoată la liman", spuneau ei. Dar între timp exista primul Sălbatic ; drept care oamenii erau politicoşi cu el. Şi pentru că erau politicoşi, Bernard se simţea efectiv gigantic - gigantic şi totodată încîntat şi entuziasmat, mai uşor ca aerul.

— Mai uşor ca aerul, zise Bernard, arătînd în sus.

Ca un mărgăritar pe oceanul cerului, sus deasupra capetelor lor, balonul captiv al Serviciului Meteorologic strălucea trandafiriu în soare.

„... Acestui Sălbatic (aşa sunau instrucţiunile lui Bernard) trebuie să i se arate viaţa civilizată cu toate aspectele ei..."

In prezent i se arăta o vedere generală de pe platforma Turnului Charing-T. îi slujeau de ghizi

229

Şeful Gării Charing şi Meteorologul rezident de acolo. Dar cel mai mult vorbea Bernard. îmbătat de succes, se comporta de parcă ar fi fost cel puţin un Controlor Mondial aflat în vizită. Mai uşor ca aerul.

Din cer se pogorî ca o bombă Racheta Verde de la Bombay. Coborîră pasagerii. Opt gemeni dravi-dieni identici în uniforme kaki priveau pe cele opt ferăstruici ale cabinei - erau însoţitorii de zbor.

— O mie două sute cincizeci de kilometri pe oră, spuse impresionat şeful gării. Ce zici de asta, Domnule Sălbatic?

Lui John i se păru o chestie foarte drăguţă. Spuse :

— Ei, Ariei înconjura pămîntul în doar patruzeci de minute.[1]

„Sălbaticul - scrise Bernard în raportul său către Mustafa Mond - manifestă surprinzător de puţină uimire sau spaimă faţă de invenţiile lumii civilizate. Fără îndoială că aceasta se datorează în mare măsură faptului că a auzit de ele din conversaţia femeii Linda, care-i este m..."

(Mustafa Mond se încruntă şi-şi zise: „Adică ce, tîmpitul ăsta îşi închipuie că sînt atît de năzuros încît să nu pot citi cuvîntul «mamă» scris întreg?")

„Şi parţial datorită faptului că-şi concentrează interesul asupra a ceea ce numeşte el «sufletul», pe care se încăpăţînează să-1 privească drept o entitate independentă de mediul fizic ; pe cînd, de fapt, după cum am încercat să-i explic..."

Controlorul sări peste cîteva fraze şi tocmai dădea să întoarcă pagina în căutarea unor lucruri mai interesante, mai concrete cînd îi atraseră atenţia o serie de propoziţii de-a dreptul ieşite din comun :

1. Sălbaticul comite aici o greşeală, atribuindu-i spiri-duşului Ariei din *Furtuna* performanţa lui Puck din *Visul unei nopţi de vară.*

230

„... Deşi trebuie să recunosc - citi el - că sînt de acord cu Sălbaticul, care găseşte copilăria civilizată prea uşoară sau, după cum se exprima el, nu îndeajuns de costisitoare; şi aş dori să profit de acest prilej pentru a atrage atenţia Forditătii Voastre asupra..."

Furia lui Mustafa Mond se transformă aproape imediat în veselie. Ideea că această fiinţă îi ţine lecţii atît de solemne lui - tocmai lui - în privinţa ordinii sociale era mult prea grotescă. Se vede că individul a înnebunit de tot.

„Ar trebui să-i dau o lecţie", îşi spuse în sinea lui Controlorul; dar apoi dădu capul pe spate şi rîse tare. Pentru moment, cel puţin, lecţia n-avea să fie administrată.

Era o făbricuţă de dispozitive de iluminat pentru elicoptere, o filială a Companiei pentru Echipamente Electrice. Ii întîmpinară chiar pe acoperiş (căci acea circulară de recomandaţie din partea Controlorului avea efecte magice) Tehnicianul-şef şi Directorul Elementului Uman. Coborîră scările pînă la fabrica propriu-zisă.

— Fiecare proces de producţie - explică Directorul Elementului Uman - este efectuat pe cît posibil de un singur grup Bokanovski.

Şi, într-adevăr, optzeci şi trei de Delta negri brahicefali şi cu nasurile turtite îndeplineau operaţia de presare la rece. Cele cincizeci şi şase de maşini de strunjit şi de rectificat, cu patru fusuri, erau manipulate de cincizeci şi şase de Gama cu nas acvilin şi pielea de culoarea cafelei cu lapte. In topitorie lucrau o sută şapte senegalezi Epsilon condiţionaţi prin căldură. Treizeci şi trei de femele Delta, cu capetele lungi, cu faţa şi părul de culoarea nisipului, cu şoldurile înguste şi toate avînd aceeaşi înălţime de exact un metru şaizeci şi nouă de centimetri (cu o aproximaţie de maximum douăzeci de milimetri) fabricau şuruburile. In sala de

231

asamblare dinamurile erau montate de două grupe de pitici Gama-Plus. Cele două bancuri de lucru, foarte joase, erau aşezate unul în faţa celuilalt ; între ele se tîra banda rulantă încărcată cu piese separate ; patruzeci şi şapte de nasuri coroiate ; patruzeci şi şapte de bărbii cu prognatism înfruntau patruzeci şi şapte de bărbii intrate în gură. Mecanismele gata asamblate erau verificate de optsprezece fete identice (cu bucle roşcate, îmbrăcate în uniforme verzi Gama), pe urmă ambalate în cutii de către treizeci şi patru de Delta-Minus stîngaci şi cu picioare scurte şi apoi încărcate de către şaizeci şi trei de semicretini Epsilon cu ochi albaştri, feţe pistruiate şi păr cînepiu, pe cărucioarele şi camioanele care aşteptau.

„O, minunată lume nouă..." Prin cine ştie ce capriciu răutăcios al memoriei sale, Sălbaticul se trezi că repetă vorbele rostite de Miranda în *Furtuna* : „O, minunată lume nouă ; care cuprinde atîtea făpturi alese!"

— Şi vă asigur - spuse în concluzie Directorul Elementului Uman cînd tocmai părăseau fabrica -că n-avem niciodată necazuri cu muncitorii noştri, întotdeauna constatăm...

Dar Sălbaticul se detaşase brusc de însoţitorii lui, cuprins de un acces cumplit de vomă. Vărsa în spatele unei tufe de lauri, de parcă pămîntul tare ar fi fost un elicopter ce cădea brusc într-un gol de aer.

„Sălbaticul - scria Bernard - refuză să ia *soma* şi pare foarte tuburat de faptul că femeia aceea, Linda, care-i este..., îşi ia mereu vacanţe-soma. Merită subliniat faptul că în ciuda senilităţii m... sale şi înfăţişării ei extrem de respingătoare, Sălbaticul o vizitează adesea şi pare foarte ataşat de ea - un exemplu interesant pentru demonstrarea felului în care condiţionarea timpurie poate fi făcută să modifice şi chiar să contracareze impulsurile

232

naturale. (în acest caz impulsul de a te da înapoi din faţa unui obiect cu aspect neplăcut.)"

La Eton aterizară pe acoperişul Şcolii Superioare. De partea cealaltă a curţii Şcolii, cele cincizeci şi două de etaje ale Turnului Lupton străluceau albe în soare. în stînga lor, Colegiul, iar în dreapta Cantatoriul Şcolar îşi înălţau siluetele venerabile din beton şi sticlă refractară la ultraviolete. în mijlocul dreptunghiului se afla vechea statuie ciudată, din oţel cromat, a Slăvitului Ford.

Rectorul Colegiului, Doctorul Gaffney, şi Directoarea Şcolii, domnişoara Keate, îi întîmpinară de cum coborîră din avion.

— Aveţi pe aici mulţi gemeni ? întrebă cu oarecare spaimă Sălbaticul, încă de cînd porniră să facă turul programat pentru vizită.

— A, nu, răspunse Rectorul. Instituţia noastră de învăţămînt este rezervată exclusiv pentru băieţii şi fetele din straturile superioare ale societăţii. Un ovul - un adult. Bineînţeles că asta îngreunează învăţămîntul. Dar întrucît vor fi chemaţi să-şi asume răspunderi mari şi să facă faţă unor situaţii neaşteptate, chiar grave, n-avem încotro ! adăugă el oftînd.

între timp, Bernard făcuse o pasiune pentru Keate :

— Dacă sînteţi liberă, miercurea sau vinerea seara... tocmai îi spunea el, şi arătînd cu degetul mare către Sălbatic îi explică : — E o fiinţă foarte curioasă, ştiţi, chiar ciudată.

Domnişoara Keate zîmbi (şi lui Bernard zîmbetul i se păru de-a dreptul încîntător), îi mulţumi şi-i spuse că ar fi încîntată să vină la o petrecere de-a lui. Rectorul deschise o uşă.

Cele cinci minute petrecute în clasa aceea de Alfa-Dublu-Plus îl cam nedumeriră pe John.

233

— Ce-i *aia* relativitate elementară? îl întrebă el în şoaptă pe Bernard.

Acesta încercă să-i explice, apoi se răzgîndi şi-i propuse să intre în altă clasă. Din spatele unei uşi de pe coridorul care ducea în sala de geografie pentru Beta-Minus se auzea strigînd o voce răsunătoare de soprană :

— Unu, doi, trei, patru. Pe urmă, pierzîndu-şi răbdarea, adăugă plictisită: — Pe loc repaus.

— Educaţia malthusiană, le explică Directoarea. Bineînţeles că majoritatea fetelor noastre sînt sterpe. Şi eu sînt la fel, îi zîmbi ea lui Bernard. Dar avem vreo opt sute nesterilizate, care au nevoie mereu de instrucţie malthusiană, pentru a fi educate corespunzător.

In sala de geografie pentru Beta-Minus, John află că „rezervaţia pentru sălbatici este locul care, din pricina condiţiilor climaterice sau geologice nefavorabile ori din cauza caducităţii resurselor naturale, nu a meritat cheltuiala necesară civilizării". Un declic şi încăperea se cufundă în întuneric ; şi deodată, pe ecranul de deasupra capului profesorului apărură membrii sectei *Penitenţilor* din Acoma, prosternîndu-se în faţa Sfintei Fecioare şi jeluindu-se aşa cum îi auzise John, mărturisin-du-şi păcatele dinaintea lui Iisus cel răstignit pe cruce, în faţa imaginii de vultur a lui Pookong. Tinerii elevi de la Eton chicotiră, ba chiar şi ţipară de veselie. Plîngînd fără încetare, Penitenţii se ridicară în picioare, îşi dezgoliră partea de sus a trupului şi începură să se flageleze în ritm regulat cu nişte bice cu noduri. Rîsetele sporiră şi mai tare în intensitate, înăbuşind pînă şi înregistrarea gemetelor acestora din amplificatoare.

— Dar de ce rîd? întrebă Sălbaticul chinuit de uimire şi compătimire.

— De ce? Rectorul se întoarse către el zîmbind cu gura pînă la urechi. Cum *de ce* ? Păi, pentru că e cum nu se poate mai amuzant!

234

în semiîntunericul din timpul proiectării filmului, Bernard riscă un gest pe care în trecut n-ar fi avut curajul să-1 facă nici măcar la adăpostul beznei. Căpătînd puteri noi de pe urma importanţei lui crescute, o cuprinse de după talie pe Directoare. Trupul ei se lăsă mlădios în voia lui. Bernard tocmai se pregătea să-i fure o sărutare şi eventual chiar s-o ciupească delicat de fund, cînd obloanele de la ferestre fură din nou ridicate.

— Poate ar fi bine să mergem mai departe, spuse domnişoara Keate, şi se îndreptară cu toţii spre uşă.

— Iar aceasta, spuse o clipă mai tîrziu Rectorul, este Sala de Control Hipnopedic.

Sute de tonomate pentru muzică sintetică, cîte unul pentru fiecare dormitor, se aflau aşezate pe rafturi de-a lungul a trei pereţi ai încăperii; pe cel de-al patrulea erau benzile sonore cu imprimarea diferitelor lecţii care se predau în somn.

— Aici bagi banda, explică Bernard, întreru-pîndu-1 pe Doctorul Gaffney, apoi apeşi butonul ăsta...

— Nu, nu, pe celălalt, îl corectă iritat Rectorul.

— Mă rog, pe acesta. Şi banda începu să se desfăşoare. Celulele de seleniu transformă impulsurile luminoase în unde sonore şi...

— Şi asta e ! încheie Doctorul Gaffney.

— Elevii îl citesc şi pe Shakespeare? întrebă Sălbaticul, în timp ce treceau pe lîngă Biblioteca Şcolii, în drum spre Laboratoarele de Biochimie.

— Fireşte că nu ! zise Directoarea şi se împurpura la faţă.

— Biblioteca noastră, explică Doctorul Gaffney, cuprinde doar cărţi documentare. Dacă tinerii noştri elevi au nevoie de distracţie, o capătă la filmele senzoriale. Noi nu încurajăm distracţiile solitare.

Cinci autobuze pline cu băieţi şi fete, cîntînd în gura mare sau stînd îmbrăţişaţi în tăcere, trecură pe lîngă ei pe autostrada lucioasă.

235

— Tocmai s-au întors (explică Dr. Gaffney, în timp ce Bernard îşi fixă în şoaptă o întîlnire cu Directoarea, chiar pentru seara aceea) de la Crematoriul Mlaştinii. Condiţionarea în domeniul morţii începe la vîrsta de optsprezece luni. Fiecare copilaş petrece două dimineţi pe săptămînă în Spitalul pentru Muribunzi. Acolo li se păstrează cele mai agreabile jucării şi în zilele morţii li se dă cremă de ciocolată. Aşa învaţă să ia moartea drept un lucru absolut firesc.

— Ca şi oricare alt proces fiziologic, interveni Directoarea cu explicaţii profesionale.

La ora opt, la Savoy. Totul era aranjat.

Pe drumul de întoarcere către Londra făcură o haltă la fabrica de la Brentford a Companiei de Televiziune.

— Te superi dacă mă aştepţi o clipă să dau şi eu un telefon?

Sălbaticul aşteptă şi se uită înjur. Tocmai ieşea din tură schimbul de zi. Gloate întregi de muncitori din straturile inferioare ale societăţii făceau coadă la staţia trenului monorai - vreo şapte sau opt sute de bărbaţi şi femei Gama, Delta şi Epsilon, dar cu numai vreo zece-douăsprezece tipuri de feţe şi staturi. O dată cu biletul, casierul îi dădea fiecăruia dintre ei o cutiuţă cu pilule. Omida aceea nesfîrşită de bărbaţi şi femei înainta încet.

— Ce e în lăcriţele acelea? îl întrebă Sălbaticul pe Bernard (amintindu-şi de *Neguţătorul din Veneţia)* cînd acesta reveni lîngă el.

— E raţia lor zilnică de *soma,* îi răspunse Bernard cam nedesluşit, căci tocmai mesteca o gumă oferită de Benito Hoover. Li se dă cînd termină lucrul patru tablete de jumătate de gram. Sîmbăta li se dau şase.

îl luă afectuos de braţ pe John şi se întoarseră la elicopter.

236

Lenina intră cîntînd în vestiar.

— Pari încîntată de tine însăţi, îi spuse Fanny.

— Chiar *sînt* ! răspunse ea veselă, în timp ce-şi trăgea fermoarul. M-a sunat Bernard acum o jumătate de oră.

Hîrr, se auzi iarăşi un fermoar ! îşi scoase şortul.

— A intervenit ceva neprevăzut şi e ocupat astă-seară! (Hîrr!) M-a întrebat dacă n-aş vrea să-1 iau astă-seară pe Sălbatic la cinematograful senzorial. Trebuie să mă grăbesc.

Şi intră repede în baie.

„Ce noroc pe fata asta!" îşi zise Fanny, privind în urma Leninei.

Făcuse comentariul fără nici un fel de invidie în glas ; fată bună din fire, Fanny nu făcea decît să spună lucrurilor pe nume. Lenina era într-adevăr norocoasă ; norocoasă că împărţise cu Bernard o mare parte din formidabila celebritate a Sălbaticului, norocoasă că oglindea cu persoana ei neînsemnată gloria extrem de mondenă a momentului suprem. Oare n-o rugase Secretara Asociaţiei Fordiste a Tinerelor Femei să-i ţină o lecţie despre experienţele prin care trecuse? Nu fusese ea invitată la Dineul anual al Clubului Aphroditaeum ? Nu fusese deja prezentă în jurnalul cinematografic senzorial - înfăţişîndu-se vizibil, auditiv şi tactil milioanelor de locuitori ai întregii planete?

La fel de măgulitoare fuseseră atenţiile cu care o înconjuraseră pe Lenina tot felul de personalităţi marcante. Cel de-al doilea secretar rezident al Controlorului Mondial o invitase la cină şi la micul dejun. Petrecuse un weekend cu Forditatea Sa Judecătorul-Şef şi un alt weekend cu Dirijorul Cantatoriului Suprem de la Canterbury. Mereu îi telefona Preşedintele Companiei Pentru Secreţii Interne şi Externe şi-1 însoţise pe plaja de la Deauville pe Guvernatorul Adjunct al Băncii Europei.

237

— Da, fireşte că e minunat. Şi totuşi, într-un fel, îi mărturisise Lenina lui Fanny - am mereu impresia că obţin ceva prin fraudă. Pentru că, bineînţeles, ceea ce-i interesează în primul rînd pe toţi este cum e să faci amor cu un Sălbatic. Iar eu mă văd silită să spun că nu ştiu. Clătină din cap : — Bineînţeles că cei mai mulţi dintre bărbaţi nu mă cred. Dar e adevărul adevărat. Şi ce n-aş da să nu fie adevărat ! adăugă ea cu tristeţe şi oftă. E straşnic de chipeş, nu ţi se pare?

— Dar ce, nu te place? o întrebă Fanny.

— Uneori mi se pare că da şi uneori, parcă, totuşi, nu. întotdeauna se străduieşte să mă evite ; iese din cameră cînd intru eu ; nu vrea să se atingă de mine; nu vrea nici măcar să se uite la mine. Pe de altă parte, uneori, dacă mă întorc brusc, îl surprind stînd cu ochii ţintă la mine ; şi pe urmă... mă rog, ştii şi tu cum te privesc bărbaţii cînd te plac.

Da, Fanny ştia.

— Zău dacă înţeleg, spuse Lenina. într-adevăr, nu înţelegea ; şi nu era doar nedumerită, era chiar întoarsă pe dos.

— Pentru că, vezi tu, Fanny, *mie* îmi place de el. Ba chiar îi plăcea din ce în ce mai mult. Ei

bine, acum, se gîndea ea, ar fi o şansă adevărată. Se parfumă după baie. Puf, puf, puf - o şansă adevărată. Buna ei dispoziţie se revărsă într-un cîntec la modă :

Da, strînge-mă pîn' mă droghezi, iubire! Sărută-mă cu foc, să mă apuce coma ! Mai tare strînge-mă, şi adu-mi fericire ; Amoru-i tot aşa de bun ca *soma !*

Orga olfactivă cu parfum cînta un *Capriccio* Vegetal admirabil de înviorător - adevărate energii de cimbru şi lavandă, rozmarin, busuioc, mirt şi tarhon; o serie de modulaţii îndrăzneţe evoluau

238

ca nişte valuri din tonurile aromate pînă la mosc ; urma o *ritornella* lentă prin parfumul de lemn de santal, camfor, cedru şi fin proaspăt cosit (cu subtile dezacorduri ocazionale - un damf de budincă cu rinichi şi, ca un contrast mai puternic, un vag iz de bălegar) şi apoi se

revenea la aromatica simplă din introducerea piesei muzicale. Ultimul val de cimbru se stinse ; urmă un ropot de aplauze ; în sală se aprinseră luminile. In tonomatul-sinte-tizator începu să se desfăşoare banda cu coloana sonoră. Era un trio pentru hipervioară, super-violoncel şi surogat de oboi care acum umplea aerul cu sunete melodioase, de o langoare agreabilă. Treizeci sau patruzeci de măsuri - şi apoi, pe acest fundal de muzică instrumentală, începu să ciripească un glas supraomenesc ; cînd din gît, cînd din cap, cînd cu un sunet gol de flaut, cînd încărcat cu o armonică pasionată, trecu fără efort de la registrul inferior al lui Gaspard Forster pînă la limita tonalităţilor muzicale către un tril înalt dincolo de do de sus pe care Lucrezia Ajugari, singura cîntăreaţă din întreaga istorie a muzicii, îl emisese o dată cu glas pătrunzător (în 1770, la Opera Ducatului de Parma, spre uimirea lui Mozart).

Cufundaţi în fotoliile pneumatice din staluri, Lenina şi Sălbaticul adulmecau şi ascultau. Iar acum veni rîndul ochilor şi pielii să fie satisfăcute.

Se stinseră luminile în sală ; nişte litere de foc apărură ca nişte obiecte în relief plutind singure în beznă: TREI SĂPTĂMÎNI ÎN ELICOPTER. UN FILM SENZORIAL SUPERÎNCÎNTĂTOR, COLORAT, STEREOSCOPIC, CU DIALOG SINTETIZAT ŞI CU ACOMPANIAMENT SINCRONIZAT LA ORGĂ OLFACTIVĂ.

— Apucă-te bine de butoanele acelea de metal din braţele fotoliului, îi şopti Lenina, pentru că altfel n-o să poţi profita de efectele tactile.

239

Sălbaticul se conformă.

Intre timp literele acelea de foc dispăruseră; urmară zece secunde de întuneric total; şi apoi, deodată, orbitoare şi incomparabil mai reale decît realitatea, apărură imaginile stereoscopice, îmbrăţişate strîns, ale unui negru uriaş şi ale unei femei Beta-Plus, tînără, brahicefală, cu plete aurii.

Sălbaticul tresări. Vai, ce senzaţie avea pe buze ! îşi duse mîna la gură ; furnicătura încetă ; îşi lăsă mîna la loc pe butonul de metal ; senzaţia îi reveni. Intre timp, orga olfactivă emana miros de mosc pur. O superporumbiţă de pe banda sonoră gîn-gurea drăgăstos „Uuuu", de parcă şi-ar fi dat duhul şi, cu numai treizeci şi două de vibraţii pe secundă,

0 voce profundă de bas african răspundea : „Aaah!" „Uuu-ah!" „Uuu-ah!" Şi buzele stereoscopice se lipeau din nou şi încă o dată zonele erogene faciale ale celor şase mii de spectatori din sala Alhambra vibrau galvanizate de o voluptate împinsă aproape dincolo de limita suportabilului. „Uuuh..."

Subiectul filmului era extrem de simplu. La cîteva minute după primele uh-uri şi ah-uri (după un duet muzical şi după cîteva frugale scene de amor pe acea celebră blană de urs căreia îi puteai simţi distinct, separat, fiecare fir de păr - cîtă dreptate avusese Predestinatorul Adjunct!), negrul suferi un accident de elicopter şi căzu în cap. Buf! Şi ce durere pătrunzătoare în frunte ! Din rîndurile spectatorilor se înălţă un adevărat cor de au, vai şi ah!

în accidentul suferit, toată condiţionarea se duse pe apa sîmbetei şi negrul făcu o pasiune dementă şi exclusivistă pentru blonda Beta. Aceasta

1 se împotrivi. El stărui. Se dezlănţuiră lupte, urmăriri, o bătaie cu un rival şi în cele din urmă o răpire senzaţională. Blonda Beta fu răpită în cer şi ţinută acolo, plutind în aer, trei săptămîni într-un *tête-à-tête* teribil de antisocial cu negrul

240

cel dement. în sfîrşit, după o serie întreagă de aventuri şi multe acrobaţii aeriene, trei Alfa tineri şi chipeşi izbutiră s-o salveze. Negrul fu internat într-un Centru de Reeducare

pentru adulţi, iar filmul se încheie cu un *happy-end* decent şi spectaculos, întrucît blonda Beta deveni amanta celor trei salvatori ai ei. Se întrerupseră cu toţii o clipă pentru a cînta un cvartet sintetic, cu acompaniament superorchestral deplin, însoţit de valuri de miresme de gardenii emanate de orga olfactivă. Apoi blana de urs îşi mai făcu o dată apariţia şi, în toiul unei izbucniri a sexofoanelor, ultimul sărut stereoscopic se topi în întuneric, ultima furnicătură electrică se stinse pe buzele spectatorilor aidoma unui fluture de o zi care se zbate, tremură din ce în ce mai firav, tot mai vlăguit şi pînă la urmă rămîne absolut nemişcat.

Dar pentru Lenina nu muri cu totul. Chiar şi după ce se aprinseră luminile, în timp ce se îndreptau încet către lifturi, împreună cu mulţimea de spectatori, duhul fluturelui încă-i mai pîlpîia pe buze, încă-i mai trimitea fiori fini de freamăt şi plăcere pe toată pielea trupului. Avea obrajii îmbujoraţi, ochii strălucitori ca nişte picături de rouă şi respiraţia întretăiată. Se apucă strîns de braţul Sălbaticului şi i-1 lipi de trupul ei. El îşi coborî o clipă privirile asupra ei, palid, chinuit, plin de dorinţă şi ruşinat de această dorinţă. Nu merita el, nu... O clipă privirile li se întîlniră. Vai, cîte comori făgăduiau ochii Leninei ! Revărsarea fabuloasă a unui temperament de regină. Dar el îşi îndepărtă repede privirea şi-şi smulse braţul din strînsoarea ei. Era vag înspăimîntat ca nu cumva ea să înceteze să mai fie un lucru de care se simţea nedemn.

— Nu cred că ar trebui să vezi lucruri dintr-astea, îi spuse el, grăbindu-se să dea vina pe lumea în care trăia pentru orice abatere a

241

Leninei de la perfecţiune, pentru orice cusur trecut sau, eventual, viitor.

— Ce fel de lucruri, John?

— Lucruri ca filmul ăsta oribil.

— Oribil? Lenina era sincer surprinsă. Mie mi s-a părut delicios.

— A fost ceva josnic, spuse el indignat. O ruşine ! Lenina clătină din cap :

— Nu înţeleg ce vrei să spui !

De ce o fi fost oare atît de ciudat? Şi oare de ce se străduia să strice mereu lucrurile?

In taxicopter nici nu se uită la ea. Ţinut în frîu de jurăminte straşnice pe care nici nu le rostise vreodată, ascultînd de legi care de mult încetaseră să mai funcţioneze, şedea tăcut, cu capul întors într-o parte. Uneori, de parcă un deget ar fi ciupit o coardă întinsă, gata să se rupă, tot trupul i se zguduia de o tresărire nervoasă.

Taxicopterul ateriza pe acoperişul blocului în care locuia Lenina. „In sfîrşit !" se gîndea ea jubi-lînd cînd se dădură jos. în sfîrşit - cu toate că pînă şi adineauri fusese tare ciudat. Oprindu-se sub un felinar, se uită în oglinjoara din poşetă. „în sfîrşit." Da, chiar că-i strălucea puţin nasul. Şi-1 pudră cu puful. în timp ce el plătea taxiul - numai bine avea timp să se aranjeze. Ascunzîndu-şi strălucirea aceea vulgară, îşi zise : „E straşnic de chipeş. N-ar fi trebuit să fie sfios ca Bernard. Şi totuşi... Oricare alt bărbat ar fi făcut-o de mult. Dar, mă rog, în sfîrşit !" Bucăţica aceea de faţă pe care o vedea în oglinjoară îi zîmbi brusc.

— Noapte bună ! şopti o voce sugrumată în spatele ei.

Lenina se răsuci pe călcîie. John stătea în uşa taxicopterului, cu ochii ficşi, privind în gol; era evident că o privise tot timpul cît îşi pudrase ea nasul, aşteptînd - dar ce anume? Sau şovăind, încercînd să se hotărască şi în tot răstimpul acesta

242

gîndindu-se, gîndindu-se - Lenina nu-şi putea închipui ce gînduri extraordinare i-ar fi putut trece prin cap.

— Noapte bună, Lenina, repetă el şi, încercînd să zîmbească, făcu o grimasă ciudată.

— John, dar... credeam că... adică tu nu...? Sălbaticul închise portiera şi se aplecă să-i spună

ceva şoferului. Taxicopterul se înălţă vertical în aer.

Privind în jos pe fereastra din pardoseală, Sălbaticul apucă să mai vadă faţa Leninei întoarsă în sus, palidă în lumina albăstruie a felinarelor. Avea gura deschisă, îl striga. Văzută în racursi, silueta ei se îndrepta spre el; pătratul din ce în ce mai mic al acoperişului păru să se prăbuşească în întuneric.

Peste cinci minute era înapoi în camera lui. Scoase din ascunzătoare volumul mîncat de şoareci, întoarse cu evlavie paginile decolorate şi boţite şi începu să citească *Othello.* îşi aminti că Othello era ca şi eroul din *Trei săptămîni în elicopter* — un negru.

Ştergîndu-şi ochii de lacrimi, Lenina traversă acoperişul pînă la lift. Coborînd spre etajul douăzeci şi şapte îşi scoase sticluţa cu pastile de *soma.* Un gram, stabili ea, n-o să fie de ajuns ; necazul ei nu putea fi lecuit cu un singur gram. Dar dacă lua două grame, risca să nu se mai scoale la timp a doua zi dimineaţă. Făcu un compromis şi scutură trei tablete de jumătate de gram în palma stînga.

243

Capitolul XII

Bernard se văzu silit să strige prin uşa încuiată. Dar Sălbaticul refuză să deschidă.

— Bine, dar toată lumea e adunată şi te aşteaptă !

— Să aştepte ! se auzi prin uşă vocea înfundată.

— Ascultă, John, dar ştii şi tu foarte bine (ce greu era să adopţi un ton convingător cînd răcneai cît te ţineau plămînii!), i-am invitat anume să te cunoască !

— Trebuia să mă întrebi întîi pe mine dacă eu vreau să-i cunosc pe ei!

— Bine, John, dar pînă acum ai venit de fiecare dată!

— Tocmai de aceea nu mai vreau să vin acum !

— Măcar aşa, ca să-mi faci mie pe plac, încercă să-1 înduplece Bernard cu glas tunător. Nu vrei să vii pentru că te rog eu?

— Nu.

— Vorbeşti serios ?

— Da.

Cuprins de disperare, Bernard scînci :

— Şi atunci, eu ce mă fac ?

— Să te duci la dracu' ! urlă dinăuntru vocea exasperată a lui John.

— Bine, dar astă-seară a venit şi Cantorul-şef al Cantatoriului din Canterbury ! insistă din nou Bernard aproape plîngînd.

— Ai yaa tâkwa !

244

Doar în limba zuni putea Sălbaticul să-şi exprime coerent sentimentele în privinţa Cantorului-şef de la Cantatoriu. Şi apoi adăugă şi *„JELâni* !" ; şi venindu-i încă un gînd mai spuse (şi cu ce ferocitate batjocoritoare !) : — *„fions éso tse-nâ".* Şi scuipă pe jos, aşa cum ar fî făcut Popé.

Pînă la urmă Bernard n-avu încotro şi se văzu silit să se retragă umilit, parcă împuţinat trupeşte, şi să informeze adunarea nerăbdătoare a musafirilor că în seara aceea Sălbaticul n-o să-şi facă apariţia. Vestea fu primită cu indignare. Bărbaţii se arătară de-a dreptul furioşi că au fost siliţi prin amăgeli să se poarte politicos cu individul acela insignifiant, care, pe deasupra, mai avea şi o reputaţie dezgustătoare şi, colac peste pupăză,

opinii eretice. Cu cît era mai înaltă poziţia pe care o ocupau în ierarhie, cu atît mai profunde le erau resentimentele.

— Auzi, domnule, să-mi joace tocmai mie o asemenea festă ! repeta Cantorul-şef. Tocmai *mie !*

Cît despre femei, acestea erau indignate că s-au lăsat posedate prin şiretlic - posedate de un omuleţ prăpădit, căruia din greşeală i se turnase alcool în eprubetă - de o creatură cu un fizic de Gama-Minus. Era un adevărat scandal şi asta spuseră, cu glas din ce în ce mai tare. Directoarea de la Liceul din Eton folosi vorbe de-a dreptul usturătoare.

Numai Lenina nu spunea nimic. Palidă, cu ochii ei albaştri înceţoşaţi de o melancolie neobişnuită, şedea într-un colţ, ruptă de cei din jur printr-o emoţie pe care ei nu i-o împărtăşeau. Venise la petrecere mînată de un fel de entuziasm ciudat, amestecat cu nerăbdare. „Peste cîteva minute", îşi spusese în sinea ei, intrînd în cameră, „am să-1 văd, am să-i vorbesc, am să-i spun" (căci luase deja această hotărîre) „că-1 plac - mai mult decît pe oricare alt om pe care l-am cunoscut". Şi atunci, poate că o să-i spună...

Ce-o să-i spună? I se îmbujorară obrajii.

„De ce s-a purtat atît de ciudat deunăzi seara, după filmul senzorial? Da, da, foarte ciudat. Şi totuşi, sînt sigură că mă place. Sînt absolut sigură..."

Tocmai în momentul acela făcuse Bernard anunţul că Sălbaticul nu va participa la petrecere.

Lenina fu deodată cuprinsă de senzaţiile pe care le ai în mod normal la începutul unui Surogat pentru Pasiuni Violente : o senzaţie groaznică, de golire a întregii fiinţe, o spaimă care-ţi taie respiraţia, o greaţă cumplită. Parcă i se oprise şi inima în loc.

„Poate pentru că nu mă place", îşi spuse în sinea ei. Şi imediat această ipoteză se şi transformă în certitudine : John refuzase să vină pentru că n-o plăcea. N-o plăcea...

— Asta e *prea* de tot ! tocmai îi spunea Directoarea de la Eton Directorului Serviciului de Crematorii şi Recuperare a Fosforului. Şi cînd mă gîndesc că, de fapt...

— Da, se auzi glasul lui Fanny Crowne, în privinţa alcoolului e absolut sigur. O persoană pe care o ştiu eu cunoştea pe cineva care lucra pe atunci la Depozitul de Embrioni. I-a spus prietenei mele şi prietena mea mi-a spus...

— Grav, grav de tot ! spuse Henry Foster, dîndu-i dreptate Cantorului-şef. Poate v-ar interesa să aflaţi că fostul nostru Director tocmai voia să-1 transfere în Islanda.

Sfîrtecat de fiecare vorbă rostită, balonul fericitei încrederi în sine al lui Bernard se dezumfla, golindu-se printr-o mie de răni. Palid, deznădăjduit, umilit şi agitat, se mişca printre musafiri bîlbîind scuze incoerente, asigurîndu-i că data viitoare Sălbaticul va fi cu siguranţă acolo, implo-rîndu-i să stea jos şi să mănînce un sandviş cu carotină, o felie de *paté* cu vitamina A şi să bea un pahar de surogat de şampanie. Oaspeţii

mîncau, dar nu-1 băgau în seamă; beau din băutura lui, dar fie că-i dădeau peste nas direct, fie că-1 bîrfeau cu glas tare, în modul cel mai jignitor, ca şi cum nici n-ar fi fost de faţă.

— Şi acum, dragi prieteni, spuse Cantorul-şef de la Canterbury, cu acel glas răsunător cu care conducea solemnităţile de Ziua lui Ford, acum, dragi prieteni, cred că a sosit timpul să...

Se ridică, îşi lăsă jos paharul, scutură de pe vesta stacojie de vîscoză firimiturile rămase de la gustarea copioasă şi se îndreptă spre uşă.

Bernard se repezi să-i taie calea :

— Vai de mine, Domnule Cantor-şef, dar chiar trebuie?... E încă devreme. Speram că o să...

Da, da, cîte speranţe nu-şi făcuse cînd Lenina îi spusese în taină despre Cantorul-şef că acesta ar accepta o invitaţie în cazul în care i-ar permite una.

— Să ştii că-i tare simpatic !

Şi-i arătase lui Bernard cheiţa de aur în formă de T de la fermoar, cadou făcut de Cantorul-şef în amintirea weekendului petrecut împreună la Cantatoriul Eparhiei. Pe invitaţiile pe care le trimisese, Bernard îşi proclamase triumful : *Sînteţi invitat(ă)... pentru a-l cunoaşte pe Cantorul-şef al Cantatoriului din Canterbury şi pe Dl Sălbatic.* Şi tocmai seara asta şi-o alesese Sălbaticul pentru a se încuia în camera lui pentru a striga *„Hani* !" şi chiar (ce noroc pe Bernard că nu înţelegea limba zuni) *‚ßona éso tse-nâ* !" Clipa care ar fi trebuit să devină o încununare a întregii cariere a lui Bernard se dovedise a fi momentul celei mai cumplite umilinţe îndurate vreodată.

— Speram atît de mult... repetă el, bîlbîindu-se şi înălţînd ochii rugători, înnebunit de spaimă, către marele demnitar.

— Dragă tinere, îi spuse Cantorul-şef cu o severitate solemnă şi sonoră, făcînd să se aştearnă

247

tăcerea în întreaga încăpere. Am să-ţi dau un sfat. Şi-1 ameninţă pe Bernard cu degetul. Pînă nu e prea tîrziu. Un sfat bun (şi-i vorbi pe un ton cavernos). Revizuieşte-ţi comportamentul, tinere, revizuieşte-ţi comportamentul ! Şi, făcînd semnul T asupra lui, se răsuci pe călcîie : Lenina, draga mea, strigă el pe cu totul alt ton, hai cu mine.

Supusă, dar fără vreun zîmbet pe buze şi fără entuziasm (total insensibilă la marea onoare care i se făcea), Lenina îl urmă spre ieşire. Ceilalţi oaspeţi făcură la fel după un interval respectuos. Ultimul trînti uşa. Bernard rămase singur-singurel.

Ca un balon dezumflat, se lăsă moale pe un scaun şi, acoperindu-şi faţa cu mîinile, începu să plîngă. Dar peste cîteva minute se răzgîndi şi luă patru tablete de *soma.*

Sus în camera lui, Sălbaticul citea *Romeo şi Julieta.*

Lenina şi Cantorul-şef coborîră pe acoperişul Cantatoriului.

— Grăbeşte-te, tînăra mea prietenă - vreau să spun Lenina! strigă nerăbdător Cantorul de la uşa liftului.

Lenina, care zăbovise o clipă ca să privească luna, coborî privirea şi traversă repede acoperişul, ca să-1 ajungă din urmă.

O nouă terapie a biologiei era titlul lucrării pe care tocmai o terminase de citit Mustafa Mond. Rămase o vreme pe gînduri, încruntat, apoi îşi luă stiloul şi scrise de-a curmezişul paginii de titlu: „Abordarea matematică de către autor a conceptului de scop este nouă şi foarte ingenioasă, dar eretică şi, în limitele actualei ordini sociale, este primejdioasă şi eventual subversivă. *Nu e autorizată publicarea[1'].* Şi sublinie aceste cuvinte,

248

după care adăugă : „Autorul trebuie ţinut sub strictă supraveghere. S-ar putea dovedi necesar transferul său la Staţiunea Biologică Marină de pe Insula Sfînta Elena".

„Mare păcat", gîndi Mustafa Mond în timp ce iscălea. „Era o capodoperă." Dar de îndată ce începi să accepţi explicaţii prin prisma finalităţii - păi, nici nu mai ştii unde poţi să ajungi. Era genul de idei care puteau foarte uşor să decondiţioneze minţile mai labile din rîndurile castelor superioare - făcîndu-le să-şi piardă încrederea în fericire ca Bun Suprem şi

să înceapă să creadă în schimb că ţelul lor se află undeva mai departe, dincolo, în afara actualei sfere umane ; că ţelul vieţii nu este menţinerea bunăstării, ci o intensificare şi rafinare a conştiinţei, o lărgire a cunoaşterii. „Ceea ce", reflectă Controlorul, „se prea poate să fie adevărat. Dar nu şi admisibil, în împrejurările actuale." Luă stiloul şi sub cuvintele *Nu e autorizată publicarea* mai trase o linie, mai groasă şi mai neagră decît cea dintîi ; apoi oftă. „Ce nostim ar fi, se gîndi el, dacă n-ar mai trebui să te gîndeşti la fericire!"

Cu ochii închişi, cu faţa radiind de extaz, John declamă cu glas domol, în vidul singurătăţii sale :

Ah, ochii ! Cum învaţă Făcliile să răspîndească viaţă! Atîrnă ea, de-al nopţii chip, la fel Ca de-o ureche neagră un cercel De piatră scumpă, nestemat prea rar Ca cineva să-1 poată lua în dar.[1]

T-ul de aur strălucea pe pieptul Leninei. Mai mult în glumă, Cantorul-şef puse mîna pe el şi, tot în glumă, trase şi fermoarul pînă jos.

1. *Romeo şi Julieta,* I, 5, 48-52, ed. cit., vol. 3, 1984, pp. 26-27.

249

— Cred, spuse deodată Lenina întrerupînd o tăcere îndelungată, că n-ar fi rău să iau vreo două grame de *soma.*

Intre timp, Bernard adormise buştean şi zîmbea fericit în paradisul intim al viselor lui. Zîmbea, zîmbea mereu. Dar, inexorabil, la fiecare treizeci de secunde minutarul ceasului electric atîrnat deasupra patului său sărea înainte cu un declic aproape imperceptibil. Clic, clic, clic, clic... Şi se făcea dimineaţă. Bernard reveni printre mizeriile şi chinurile spaţiului şi timpului său. Mai prost dispus ca oricînd, merse cu taxiul la lucru, la Centrul de Condiţionare. Ameţeala succesului se evaporase ; se trezise la realitate şi revenise cel dintotdeauna ; în contrast cu balonul temporar umflat din aceste ultime săptămîni, eul său de altădată părea uluitor de greu, mult mai greu decît atmosfera înconjurătoare.

Sălbaticul se dovedi surprinzător de înţelegător şi dovedi chiar simpatie faţă de Bernard cel dezumflat :

— Acum aduci cu cel care erai la Malpais, îi spuse John cînd Bernard îşi vărsă năduful. Mai ţii minte prima noastră discuţie? Acolo în faţa căsuţei? Acum eşti din nou ca atunci.

— Pentru că sînt iarăşi nefericit, de-aia.

— Ei bine, aş prefera să fiu nefericit, decît să am parte de genul ăsta de fericire falsă, mincinoasă pe care o arătai aici.

— Ei, ştii că-mi placi? spuse cu reproş Bernard. Cînd tocmai din cauza ta s-a dus de rîpă totul! Auzi, să refuzi tu să vii la petrecere şi să-i stîrneşti pe toţi împotriva mea!

De fapt, Bernard ştia că ceea ce spune e absurd şi nedrept. Recunoscu în sinea lui şi, în cele din urmă, chiar şi cu glas tare că Sălbaticul rostise adevărul gol-goluţ despre nevrednicia prietenilor care - la o provocare atît de măruntă - pot deveni

250

duşmani înverşunaţi. Dar, în pofida cunoaşterii acestui fapt şi în pofida acestor mărturisiri, cu toate că acum sprijinul şi înţelegerea prietenului său constituiau singura consolare de care se putea bucura, Bernard continua cu perversitate să nutrească pentru Sălbatic, pe de o parte, o afecţiune foarte sinceră, iar, pe de altă parte, o nemulţumire tainică. Tocmai de aceea plănuia o campanie de mici răzbunări împotriva lui. Să-i porţi pică Cantorului-şef era inutil; n-aveai cum să te răzbuni pe Şeful Imbutelierii sau pe Predestinatorul-Adjunct. Ca victimă, Sălbaticul prezenta în ochii lui Bernard acest imens avantaj faţă de toţi ceilalţi: faptul că era accesibil. Una dintre funcţiile principale ale unui prieten este

să sufere (într-o formă mai blîndă, simbolică) pedepsele pe care am dori să le aplicăm duşmanilor noştri, dar nu izbutim.

Helmholtz întruchipa cealaltă victimă-prieten a lui Bernard. Cînd, dezamăgit şi dezumflat, se duse şi îi cerşi din nou prietenia pe care în momentele de prosperitate nu mai socotise că ar merita s-o păstreze, Helmholtz i-o oferi; şi i-o oferi din nou fără nici un reproş, fără nici un comentariu, de parcă ar fi uitat că s-au certat cîndva. înduioşat, Bernard se simţi deopotrivă umilit de această mărinimie - cu atît mai extraordinară şi, deci, mai umilitoare, cu cît nu se datora nici consumului de *soma,* nici vreunui alt factor, ci numai caracterului bun al lui Helmholtz. Cel care uită şi iertă era acelaşi Helmholtz dintotdeauna, nu o fiinţă aflată într-o sărbătoare *soma* de o jumătate de gram. Bernard se arătă ca atare recunoscător (era o imensă consolare să-şi recapete prietenul) şi, ca atare, plin de pică (ar fi fost o mare plăcere pentru el să se răzbune pe Helmholtz pentru generozitatea lui).

La prima întîlnire de după răcirea relaţiilor dintre ei, Bernard dădu drumul unui şuvoi de

251

amănunte referitoare la necazurile lui şi accepta consolările lui Helmholtz. Abia cîteva zile mai tîrziu află, spre surprinderea lui şi cu un sentiment de jenă, că nu era singurul care avusese necazuri. Şi Helmholtz intrase în conflict cu autoritatea.

— Totul a pornit de la nişte versuri, explică el. îmi ţineam cursul obişnuit de Inginerie Afectivă Avansată în faţa studenţilor din anul trei. Constă în douăsprezece prelegeri, din care cea de a şaptea se referă la poezie : „Despre folosirea versurilor în propaganda şi reclama morală", ca să fiu mai precis. întotdeauna îmi ilustrez prelegerea cu o mulţime de exemple tehnice. De data asta m-am gîndit să le ofer o poezie pe care o scrisesem chiar eu. Nebunie curată, bineînţeles ; dar nu m-am putut împotrivi ispitei. Rîse. Eram curios să le urmăresc reacţiile. Şi pe urmă - adăugă el cu mai multă gravitate - voiam şi să fac un pic de propagandă ; încercam să le induc prin această inginerie sentimentele pe care le avusesem eu cînd am scris versurile. O, Ford! Şi iarăşi rîse. Ce zarvă s-a stîrnit ! M-a chemat Decanul şi m-a ameninţat că mă dă afară pe loc. Oricum, m-a pus pe lista neagră.

— Dar ce fel de poezie era? întrebă Bernard.

— Nişte versuri despre singurătate. Bernard ridică involuntar din sprîncene.

— Dacă vrei, ţi le recit şi ţie. Şi Helmholtz începu:

La-ntrunire numai şoapte, Beţişoare, doar tobă spartă, Capitala-n miez de noapte, Flaute sunînd a ceartă, Buze strînse, feţe adormite, Şi maşinile oprite, Străzi murdare, mute toate; Ieri roiau pe ele gloate. Doar tăceri se veselesc, Plîng (duios cu glas ceresc),

252

Ori grăiesc - dar tot ce zic Nu-mi spune mie mai nimic. Dorul de Sue, de Joan, de alte fîţe, Pofta - vie, din străfunduri, De-a lor braţe şi frumoase ţîţe, Buze şi rotunde funduri, Conturează o prezenţă - Dar a cui? mă-ntreb. A ce? Absurdă e ca o esenţă -Miez de lucru ce nu e, Totuşi, hai să populăm Noaptea goală, mai solid, Atunci cînd iarăşi copulăm, Să nu mai pară totu-aşa sordid.

Iar apoi se explică:

— Ei bine, le-am dat aceste versuri ca exemplu şi ei m-au turnat Decanului.

— Nici nu mă miră, zise Bernard. Sînt total contrare întregului sistem hipnopedic. Nu uita că au primit cel puţin un milion de avertismente împotriva solitudinii.

— Ştiu. Dar, oricum, m-am gîndit că mi-ar plăcea să văd ce efect vor avea versurile asupra studenţilor.

— Ei, acum te-ai convins. Helmholtz pufni în rîs.

— Oricum - răspunse el după o scurtă pauză -am senzaţia că abia acum am dat peste un subiect pe care să-1 abordez într-o lucrare. Parcă aş începe să fiu în stare să-mi folosec puterea pe care

o simt înlăuntrul meu - acea forţă suplimentară, latentă. Parcă simt venind ceva spre mine, un fel de îndemn.

Bernard îşi zise în sinea lui că, în pofida tuturor necazurilor, omul ăsta este profund fericit.

Helmholtz şi Sălbaticul se simpatizară reciproc din prima clipă. De fapt, manifestară atîta cordialitate, încît Bernard se simţi cuprins de gelozie. In toate aceste săptămîni nu izbutise niciodată să stabilească o legătură atît de strînsă, de intimă,

253

cu Sălbaticul, cum făcuse într-o clipă Helmholtz. Uitîndu-se la ei, ascultîndu-le conversaţia, avea momente cînd îi părea foarte rău că le-a făcut cunoştinţă. Ii era ruşine de această pizmă şi făcea uneori mari eforturi pentru a şi-o înfrîna, iar alteori lua chiar *soma* ca să-şi elimine simţămîntul neplăcut. Dar aceste strădanii nu duseră la mare lucru; şi bineînţeles că între vacanţele produse de *soma* trebuia neapărat să lase să treacă o vreme. Dar sentimentul odios îl chinuia neîncetat.

La a treia lui întîlnire cu Sălbaticul, Helmholtz îi recită versurile despre singurătate.

— Ei, ce zici? întrebă cînd termină de recitat. Sălbaticul clătină din cap.

— Ascultă aici, sună răspunsul lui. Şi, trăgînd sertarul în care-şi ţinea cartea roasă de şoareci, o deschise şi citi:

Pasărea cu dulce cînt Din Arabia pustie Ducă trista ei solie Să răsune pe pămînt.[1]

Helmholtz ascultă vădit tulburat, din ce în ce mai emoţionat. Tresări cînd auzi de „Arabia pustie" ; cînd auzi „Tu, ce negrele cohorte le îndrumi cu glas dogit" zîmbi plăcut impresionat ; la cuvintele „Al cloanţelor norod" i se urcă sîngele în obraji; dar la „bocete de moarte" păli şi începu să tremure de o emoţie pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci. Sălbaticul citi mai departe:

Gîndul s-a uimit, văzînd Cum unită-i despărţirea, Şi în doi cum una-i firea, Doi şi unul sînt, pe rînd.

1. *Phoenix şi turtureaua,* strofa I, trad. Dan Grigorescu, ed. cit., vol. 9, 1995, p. 727.

254

Cată gîndu-atunci să spuie : „Dacă doi sînt unu-n lume Dragostea e-nţelepciune, însă-nţelepciune nu e".[1]

— Orgie-beţie ! zise Bernard, întrerupînd lectura cu un rîs zgomotos şi neplăcut. E doar un imn din Ritualul Slujbei Comunitare.

încerca în felul acesta să se răzbune pe cei doi prieteni pentru că manifestau o simpatie reciprocă mai evidentă decît cea pe care o simţeau pentru el.

în decursul următoarelor două sau trei întîlniri ale lor, îşi reluă de mai multe ori această mică răzbunare. Era foarte simplă şi, întrucît şi pe Helmholtz, şi pe Sălbatic îi îndurerau cumplit spargerea şi plîngerea unui cristal poetic favorit, răzbunarea se dovedea a fi extrem de eficace. Pînă la urmă Helmholtz îl ameninţă că-1 dă afară dacă mai îndrăzneşte să-i întrerupă. Şi totuşi, în chip destul de ciudat, următoarea întrerupere - şi cea mai ruşinoasă din toate - veni tocmai din partea lui Helmholtz.

Sălbaticul citea cu glas tare din *Romeo şi Julieta* - cu o patimă intensă şi vibrantă (pentru că tot timpul se vedea pe sine în rolul lui Romeo şi pe Lenina în cel al Julietei). Helmholtz ascultase cu interes, dar şi cu oarecare nedumerire scena primei întîlniri a îndrăgostiţilor. Scena din grădină îl încîntase cu poezia ei ; dar sentimentele exprimate de eroi îl făcuseră să zîmbească. Auzi, să te emoţionezi în aşa hal cînd e vorba de a poseda o fată - asta i se părea de-a dreptul ridicol. Dar, pe de altă parte, luată la bani mărunţi, detaliu după detaliu verbal, ce superb exemplu de inginerie afectivă !

1. *Ibid.,* strofele 11-12, p. 728.

255

— Bătrînul ăsta, zise el, îi face pur şi simplu de ruşine pe cei mai buni specialişti ai noştri în materie de propagandă !

Sălbaticul zîmbi triumfător şi-şi reluă lectura. Totul merse binişor pînă cînd, în ultima scenă din actul trei, Capulet şi Lady Capulet încep s-o terorizeze pe Julieta ca s-o convingă să se mărite cu Paris. Helmholtz se agitase întruna tot timpul cît ţinuse lectura acestei scene ; dar cînd Julieta -mimată patetic de Sălbatic - strigă:

Nu-i pare milă-n ceruri să privească
Pînă-n adîncul jalei mele? Dulce mamă!
Nu mă lăsa ! Amînă cununia !
Cu-o lună sau cu-o săptămînă doar!
De nu, gătiţi-mi patul nupţial
In fundul gropii unde zace Ţybalt![1]

Cînd Julieta spuse aceste vorbe, Helmholtz izbucni într-un hohot de rîs nestăpînit, exploziv.

Mama şi tatăl (ce obscenitate grotescă!) silin-du-şi fiica să se dea unui bărbat pe care nu-1 vrea ! Şi tîmpita aia de fată să nu spună că îl are pe un altul pe care (cel puţin pentru moment) îl preferă ! In absurditatea ei porcoasă, situaţia era de un comic irezistibil. Izbutise el pînă atunci - cu eforturi de-a dreptul eroice - să-şi stăpînească rîsul care-1 îneca din ce în ce mai tare; dar cuvintele „Dulce mamă" (rostite pe tonul tremurînd de emoţii chinuitoare al Sălbaticului) şi referirea la Tybalt care zace pe catafalc (în mod evident, fără să fi fost incinerat şi, deci, irosindu-şi fosforul pe un monument întunecat) - la aşa ceva nu mai putu rezista. Rîse şi rîse pînă-i şiroiră lacrimile pe obraji - rîse nestăpînit, în timp ce, palid de ruşine şi indignare, Sălbaticul îl privea peste marginea

1. *Romeo şi Julieta,* III, 5, 202-207, ed. cit., vol. 3, 1984, p. 75.

256

cărţii şi apoi, văzînd că încă mai rîde, o închise indignat şi, cu gestul omului care îşi dă seama că strică orzul pe gîşte, o încuie la loc în sertar.

— Şi totuşi, spuse Helmholtz (după ce, recăpătîndu-şi respiraţia, de-ajuns pentru a-şi cere scuze şi pentru a izbuti să-1 înduplece pe Sălbatic să-i accepte explicaţiile), ştiu prea bine că e nevoie şi de situaţii ridicole, demente, ca asta; nu poţi să scrii cu adevărat bine despre nimic altceva. De ce era bătrînul ăsta un atît de minunat artizan al propagandei? Pentru că avea atîtea lucruri nebuneşti, chinuitoare, de care să se emoţioneze şi să se agite. Trebuie să te simţi rănit şi tulburat, altfel cum ai putea să inventezi nişte exprimări cu adevărat bune şi pătrunzătoare, ca o radiografie. Dar „mame" şi „taţi", dă-o-ncolo ! Şi clătină din cap : — Cum te-ai putea aştepta să nu mor de rîs cînd aud de „taţi" şi „mame"? Şi cine s-ar mai putea emoţiona auzind cum că un băiat posedă sau nu pe cutare fată? (Sălbaticul tresări ca biciuit; dar Helmholtz, care medita cu ochii în pămînt, nu observă nimic.) Nu - încheie el oftînd -, nu merge, pur şi simplu nu merge! Avem nevoie de un alt fel de nebunie şi violenţă. Dar care? De ce fel? Şi unde s-o găsim? Tăcu, iar apoi, clătinînd din cap, spuse: — Nu ştiu. Şi repetă : — Nu ştiu.

257

Capitolul XIII

Henry Foster apăru ca o umbră în semiobscuritatea din Depozitul de Embrioni:

— Vrei să mergi cu mine astă-seară la un film senzorial ?

Lenina clătină din cap fără o vorbă.

— Ieşi cu altcineva? Era curios întotdeauna să ştie care dintre prietenii şi prietenele lui se culcă şi cu cine. Cu Benito? o întrebă el.

Lenina clătină iar din cap.

Henry observă totuşi oboseala ochilor acelora încercănaţi, paloarea care se ascundea sub roşeaţa ca de lupus, tristeţea din colţurile buzelor roşii, care-şi pierduseră zîmbetul.

— Nu cumva ţi-e rău? o întrebă el puţin îngrijorat, temîndu-se că Lenina s-ar fi putut infecta de una din puţinele boli molipsitoare ce nu fuseseră încă eradicate.

Dar Lenina clătină iarăşi din cap.

— în orice caz, ar trebui să te duci la un doctor, îi spuse Henry. „Mergi la doctor zi de zi, el de nervi te va păzi", adăugă el cu mult entuziasm, căutînd să-i imprime şi mai adînc sloganul hipno-pedic cu ajutorul unei bătăi puternice pe umăr. Poate că ai nevoie de un înlocuitor de sarcină, sugeră el. Sau poate un tratament SSPV *extra-forte.* Ştii, uneori, Surogatul Standard de Pasiune Violentă nu este destul de...

— Ah, pentru numele lui Ford, taci o dată! zise Lenina, renunţînd la muţenia ei încăpăţînată.

258

Şi se reîntoarse la embrionii pe care-i neglijase.

Auzi vorbă, tratament SSPV! l-ar fi venit să rîdă dacă nu i-ar fî venit mai degrabă să plîngă. Ca şi cum pasiunea ei proprie n-ar fi fost destul de violentă ! Oftă din rărunchi în timp ce-şi umplea iar seringa. „John", murmură în sinea ei, „John...", iar apoi începu să se minuneze: „Fordule mare, oare embrionul ăsta l-am inoculat sau nu împotriva bolii somnului?" Pur şi simplu nu mai ţinea minte. Pînă la urmă se hotărî să nu rişte să-i mai injecteze o doză, aşa că se deplasă la flaconul următor de pe banda rulantă.

(Peste exact douăzeci şi doi de ani opt luni şi patru zile, un tînăr şi promiţător Alfa-Minus -administrator al zonei Mwanza-Mwanza - avea să moară de tripanosomiază - primul caz după o jumătate de secol.) Oftînd, Lenina îşi văzu mai departe de treabă.

O oră mai tîrziu, în vestiar, Fanny o dojenea energic :

— Bine, dar e absurd să te laşi în voia unei asemenea stări. E pur şi simplu absurd! repetă ea. Şi pentru ce? Pentru un bărbat - pentru *un singur* bărbat !

— Bine, dar e cel pe care-1 vreau !

— Ei, na, parcă n-ar fi milioane de bărbaţi pe lumea asta !

— Bine, dar pe ăia nu-i vreau.

— De unde poţi să ştii dacă nu i-ai încercat?

— l-am încercat.

— Cîţi ai încercat? întrebă Fanny, dînd dispreţuitoare din umeri. Unu, doi, cîţi?

— Cîteva zeci. Dar nu mi-a folosit la nimic, adăugă ea clătinînd din cap.

— Mă rog, asta înseamnă că trebuie să perseverezi, o sfătui sentenţios Fanny - deşi se vedea bine că începuse să-şi cam piardă şi ea încrederea în propriile recomandări. Fără perseverenţă nu se poate realiza nimic.

259

— Dar între timp...

— Nu te mai gîndi la el.

— Nu mă pot stăpîni.

— Atunci, ia nişte *soma.*

— Iau mereu.

— Mai ia.

— Bine, dar între timp tot la el mă gîndesc. îmi place şi o să-mi placă întotdeauna.

— Păi, dacă aşa stau lucrurile, zise Fanny hotă-rîtă, de ce nu te duci să-1 posezi? Chiar şi împotriva voinţei lui.

— Ah, dacă ai şti ce îngrozitor de *ciudat* s-a purtat !

— Un motiv în plus ca să adopţi o linie mai fermă.

— Uşor de *zis,* dar greu de făcut.

— Nu te lăsa pradă vorbelor. Acţionează ! Glasul lui Fanny suna ca o trompetă. Parcă ar fi fost propagandistă a Asociaţiei Mondiale a Tinerelor Fete care le ţine o lecţie adolescentelor Beta-Minus la învăţămîntul seral. Da, acţionează. Imediat. Fă-o chiar acum.

— Mi-e frică, zise Lenina.

— N-ai decît să iei întîi o jumătate de gram de *soma* şi gata. Acum mă duc să fac baie.

Şi plecă în pas de marş, tîrîind după ea un prosop mare.

Se auzi soneria şi Sălbaticul, care spera şi aştepta cu nerăbdare să vină Helmholtz în după-amiaza aceea (căci, în sfîrşit, se hotărîse să-i vorbească despre Lenina, şi abia se mai putea stăpîni să nu-şi dezlege băierele inimii), sări şi se repezi la uşă.

— Ştiam eu că tu eşti, Helmholtz ! strigă el în timp ce deschidea uşa.

In prag, îmbrăcată într-un costum marinăresc de satin artificial alb şi cu o beretă albă pusă şmechereşte pe o ureche, se afla Lenina.

260

— Ah ! exclamă Sălbaticul, de parcă ar fi primit o lovitură cumplită.

O doză de jumătate de gram de *soma* fusese de ajuns pentru ca Lenina să-şi uite şi temerile şi stînjeneala.

— Bună, John, zise ea zîmbind şi intră în cameră.

Cu un gest automat, el închise uşa şi o însoţi înăuntru. Lenina se aşează. Urmă o tăcere prelungă.

— John, s-ar zice că nu prea te bucuri să mă vezi, zise ea într-un tîrziu.

— Nu mă bucur? Sălbaticul o privi cu reproş ; apoi căzu deodată în genunchi dinaintea ei şi, luîndu-i mîna, i-o sărută cu evlavie. Nu mă bucur? Ah, de-ai şti... şopti el şi, luîndu-şi inima în dinţi, o privi drept în ochi. Lenina, Admirata ! continuă el - da, eşti culmea admiraţiei, preţuind tot ce-i mai scump pe lume![1] Ea îi zîmbi cu căldură şi tandreţe. Ci tu, desăvîrşită (Lenina se aplecă spre el, cu buzele întredeschise), şi fără-asemuire, ai fost creată (Lenina se aplecă şi mai aproape) din tot ce au fiinţele mai bun[2]. (Se apropie şi mai mult. Deodată Sălbaticul se ridică în picioare.) Tocmai de aceea - zise el întorcînd capul într-o parte - voiam ca mai întîi să *fac* ceva... adică vreau să spun, ca să-ţi arăt că sînt vrednic de tine. Deşi asta n-o să se întîmple niciodată cu adevărat. Dar măcar să-ţi pot arăta că nu sînt *nevrednic.* Voiam să fac *ceva.*

— Dar de ce crezi că-i nevoie să... începu Lenina, însă lăsă fraza neterminată.

In glasul ei se strecură o undă de iritare. Cînd te-ai aplecat înainte, tot mai aproape, cu buzele

1. Citatul este „Miranda, admirata!" din *Furtuna,* III, 1, 37-38, trad. Leon D. Levitchi, ed. cit., vol. 8, 1990, p. 382.

2. *Ibid.,* III, 1, 47-48.

261

întredeschise - şi te trezeşti absolut dintr-o dată, într-o poziţie atît de ridicolă întinzîndu-te în gol cînd cel din faţa ta sare ca un nătîng în picioare -ei bine, există un motiv de iritare, un motiv real, chiar dacă-ţi circulă prin vine o jumătate de gram de *soma.*

— La Malpais, bolborosi incoerent Sălbaticul, trebuia să-i aduci o piele de puma - adică, vreau să spun, cînd voiai s-o iei de nevastă. Sau cel puţin un lup.

— Bine, dar în Anglia nu avem nici o puma ! izbucni Lenina, nemaiputînd să se stăpînească.

— Dar chiar dacă ar fi, adăugă Sălbaticul, devenind bruc dispreţuitor în furia lui, oamenii i-ar omorî cu elicoptere, presupun, sau cu gaze otrăvitoare, sau mai ştiu eu cu ce. Ei bine, eu unul, n-aş face *asta,* Lenina.

Se îndreptă din umeri şi-i înfruntă vitejeşte privirea, care de fapt trăda enervare şi nedumerire. Zăpăcit la rîndul lui, repetă :

— Aş face orice. Iar apoi şi mai incoerent: — Orice mi-ai cere. Există şi distracţii care se dovedesc dureroase - o ştii şi tu. Plăcerea unui joc sporeşte-ades - atunci cînd e mai mare osteneala[1]. Aşa simt eu. Adică vreau să spun că aş mătura şi pe jos, dacă mi-ai cere s-o fac.

— Bine, dar aici avem aspiratoare, rămase uimită Lenina. Nu e necesar.

— Nu, fireşte că nu e *necesar.* Dar sînt şi înjosiri ce-s îndurate nobil[2]. Mi-ar plăcea să sufăr cu nobleţe o înjosire. Tu nu-ţi dai seama?

— Bine, dar dacă avem aspiratoare...

— Nu despre asta e vorba.

— Şi avem şi Epsiloni-Inferiori care să le mînu-iască, continuă ea. Şi atunci, de ce? Efectiv, *de ce?*

1. *Furtuna,* III, 1, 1, ed. cit., vol. 8, 1990, p. 381.
2. *Ibid.,* III, 1, 3.

— Cum de ce ? Pentru tine, numai şi numai de dragul tău. Doar ca să-ţi arăt că...

— Şi care naiba-i legătura dintre puma şi aspiratoare...

— Ca să-ţi arăt cît de mult...

— Şi ce au de-a face puma cu bucuria de-a mă vedea pe mine?... întrebă ea tot mai exasperată.

— Te iubesc, Lenina ! îngăimă el aproape deznădăjduit.

Leninei îi năvăli sîngele în obraji - un simbol al încîntării care o copleşise ca un val interior.

— Chiar crezi ceea ce spui, John?

— N-am vrut s-o spun, strigă Sălbaticul, împreunîndu-şi mîinile într-un gest chinuit. Nu pînă cînd... Ascultă-mă, Lenina: la Malpais oamenii se căsătoresc.

— De ce?

Din nou se strecura acea undă de iritare în glasul ei. „Despre ce naiba o fi vorbind ăsta acum?"

— Se căsătoresc pentru totdeauna. Fac legă-mînt să trăiască de-a pururi împreună.

— Vai ce idee îngrozitoare ! exclamă Lenina, sincer şocată.

— „Să ţină jarul dragostei nestins, trăind mai mult ca nurii, tinerească, c-un suflet ce renaşte mai curînd decît se stinge-a sîngelui văpaie."[1]

— Cum?

— Aşa e şi în Shakespeare : „De-o să te-atingi însă de ea-nainte de-a se fi săvîrşit tipicul tot şi sfînta slujbă, după rînduială..."[2]

— Pentru numele lui Ford, John, vorbeşte şi tu ca oamenii! Nu înţeleg un cuvinţel din tot ce-ndrugi acolo. Mai întîi vorbeşti de aspiratoare, pe urmă de nuri, de slujbe, mă scoţi pur şi simplu

1. *Troilus si Cresida,* III, 2, 169-172, ed. cit., vol. 6, 1987, p.'55.

2. *Furtuna,* IV, 1, 16-19, ed. cit., vol. 8, 1990, p. 393.

263

din minţi ! Sări în sus şi, parcă temîndu-se ca el să nu se îndepărteze de ea şi fizic, şi mintal, îl apucă strîns de încheieturile mîinilor. Răspun-de-mi, te rog, la întrebarea asta : îţi plac cu-ade-vărat sau nu?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi el răspunse aproape în şoaptă :

— Te iubesc mai mult decît orice pe lumea asta.

— Atunci, de ce naiba nu zici aşa? strigă ea, cu o exasperare atît de profundă încît îşi înfipse unghiile ascuţite în carnea lui. în loc să baţi cîmpii cu nuri, şi aspiratoare, şi puma, şi să mă chi-nuieşti în halul ăsta săptămîni de-a rîndul !

îi eliberă mîinile şi-1 împinse furioasă într-o parte.

— Dacă nu mi-ai plăcea atît de mult, adăugă ea, m-aş supăra foc pe tine !

Şi deodată îl cuprinse cu braţele de după gît; surprins, îi simţi buzele moi apăsate pe gura lui. Atît de delicios de moi, atît de calde şi de electrizante încît, fără să vrea, se trezi gîndindu-se la îmbrăţişările din filmul *Trei săptămîni în elicopter.* 0 , o , o ! Blonda stereoscopică şi a, a, a, harapul mai mult decît real. Oroare, oroare, oroare... încercă să se elibereze, dar Lenina îl strînse şi mai tare.

— De ce nu mi-ai spus? îi şopti ea, retrăgîn-du-şi puţin capul ca să-i privească faţa.

Ochii îi erau plini de reproşuri tandre.

— „Oricît ar fî de tainic ascunzişul, îmbietor un loc sau grea ispita (glasul conştiinţei lui tuna şi fulgera în strai poetic), n-o să-ntineze patima onoarea."[1] Nici în ruptul capului! se hotărî el.

— Ah, prostuţule! îi spuse ea. Te doream atît de mult. Şi dacă şi tu mă doreai, atunci de ce nu mi-ai... ?

1. *Furtuna,* IV, 25-28, ed. cit., vol. 8, 1990, p. 394.

264

— Bine, Lenina, dar... dădu el să i se împotrivească.

Cum ea îşi desfăcu însă imediat braţele cu care-1 încolăcea şi se trase puţin înapoi, lui i se păru o clipă că ea a înţeles aluzia căreia nu apucase să-i dea glas. în schimb, cînd ea începu să-şi descheie catarama de la banduliera albă şi apoi o atîrnă cu grijă pe speteaza unui scaun, Sălbaticul începu să bănuiască, în sfîrşit, că s-a înşelat !

— Lenina ! repetă el cu îngrijorare.

Ea îşi duse mîna la guler şi trase fermoarul mult în jos pe verticală ; bluza ei albă, de marinar, se desfăcu pînă la tiv ; bănuielile lui se condensară într-o certitudine mult prea apăsătoare:

— Lenina, dar ce faci?

Hîrş, hîrşss ! veni răspunsul ei mut. Păşind cu grijă, se eliberă de pantalonii bufanţi cu fundul larg. Drescombinezonul ei cu fermoar era roz pal. La piept îi atîrna T-ul de aur dăruit de Cantorul-şef.

— „Cei doi sîni ce-mpung, prin panglici, ochii de bărbat..."[1] Cuvintele acelea tumultuoase, ca un cîntec magic, o făceau să-i pară lui John de două ori mai primejdioasă, de două ori mai ispititoare. Moi, moi, dar ce împungători ! împungeau şi sfredeleau raţiunea, erodîndu-i hotărîrea. „Nu da frîu pornirii, căci jurămintele pripite-s paie pe focul sîngelui. Fii cumpătat. De nu, sînt vorbe-n vînt."[2]

Hîrş! Rozul plin şi rotund se desfăcu în două ca un măr bine despicat. O mişcare abilă a braţelor, o ridicare a piciorului drept, apoi a celui stîng, şi drescombinezonul cu fermoar zăcea acum pe jos, dezumflat şi inert.

1. *Timon din Atena,* IV, 3, 115-116, trad. Dan Duţescu şi Leon D. Leviţchi, ed. cit., vol. 7, 1988, p. 57.

2. *Furtuna,* IV, 1, 53-55, ed. cit., vol. 8, 1990, p. 394.

265

Rămînînd pe ea doar cu pantofii, şosetele şi bereta marinărească albă pusă şmechereşte pe-o parte, înainta spre el.

— Iubitule ! Iubitule ! Măcar de mi-ai fi spus mai de mult!

Şi întinse braţele spre el. Dar în loc să spună şi el „Iubito !" şi să-şi întindă şi el braţele spre ea. Sălbaticul se retrase înspăimîntat, dînd din mîini aidoma unei păsări care bate din aripi pentru a alunga un animal primejdios ce se năpusteşte asupra ei. Se trase patru paşi înapoi şi se văzu lipit de perete, încolţit.

— O, dulceaţa mea ! îi zise Lenina şi punîn-du-şi mîinile pe umerii lui, se lipi tare de el. Ia-mă în braţe ! îi porunci ea. „Strînge-mă mai bine. dragă, nu o face doar în şagă." Şi ea avea poezia veşnic la îndemînă, ştia şi ea cuvinte cîntătoare care sunau a vrăji şi a bătăi de tobe. Sărută-mă! şi închise ochii, coborînd glasul pînă nu mai rămase din el decît un murmur adormitor: „Da, strînge-mă pîn' mă droghezi, iubire! Sărută-mă cu foc, să mă apuce coma!"

Sălbaticul o apucă de încheieturile mîinilor, i le smulse de pe umerii lui şi o împinse brutal, ţinînd-o la distanţă.

— Au, au, mă doare! Nu!... Au!

Apoi tăcu deodată. De spaimă, uită pînă şi de durere. Deschizînd ochii îi văzu chipul ; nu, nu era chipul *lui,* era faţa unui străin feroce - palidă, strîmbă, contorsionată de o furie nebună, inexplicabilă. Cu sufletul la gură, îl întrebă în şoaptă :

— Dar ce s-a întîmplat, John?

El nu-i răspunse, nu făcu altceva decît s-o privească drept în faţă, cu ochii aceia demenţi. Mîinile cu care-i ţinea strîns încheieturile îi tremurau. Răsufla sacadat, neregulat. Istovită, slăbită într-un asemenea hal încît abia-şi mai dădea seama ce se întîmplă, conştientă doar de groaza ei, îl auzi

266

deodată scrîşnind din dinţi. Il întrebă aproape ţipînd :

— Dar ce-ai păţit?

Ca şi cum ţipătul ei l-ar fi trezit la realitate, o apucă de umeri şi începu s-o zgîlţîie :

— Tîrfă ! îi strigă el. „Tîrfă ! Sfruntată tîrfă î"[1]

— Vai, nuuu ! Nu, te rog ! îl imploră ea cu glasul tremurînd ridicol din pricina zgîlţîielilor lui.

— Tîrfă!

— Nu, te rog !

— Sfruntată tîrfă !

— „Mai bine-ţi stă pilula-n gură, decît mur-dara-njurătură", începu ea să fredoneze.

Sălbaticul o împinse atît de puternic încît ea se clătină pe picioare şi căzu.

— Du-te ! strigă el aplecat ameninţător asupra ei. Piei din ochii mei, că te omor!

Şi îşi încleşta pumnii.

Lenina ridică mîna, să-şi apere faţa:

— Nu, John, te rog, nu...

— Grăbeşte-te. Mai repede !

Cu un braţ ridicat şi urmărindu-i cu ochi înspăimîntaţi fiecare mişcare, Lenina se ridică greoi în picioare şi, rămînînd ghemuită, ferindu-şi capul cu mîna, se repezi în baie.

Plesnetul palmei neaşteptate cu care îi fu grăbită plecarea răsună ca un pocnet de pistol.

— Au! strigă Lenina ţîşnind înainte.

De îndată ce se putu încuia în baie, avu răgaz să vadă în ce stare fusese adusă. Stînd cu spatele la oglindă, răsuci capul. Uitîndu-se peste umărul stîng, văzu urma unei mîini cu degetele desfăcute, rămasă imprimată ca o pată roşie, distinctă, pe pielea ei de culoarea mărgăritarului. îşi frecă încetişor rana.

1. *Othello,* IV, 2, 81, trad. Ion Vinea, ed. cit., vol. 6, 1987, p. 340.

Dincolo de cameră, Sălbaticul se învîrtea încă de colo-colo, ca într-un marş, un marş acompaniat de tobe şi de muzica vorbelor vrăjite : „Şi pasărea şi musca-şi fac de cap în văzul tuturor"[1], aceste cuvinte îi bubuiau înnebunitor în urechi. „Ei bine, nici dihoriţa, nici iapa nu sînt mai pofticioase decît ea. Mai sus de brîu sînt fete cumsecade şi dincoace de brîu parcă-s centauri : deasupra sînt cu cerul ; jos - cu iadul ; sînt iad şi beznă, flăcări puturoase. Pfui!... Dă-mi un dram de civetă, bunule spiţer, să-mi dezinfectez imaginaţia..."[2]

— John ! îndrăzni timid şi mieros un glăscior din baie. John!

„Tu, floare de pădure, mult frumoasă, mireasma ta, ce dureros de dulce mă ameţea! Pe această dalbă filă, rară carte, de ce-i scris : «tîrfă»? Şi-astupă nasul cerul..."[3]

Dar parfumul ei îi mai stăruia încă în nări, pe jacheta lui se impregnase pudra albă care-i parfumase trupul catifelat. „Sfruntată tîrfă, sfruntată tîrfă, sfruntată tîrfă!" Ritmul inexorabil bubuia pînă la epuizare. „Sfruntată..."

— John, dacă nu te superi, mi-ai putea da hainele?

Ii ridică de jos pantalonii cu fundul lat, bluza, drescombinezonul.

— Deschide ! îi porunci el, dînd cu piciorul în uşă.

— Nu deschid! răspunse ea cu glas speriat, dar sfidător.

— Păi, atunci, cum ai vrea să ţi le dau?

— Aruncă-le prin aerisirea de deasupra uşii. Se supuse dorinţei ei şi reîncepu să mărşă-

luiască prin cameră. „Sfruntată tîrfă, sfruntată

1. *Regele Lear,* IV, 6, 123-124, trad. Mihnea Gheorghiu, ed. cit., vol. 7, 1988, pp. 187-188.

2. *Ibid.,* IV, 6, 135-142, p. 188.

3. *Othello,* IV, 2, 70-79, ed. cit., vol. 6, 1987, pp. 339-340.

tîrfă." „Cum îi gîdilă demonul desfrîului, cu pîntecele lui gras şi cu degetele sale cărnoase."[1]

— John.

Nu răspunse. „Demonul desfrîului, cu pîntecele lui gras şi degetele sale cărnoase."

— John.

— Ce-i? întrebă el aspru.

— Dacă nu te superi, ai putea să-mi dai cordonul malthusian?

Lenina trase cu urechea la paşii din camera de alături, întrebîndu-se cît o să mai tropăie el în sus şi-n jos ; dacă o să trebuiască să aştepte pînă ce pleacă el din apartament ; sau dacă, după ce-i va fi lăsat un răgaz rezonabil ca să-şi potolească furia, nu va fi în nici o primejdie să deschidă uşa de la baie şi să ţîşnească afară.

Fu întreruptă din aceste reflecţii neliniştite de sunetul telefonului, care ţîrîia în camera de alături. Tropăielile încetară. Auzi glasul Sălbaticului discutînd cu tăcerea.

— Alo!

— Da.

— „Dacă nu-mi sînt mie însumi uzurpatorul, da!"[2]

— Da, n-aţi auzit ce-am spus? La telefon e domnul Sălbatic.

— Cum? Cine e bolnavă? Bineînţeles că mă interesează.

— Dar e ceva grav? E bolnavă rău? Mă duc imediat...

1. *Troilus şi Cresida,* V, 2, 56, ed. cit., vol. 6, 1987, p. 89.

2. *A douăsprezecea noapte,* I, 5, 198, trad. Mihnea Gheorghiu, ed. cit., vol. 5, 1986, p. 237.

— Nu mai e în camera ei? Dar unde a fost dusă?

— 0, Dumnezeule! Daţi-mi adresa.

— Park Lane, numărul 3 ? Numărul 3? Mulţumesc.

Lenina auzi declicul telefonului pus în furcă, apoi paşi grăbiţi. O uşă trîntită. Tăcere. Oare chiar plecase?

Cu precauţii infinite, crăpă puţin uşa ; se uită pe furiş ; prinse curaj văzînd că încăperea e pustie ; deschise uşa ceva mai mult şi scoase capul afară ; pînă la urmă se întoarse în vîrful degetelor în cameră; rămase locului cîteva secunde, cu inima zvîcnindu-i tare în piept, şi ascultă, ascultă mai departe; apoi se repezi la uşa de la intrare, o deschise, se strecură afară, o trînti şi o luă la fugă. Abia cînd se văzu în lift şi acesta începu să coboare cu adevărat se simţi în siguranţă.

Capitolul XIV

Clinica pentru Muribunzi, din Park Lane, era un turn de şaizeci de etaje acoperit cu ţigle trandafirii, în timp ce Sălbaticul cobora din taxicopter, de pe acoperiş îşi luă zborul un convoi de dricuri aeriene viu colorate, zumzăiră şi huruiră şi apoi se îndepărtară, traversînd parcul, în direcţia Vest, îndreptîndu-se spre Crematoriul Mlaştina. La poarta liftului, portarul-şef, cu un aer maiestuos, îi dădu informaţiile necesare şi Sălbaticul coborî pînă la rezerva 81 de la etajul şaptesprezece („Salonul Senilităţii Galopante", îi explică portarul).

Era o încăpere mare şi luminoasă, cu pereţii vopsiţi în galben. Toate cele douăzeci de paturi erau ocupate. Linda se stingea într-o companie numeroasă - şi cu tot confortul modern. Aerul vibra neîncetat de melodii vesele cîntate la sintetizator. La piciorul fiecărui pat, în faţa fiecărui muribund, era un televizor. Programul era lăsat să meargă tot timpul, ca un robinet deschis, din zori pînă-n noapte. Din sfert în sfert de oră se schimba automat parfumul ce învăluia încăperea.

— încercăm - îi explică infirmiera care-1 preluase de la uşă pe Sălbatic -, încercăm să creăm aici o atmosferă cît mai agreabilă - ceva între un hotel de cinci stele şi un cinema senzorial, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Dar unde e? întrebă Sălbaticul, fără să asculte aceste explicaţii politicoase - ceea ce o ofensă pe infirmieră.

— Văd că sînteţi *tare* grăbit, îi spuse ea.

— Mai e vreo speranţă? întrebă el.

— Adică vreţi să spuneţi să nu moară? (El încuviinţă din cap.) Nu, bineînţeles că nu mai e. Cînd e trimis cineva aici, nu mai e... Uluită de expresia de disperare de pe faţa lui palidă, se întrerupse brusc : — Dar ce, aţi păţit ceva? întrebă ea, nefiind deprinsă cu genul acesta de vizitatori. (Nu că ar fi trecut prea mulţi vizitatori, de fapt ; şi nici că ar fi existat vreun motiv să fie prea numeroşi.) Nu cumva vă e rău?

Clătină din cap, şi spuse într-o şoaptă abia auzită :

— E mama mea.

Infirmiera se holbă îngrozită la el ; apoi întoarse repede capul într-o parte, ca să-şi ascundă roşeaţa care-i împurpurase tîmplele, faţa şi gîtul.

— Duceţi-mă la ea, îi spuse Sălbaticul, făcînd un efort deznădăjduit de a vorbi cu glasul lui dintotdeauna.

Roşie ca racul, infirmiera îl conduse prin salon. Chipuri încă proaspete şi neofilite (căci senilitatea venea atît de galopant încît nu avea timp să le îmbătrînească obrajii - ci doar inima şi creierul) se întoarseră cînd îi văzură trecînd. înaintarea celor doi era urmărită de ochii inexpresivi, lipsiţi de curiozitate, ai celei de a doua copilării. Privind aceste feţe, Sălbaticul se cutremură.

Linda zăcea în ultimul pat din şirul acela lung, tocmai la perete. Proptită pe perne, privea semifinalele campionatului sud-american de tenis pe suprafeţe Riemann, care apăreau la o altă scară, în tăcere, pe ecranul televizorului de la picioarele patului. Siluetele acelea mărunte ţîşneau încoace şi-ncolo pe pătratul luminos de sticlă, ca peştii într-un acvariu - locuitorii tăcuţi, dar agitaţi ai unei alte lumi.

Linda se uita continuu, zîmbind vag şi fără să înţeleagă nimic. Pe chipul ei palid şi buhăit era

272

aşternută o expresie de fericire imbecilă. Din cînd în cînd pleoapele îi cădeau şi cîteva clipe părea că a aţipit. Apoi se trezea cu o tresărire - se trezea la realitatea giumbuşlucurilor de peştişori în acvariu ale campionilor de tenis, la versiunea Supervox Sintetică a refrenului „Strînge-mă mai bine, dragă, nu o face doar în şagă", la curentul cald de verbenă care venea dinspre ventilatorul de deasupra capului - se trezea la toate aceste lucruri sau, mai degrabă, la visul alcătuit ca o vrajă din toate aceste lucruri, transfigurate şi înfrumuseţate de *soma* care-i curgea prin vine - şi pe faţa ei se lăţea din nou zîmbetul acela învins şi şters, de mulţumire infantilă.

— Ei, eu trebuie să vă las, spuse infirmiera, îmi vine grupa aceea de copii. Şi, pe urmă, mai e şi patul numărul trei. Făcu un semn către capătul rezervei. S-ar putea să se stingă dintr-un minut în altul. Ei, faceţi-vă comod, mai adăugă ea şi se îndepărtă cu pas sprinţar.

Sălbaticul se aşeză lîngă pat.

— Linda, şopti el, luîndu-i mîna. Auzindu-şi numele, Linda întoarse capul. Ochii

ei inexpresivi se luminară, recunoscîndu-1. îi strînse mîna, îi zîmbi, mişcă din buze ; dar apoi, deodată, capul îi căzu în piept. Adormise. Sălbaticul rămase s-o privească - căutînd ceva pe carnea ei obosită, căutînd şi regăsind faţa aceea tînără şi strălucitoare care se aplecase mereu asupra copilăriei lui de la Malpais, şi-şi aminti (închizînd ochii) glasul ei, gesturile ei, toate întîmplările vieţii petrecute cu ea. „Streptococ-D la Banbury-T..." Vai ce frumos îi mai cînta ! Şi toate versurile şi cîntecele acelea pentru copii, ce stranie şi misterioasă era magia lor!

A şi B şi C, vitamina D te creşte, Untura-i în ficat, ficatul e în peşte.

Lacrimi fierbinţi îi ţîşniră de sub pleoapele coborîte la amintirea vorbelor şi a glasului Lindei, care le repetase de atîtea ori. Şi apoi, lecţiile de citire :

Un om sub un pom ; Noi doi şi-un cotoi ; Un cocon în flacon ; Bebe vede lebede.

Şi instrucţiunile elementare pentru muncitorii Beta din Depozitul de Embrioni. Şi serile lungi petrecute în jurul focului sau, vara, pe acoperişul căsuţei, în cursul cărora ea îi tot spunea poveştile acelea despre Lumea de dincolo, din afara Rezervaţiei ; acea frumoasă, atît

de frumoasă Lume de dincolo, a cărei amintire - aidoma cerurilor, aidoma unui rai al bunătăţii şi frumuseţii încîntătoare -el o păstra întreagă şi intactă, neîntinată de contactul cu realitatea acestei Londre adevărate, cu aceşti bărbaţi şi cu aceste femei ce purtau pecetea civilizaţiei autentice.

Brusc, un vacarm de glasuri piţigăiate îl făcu pe John să deschidă ochii şi, după ce-şi şterse în grabă lacrimile, să întoarcă într-acolo capul. în salon dădea buzna ceea ce părea a fi un şuvoi de gemeni identici în vîrsta de opt ani. Veneau gemeni după gemeni, gemeni după gemeni - un adevărat coşmar. Feţele lor (mai degrabă chipul lor repetat, căci nu aveau decît o singură faţă cu toţii) se holbau ca nişte mopşi - toate numai nări şi ochi spălăciţi ieşiţi din orbite. Purtau aceeaşi uniformă kaki. Toţi mergeau cu gura căscată. Toţi guiţau şi sporovăiau în timp ce mergeau. într-o clipă - i se păru Sălbaticului - tot salonul viermuia de aceste fiinţe aidoma. Roiau printre paturi, se căţărau pe ele, umblau pe sub ele în patru labe, se zgîiau la televizoare, se strîmbau la pacienţi.

Linda îi uimi şi oarecum îi sperie. La picioarele ei se adună un grup întreg, zgîindu-se la ea cu curiozitatea speriată şi stupidă a animalelor care se trezesc brusc în faţa necunoscutului.

274

— O, ia uite aici! Uitaţi-vă! Vorbeau acum cu glas scăzut de spaimă. Dar ce-o fi cu ea? De ce e aşa de grasă?

Nu mai văzuseră niciodată o faţă ca a ei - nu văzuseră niciodată o faţă care să nu fi fost tînără -cu pielea plină de zbîrcituri, un trup care să fi încetat a mai fi drept şi subţire. Toţi aceşti sexagenari muribunzi aveau înfăţişarea unor fetiţe abia trecute de vîrsta copilăriei. în contrast cu ei, la numai patruzeci şi patru de ani, Linda părea un monstru de bătrîneţe flască şi diformă.

— E îngrozitoare, nu? comentară copiii în şoaptă. Ia uitaţi-vă ce dinţi are!

De sub pat ţîşni deodată, între scaunul lui John şi perete, un băieţel cu nasul cîrn, de mops, şi se iţi plin de curiozitate, iscodind faţa adormită a Lindei.

— Păi... începu el, dar propoziţia îi fu întreruptă prematur de un guiţat de durere.

Sălbaticul îl apucase de guler, îl ridicase peste scaun şi, după ce-i trase o palmă usturătoare, îl azvîrli cît colo.

Urletele ţîncului o aduseră val-vîrtej în ajutor pe sora-şefă.

— Ce i-aţi făcut? întrebă ea cu asprime. N-aveţi voie să-i loviţi pe copii!

— Păi, atunci, nu-i lăsaţi să se apropie de patul ăsta ! se răsti Sălbaticul, cu glasul tremurînd de indignare. Ce caută aici broscoii ăştia scîrboşi? E dezgustător ce se-ntîmplă aici!

— Dezgustător? Ce vreţi să spuneţi? Li se face condiţionarea în materie de moarte. Şi uite ce este - îl avertiză ea pe un ton agresiv -, dacă vă mai amestecaţi în procesul condiţionării lor, chem portarii să vă dea afară.

Sălbaticul se sculă în picioare şi făcu doi paşi către ea. Mişcările lui şi expresia feţei îi erau atît de ameninţătoare, încît infirmiera se trase speriată

275

înapoi. Străduindu-se din răsputeri să-şi înfrîneze pornirea şi, fără o vorbă, îi întoarse spatele şi se reaşeză lîngă pat.

Puţin mai liniştită, dar cu un aer de demnitate uşor strident, nesigur, infirmiera îi mai spuse :

— Să nu ziceţi că nu v-am prevenit ! Totuşi, îi luă cu ea pe gemenii prea curioşi şi-i

duse la grupul care în capătul celălalt al salonului începuse să se joace de-a „caută-mi şliţul".

— Ei, dragă, acum du-te şi bea şi tu o ceaşcă de soluţie de cofeină, îi spuse ea celeilalte infirmiere.

Faptul că-şi exercitase autoritatea o făcu să se simtă mai bine, redîndu-i încrederea în sine.

— Gata, copii ! strigă ea.

Linda se agitase în somn, deschisese o clipă ochii, privise în jur fără să vadă de fapt nimic şi apoi, toropită, adormise la loc. Şezînd lîngă ea, Sălbaticul se străduia din răsputeri să-şi recapete starea de spirit pe care o avusese cu cîteva minute mai devreme. „A şi B şi C, vitamina D te creşte", repetă în sinea lui, ca şi cum vorbele ar fi fost un descîntec capabil să reînvie trecutul mort de mult. Dar descîntecul n-avea nici un efect. Amintirile frumoase refuzau cu încăpăţînare să revină la viaţă ; nu înviau decît geloziile şi urîţeniile şi mizeriile de odinioară. Popé, cu sîngele curgîndu-i din rana de la umăr ; Linda dormind hidoasă şi muştele bîzîind în jurul mescalului vărsat pe duşumea, lîngă pat; băieţii ce o împroşcau cu ocări cînd o vedeau trecînd... Ah, nu, nu ! închise ochii şi clătină din cap, sforţîndu-se să ucidă amintirile acelea nesuferite. „A şi B şi C, vitamina D, vitamina D, vitamina D..."

Sintetizatorul Supervox îşi înălţa suspinele adormitoare într-un crescendo, iar circuitul de valuri de parfum de verbenă cedă brusc locul unui miros intens de paciuli. Linda se agită în somn, se trezi, se uită ameţită cîteva clipe la semifinalişti,

apoi, ridicînd capul, mai adulmecă de vreo cîteva ori noul parfum din aer şi deodată zîmbi, faţa i se lumină într-un zîmbet de extaz copilăresc.

— Popé ! murmură ea, şi închise la loc ochii. O, îmi place atît de mult, atît de mult...

Oftă şi capul îi căzu iarăşi pe perne.

— Ah, Linda ! o imploră Sălbaticul. Nu mă recunoşti ?

Făcuse atîtea eforturi, făcuse tot ce-i stătea în puteri ; oare de ce nu-1 lăsa ea să dea totul uitării? Ii strînse mîna inertă într-un gest aproape violent, de parcă ar fi vrut s-o silească să-şi revină din visul acesta de voluptăţi ruşinoase, din aceste amintiri josnice şi scîrboase - înapoi în prezent, înapoi la realitate : prezentul înfricoşător, realitatea îngrozitoare - dar sublimă, avînd un sens, dar îngrozitor de importantă tocmai din pricina iminenţei lucrului aceluia care le făcea pe toate celelalte înspăimîntătoare.

— Linda, nu mă recunoşti?

Simţi răspunsul ei slab luînd forma unei strîn-geri de mînă. Lui i se umplură iarăşi ochii de lacrimi. Se aplecă asupra ei şi o sărută.

Buzele ei se mişcară. „Pope !" şopti ea din nou şi el se simţi de parcă Linda i-ar fi zvîrlit în obraz o găleată de zoaie.

începu să-i clocotească mînia în vine. Frustrate din nou, pătimirea şi obida lui îşi găsiseră o altă formă de exteriorizare, transformîndu-se într-un acces de furie chinuită.

— Dar eu sînt John! strigă el. Sînt John!

Şi disperarea îi împinse atît de departe mînia, încît ajunse chiar s-o apuce de umăr şi s-o zgîlţîie.

Linda deschise ochii clipind mărunt; îl văzu şi-1 recunoscu - „John !" - dar plasă faţa lui adevărată, mîinile lui adevărate şi violente într-o lume a închipuirii - printre echivalentele interioare, intime, ale mirosului de paciuli şi ale sunetelor sintetizatorului, printre senzaţiile straniu

transfigurate, care-i alcătuiau universul visurilor. Il recunoscu pe John, ca pe fiul ei, dar şi-1 imagină drept un nechemat în Malpaisul acela paradisiac unde-şi petrecuse vacanţa *soma* cu Popé. Era supărat pe ea pentru că ea îl plăcea pe Popé, o zgîlţîia pentru că Popé era acolo în patul ei - de parcă în asta ar fi fost ceva rău sau urît - dar nu făceau toţi oamenii civilizaţi acelaşi lucru? „Oricine poate-avea pe oricine...", „Toţi sîntem ai tuturor celorlalţi" ; glasul ei se stinse brusc într-un fel de horcăit abia auzit cînd i se tăie respiraţia şi deschise gura ; făcu un efort deznădăjduit să-şi umple plămînii cu aer. Dar Linda parcă şi uitase cum trebuie să respire. încercă să strige - dar din gură nu-i ieşi nici un sunet; doar groaza din ochii ei larg deschişi îi dezvăluia lui John suferinţa ei. Duse mîinile la gît, apoi ele bătură aerul - aerul pe care nu-1 putea inspira, aerul care, pentru ea, încetase să mai existe.

Sălbaticul sări în picioare, se aplecă asupra ei :

— Ce-i cu tine, Linda? Ce-i cu tine? Glasul lui era implorator, parcă ar fi rugat-o fierbinte să nu-1 lase singur.

Privirea pe care i-o aruncă Linda era încărcată de o spaimă negrăită - de spaimă şi reproş - cel puţin aşa i se păru lui. Se mai strădui o dată să se ridice în capul oaselor, dar recăzu pe pernă. Avea faţa contorsionată oribil şi buzele vinete.

Sălbaticul se răsuci pe călcîie şi alergă pînă la capătul salonului.

— Repede, repede! strigă el. Repede! Aflată în picioare în mijlocul cercului de gemeni care se jucau de-a „caută-mi şliţul", sora-şefă întoarse capul. Uimirea de o clipă cedă aproape imediat locul dezaprobării:

— Nu ţipaţi ! Gîndiţi-vă la micuţii aceştia, strigă ea încruntîndu-se. S-ar putea să le stricaţi condiţionarea... Dar ce faceţi? Sălbaticul pătrunsese în

mijlocul cercului de copii. Aveţi grijă ! Un copil începuse să urle.

— Repede, veniţi ! O apucă de mînecă, o trase după el. Repede ! S-a întîmplat ceva. Am omorît-o.

Pînă să ajungă el la capătul salonului, Linda murise.

Sălbaticul încremeni o clipă tăcut, apoi căzu în genunchi lîngă pat şi, acoperindu-şi faţa cu mîinile, începu să plîngă cu sughiţuri.

Infirmiera rămase nehotărîtă, uitîndu-se cînd la trupul îngenunchiat lîngă pat (vai, ce spectacol scandalos!), cînd la gemeni (bieţii copilaşi!) care încetaseră să-şi mai caute unii altora şliţul şi priveau înmărmuriţi din capătul celălalt al încăperii, se uitau cu ochii măriţi, cu nările fremătînd la scena şocantă jucată în jurul patului cu numărul douăzeci. Infirmiera se întrebă în sinea ei : „Oare să-i vorbească? Să încerce să-1 readucă la puţină decenţă? Să-i amintească unde se află? Să-1 facă să fie conştient de răul fatal pe care-1 poate face acestor bieţi copilaşi nevinovaţi? Să distrugă el toată sănătoasa lor instrucţie şi condiţionare în privinţa morţii, prin această explozie dezgustătoare - ca şi cum moartea ar fi fost ceva îngrozitor, ca şi cum vreo persoană sau alta ar fi contat atît de mult ! Scena le putea aduce în minte copiilor cele mai dezastruoase idei în privinţa acestui subiect, i-ar putea tulbura atît de mult, încît să le producă o reacţie într-o direcţie complet greşită, total antisocială".

Făcu un pas înainte şi-1 atinse pe umăr pe Sălbatic.

— Nu vă puteţi purta civilizat? îl întrebă ea cu glas aspru, dar fără să ridice tonul.

Şi totuşi, întorcînd capul, văzu că vreo cinci-şase gemeni deja înaintau într-acolo. Copiii îşi abandonaseră joaca. O clipă doar şi... Nu, riscul era prea mare ; s-ar fi putut ca întreaga grupă să fie dată

înapoi cu şase sau poate chiar şapte luni în cadrul procesului de condiţionare. Se întoarse în grabă către bietele fiinţe pe care le avea în grijă şi pe care le vedea acum ameninţate.

— Ei, cine vrea un ecler cu ciocolată? întrebă ea cu glas tare, pe un ton vesel.

— Eu ! urlă în cor întregul grup Bokanovski. Patul cu numărul douăzeci fu dat cu totul uitării. „O, Doamne, Doamne, Doamne..." îşi tot repeta

în sinea lui Sălbaticul. In haosul acela de mîhnire şi remuşcări care-i umpleau mintea era singurul cuvînt articulat ce-i mai venea în minte.

— Doamne ! şopti el. Dumnezeule !

— *Ce* tot zice ăla ? răsună desluşit şi piţigăiat un glas din apropiere, printre zumzetele sintetizatorului.

Sălbaticul tresări puternic şi, luîndu-şi mîinile de pe faţă, se uită înjur. Cinci gemeni kaki, fiecare cu un rest de ecler în mîna dreaptă, toţi cu feţele identice, mînjite mai mult sau mai puţin identic cu ciocolată lipicioasă, stăteau înşiraţi cu mutrele lor de mops şi se holbau la el.

îl priviră în ochi şi rînjiră toţi deodată. Unul dintre ei arătă spre Linda cu bucata de ecler în mînă.

— E moartă?

Sălbaticul îi privi o vreme în tăcere. Apoi, tot în tăcere, se ridică în picioare şi, fără să scoată o vorbă, se îndreptă încet spre uşă.

— E moartă? repetă băieţelul curios, tropăind pe lîngă el.

Sălbaticul îşi coborî privirea asupra lui şi, tot fără o vorbă, îl împinse într-o parte. Băieţelul căzu şi începu imediat să urle. Sălbaticul nici măcar nu mai întoarse capul.

Capitolul XV

Personalul inferior de la Clinica Park Lane pentru Muribunzi era alcătuit dintr-o sută şaizeci şi doi de Delta, împărţiţi în două grupuri omogenizate de optzeci şi patru de gemene cu părul roşu şi, respectiv, şaptezeci şi opt de gemeni doli-cocefali bruneţi. La ora şase, cînd îşi încheiau ziua de lucru, cele două grupuri se adunau în vestibulul spitalui şi subadministratorul-adjunct le distribuia raţia de *soma.*

Coborînd din lift, Sălbaticul păşi drept în mijlocul lor. Dar gîndurile îi zburară în altă parte -la moartea mamei sale, la mîhnirea şi la remuşcă-rile lui ; automat, fără să-şi dea seama ce face, începu să-şi croiască drum prin mulţime, cu umărul înainte.

— Hei, ce te împingi aşa? Unde te trezeşti? Unde te bagi?

înalte sau joase, dintr-o mulţime de gîtlejuri diferite, doar două glasuri păreau să guiţe sau să grohăie. Repetate la infinit, ca de o suită de oglinzi, două chipuri - unul ca o lună plină pistruiată şi fără păr, cu halo portocaliu, celălalt subţire, ca o mască avînd înfăţişarea unei păsări cu ciocul mare, şi cu barba nerasă de două zile - se-ntoarseră furioase către el. Cuvintele lor şi coatele pe care i le traseră în coaste izbutiră să spargă zidul care-1 izola în inconştienţă. Se trezi din nou la realitatea exterioară, se uită în jur, înţelese ce vede, recunoscu - sau mai degrabă ştiu cu o senzaţie înjositoare de oroare şi dezgust - că e vorba de acel delir repetat al zilelor şi nopţilor lui,

coşmarul asemănării, ba chiar al identităţii unor roiuri imposibil de deosebit. Gemeni, gemeni... Ca nişte larve viermuiseră peste tot, întinînd taina morţii Lindei. Alte larve, dar mai mari, ajunse la maturitate, viermuiau acum peste mîhnirea şi căinţa lui. Se opri şi, cu ochii

tulburi şi înfiorători, se uită în jur la gloata aceea kaki în mijlocul căreia se afla, dominînd-o cu un cap. „O, ce minune ! Ce de făpturi alese !" Cuvintele melodioase parcă-şi băteau joc de el. „Ce frumoasă-i omenirea, minunată lume nouă..."[1]

— Se distribuie dozele de *soma* ! strigă un glas răsunător. Vă rog, păstraţi ordinea. Hai, ăia de colo, grăbiţi-vă!

Se deschisese o uşă şi în vestibul fusese aduse o masă şi un scaun. Glasul răsunător aparţinea unui tînăr Alfa zglobiu şi degajat, care intrase cu o casetă mare de metal negru. Din piepturile tuturor gemenilor ţinuţi în aşteptare se înălţă un murmur de satisfacţie. Il dădură uitării pe Sălbatic. Atenţia li se îndreptă acum spre cutia metalică, pe care tînărul o pusese pe masă şi tocmai o descuia. Capacul se ridică.

— Oooo ! strigară simultan cei o sută şaizeci şi doi de salariaţi, de parcă ar fi privit nişte jocuri de artificii.

Tînărul scoase o mînă de cutiuţe minuscule cu pilule.

— Ei, acum un pas înainte, vă rog, spuse el cu hotărîre. Pe rînd, cîte unul, fără să vă împingeţi.

Pe rînd, cîte unul, fără să se împingă, gemenii păşiră înainte. Mai întîi doi gemeni, apoi două gemene, iar doi gemeni, iar două gemene, iar...

Sălbaticul rămase să privească spectacolul. „O, minunată lume nouă, o, minunată lume nouă..." în mintea lui cuvintele melodioase parcă-şi schimbau intonaţia. îl luaseră în rîs cînd el era chinuit

1. *Furtuna,* V, 1, 183-185.

de mîhnire şi remuşcări, şi cu ce ton de hidoasă şi cinică batjocură! Rîzînd diabolic, vorbele dăduseră la iveală josnicia sordidă, urîţenia greţoasă a coşmarului. Acum însă, parcă trîmbi-ţau o chemare la arme. „O, minunată lume nouă !" Miranda proclama posibilitatea frumuseţii, posibilitatea prefacerii pînă şi a unui coşmar în ceva înălţător şi nobil. „O, minunată lume nouă!" Era o chemare la luptă, o comandă.

— Ia, ia, nu vă-mpingeţi ! strigă furios sub-administratorul-adjunct şi închise cu zgomot capacul cutiei metalice. Dacă nu vă purtaţi cum trebuie, opresc distribuirea *somei !*

Gemenii Delta începură să mormăie, se mai înghiontiră cu coatele, apoi se potoliră. Amenințarea îşi făcuse efectul. Auzi vorbă - să-i lipsească de *soma* ! Ce gînd înfiorător !

— Ei bravo, v-aţi cuminţit ! spuse tînărul şi redeschise cutia.

Linda trăise ca o roabă, Linda murise; alţii trebuiau să trăiască în libertate şi atunci lumea putea fi înfrumuseţată. Era un act de reparaţie, o datorie. Dintr-o dată, mintea Sălbaticului se lumină; acum ştia ce trebuie să facă. Parcă s-ar fi deschis un oblon şi s-ar fi tras la o parte o perdea.

— Şi! spuse subadministratorul-adjunct. încă o femeie kaki păşi înainte.

— Opriţi-vă ! strigă Sălbaticul cu glas răsunător. Opriţi-vă!

îşi croi drum pînă la masă ; gemenii Delta rămaseră uimiţi, zgîindu-se la el.

— Sfinte Ford ! spuse cu glas scăzut subadminis-tratorul. E Sălbaticul!

Şi i se făcu frică.

— Ascultaţi-mă, vă rog din suflet, strigă cu toată seriozitatea Sălbaticul. „Vă rog să m-ascultaţi i"[1]

1. *luliu Cezar,* III, 2,78, trad. Tudor Vianu, ed. cit., vol. 5, 1986, p. 52.

Pînă atunci nu mai vorbise nicicînd în public, aşa că i se păru foarte greu să exprime ceea ce ar fî vrut să spună.

— Nu mai luaţi pilulele alea îngrozitoare. Sînt otravă, otravă curată !

— Ascultaţi, domnule Sălbatic, îi spuse sub-administratorul-adjunct, cu un zîmbet mieros, dacă nu vă supăraţi, vă rog să mă lăsaţi...

— Otravă pentru suflet, ca şi pentru trup.

— Da, se poate, dar de ce nu mă lăsaţi să continuu distribuirea? Hai, vă rog frumos, fiţi băiat bun. Şi, cu blîndeţea prudentă cu care mîngîi un animal recunoscut ca fiind periculos, îl bătu pe braţ. Daţi-mi voie doar să...

— Niciodată ! strigă Sălbaticul.

— Dragă prietene, te rog frumos...

— Aruncaţi la gunoi otrava aceea groaznică. Cuvintele „Aruncaţi la gunoi" izbutiră să

pătrundă prin straturile succesive de neînţelegere pînă în străfundurile conştiinţei gemenilor Delta. Din mulţime se înălţă un murmur de nemulţumire.

— Am venit să vă aduc libertate, spuse Sălbaticul, întorcîndu-se din nou către gemeni. Am venit...

Funcţionarul nu-1 mai auzi ; se strecurase afară din vestibul şi căuta un număr în cartea de telefon.

— Nu e în apartamentul lui, rezumă Bernard situaţia, nu e la mine, nu e la tine. Nu e la Aphroditaeum ; nu e la Centru şi nici la Colegiu. Unde s-o fî dus?

Helmholtz dădu din umeri. Se întorseseră de la lucru, convinşi că-1 vor găsi pe Sălbatic aşteptîn-du-i la unul sau celălalt din locurile lor obişnuite de întîlnire, dar nici urmă de el. Faptul în sine era supărător, deoarece avuseseră de gînd să facă o scurtă călătorie pînă la Biarritz în sportcopterul cu patru locuri al lui Helmholtz. Dacă nu apărea în cel mai scurt timp, aveau să întîrzie la masă.

— îl mai aşteptăm cinci minute, zise Helmholtz. Dacă nu apare la timp, atunci o să...

îl întrerupse telefonul. Ridică receptorul :

— Alo!... Da, la telefon. Apoi, după ce ascultă mai multă vreme, trase o înjurătură: — Futu-i Fordul să-i fut! Vin imediat.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Bernard.

— Era o cunoştinţă de-a mea de la Spitalul Park Lane. Sălbaticul e acolo. S-ar părea că şi-a ieşit din minţi. Oricum, e o treabă urgentă. Vii cu mine?

Se repeziră pe coridor spre lifturi.

— Dar de ce vă place să fiţi robi? îl auziră ei pe Sălbatic cînd intrară în spital. Faţa îi era îmbujorată, ochii îi străluceau, arzînd de indignare. Vă place să fiţi ca nişte copii de ţîţă? Da, copii de ţîţă, care „scîncesc şi varsă în braţele dădacei"[1], adăugă el cînd stupiditatea lor animalică îl exaspera pînă acolo încît îl făcu să-i insulte pe cei pe care venise să-i mîntuiască.

Insultele ricoşau însă de pe carapacea groasă a prostiei lor ; se uitau ţintă la el cu ochi inexpresivi, plini de resentimente vagi şi încrîncenate.

— Da, da, „scîncind şi vărsînd" ! strigă el pur şi simplu.

Dăduse uitării şi mîhnirea şi remuşcările, şi compasiunea şi sentimentul datoriei, toate fiind parcă absorbite acum de o ură intensă, copleşitoare faţă de monştrii aceştia subumani.

— Nu vreţi să fiţi liberi, să fiţi oameni? Nici măcar nu înţelegeţi ce înseamnă umanitatea şi libertatea ?

Mînia îl ajuta să vorbească mai curgător; cuvintele îi veneau mai uşor.

— Nu vreţi? Nu înţelegeţi? repetă el, fără a primi răspuns. Ei bine, atunci am să vă învăţ eu,

1. *Cum vă place,* II, 7, 155 - celebrul monolog al lui Jacques „Cele şapte vîrste ale omului".

285

continuă el crîncen. Am să vă *fac* liberi chiar şi fără voia voastră.

Şi, deschizînd brusc o fereastră care dădea spre curtea interioară a spitalului, începu să arunce afară cîte un pumn de cutiuţe cu tablete de *soma.*

O clipă gloata kaki rămase tăcută, înmărmurită, asistînd la spectacolul acestui sacrilegiu inutil. privindu-1 cu uimire şi groază.

— E nebun, şopti Bernard, făcînd ochii mari. Au să-1 omoare. Au să-1... Deodată din mulţime se înălţă un strigăt puternic; un val de trupuri se apropie ameninţător de Sălbatic. Ford să-1 ajute! zise Bernard şi întoarse capul îngrozit.

— Ford îi ajută pe cei care se ajută singuri, zise Helmholtz Watson şi rîzînd - efectiv rîzînd entuziasmat - îşi croi drum prin mulţime.

— Liberi, slobozi ! strigă Sălbaticul şi, în timp ce cu o mînă continua să arunce pe fereastră cutiuţele cu *soma,* cu cealaltă lovea feţele uniforme ale celor ce se năpustiseră asupra lui. Liberi ! şi deodată se trezi cu Helmholtz lîngă el. Bunul meu prieten Helmholtz ! - exclamă el continuînd să dea cu pumnii. în sfîrşit, oameni adevăraţi ! mai strigă Sălbaticul aruncînd tot timpul cîte un pumn de otravă pe fereastră. Da, oameni ! Oameni ! Cînd nu mai rămăsese deloc otravă, înălţă cutia metalică şi le-o arătă golită de conţinut, neagră.

— Sînteţi liberi !

Urlînd, gemenii Delta îl atacară cu şi mai mare furie.

Şovăind, la marginea cîmpului de luptă, Bernard îşi zise : „S-a sfîrşit cu ei" şi, mînat de un impuls spontan, încercă să le vină în ajutor ; apoi se răz-gîndi şi se opri ; pe urmă, ruşinat, făcu iarăşi un pas înainte; pe urmă iar zăbovi în cumpănă şi rămase chinuit de umilitoarea incapacitate de decizie - gîndindu-se ba că *ei* ar putea fi ucişi dacă nu-i ajută, ba că ar putea fi ucis *el* dacă le vine lor în ajutor - şi tocmai atunci (Slavă lui Ford!)

286

dădură buzna înăuntru poliţiştii, cu vizorul bulbucat şi botul de purcel al măştilor de gaze.

Bernard se repezi în întîmpinarea lor. începu să-şi agite braţele : era şi asta o acţiune, făcea şi el ceva. Strigă de mai multe ori „Ajutor!", tot mai tare şi mai tare, ca să aibă iluzia că ajută şi el cu ceva :

— Ajutor, Ajutor! AJUTOR!

Poliţiştii îl împinseră la o parte şi se apucară de treabă. Trei dintre ei, cu sprayuri imense prinse pe umeri, pompară în aer nori groşi de vapori de *soma.* Alţi doi puseră în funcţiune sintetizatorul portabil de muzică pe care-1 aduseseră cu ei. Cu pistoale cu apă încărcate cu un anestezic puternic, alţi patru îşi croiau drum prin mulţime şi-i doborau la pămînt, cu fiecare nou jet de lichid, pe luptătorii cei mai înverşunaţi.

— Repede, repede! urlă Bernard. O să-i omoare dacă nu vă grăbiţi. O să-i... Oh!

Enervat de trăncăneala lui, unul dintre poliţişti îl stropi şi pe el cu pistolul cu apă. Bernard se clătină o secundă sau două pe picioarele care păreau să-şi fi pierdut oasele, tendoanele, muşchii, prefăcîndu-se în gelatină, şi pînă la urmă în ceva încă şi mai lichid - apă : căzu fleaşcă la pămînt.

Deodată, din sintetizator începu să vorbească un glas. Glasul Raţiunii, Glasul înţelepciunii, Glasul Bunăstării. Banda sonoră se derula transmiţînd cuvîntarea sintetică antidezordine numărul doi (de forţă medie). Din străfundurile unei inimi inexistente, Glasul strigă :

— Prieteni, prieteni scumpi, răsuna Glasul atît de patetic pe un ton de reproş atît de tandru încît dindărătul măştilor lor de gaze pînă şi ochii poliţiştilor se înceţoşară pentru o clipă înecaţi în lacrimi. Ce înseamnă toate acestea? De ce nu sînteţi fericiţi şi buni laolaltă? Fericiţi şi buni, repetă Glasul. Trăiţi în pace, în pace.

287

Tremurînd, preschimbîndu-se în şoaptă, amuţi pentru o clipă.

— Ah, ce tare aş vrea să fiţi fericiţi, reîncepu Glasul cu seriozitate şi blîndeţe infinită. Tare aş vrea să fiţi buni ! Vă rog, vă rog mult, fiţi buni şi...

In două minute glasul şi vaporii de *soma* îşi făcură deja efectul. Cu ochii în lacrimi, gemenii Delta se sărutau şi se strîngeau afectuos în braţe - cîte şase gemeni deodată cuprinşi într-o largă îmbrăţişare. Pînă şi Helmholtz şi Sălbaticul aproape că plîngeau. De la Administraţie se aduse o cotă nouă de cutiuţe cu pilule ; urmă o nouă distribuţie grăbită şi, în sunetul urărilor de rămas-bun rostite cu multă afecţiune de Glasul amplu, baritonal, gemenii se împrăştiară, vorbind printre suspine care ai fî zis că le frîngeau inimile:

— La revedere, dragii mei, scumpii mei prieteni ; şi Ford să vă aibă în pază ! La revedere, dragii mei, scumpii mei prieteni, şi Ford să vă aibă în pază ! Pe curînd, dragii mei, scumpii mei...

După plecarea ultimilor gemeni Delta, poliţistul întrerupse curentul. Glasul îngeresc tăcu.

— Veniţi de bună voie, fără să vă opuneţi, sau trebuie să vă facem anestezie? întrebă poliţistul fluturîndu-şi ameninţător pistolul cu apă.

— O, venim fără să ne opunem, răspunse Sălbaticul tamponîndu-şi cînd buza spartă, cînd zgîrie-tura de pe gît, cînd muşcătura de la mîna stînga.

Cu batista lipită de nasul care-i sîngera, Helmholtz dădu şi el din cap a încuviinţare.

De-acuma treaz şi în stare să se ţină iarăşi pe picioare, Bernard îşi alesese tocmai acest moment pentru a se furişa spre uşă cît mai discret cu putinţă.

— Hei, tu ăla de colo ! strigă plutonierul, şi un poliţist cu mască de porc se repezi şi-1 apucă pe Bernard de umăr.

Bernard se întoarse cu un aer de candoare jignită, indignată. Să fugă? Nici prin cap nu-i trecuse una ca asta.

288

— Deşi, zău dacă înţeleg ce aveţi cu *mine* ? îi spuse el plutonierului.

— Eşti prieten cu deţinuţii aceştia, nu?

— Mda... începu Bernard şi şovăi. De fapt, nu putea să nege: — Da, de ce n-aş fi?

— Atunci vino cu noi, zise poliţistul şi o luă înainte către ieşire şi către maşina de poliţie care aştepta jos.

Capitolul XVI

încăperea în care fură băgaţi cei trei era biroul Controlorului.

— Forditatea Sa va coborî într-o clipă, le spuse majordomul Gama şi-i lăsă singuri.

Helmholtz rîse zgomotos.

— Parcă ar fi o petrecere cu surogat de cofeina mai degrabă decît un proces, zise el şi se lăsă comod în cel mai luxos dintre fotoliile pneumatice. Hai, nu mai fă mutra asta tristă, Bernard ! adăugă el, observînd faţa palidă şi deznădăjduită a prietenului său.

Dar Bernard nu se lăsă înveselit; fără să răspundă, fără măcar să se uite la Helmholtz, se duse şi se aşeză pe cel mai incomod scaun din încăpere, ales anume cu speranţa vagă că ar putea într-un fel sau altul să domolească mînia puterilor superioare.

între timp, Sălbaticul umbla fără astîmpăr prin cameră, cercetînd cu o vagă curiozitate superficială cărţile de pe rafturi, rolele de bandă magnetică şi sulurile de hîrtie pentru maşina de citit, aflate în firide numerotate cu grijă. Pe masa de sub fereastră se afla un volum masiv legat în imitaţie de piele neagră şi purtînd mai multe T-uri de aur ambo-sate. Luă cartea şi o deschise. Era *Viaţa şi opera mea,* de Marele Nostru Ford. Cartea fusese publicată la Detroit de Societatea pentru Răspîndirea Cunoştinţelor Fordiene. întoarse alene paginile, citi cîte o propoziţie de ici, cîte un paragraf de colo

290

şi tocmai trăsese concluzia că nu-1 interesează cartea, cînd se deschise uşa şi intră cu pas degajat şi vioi Controlorul Rezident în Europa Occidentală.

Mustafa Mond dădu mîna cu fiecare, dar i se adresă doar Sălbaticului:

— Vasăzică nu-ţi prea place civilizaţia, domnule Sălbatic?

Sălbaticul se uită la el. Se pregătise să mintă, să spună vrute şi nevrute sau să tacă posac ; dar, încurajat de inteligenţa jovială pe care o răspîndea chipul Controlorului, se hotărî să spună sincer adevărul :

— Nu.

Şi clătină din cap.

Bernard tresări şi pe faţă i se întipări groaza. Ce avea să creadă Controlorul? A fi etichetat drept prieten al unui om care spunea că nu-i place civilizaţia - o spunea deschis, şi cui? Tocmai Controlorului - era teribil.

— Bine, John, dar... începu el, însă o privire a lui Mustafa Mond îl reduse la o tăcere smerită.

— Bineînţeles, recunoscu în continuare Sălbaticul, există cîteva lucruri foarte drăguţe. De exemplu, toată muzica aia care pluteşte în aer...

— „îmi zumzăie-n urechi cînd leneşe-alăute, mii, cînd glasuri care, dacă m-aş trezi din somn prelung, m-ar adormi din nou."[1]

Faţa Sălbaticului se lumină dintr-o dată de plăcere.

— Aţi citit-o şi dumneavoastră? Credeam că aici, în Anglia, nu cunoaşte nimeni cartea asta.

— Mai nimeni. Sînt unul dintre puţinii cititori ai ei. Ştii, e interzisă. Dar, întrucît aici eu fac legile, îmi pot îngădui să le mai şi încalc. Fără a fi pedepsit, domnule Marx, adăugă el, întorcîndu-se

1. Caliban în *Furtuna,* III, 2, 146-148, ed. cit., vol. 8, 1990, p. 388.

291

spre Bernard. Numai că dumneata *n-o poţi* face, mă tem.

Bernard se cufundă într-o deznădejde şi mai chinuitoare.

— Dar de ce e interzisă? întrebă Sălbaticul. Emoţia întîlnirii cu un om care-1 citise pe Shakespeare îl făcuse să uite într-o clipă de orice altceva.

Controlorul dădu din umeri.

— Pentru că e veche, ăsta e principalul motiv. Aici nu ne trebuie lucruri vechi.

— Chiar dacă sînt frumoase?

— Mai ales dacă sînt frumoase. Frumuseţea e atrăgătoare şi noi nu vrem ca oamenii să fie atraşi de lucruri vechi. Noi vrem să le placă cele noi.

— Bine, dar cele noi sînt atît de tîmpite şi de urîte. Filmele alea în care nu vezi decît elicoptere agitîndu-se de colo pînă colo şi-i *simţi* pe oameni sărutîndu-se - zise el strîmbîndu-se. „Ţapi şi maimuţoi !ul

Doar în vorbele lui Othello putea găsi un mijloc adecvat de a-şi transmite dispreţul şi ura.

— Oricum, nişte animale drăguţe şi blînde, murmură Controlorul într-o doară.

— De ce nu-i lăsaţi să vadă mai degrabă *Othello ?*

— Ţi-am mai spus, e o vechitură. Şi, pe urmă, nici nu l-ar putea înţelege.

Da, asta era adevărat. îşi aminti cum rîsese Helmholtz Watson de *Romeo şi Julieta.* După o pauză spuse :

— Atunci, măcar un lucru nou care să semene cu *Othello* şi pe care oamenii l-ar putea înţelege.

— Asta vrem cu toţii să scriem, de mult, zise Helmholtz, rupînd astfel tăcerea lui de pînă atunci.

— Dar nu-1 veţi scrie niciodată, zise Controlorul. Pentru că dacă ar semăna într-adevăr cu *Othello,*

1. *Othello,* III, 3, 403.

nimeni nu l-ar înţelege, oricît de nou ar fi. Iar dacă ar fi cu adevărat nou, n-ar putea în nici un caz semăna cu *Othello.*

— De ce nu?

— Chiar aşa, de ce nu? reluă ca un ecou Helmholtz, începînd şi el să uite de realităţile neplăcute ale situaţiei în care se aflau. (Palid de spaimă şi îngrijorare, numai Bernard şi le aducea aminte; dar ceilalţi nu le băgau în seamă.) De ce nu?

— Pentru că lumea noastră nu mai e aceeaşi ca a lui Othello. Nu poţi face automobile populare fără oţel - şi nu poţi face tragedii fără instabilitate socială. Dar acum lumea e stabilă. Oamenii sînt fericiţi ; capătă ceea ce vor şi nu cer niciodată ceea ce nu pot căpăta. Sînt înstăriţi; trăiesc în siguranţă ; nu se îmbolnăvesc niciodată ; nu se tem de moarte; voioşi, nu le pasă de patimi şi de bătrîneţe ; n-au mame şi taţi care să-i necăjească şi să-i sîcîie ; n-au soţii, ori copii, ori iubiţi şi iubite care să le stîrnească sentimente puternice; sînt condiţionaţi în aşa fel încît practic nu pot să se poarte decît aşa cum trebuie. Şi dacă ceva nu e în regulă, au la dispoziţie *soma. Soma,* pe care dumneata, domnule Sălbatic, te apuci s-o arunci pe fereastră în numele libertăţii. *Libertate* ! spuse rîzînd Controlorul. Ca şi cum te-ai putea aştepta de la aceşti Delta să ştie ce-i aia libertate! Iar acum ai vrea ca ei să înţeleagă şi tragedia lui Othello. Dragul meu băiat!

Sălbaticul tăcu o vreme.

— Şi totuşi, insistă el cu încăpăţînare, *Othello* e bună, e mai bună decît filmele alea senzoriale.

— Bineînţeles, conveni Controlorul. Dar acesta este preţul pe care trebuie să-1 plătim pentru stabilitate. Trebuie să alegi între fericire şi ceea ce pe vremuri oamenii numeau „artă superioară".

Pe aceasta noi am sacrificat-o. Am înlocuit-o cu filmele senzoriale şi cu orga de parfumuri.

— Bine, dar acestea nu spun nimic.

— Se spun doar pe sine ; semnifică o mulţime de senzaţii agreabile pentru public.

— Bine, dar sînt... sînt spuse de un nătîng[1]. Controlorul rîse :

— Nu eşti prea politicos cu prietenul dumitale, domnul Watson. Unul dintre cei mai distinşi ingineri ai emoţiilor pe care-i avem...

— Ba are dreptate, zise încruntat Helmholtz. Pentru că e, într-adevăr, o treabă nătîngă. Să scrii cînd n-ai nimic de spus...

— Tocmai. Asta cere o enormă ingeniozitate. Fabrici automobile populare dintr-o cantitate minimă de oţel - şi opere de artă din nimic altceva decît senzaţiile pure.

Sălbaticul clătină din cap :

— Mie toate astea mi se par oribile.

— Fireşte. Adevărata fericire pare întotdeauna destul de palidă şi sordidă în comparaţie cu supra-compensaţiile chinurilor şi mizeriei sufleteşti. Şi, bineînţeles, stabilitatea nu e nici pe departe atît de spectaculoasă ca instabilitatea. Iar mulţumirea nu are nimic din strălucirea şi splendoarea unei lupte eficace împotriva nenorocirii, n-are nimic din pitorescul unei înfruntări cu ispita sau al unei prăbuşiri fatale adusă de patimă şi îndoială. Fericirea nu e niciodată măreaţă.

— Presupun că aveţi dreptate, încuviinţă după o pauză Sălbaticul. Dar trebuie neapărat să îmbrace forma atît de îngrozitoare a acelor gemeni?

îşi trecu mîna peste ochi de parcă ar fi încercat să şteargă imaginea retrospectivă a acelor lungi şiruri de pitici identici de la mesele comune, turmele acelea de gemeni care stăteau la coadă la

1. „E o poveste spusă de un nătîng", citat din *Macbeth,* V, 5, 27, ed. cit., vol. 7, 1988, p. 323.

intrarea Gării Brentford a monoraiului, a acelor gîngănii umane care viermuiau în jurul patului de moarte al Lindei, faţa repetată la infinit a atacatorilor lui. îşi privi mîna stîngă bandajată şi fu scuturat de un fior !

— Oribil ! exclamă el.

— Da, dar cît de util ! Văd că nu-ţi plac grupurile noastre bokanovskificate ; dar te asigur că ele constituie temelia pe care se construieşte tot restul. Ei sînt giroscopul care stabilizează racheta statului nostru în zborul ei neabătut.

Glasul profund al Controlorului vibra palpitant ; gesturile lui cuprindeau întregul spaţiu interstelar şi impulsul irezistibil al maşinii. Retorica lui Mustafa Mond se ridica aproape la nivelul Glasului Sintetic.

— Mă întrebam, spuse Sălbaticul, de ce i-aţi mai făcut - din moment ce din eprubetele alea puteţi scoate tot ce vreţi? Dacă tot munciţi la ele, de ce nu-i scoateţi pe toţi numai Alfa-Dublu-Plus ?

Mustafa Mond rîse:

— Pentru că nu dorim cîtuşi de puţin să ni se taie beregata. Noi credem în fericire şi stabilitate. O societate de Alfa n-ar putea fi decît instabilă şi nefericită. închipuieşte-ţi o fabrică în care să lucreze numai Alfa - adică indivizi separaţi şi neînrudiţi, cu ereditate bună şi condiţionaţi pentru a fi capabili (în anumite limite) să aibă o alegere liberă şi să-şi asume răspunderi. Ia închipuieşte-ţi cum ar arăta, repetă el.

Sălbaticul încercă să şi-o închipuie, dar nu reuşi.

— E o absurditate. Un om Alfa-Decantat, Alfa-Condiţionat ar înnebuni dacă ar trebui să facă munca unor semicretini Epsilon - ar înnebuni sau ar începe să spargă totul înjur. Nişte Alfa pot fi socializaţi total, dar cu condiţia să-i pui să facă o treabă demnă de un Alfa. Numai de la un Epsilon te poţi aştepta să facă nişte sacrificii de Epsilon,

pentru simplul motiv că lui nu i se par a fi jertfe ; ele constituie doar linia de minimă rezistenţă. Condiţionarea unui Epsilon i-a trasat nişte şine pe care trebuie să se deplaseze. Nu se poate opri; e predestinat. Chiar şi după decantare, el se află tot într-o eprubetă - o

eprubetă invizibilă de fixaţii infantile şi embrionice. Bineînţeles că fiecare dintre noi (continuă dus pe gînduri Controlorul) trece prin viaţă într-o eprubetă sau un flacon. Dacă se întîmplă să fim Alfa, aceste recipiente în care ne aflăm sînt relativ enorme. Am suferi cumplit dacă am fî închişi într-un spaţiu restrîns. Nu poţi turna surogat de şampanie pentru casta superioară în flacoane pentru castele inferioare. E un lucru evident din punct de vedere teoretic şi a fost dovedit şi în practică. Rezultatul experimentului din Cipru a fost întru totul convingător.

— Ce experiment? întrebă Sălbaticul. Mustafa Mond zîmbi:

— Mă rog, i-am putea spune o experienţă în domeniul reîmbutelierii, dacă vrei. A început în anul 473 după Ford. Controlorii au curăţat insula Cipru de toţi locuitorii ei şi au recolonizat-o cu un grup special preparat de douăzeci şi două de mii de Alfa. Li s-a frunizat întregul utilaj agricol şi industrial de care aveau nevoie şi au fost lăsaţi să se administreze singuri. Rezultatul a confirmat toate previziunile teoretice : pămîntul n-a fost lucrat cum trebuia ; în toate fabricile izbucneau greve ; legile erau călcate în picioare, ordinele erau nesocotite ; toţi oamenii repartizaţi temporar la o muncă inferioară se ţineau numai de intrigi pentru a obţine posturile înalte, iar cei care deţineau aceste posturi unelteau, la rîndul lor, pentru a şi le păstra cu orice preţ. In mai puţin de şase ani a izbucnit un război civil a-ntîia. După ce au fost ucişi nouăsprezece mii din cei douăzeci şi două de mii de Alfa, supravieţuitorii au semnat în unanimitate o

296

petiţie către Controlorii Mondiali, rugîndu-i să ia guvernarea insulei. Ceea ce s-a şi întîmplat. Şi uite aşa a sfîrşit singura societate de Alfa pe care a cunoscut-o vreodată omenirea. Sălbaticul oftă din rărunchi.

— Populaţia optimă, reluă Mustafa Mond, are ca model aisbergul: opt părţi din nouă sînt sub apă, numai a noua parte e la suprafaţă.

— Şi sînt fericiţi acolo sub apă?

— Mai fericiţi decît deasupra ei. Mai fericiţi decît, de exemplu, prietenii dumitale de aici, adăugă el arătîndu-i cu degetul pe Helmholtz şi Bernard.

— în pofida muncii aceleia îngrozitoare ?

— îngrozitoare? *Lor* nu li se pare aşa. Dimpotrivă, le place. E uşoară, e simplă ca o joacă de copii. Nici un fel de încordare pentru mintea sau muşchii lor. Şapte ore şi jumătate de muncă neistovitoare şi apoi raţia de *soma,* şi jocurile, şi copulaţia fără restricţii, şi filmele senzoriale, ce altceva şi-ar mai putea dori ? E adevărat, ar putea cere reducerea orelor de lucru. Şi, bineînţeles, le-am putea oferi un program redus. Din punct de vedere tehnic, ar fi cum nu se poate mai simplu să reducem orarul de lucru al tuturor castelor inferioare la trei sau patru ceasuri pe zi. Dar asta i-ar face oare mai fericiţi? Aş, de unde! S-a experimentat şi acest lucru, acum mai bine de un secol şi jumătate, în întreaga Irlandă s-a instaurat ziua de lucru de patru ore. Şi care au fost rezultatele ei? Nelinişte socială şi un spor considerabil al consumului de *soma* ; asta a fost tot. Cele trei ore şi jumătate de *loisir* - timp liber - în plus erau departe de a constitui un izvor de fericire - pînă într-atît încît oamenii se simţeau constrînşi să-şi ia vacanţă de la ele. Biroul nostru de invenţii geme de planuri pentru economisirea eforturilor. Sînt mii de proiecte, adăugă Mustafa Mond cu un gest generos. Şi de ce nu le punem în aplicare?

297

Tocmai de dragul muncitorilor. Ar fî de-a dreptul o cruzime să-i lovim cu un *loisir* excesiv. La fel şi cu agricultura. Dacă am vrea, am putea fabrica sintetic toate alimentele, pînă la ultima bucăţică. Dar n-o facem. Preferăm să păstrăm pe ogoare o treime din

populaţie. Şi asta pentru binele ei -căci ia mai mult timp producerea hranei din pămînt decît din fabrică. Şi, pe urmă, trebuie să ne gîndim şi la stabilitatea noastră. Noi nu vrem să ne schimbăm. Fiecare schimbare reprezintă o ameninţare la adresa stabilităţii. Iată un motiv în plus pentru care aplicăm cu atîta zgîrcenie noile invenţii. Orice descoperire în domeniul ştiinţei pure este potenţial subversivă ; pînă şi ştiinţa trebuie uneori să fie tratată ca un posibil inamic. Da, da, chiar şi ştiinţa.

Ştiinţa? Sălbaticul se încruntă. Cunoştea cuvîntul, dar n-ar fi putut spune exact ce înseamnă. Shakespeare şi bătrînii din *pueblo* nu pomeniseră niciodată de ştiinţă, iar de la Linda nu primise decît nişte vagi aluzii : ştiinţa era o chestie cu care făceai elicoptere, ceva care te făcea să rîzi la Sărbătoarea Recoltei, ceva care te împiedica să te zbîrceşti şi să-ţi pierzi dinţii. Sălbaticul făcu un efort disperat de a prinde înţelesul vorbelor Controlorului.

— Da, da, continuă Mustafa Mond, iată încă un element al rubricii „Costul stabilităţii". Nu numai arta este incompatibilă cu fericirea, ci şi ştiinţa. Ştiinţa e periculoasă; trebuie să avem multă grijă, s-o ţinem în lanţ şi cu botniţă.

— Cum aşa? se minună Helmholtz. Bine, dar noi mereu spunem că ştiinţa e totul. E una dintre platitudinile repetate în cadrul hipnopedagogiei.

— De trei ori pe săptămîna între orele treisprezece şi şaptesprezece, se amestecă Bernard.

— Şi toată propaganda pe care o facem ştiinţei la Colegiu...

— Da ; dar cărei ştiinţe ? întrebă sarcastic Mustafa Mond. Voi n-aveţi nici un fel de pregătire ştiinţifică, aşa că nu puteţi judeca problema. Eu,

în schimb, am fost la vremea mea un fizician destul de bun. Chiar prea bun - în orice caz, destul de bun ca să-mi dau seama că toată ştiinţa noastră e doar o carte de bucate, cu o teorie gastronomică ortodoxă, pe care nimeni n-are voie s-o pună la îndoială, şi o listă de reţete la care nu se poate adăuga nimic decît cu permisiunea specială a bucătarului-şef. Dar pe vremuri am fost un tînăr ajutor de bucătar ros de curiozitate. Am început să gătesc puţin pe cont propriu. Am gătit pe o linie neortodoxă, în taină. De fapt, am făcut un pic de ştiinţă adevărată, adăugă el şi apoi tăcu.

— Şi ce s-a întîmplat? îl întrebă Helmholtz Watson.

Controlorul oftă:

— Cam ceea ce o să vi se întîmple şi vouă, tinerilor. Era cît pe-aci să fiu trimis pe o insulă.

Cuvintele acestea avură un efect galvanic asupra lui Bernard, stîrnindu-i o ieşire violentă şi lipsită de decenţă :

— Să mă trimiteţi pe o insulă? Tocmai pe *mine ?* Sări în sus, străbătu încăperea şi începu să

gesticuleze în faţa Controlorului.

— Pe *mine* nu mă puteţi trimite. N-am făcut nimic. Ceilalţi au fost de vină. Jur că ceilalţi au fost.

Şi întinse un deget acuzator către Helmholtz şi către Sălbatic.

— Vai, vă rog, nu mă trimiteţi în Islanda, promit solemn să fac tot ce trebuie. Vă rog mult să-mi acordaţi o şansă. Vă rog, acordaţi-mi o şansă.

Şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

— Vă rog să mă credeţi că e vina lor, suspină el. Şi nu în Islanda. Ah, o rog pe Forditatea Voastră, o rog mult...

Şi, într-un paroxism de umilinţă abjectă, se aruncă în genunchi la picioarele Controlorului. Mustafa încercă să-1 ridice ; dar Bernard se încă-păţînă să se gudure ca un cîine bătut; vorbele îi ieşeau din gură şuvoi, fără încetare. Pînă la urmă

299

Controlorul se văzu silit să sune după al patrulea secretar, căruia îi porunci :

— Adu trei oameni şi du-1 pe domnul Marx într-un dormitor. Fă-i o vaporizare bună cu *soma,* pe urmă pune-1 în pat şi lasă-1 să se liniştească.

Al patrulea secretar ieşi şi se întoarse cu nişte valeţi gemeni, în uniforme verzi. Bernard fu scos din încăpere, în pofida ţipetelor şi suspinelor lui jalnice.

— Parcă ar fî vrut cineva să-i taie capul, aşa de tare se văicăreşte, zise Controlorul cînd se închise uşa. Pe cînd, de fapt, dacă ar avea măcar un pic de minte în cap, ar înţelege că pedeapsa aceasta e în realitate o răsplată pentru el. E trimis pe o insulă, adică într-un loc unde va întîlni grupurile cele mai interesante de bărbaţi şi femei care pot fi găsiţi undeva pe lume. Toţi oamenii care, dintr-un motiv sau altul, au devenit prea individualişti, prea plini de sine pentru a se mai încadra în viaţa unei comunităţi. Toţi oamenii care nu sînt mulţumiţi de ortodoxie, care au idei proprii, independente. Cu alte cuvinte, toţi cei care sînt cineva. Aproape că te invidiez, domnule Watson.

Helmholtz pufni în rîs :

— Atunci, de ce nu sînteţi şi dumneavoastră pe o insulă?

— Pentru că, în cele din urmă, am preferat locul ăsta. Mi s-a dat să aleg: ori să fîu trimis pe o insulă unde aş putea să-mi continuu cercetările în domeniul meu, al ştiinţei pure, ori să fîu angajat al Consiliului Controlorilor, cu perspectiva de a urca treptat pînă la un post de Controlor. Am ales această variantă şi am lăsat baltă ştiinţa.

După o scurtă pauză adăugă :

— Uneori tînjesc după ştiinţă. Fericirea e un stăpîn aspru - mai ales fericirea altora. Un stăpîn mult mai aspru - dacă nu eşti condiţionat în aşa fel încît s-o accepţi fără să pui nici un fel de întrebări - decît e adevărul.

300

Oftă, tăcu din nou, apoi reluă pe un ton mai vioi :

— Mă rog, datoria e datorie. Nu poţi să ţii seama numai de preferinţe. Mă interesează adevărul, îmi place ştiinţa. Dar adevărul e o ameninţare, iar ştiinţa e un pericol public. E la fel de periculoasă pe cît a fost de benefică înainte. Ne-a oferit echilibrul cel mai stabil din întreaga istorie a omenirii. Prin comparaţie, chiar şi cel al Chinei părea îngrozitor de nesigur; nici măcar matriarhatul primitiv n-a fost mai stabil decît epoca noastră. Şi toate astea, repet, mulţumită ştiinţei. Dar nu-i putem îngădui ştiinţei să ducă de rîpă toată treaba bună pe care am făcut-o. Tocmai de aceea îi limităm cu atîta grijă aria cercetărilor - şi de aceea era cît pe-aci să fiu trimis pe o insulă. Noi nu-i putem permite ştiinţei să se ocupe de altceva decît de problemele cele mai imediate ale momentului. Toate celelalte studii ştiinţifice sînt descurajate cu multă grijă şi sîrguinţă. E foarte curios - continuă el după o scurtă pauză - să citeşti ce scriau oamenii din vremea Marelui Ford despre progresul ştiinţei. După cît se pare, ei îşi închipuiau că aceasta ar putea fi lăsată să meargă înainte la nesfîrşit, indiferent de toate celelalte lucruri. *Cunoaşterea* era binele cel mai înalt, *adevărul* constituia valoarea supremă; tot restul era secundar şi subordonat lor. Dar, într-adevăr, încă de pe atunci ideile începeau să se schimbe. însuşi Marele Ford a făcut foarte mult pentru a deplasa accentul de la adevăr şi frumuseţe către confort şi fericire. Schimbarea era cerută de producţia de masă. Fericirea universală face să se învîrtească mereu roţile; adevărul şi frumuseţea n-o pot face.

Şi, bineînţeles, ori de cîte ori masele puneau mîna pe puterea politică, ceea ce conta era fericirea, mai degrabă decît adevărul şi frumuseţea. Şi totuşi,

301

în pofida tuturor lucrurilor, se permiteau încă fără nici o restricţie cercetările ştiinţifice. Oamenii mai vorbeau de adevăr şi frumuseţe, ca şi cum ar fi fost bunurile cele mai de preţ. Asta pînă la Războiul de nouă ani. *Acest* război i-a făcut însă cu adevărat să-şi schimbe mentalitatea. Ce rost mai are adevărul, sau frumuseţea, sau cunoaşterea, cînd de jur-împrejurul tău explodează bombe bacteriologice ? Atunci a început să fie întîia oară controlată ştiinţa - după Războiul de nouă ani. Atunci s-au arătat oamenii dispuşi 4să li se controleze pînă şi poftele. Totul pentru o viaţă liniştită. Şi de atunci încoace nu facem decît să controlăm. Bineînţeles că adevărul a avut de suferit. Dar fericirea a avut numai de cîştigat. Nu poţi căpăta totul pe gratis. Fericirea are şi ea un preţ, care trebuie plătit. Dumneata, domnule Watson, plăteşti pentru ea - plăteşti pentru că întîmplător te interesează prea mult frumuseţea. Pe mine m-a interesat prea mult adevărul; şi am plătit şi eu.

— Dar *dumneavoastră* n-aţi fost trimis pe o insulă, spuse Sălbaticul, care nu mai vorbise de mult.

Controlorul zîmbi :

— Tocmai aşa am plătit. Alegîndu-mi să slujesc fericirea. Altora - nu a mea. După o pauză adăugă: norocul face să fie foarte multe insule pe lume. Nu ştiu ce ne-am face fără ele. Probabil v-am băga pe toţi în camera de exterminare. Apropo, domnule Watson, ai prefera clima tropicală? De exemplu, insulele Marchize? Ori arhipelagul Samoa? Sau. dimpotrivă, o climă mai înviorătoare?

Helmholtz se ridică de pe scaunul pneumatic:

— Aş prefera o climă foarte rea. Cred că într-o asemenea climă omul ar putea scrie mai bine. De exemplu, dacă ar bate vînturi puternice şi uragane...

Controlorul încuviinţă din cap :

— îmi place dîrzenia dumitale, domnule Watson. O apreciez chiar foarte mult. Tot atît de

302

mult pe cît o dezaprob în calitatea mea oficială. Zîmbi: — Ce-ai zice de insulele Falkland?

— Da, cred că mi-ar conveni, spuse Helmholtz. Dar acum, dacă nu vă supăraţi, m-aş duce să văd ce face bietul Bernard.

Capitolul XVII

— Arta, ştiinţa - s-ar părea că aţi plătit cu un preţ foarte mare fericirea dumneavoastră, spuse Sălbaticul cînd rămase singur cu Controlorul. Mai există şi altceva?

— Mă rog, religia, firește, răspunse Mustafa Mond. A existat pe vremuri ceva care se numea Dumnezeu - înainte de Războiul de nouă ani. A. dar era să uit; presupun că dumneata ştii totul despre Dumnezeu.

— Păi...

Sălbaticul şovăi. Ar fi vrut să spună ceva despre singurătate, despre noapte, despre *mesa* întinzîn-du-se palidă în lumina lunii, despre prăpastie, despre prăbuşirea în umbră şi întuneric, despre moarte. Ar fi vrut să vorbească; dar nu găsea cuvinte potrivite. Nici măcar din Shakespeare.

între timp, Controlorul trecuse în partea cealaltă a încăperii, iar acum deschidea un seif mare plasat în perete între două biblioteci. Uşa grea de metal se deschise de tot. Scotocind prin întunericul dinăuntru, Mustafa Mond spuse :

— E un subiect care m-a interesat întotdeauna. Scoase afară un volum mare, cu coperte negre : — De exemplu, n-ai citit niciodată asta.

Sălbaticul luă cartea şi citi cu glas tare pe pagina de titlu:

— Sfînta Scriptură, cuprinzînd Vechiul şi Noul Testament.

— Şi nici asta.

Era o cărticică micuţă, rămasă fără coperţi.

304

— De Imitatione Christi.[1]

— Şi nici asta.

Ii mai dădu un volum.

— Variaţiile experienţei religioase de William James[2], citi Sălbaticul.

— Şi mai am şi altele din astea, continuă Mustafa Mond, aşezîndu-se la loc pe scaun. O întreagă colecţie de cărţi pornografice de pe vremuri. Dumnezeu în seif şi Ford pe raft - comentă el rîzînd şi arătînd către biblioteca lui aflată la vedere - rafturile cu cărţi, rastelele de bobine pentru maşini de citit şi role de magnetofon.

— Dar dacă ştiţi despre Dumnezeu, de ce nu le spuneţi şi lor? întrebă indignat Sălbaticul. De ce nu le daţi cărţile acestea despre Dumnezeu?

— Din acelaşi motiv pentru care nu le dăm nici *Othello :* sînt vechi ; sînt despre Dumnezeul de acum nu ştiu cîte veacuri. Nu despre Dumnezeul de acum.

— Dar Dumnezeu nu se schimbă.

— Oamenii, însă, da.

— Şi ce contează?

— Contează enorm, spuse Mustafa Mond. Se ridică din nou şi se îndreptă spre seif. A existat un individ numit Cardinalul Newman[3], exclamă el în treacăt, un fel de Cantor-Şef al unui Cor Comunitar.

— „Eu, Pandolfo, Cardinalul frumosului Milano."[4] Am citit despre ei în Shakespeare.

1. *Despre imitarea lui Hristos* sau *Drumul sufletului către desăvîrşire,* operă mistică vestită, scrisă în latină de călugărul german Thomas à Kempis (1380-1471).

2. Filosof american (1842-1910), fratele romancierului Henry James.

3. John Henry Newman (1801-1890), prelat, filosof şi scriitor britanic, reformator al Evanghelismului, ca promotor al „mişcării oxfordiene".

4. Pandulph (Pandolfo), emisarul Papei care-1 excomunică pe Regele Ioan (Fără de Ţară) în piesa omonimă a lui Shakespeare.

305

— Bineînţeles. Ei, după cum spuneam, a exista: un individ numit cardinalul Newman. A, uite-: cartea. Şi o scoase afară. Acum, dacă tot am umblat, am s-o scot şi pe asta. E scrisă de un oarecare Maine de Biran[1]. A fost filosof, dacă ştii ce înseamnă asta.

— „Un om care visează mai puţine lucruri decît se află în cer şi pe pămînt"[2], răspunse prompt Sălbaticul.

— Chiar aşa. Uite, am să-ţi citesc unul dintre lucrurile la care chiar „visa" la un moment dat. Intre timp, ascultă ce spunea acest vechi Cantor-Şef... Deschise cartea într-un loc unde pusese un semn şi începu să citească : „Noi nu ne aparţinem nouă înşine, după cum nici ceea ce avem nu este al nostru. Noi nu ne-am creat pe noi înşine, nu putem avea putere supremă asupra noastră. Nu sîntem propriii noştri stăpîni. Sîntem proprietatea lui Dumnezeu.

Nu e oare o fericire pentru noi să vedem lucrurile astfel? E oare vreo fericire sau vreo mîngîiere să socotim că noi «sîntem ai noştri»? Se prea poate să gîndească astfel cei tineri şi prosperi. Acestora s-ar zice că li se pare mare lucru să aibă totul, după cum gîndesc ei, şi toate să meargă după capul lor - să nu depindă de nimeni - să nu trebuiască să se gîndească la nimic din ceea ce nu văd cu ochii, să scape de bătaia de cap plictisitoare a permanentei recunoaşteri, a permanentei rugăciuni, a permanentei raportări a ceea ce fac din vrerea altcuiva. Dar, pe măsura ce timpul trece, şi ei, la fel ca toţi oamenii, vor constata că independenţa nu e făcută pentru om -că este o stare nefirească - care merge o vreme, dar nu ne poate duce în siguranţă pînă la capăt..."

1. Maine de Biran (1766-1824), filosof şi politician francez.

2. Interpretare a cuvintelor spuse de Hamlet lui Horatio : „Mai multe-s pe pămînt şi-n cer, Horaţio, decît închipuie filosofia ta" *{Hamlet,* I, 1, 167).'

306

Mustafa Mond făcu o pauză, lăsă jos prima carte şi, ridicînd-o pe cealaltă, o răsfoi:

— Ia să luăm pasajul ăsta, de exemplu, zise el, şi începu lectura cu glasul lui profund: „Omul îmbătrîneşte ; simte în el acea senzaţie fundamentală de slăbiciune, de apatie, de neplăcere care însoţeşte îmbătrînirea ; şi, simţindu-se astfel, îşi închipuie că e pur şi simplu bolnav, şi-şi alină temerile cu gîndul că această situaţie tulburătoare se datorează unei cauze anume, de care speră să scape, ca de o boală. închipuiri deşarte ! Boala aceasta este bătrîneţea; şi e o boală cumplită. Se zice că tocmai teama de moarte şi de ceea ce vine după moarte îi face pe oameni să se întoarcă spre credinţa religioasă pe măsură ce înaintează în vîrstă. Dar propria mea experienţă mi-a adus convingerea că, pe lîngă asemenea spaime ori închipuiri, sentimentul religios tinde să se dezvolte pe măsură ce înaintăm în vîrstă; să se dezvolte pentru că, pe măsură ce patimile se potolesc, pe măsură ce fantezia şi sensibilităţile sînt mai puţin stîrnite şi mai greu de stîrnit, raţiunea noastră e tot mai puţin tulburată în funcţionarea ei, mai puţin întunecată de imaginile, dorinţele şi abaterile care o absorbeau pe vremuri ; drept care, Dumnezeu apare ca dindărătul unui nor ; sufletul nostru simte, vede izvorul tuturor luminilor şi se întoarce către el, în mod firesc şi inevitabil ; căci acum, cînd tot ceea ce i-a dat lumii senzoriale viaţă şi farmec a început să se scurgă tot mai departe de noi, acum, cînd existenţa fenomenală nu mai este susţinută de impresii din interior sau din exterior, simţim nevoia să ne sprijinim pe ceva care dăinuie, ceva care n-o să ne trădeze niciodată - o realitate, un adevăr absolut şi etern. Da, în mod inevitabil ne întoarcem către Dumnezeu ; căci acest sentiment religios este prin însăşi natura lui atît de pur, atît de încîntător pentru sufletul

307

care îl cunoaşte, încît ne despăgubeşte pentru toate celelalte pierderi suferite".

Mustafa Mond închise cartea şi se lăsă pe spateaza scaunului.

— Unul dintre numeroasele lucruri din cer şi de pe pămînt la care aceşti filosofi n-au visat este acesta (şi făcu un gest larg cu mîna), adică noi, lumea modernă. Citi iar : „Nu poţi fi independent de Dumnezeu decît atîta vreme cît te bucuri de tinereţe şi prosperitate; independenţa nu e suficientă pentru a te duce fără primejdii pînă la capăt". Ei bine, acum noi ne bucurăm de tinereţe şi prosperitate pînă la capăt. Ce urmează? Fără doar şi poate, faptul că ne putem permite să fim independenţi de Dumnezeu. „Sentimentul religios ne va despăgubi pentru toate pierderile suferite." Dar, de fapt, noi nu suferim nici un fel de pierderi care să trebuiască să ne fie compensate; sentimentul religios este de prisos. Şi de ce ar trebui să mai alergăm în căutarea unui înlocuitor al dorinţelor tinereşti, cînd acestea nu ne lipsesc niciodată? De ce să căutăm un surogat pentru distracţii, cînd continuăm să ne

bucurăm pînă în ultima clipă de toate prostioarele şi năzbîtiile de altădată? Ce nevoie mai avem de repaus, cînd minţile şi trupurile noastre continuă să savureze din plin activitatea? Ce nevoie mai avem de consolări, cînd avem *soma?* De ce ne mai trebuie ceva constant şi neschimbător, cînd există ordinea socială?

— Deci dumneavoastră credeţi că nu există Dumnezeu?

— Ba nu, eu cred că probabil există un Dumnezeu.

— Atunci de ce... ?

Mustafa Mond îl opri cu un gest şi continuă:

— Dar el se manifestă în moduri diferite pentru oameni diferiţi. In vremurile premoderne s-a

manifestat sub forma fiinţei descrise în aceste cărţi. Acum însă...

— Cum se manifestă acum?

— Păi se manifestă ca o absenţă ; ca şi cum nici nu ar exista.

— Asta e din vina voastră.

— Hai să zicem din vina civilizaţiei. Dumnezeu nu e compatibil cu maşinile, cu medicina ştiinţifică şi cu fericirea universală. Trebuie să faci o opţiune. Civilizaţia noastră a ales maşinile, şi medicina, şi fericirea. Tocmai de aceea trebuie să ţin încuiate în seif cărţile astea. Sînt obscene. Oamenii ar fi şocaţi dacă...

Sălbaticul îl întrerupse :

— Bine, dar nu este *firesc* să simţi că există un Dumnezeu?

— Ai putea la fel de bine să te întrebi dacă e firesc să te închei la pantaloni cu fermoare, zise sarcastic Controlorul. Dumneata îmi aminteşti de un alt individ din ăia de demult, numit Bradley[1]. El definea filosofia drept descoperirea unei raţiuni greşite pentru ceea ce omul crede în mod instinctiv. De parcă omul ar crede în ceva în mod instinctiv ! Omul crede anumite lucruri pentru că a fost condiţionat să le creadă. Descoperirea unor raţiuni greşite ale lucrurilor pe care le crezi, din alte raţiuni, greşite - asta înseamnă filosofia. Oamenii cred în Dumnezeu pentru că au fost condiţionaţi să creadă în el.

— Şi totuşi, insistă Sălbaticul, e firesc să crezi în Dumnezeu cînd eşti singur - singur de tot în toiul nopţii, gîndindu-te la moarte...

— Dar acum oamenii nu sînt niciodată singuri ! zise Mustafa Mond. Noi îi facem să urască singurătatea ; şi le aranjăm vieţile astfel încît le e aproape imposibil să mai fie vreodată singuri.

1. Francis Herbert Bradley (1846-1924), filosof irlandez.

Sălbaticul clătină posomorit din cap. La Malpais suferise pentru că fusese ostracizat de la activităţile obşteşti din *pueblo,* în Londra civilizată suferea pentru că nu mai putea scăpa de activităţile acestea comunitare, nu putea să se bucure niciodată de tihna singurătăţii.

— Vă amintiţi fragmentul acela din *Regele Lear ?* întrebă într-un tîrziu Sălbaticul : „Ciudat de drepţi sînt zeii, cînd păcatul ce ne-a plăcut să-1 facem ni-i pedeapsa : cu ochii lui plăti şi tata noaptea păcatului din care te-ai născut"[1], iar Edmund răspunde - nu uitaţi că e rănit, pe moarte : „E prea adevărat ce spui, şi roata norocului oprită-i pentru mine"[2]. Ei, de asta ce spuneţi? Nu s-ar părea că există un Dumnezeu care chiverniseşte lucrurile, împărţind pedepse şi răsplăţi?

— Da, chiar asa ţi se pare? îl întrebă la rîndul său Controlorul. Iţi poţi îngădui tot soiul de vicii plăcute cu o femeie stearpă, fără să rişti să-ţi scoată ochii amanta fiului tău : „Roata norocului oprită-i pentru mine". Dar unde ar fî astăzi Edmund? S-ar lăfăi pe un fotoliu

pneumatic, cu mîna pe după talia unei fete, sugîndu-şi guma de mestecat cu hormoni sexuali şi privind un film senzorial. Zeii sînt drepţi, nu încape nici o îndoială, dar codul legilor lor este dictat, în ultimă instanţă, de oamenii care organizează societatea, Providenţa ia exemplu de la oameni.

— Sînteţi sigur? întrebă Sălbaticul. Sînteţi chiar atît de sigur că Edmund cel din fotoliul pneumatic n-a fost pedepsit tot atît de aspru ca şi Edmund care e rănit şi căruia o dată cu sîngele i se scurge din trup şi viaţa? Zeii sînt drepţi. N-au folosit ei viciile plăcute lui ca un mijloc de a-1 degrada şi înjosi?

1. *Regele Lear,* V, 3, 170-174, trad. Mihnea Gheorghiu, ed. cit., vol. 7, 1988, p. 206.

2. *Ibid.,* V, 3, 175-176.

— De a-1 degrada? Din ce situaţie? De pe ce treaptă? Ca cetăţean fericit, muncitor şi, totodată, ca bun consumator, este perfect. Bineînţeles, dacă alegi vreun alt etalon decît al nostru, atunci ai putea eventual să spui că a fost înjosit. Dar trebuie să te menţii în limitele aceluiaşi cod de postulate. Nu poţi să joci golf electromagnetic după regulile Popicelor centrifuge.

— „Fiindcă vitejia şi onoarea au inimi iepureşti cînd raţiunea le-ndoapă gîndul; multa judecată înfricoşează inima bărbată."[1]

— Ei haide, haide, ripostă Mustafa Mond, împingi lucrurile cam prea departe, nu crezi?

— Dacă v-aţi îngădui să vă gîndiţi la Dumnezeu, nu v-aţi lăsa degradaţi de viciile plăcute. Aţi avea un motiv să îduraţi răbdători lucrurile, să le faceţi cu multă bărbăţie. Am văzut asta la indieni.

— Nu mă-ndoiesc, îi replică Mustafa Mond. Numai că noi nu sîntem indieni. Nu e cîtuşi de puţin nevoie ca un om civilizat să suporte vreun lucru de-a dreptul neplăcut. Iar în ceea ce priveşte facerea unor lucruri - ferească Ford să-i intre cumva în cap o asemenea idee. întreaga ordine socială s-ar răsturna dacă oamenii ar începe să facă lucrurile după capul lor.

— Bine, dar atunci cum rămîne cu abnegaţia? Dacă aţi avea un Dumnezeu, aţi avea un motiv de abnegaţie.

— Dar civilizaţia industrială nu este posibilă decît în absenţa abnegaţiei. Desfătarea individului trebuie împinsă pînă la limitele impuse de igienă şi de economie. Altfel, rotiţele mecanismului ar înceta să se mai învîrtească.

— Dar aţi avea un motiv de castitate ! spuse Sălbaticul roşind puţin în timp ce rostea aceste cuvinte.

1. *Troilus şi Cresida,* II, 2, 54-55, ed. cit., vol. 6, 1987, p. 35.

— Castitatea înseamnă patimă, castitatea înseamnă neurastenie. Patima şi neurastenia înseamnă instabilitate. Iar instabilitatea înseamnă sfîrşitul civilizaţiei. Nu poţi avea o civilizaţie durabilă fără o mulţime de vicii plăcute.

— Dar Dumnezeu este cauza a tot ce e nobil şi frumos şi eroic. Dacă aţi avea un Dumnezeu...

— Tinere dragă, îi zise prietenos Mustafa Mond, civilizaţia n-are cîtuşi de puţin nevoie de nobleţe sau de eroism. Chestiile astea sînt doar simptome ale ineficacităţii politice. Intr-o societate ca a noastră, organizată corespunzător, nimeni nu are prilejul de a deveni nobil sau erou. Pentru ca să se nască un asemenea prilej, ar trebui să se destabilizeze de tot situaţia. Acolo unde sînt războaie, unde oamenii sînt dezbinaţi în convingerile sau ataşamentele lor, unde apar ispite cărora trebuie să li se împotrivească, lucruri îndrăgite care trebuie obţinute ori apărate prin luptă - acolo, evident, capătă oarecare sens nobleţea şi eroismul. Dar azi nu

mai avem războaie. Şi se iau cele mai mari precauţii pentru a-i împiedica pe oameni să se îndrăgostească prea tare de cineva. Nu mai există dezbinări în materie de convingeri sau ataşamente ; eşti condiţionat astfel încît să nu poţi să nu faci ceea ce trebuie. Iar ceea ce trebuie să faci este în general atît de agreabil - şi li se dă frîu liber atîtor impulsuri fireşti - încît, de fapt, nu există ispite cărora să li te împotriveşti. Iar dacă vreodată, din cine ştie ce ghinion nemaipomenit, s-ar întîmpla cumva ceva neplăcut, păi, na, există întotdeauna *soma* care să-ţi ofere o sărbătoare sau o vacanţă, posibilitatea de a fugi de realitate. Ai întotdeauna la îndemînă *soma* ca să-ţi potolească furia, să te împace cu duşmanii, să te facă răbdător şi capabil să înduri multă vreme orice. In trecut nu puteai realiza aceste lucruri decît cu mari eforturi şi după ani îndelungaţi de educaţie

312

morală chinuitoare. Acum înghiţi două-trei tablete de o jumătate de gram şi gata. Acum oricine poate fi virtuos. Poţi duce cu tine într-o sticluţă cel puţin jumătate din etică. Creştinismul fără lacrimi -asta este *soma.*

— Bine, dar lacrimile sînt necesare. Nu vă aduceţi aminte ce spunea Othello? „Furtuna tot mereu de mi-ar aduce atît senin, atunci să sufle vîntul trezind moartea."[1] Era o poveste pe care ne-o spunea un indian bătrîn, despre Fata de la Mâtsaki. Flăcăii care voiau s-o ia de nevastă trebuiau să sape grădina o dimineaţă întreagă. Treaba părea un fleac ; dar roiau pe acolo muşte şi ţînţari -gîngănii din acelea vrăjite. Cei mai mulţi dintre flăcăi pur şi simplu nu rezistau la înţepăturile şi muşcăturile lor. Dar cel care a rezistat - acela a cîştigat mîna fetei.

— Fermecător ! Dar în ţările civilizate, spuse Controlorul, poţi să posezi fetele fără să fii nevoit să le sapi grădina; în schimb, nu mai sînt nici muşte, nici ţînţari care să te înţepe. De veacuri întregi am scăpat de aceste gîngănii.

Sălbaticul încuviinţă din cap, dar încruntă din sprîncene :

— Aţi scăpat de ele. Da, aşa faceţi cu toate. Scăpaţi de toate neplăcerile, în loc să învăţaţi să le faceţi faţă. „Mai vrednic oare e să rabzi în cuget ale vitregiei praştii şi săgeţi, sau fierul să-1 ridici asupra mării de griji - şi să le curmi?"[2]... dar voi nu faceţi nici una, nici alta. Nici nu răbdaţi, nici nu ridicaţi sabia asupra lor. Doar desfiinţaţi praştiile şi săgeţile. E prea uşor asta.

Amuţi brusc, cu gîndul la maică-sa. în rezerva ei de la etajul treizeci şi şapte, Linda plutise pe o mare de lumini cîntătoare şi de mîngîieri parfumate - plutise departe, dincolo de spaţiu, dincolo

1. *Othello,* II, 1, 187-188, ed. cit., vol. 6, 1987, p. 291.

2. *Hamlet,* III, 1, 58-61, ed. cit., vol. 5, 1986, p. 371.

313

de timp, departe de închisoarea amintirilor ei, a obiceiurilor ei, a trupului ei îmbătrînit şi buhăit Iar Tomakin, ex-Director al Incubatoarelor ş: Condiţionării, Tomakin era încă în concediu - îr. vacanţă, departe de umilinţe şi dureri, într-o lume în care nu putea auzi cuvintele acelea, rîsul aceh batjocoritor, nu putea vedea faţa aceea hidoasă nu putea simţi braţele acelea umede şi flasce îr. jurul gîtului, într-o lume frumoasă...

— Ceea ce v-ar trebui, măcar din cînd în cînd ca o schimbare, ar fi ceva care să stîrnească lacrimi continuă Sălbaticul. Aici nimic nu costă destul.

(—Douăsprezece milioane şi jumătate de dolari -i se împotrivise Henry Foster cînd Sălbaticul i: spusese şi lui acelaşi lucru. Douăsprezece milioane şi jumătate - atît a costat noul Centru de Condiţionare. Nici un cent mai puţin.)

— „Incredinţînd ce-i muritor şi şubred norocului, primejdiei şi morţii, pentru un ciob."[1] Asta nu înseamnă nimic? întrebă el, ridicînd ochii către Mustafa Mond. Şi asta lăsîndu-1 la o

parte pe Dumnezeu - deşi fireşte că Dumnezeu ar putea f. motivul. A trăi înfruntînd primejdia nu înseamnă nimic ?

— Ba da, chiar foarte mult, răspunse Controlorul. Bărbaţilor şi femeilor trebuie să li se stimuleze din cînd în cînd secreţia de adrenalină.

— Cum? îl întrebă Sălbaticul, fără să înţeleagă.

— E una dintre condiţiile sănătăţii perfecte. Tocmai de aceea am impus ca obligatorii tratamente cu SPV.

— SPV?

— Surogat de Pasiune Violentă. Administrat cu regularitate o dată pe lună. Inundăm întregul sistem al organismului cu adrenalină. Este echivalentul fiziologic complet al spaimei şi al furiei.

1. *Ibid.,* IV, 4, 51-53, p. 400.

Are toate efectele tonice ale uciderii Desdemonei şi ale suferinţelor ei cînd o strînge de gît Othello -dar fără nici unul dintre inconvenientele acestora.

— Dar mie îmi plac inconvenientele.

— Nouă nu. Noi preferăm să facem totul într-un mod confortabil.

— Eu unul nu vreau confort. Il vreau pe Dumnezeu, vreau poezie, vreau primejdie adevărată, vreau libertate, vreau bunătate. Vreau păcatul.

— De fapt, dumneata pretinzi dreptul de a fi nefericit, îi spuse Mustafa Mond.

— Mă rog, fie şi aşa ! îl sfida Sălbaticul. Cer dreptul la nefericire.

— Ca să nu mai pomenim de dreptul de a îmbă-rrîni, de a te urîţi şi de a ajunge neputincios. Dreptul de a suferi de sifilis şi cancer ; dreptul de a avea prea puţină hrană ; dreptul de a te umple de păduchi ; dreptul de a trăi grija permanentă a zilei de mîine ; dreptul de a te îmbolnăvi de tifos ; dreptul de a fî chinuit de tot felul de dureri inimaginabile.

Urmă o lungă tăcere.

— Da, da, cer toate astea ! exclamă într-un tîrziu Sălbaticul.

Mustafa Mond dădu din umeri :

— Să-ţi fie de bine.

Capitolul XVIII

Uşa era întredeschisă. Intrară.

— John !

Din baie veni un zgomot neplăcut şi caracteristic.

— S-a întîmplat ceva? strigă Helmholtz. Nici un răspuns. Sunetul neplăcut se repetă -

o dată şi încă o dată ; apoi tăcere. Pe urmă se trase zăvorul, se deschise uşa de la baie şi dinăuntru apăru Sălbaticul, palid ca moartea.

— Hei, John, dar arăţi *groaznic* ! exclamă îngrijorat Helmholtz.

— Ai mîncat ceva care ţi-a căzut greu la stomac? îl întrebă Bernard.

Sălbaticul încuviinţă din cap:

— Am mîncat civilizaţie.

— Cum?

— M-a otrăvit, m-a pîngărit. Şi pe urmă -adăugă el cu glas scăzut - mi-am mîncat propria ticăloşie.

— Bine, bine, dar fii mai explicit... Adică, vreau să spun, adineauri tocmai...

— Acum m-am purificat, spuse Sălbaticul. Am înghiţit nişte muştar cu apă caldă.

Cei doi se uitară uimiţi la el.

— Adică, vrei să spui că ai făcut-o intenţionat? întrebă Bernard.

— Aşa se purifică întotdeauna indienii. Se aşeza şi, oftînd, îşi trecu mîna peste frunte. Am să mâ odihnesc un minut-două. Sînt cam obosit.

— Păi nici nu mă mai mir, zise Helmholtz şi. după o pauză, adăugă pe un alt ton:

316

— Am venit să ne luăm rămas bun de la tine. Plecăm mîine dimineaţă.

— Da, plecăm mîine dimineaţă, zise Bernard, pe faţa căruia Sălbaticul remarcă o expresie nouă, de resemnare. Şi apropo, John, continuă acesta, aplecîndu-se înainte şi punînd mîna pe genunchiul Sălbaticului, vreau să-ţi spun că-mi pare foarte rău de tot ce s-a întîmplat ieri. Roşi. Vreau să-ţi spun cît de ruşinat sînt - şi continuă cu glas foarte nesigur - cît de... cît de...

Sălbaticul îi reteză vorba şi luîndu-i mîna într-a lui i-o strînse cu afecţiune.

— Helmholtz s-a purtat admirabil cu mine, reluă Bernard după o scurtă pauză. Fără el, cred că aş fi...

— Ei lasă, lasă, se împotrivi Helmholtz. Tăcură o vreme. In pofida tristeţii lor - sau,

poate, tocmai datorită ei; căci tristeţea lor era expresia afecţunii lor reciproce - cei trei tineri erau fericiţi.

— Am fost azi-dimineaţă în audienţă la Controlor, spuse într-un tîrziu Sălbaticul.

— Pentru ce ?

— Ca să-1 rog să-mi dea voie să vin cu voi pe insule.

— Şi ce ţi-a răspuns ? îl întrebă cu sufletul la gură Helmholtz.

Sălbaticul clătină din cap :

— Nu m-a lăsat.

— De ce?

— Zicea că vrea să-şi continue experienţele. Dar să fiu al dracului, adăugă Sălbaticul înfuriin-du-se brusc, dacă-i mai las să facă experienţe pe pielea mea. Puţin îmi pasă de toţi Controlorii de pe lume. Şi eu plec mîine.

— Unde? întrebară la unison cei doi. Sălbaticul dădu din umeri:

— Oriunde. Nu-mi pasă. Atîta timp cît pot fi singur.

317

De la Guildford, coridorul aerian străbătea Valea Wey pînă la Godalming, apoi, trecînd prin Milford şi Witley, ajungea la Haslemere şi apoi mai departe, prin Petersfield, către Portsmouth. Aproape paralele cu el, coridorul de întoarcere spre Londra trecea peste Worplesdon, Tongham. Puttenham, Elstead şi Grayshott. Intre Spinarea Porcului şi Capul Ciutei erau cîteva locuri unde distanţa dintre cele două linii nu era mai mare de şase-şapte kilometri. O depărtare prea mică pentru piloţii neglijenţi - mai ales noaptea şi mai ales dacă înghiţiseră o jumătate de gram în plus. Avuseseră loc accidente. Grave de tot. Se luase hotărîrea de a se devia coridorul de întoarcere spre Londra cu cîţiva kilometri mai spre vest. Intre Grayshott şi Tongham, patru faruri aeriene părăsite marcau vechiul drum dintre Portsmouth şi Londra. In tării, deasupra lor, cerul era mut şi pustiu. Acum elicopterele bîzîiau şi huruiau fără încetare deasupra localităţilor Seiborne, Bordon şi Farnham.

Sălbaticul îşi alesese drept sihăstrie vechiul far care se înălţa pe creasta dealului dintre Puttenham şi Elstead. Clădirea din beton armat era excelent întreţinută - aproape prea confortabilă, gîndise Sălbaticul cînd explorase prima dată locul. Aproape prea luxoasă şi civilizată. Căută să-şi împace conştiinţa făgăduindu-şi că îşi va impune în compensaţie o

autodisciplină mai aspră, purificări depline, absolute. In prima noapte petrecută la sihăstrie nu închise ochii nici o clipă - şi asta anume. Stătu ceasuri de-a rîndul în genunchi, rugîndu-se cînd Cerurilor de la care, copleşit de vinovăţie, implorase iertare Regele Claudiu[1], cînd. pe limba zuni, lui Awonawilona, cînd lui Iisus şi lui Pookong, cînd propriului său animal păzitor - vulturul. Din ceas în ceas îşi mai întindea braţele

1. Unchiul lui Hamlet luase şi coroana, şi pe soţia fratelui sau, după ce-1 otrăvise.

în lături de parcă ar fi fost răstignit, şi le ţinea astfel minute lungi, străbătut de o durere care creştea treptat pînă se prefăcu într-un chin şi un tremur de nesuportat; şi le ţinea ca într-o crucificare voluntară, repetînd printre dinţi (şi cu sudoarea curgîndu-i şiroaie pe faţă) „O, iartă-mă! O, purifică-mă ! O, ajută-mă să fiu bun !" Spuse la nesfîrşit aceste vorbe pînă cînd aproape că leşină de durere.

La revărsatul zorilor, simţi că şi-a cîştigat dreptul de a locui în farul acela; da, da, chiar dacă mai *erau* geamuri la majoritatea ferestrelor, chiar dacă vederea de pe terasa de sus era *atît* de frumoasă. Căci însăşi raţiunea pentru care alesese farul devenise aproape imediat un motiv de a pleca în altă parte. Se hotărîse să stea acolo pentru că priveliştea era atît de încîntătoare, pentru că, din acest loc privilegiat, părea să vadă încarnarea unei fiinţe divine. Dar cine era el ca să se ghif-tuiască zilnic şi ceas de ceas cu priveliştea frumuseţii? Cine era el ca să-şi îngăduie să trăiască în preajma prezenţei vizibile a lui Dumnezeu? El nu merita altceva decît să stea într-o cocină împuţită, într-o gaură întunecată săpată în pămînt. Cu trupul ţeapăn, care-1 durea peste tot după lunga noapte de martiriu autoimpus, dar împăcat cu sine tocmai datorită acestui lucru, se caţără pînă pe terasa de sus a turnului, îmbrăţişa cu privirea lumea scăldată-n strălucire la răsăritul soarelui în care-şi recîştigase dreptul de a locui. Spre miazănoapte vederea îi era mărginită de creasta lungă de calcar a Spinării Porcului, iar de după extremitatea estică a acesteia se înălţau turnurile celor şapte zgîrie-nori din care era alcătuit oraşul Guildford. Văzîndu-le, Sălbaticul se strîmbă; dar cu timpul avea să se împace cu ele ; căci noaptea ele clipeau vesel, alcătuind constelaţii geometrice sau, scăldate în lumină, îşi întindeau solemn

degetele strălucitoare (într-un gest a cărui semnificaţie doar el singur din toată Anglia o înţelegea acum) către misterele insondabile ale cerurilor.

In valea care despărţea Spinarea Porcului de dealul nisipos unde se afla farul, Puttenham era doar un sătuc modest, cu căsuţe de nouă etaje, cu silozuri, cu o fermă de păsări şi o mică fabrică de vitamina D. De cealaltă parte a farului, spre sud, terenul cobora în pante lungi, acoperite de stufăriş, către un şirag de iazuri.

Dincolo de acestea, deasupra pădurilor dintre ele, se înălţa turnul cu paisprezece etaje numit Elstead. Puţin întunecate de aerul pîclos al Angliei, Capul Ciutei şi Selborne îţi arăgeau privirile către azurul romantic al depărtărilor. Dar nu numai depărtarea îl atrase pe Sălbatic la acest far unde se instalase ; şi vecinătatea lui era la fel de seducătoare. Codrii, cîmpiile întinse acoperite cu ierburi sălbatice de grozamă, pucurile de brazi scoţieni, iazurile stălucitoare cu crengile mestecenilor atîr-nînd deasupra lor, cu nuferii, cu armatele lor de trestii - toate acestea erau frumoase şi de-a dreptul uluitoare pentru ochii lui deprinşi doar cu ariditatea deşertului american. Şi pe urmă, singurătatea! Zile întregi trecură fără să vadă vreo fiinţă omenească. Farul era la o depărtare de numai un sfert de oră de zbor de Turnul de la Charing-T ; dar nici dealurile din Malpais nu erau mai pustii decît acest bărăgan din comitatul Surrey. Mulţimile care părăseau zilnic Londra n-o făceau decît ca să se ducă să joace Golf sau Tenis electromagnetic. Puttenham nu avea nici un fel de terenuri de golf; cele

mai apropiate suprafeţe Riemann se aflau la Guildford. Florile şi peisajul reprezentau singurele atracţii ale acestui loc. Drept care, neexis-tînd nici un motiv temeinic pentru a-1 vizita, nu venea nimeni. In cursul primelor zile, Sălbaticul trăi singur, netulburat de nimeni.

320

Din banii pe care îi primise pentru cheltuielile personale la sosire, John dăduse cea mai mare parte pentru echipament. înainte de a părăsi Londra îşi cumpărase patru pături de lînă artificială, funii şi sfori, cuie, clei, cîteva unelte, chibrituri (deşi intenţiona să-şi facă mai tîrziu un aprinzător primitiv), cîteva vase de bucătărie şi ghivece, vreo douăzeci de pachete de seminţe şi zece kilograme de făină de grîu.

— Nu, *nu* amidon sintetic şi nici surogat de făină de bumbac, insistase el la magazin. Cu toate că acestea sînt mai nutritive.

Dar cînd ajunsese la biscuiţii cu extracte multi-glandulare şi la surogatul vitaminizat de carne de vacă, nu mai izbutise să se împotrivească recomandărilor persuasive ale negustorului. Uitîndu-se acum la cutiile de conserve, îşi reproşa amarnic slăbiciunea de care dăduse dovadă. Greţoasele produse ale civilizaţiei ! Se hotărîse să nu le mănînce niciodată, nici dacă ar fi să moară de foame. „Am să le dau eu o lecţie", îşi zise el răzbunărtor. Şi lecţia avea să şi-o dea lui.

începu să-şi numere banii. Puţinii care-i mai rămăseseră aveau să-i ajungă cît să iasă din iarnă - sau cel puţin aşa spera. Pînă în primăvara viitoare, grădina lui avea să producă destul pentru a-1 face independent de lumea exterioară. Iar între timp, mai era şi vînatul. Văzuse o mulţime de iepuri şi iazurile erau pline de păsări de baltă. Se apucă imediat să-şi facă un arc cu săgeţi.

în preajma farului erau nişte frasini, iar pentru săgeţi un deal întreg cu puieţi de alun, cu nuiele perfect drepte. începu prin a doborî un frasin tînăr, tăie cam vreo doi metri din tulpina fără ramuri, jupui coaja şi curăţind lemnul alb strat cu strat, aşa cum îl învăţase bătrînul Mitsima, obţinu o prăjină cam de înălţimea lui, ţeapănă în partea mai groasă din mijloc, dar cu vîrfurile subţiri şi elastice. Munca aceasta îi aduse o plăcere

321

nemaipomenită. După toate săptămînile acelea de trîndăvie de la Londra, fără să aibă nimic de făcut decît să apese pe un buton sau să răsucească un mîner - ori de cîte ori îi trebuia ceva -, acum era o adevărată încîntare să muncească într-un fel care-i solicita iscusinţă şi răbdare.

Aproape terminase de fasonat prăjina cînd tresări dîndu-şi seama că, fără voia lui, începuse să cînte - da, să *dinte* ! Era ca şi cum, venind ca un intrus de afară, s-ar fi surprins pe sine însuşi în flagrant delict. Roşi vinovat. La urma urmei, nu pentru a cînta şi a se desfăta venise el aici, ci doar pentru a nu mai fi contaminat de murdăria vieţii civilizate; pentru a se purifica şi a deveni mai bun ; prin activitate trebuia să-şi răscumpere vina. Spre spaima lui, constată că, absorbit fiind de făurirea arcului, uitase că în sinea lui jurase să nu o uite nici o clipă pe biata Linda, nici purtarea lui haină, criminală, faţă de ea, şi nici pe gemenii aceia scîrboşi, care mişunaseră ca păduchii peste misterul morţii ei, profanînd cu prezenţa lor nu numai mîhnirea şi căinţa lui, ci şi pe zeii înşişi. Făcuse jurămînt să nu uite nimic din toate astea, jurase necontenit să îndrepte lucrurile. Şi cînd-colo, iată-1 aplecat cu zîmbetul pe buze asupra viitorului său arc, cîntînd, da, da, cîntînd!...

Intră în far, deschise borcanul cu muştar şi puse nişte apă la fiert.

O jumătate de oră mai tîrziu, trei muncitori agricoli Delta-Minus dintr-un grup Bokanovski de la Puttenham treceau întîmplător cu maşina în drum spre Elstead şi, ajungînd

în vîrful dealului, văzură cu uimire un tînăr dezbrăcat pînă la brîu stînd în faţa farului părăsit şi flagelîndu-se cu un bici din corzi împletite cu noduri. Toată spinarea îi era brăzdată de dungi stacojii şi din aceste linii orizontale se scurgeau firicele de sînge. Şoferul camionului opri la marginea şoselei şi, împreună cu însoţitorii lui, se holbă cu gura căscată la acest

322

spectacol ieşit din comun. Una, două, trei -numărară loviturile de bici. După cea de-a opta, tînărul îşi întrerupse autoflagelarea. Pe urmă apucă iar biciul şi începu să se lovească din nou. Nouă, zece, unsprezece, douăsprezece...

— Ford ! şopti camionagiul, şi gemenii lui îi împărtăşiră opinia.

— Sfinte Ford ! ziseră şi ei.

Trei zile mai tîrziu, ca nişte vulturi roind în jurul unui hoit, îşi făcură apariţia reporterii.

Intre timp, uscat şi întărit la un foc mic aprins cu lemne verzi, arcul era gata. Sălbaticul se ocupa acum de săgeţi. Ascuţise şi uscase treizeci de nuiele de alun, le pusese cuie în vîrf şi le crestase cu multă grijă. Intr-o noapte dăduse o raită pe la ferma de păsări din Puttenham şi acum avea destule pene ca să poată echipa o tolbă întreagă. Cel dintîi reporter îl găsi împodobindu-şi săgeţile cu pene. Fără să facă vreun zgomot cu încălţămintea lui pneumatică, individul se apropie pîş-pîş pe la spate.

— Bună dimineaţa, domnule Sălbatic ! Sînt reporter la *The Hourly Radio.*

Tresărind ca muşcat de un şarpe, Sălbaticul sări în picioare, împrăştiindu-şi peste tot săgeţile, penele, pensulele şi răsturnînd borcanul cu clei.

— Vă rog să mă iertaţi, zise reporterul, căin-du-se sincer. N-am avut de gînd...

Duse mîna la pălărie - de fapt o cască de aluminiu de forma unui burlan, în care avea receptorul şi emiţătorul radio.

— Vă rog să mă iertaţi că nu mă descopăr, adăugă el. E cam grea pălăria. Deci, cum vă spuneam, reprezint *The Hourly Radio...*

— Dar ce vreţi de la mine? întrebă Sălbaticul fulgerîndu-1 cu privirea.

Reporterul îi răspunse cu zîmbetul cel mai lipicios cu putinţă :

323

— Mda, ştiţi, fireşte, pe cititorii noştri i-ar interesa enorm... îşi înclină capul şi zîmbetul lui deveni aproape cochet: — Doar cîteva vorba din partea dumneavoastră, domnule Sălbatic.

Şi, cu mişcări iuţi, de fapt o serie de gesturi rituale, desfăşură două sîrme legate la bateria portativă pe care o avea prinsă la centură ; le puse pe amîndouă în priza laterală a pălăriei de aluminiu ; apăsă pe un buton din vîrful acesteia - şi o antenă împunse văzduhul ; apăsă pe un alt buton de pe cozorocul teşit - şi, ca un Hopa-Mitică, ţîşni în sus un microfon care atîrna pendulînd, cam la o palmă de nasul lui ; îşi trase peste urechi receptoarele ; mişcă un comutator aflat pe partea stînga a pălăriei - din care începu să se audă un bîzîit slab, ca de viespi ; răsuci un buton din dreapta şi bîzîitul fu întrerupt de un gîfîit şi un scrîşnit stetoscopic, de sughiţuri şi guiţături.

— Alo ! zise el în microfon. Alo ! Alo !... Deodată înlăuntrul pălăriei se auzi o sonerie. Tu eşti, Edzel? Aici e Primo Mellon. Da, l-am găsit. Domnul Sălbatic va lua acum microfonul şi va spune cîteva cuvinte. Nu-i aşa, domnule Sălbatic? Ridică ochii spre John zîmbindu-i din nou învăluitor. Vă rugăm să le spuneţi cititorilor noştri de ce aţi venit aici. Ce v-a făcut să părăsiţi atît de brusc (Rămîi la aparat, Edzel!) Londra? Şi, bineînţeles, ce e cu biciul acela? (Sălbaticul tresări. De unde ştiau ei de bici?) Toţi ne dăm în vînt să aflăm cît mai multe

despre bici. Şi pe urmă, ceva în legătură cu civilizaţia. Cunoaşteţi textele de genul ăsta : „Ce cred eu despre fata civilizată". Doar cîteva fraze, cîteva cuvinte...

Sălbaticul îi luă literal spusele, deconcertîn-du-1. Nu rosti decît cinci cuvinte - aceleaşi cinci pe care i le spusese şi lui Bernard despre Cantorul-Şef al Cantatoriului din Canterbury:

— Hânu ! sorte éso tse-nâ !

Şi, luîndu-1 de umeri pe reporter, îl răsuci pe picioare (tînărul se arătă a fi apetisant în ceea ce priveşte şunculiţele lui), îşi luă avînt şi, cu forţa şi precizia unui campion de fotciocbal, îi trase un şut uluitor.

Opt minute mai tîrziu, pe străzile Londrei, se vindea o nouă ediţie din *The Hourly Radio* „Reporterul de la *The Hourly Radio* lovit în coccis de sălbaticul misterios" - suna titlul de pe prima pagină, cu subtitlul „Senzaţie în Surrey".

„Senzaţie chiar şi la Londra", îşi spuse reporterul cînd citi aceste cuvinte la revenirea în capitală. Şi, pe deasupra, o senzaţie foarte dureroasă. Se aşează cu multă grijă pe scaun ca să mănînce de prînz.

Fără să se lase intimidaţi de avertismentul ce luase forma vînătăii de pe coccisul colegului lor, alţi patru reporteri, reprezentînd ziarele *New York Times, Continuum Cvadridimensional* din Frankfurt, *The Fordian Science Monitor*[1] şi *The Delta Mirror,* se înfiinţară la far chiar în după-amiaza aceea şi avură parte de o primire din ce în ce mai violentă.

Ţinîndu-se la o distanţă prudentă şi frecîndu-şi încă fundul, reprezentantul publicaţiei *The Fordian Science Monitor* îi strigă :

— Bă, tîmpitule, de ce nu iei nişte *soma ?*

— Pleacă de aici ! îl ameninţă Sălbaticul. Individul se retrase cîţiva paşi, dar apoi reveni :

— Dacă iei vreo două grame, răul devine ireal.

— *Kohakwa iyathtokyail* i-o întoarse Sălbaticul pe un ton de ameninţare, dar şi de batjocură.

— Durerea e o amăgire.

— A, da, chiar aşa? îl întrebă Sălbaticul şi, luînd de jos o ramură mai groasă de alun, făcu cîţiva paşi înainte.

Ziaristul se repezi spre elicopter.

1. Aluzie la ziarul american tradiţional *Christian Science Monitor* („Monitorul sectei Ştiinţa Creştină").

După aceea Sălbaticul fu lăsat o vreme în pace. Mai veniră cîteva elicoptere şi roiră pline de curiozitate în jurul turnului. Sălbaticul trase o săgeată în direcţia celui mai insistent dintre ele. Săgeata găuri podeaua de aluminiu a cabinei ; se auzi un ţipăt strident şi aparatul ţîşni în sus ca o rachetă, cu toată forţa acceleraţiei pe care i-o putea da supercompresorul. Ulterior, celelalte elicoptere se ţinură la distanţă respectuoasă. Fără să mai ţină seamă de zumzăitul lor obositor (în imaginaţia lui, Sălbaticul se asemuia unuia dintre curtezanii fecioarei din Mâtsaki, netulburat în strădaniile lui de gîngăniile înaripate), continuă să-şi sape viitoarea lui grădină. După o vreme, gîngăniile pisăloage ajungeau să se plictisească şi plecau; ceasuri de-a rîndul, cerul rămînea pustiu şi în slavă nu mai răsunau decît trilurile ciocîrliilor.

Era o căldură înăbuşitoare, în aer plutea ameninţarea tunetelor. Săpase toată dimineaţa, iar acum întins pe podea, se odihnea. Deodată gîndul la Lenina deveni o prezenţă reală, nudă şi tangibilă - cu pantofi şi şosete, parfumată - spunîndu-i „Dulceaţa mea!" şi

„Strînge-mă în braţe!" Sfruntată tîrfă! Dar, vai, vai, braţele ei ţinîndu-1 de după gît, sînii ei trăsăltînd provocator, gura ei! „Pe buze-n ochi era vecia."[1] Lenina... Nu, nu, nu. nu! sări în picioare şi, aproape gol cum era, ieşi în fugă din casă. La marginea bărăganului erau cîteva tufişuri de ienupăr argintiu. Se aruncă în hăţişul lor, şi îmbrăţişa - nu trupul mătăsos al dorinţelor lui, ci un braţ de ţepi verzi. II înţepară dureros în mii de locuri. încercă să se gîndească la biata Linda, mută şi fără suflare, cu zvîrcolirile neputincioase ale mîinilor ei şi cu spaima aceea imperceptibilă în ochi. Biata Linda, pe care jurase să n-o dea uitării. Dar tot prezenţa Leninei îl

1. *Antoniu şi Cleopatra,* I, 3, 35, ed. cit., vol. 7, 1988. p. 376.

obseda. Lenina, pe care îşi făgăduise s-o uite. Chiar şi în pofida înţepăturilor şi muşcăturilor acelora de ienupăr, carnea lui chinuită era conştientă de prezenţa ei, o realitate de care nu putea scăpa. „Dulceaţa mea, dulceaţa mea!... Păi dacă şi tu mă voiai, de ce nu m-ai..."

Biciul atîrna într-un cui, lîngă uşă, aflat la îndemînă în caz că mai soseau reporterii. Cuprins de o adevărată frenezie, Sălbaticul alergă înapoi în casă, smulse biciul din cui şi-1 învîrti prin aer. Cozile împletite îl muşcară din carne.

— Stricato ! Tîrfă ! strigă el la fiecare lovitură, de parcă aceasta ar fi fost Lenina (şi nebuneşte, fără să-şi dea seama, tare ar fi vrut să fie chiar ea!), Lenina cea albă, caldă, parfumată şi neruşinată - pe care o biciuia astfel. Stricato! Şi apoi, cu disperare în glas : — Ah, Linda, iartă-mă. Iartă-mă, Doamne! Sînt rău. Sînt păcătos. Sînt... Nu, nu, nu, tîrfă, tîrfă ce eşti !

Din ascunzătoarea pe care şi-o construise cu grijă în pădure la o depărtare de numai trei sute de metri, Darwin Bonaparte, cel mai iscusit fotoreporter specializat în ştiri senzaţionale, angajatul Trustului Cinesenzorial, urmărise toată această scenă. In sfîrşit, răbdarea şi isteţimea îi fuseseră pe deplin răsplătite. Stătuse ascuns trei zile în trunchiul unui stejar artificial, trei nopţi se tîrîse pe burtă printre ierburi, ascunzînd microfoane printre tufele de grozamă, îngropînd fire în nisipul moale cenuşiu. Şaptezeci şi două de ore de trudă şi chinuri. Dar acum sosise momentul cel mare - cel mai mare, îşi zise Darwin Bonaparte, care avea răgazul să reflecteze, mişcîndu-se printre instrumentele lui, cel mai mare de cînd filmase el celebra peliculă senzorial-stereoscopică a nunţii gorilelor, cu toate urletele de rigoare.

Splendid, îşi zise în sinea lui cînd Sălbaticul îşi începu spectacolul uluitor. Splendid! îşi ţinu

camerele telescopice de luat vederi bine focalizate - fixate asupra obiectivului aflat în continuă mişcare ; mări puterea aparatelor pentru a obţine un prim-plan al feţei aceleia schimonosite de furie (admirabil!); jumătate de minut comuta pe filmarea cu încetinitorul („Asta o să fie de un efect comic irezistibil !" îşi spuse); între timp, ascultă loviturile de bici, gemetele şi cuvintele demenţiale, rostite ca de un bolnav de friguri cuprins de delir, înregistrate între timp de banda sonoră a filmului, încercă un mic efect de amplificare („Da, mult mai bine, hotărît lucru!"); fu încîntat să audă, într-un moment cînd ţipetele se potoliseră, trilurile unei ciocîrlii ; se rugă în sinea lui ca Sălbaticul să-i întoarcă spatele pentru a putea obţine un prim-plan al spinării sale însîngerate - şi aproape imediat („Ce noroc formidabil !"), binevoitor, Sălbaticul se întoarse şi-i oferi o imagine perfectă !

„Phii, ăsta a fost formidabil !" îşi spuse în sinea lui cînd termină. „Efect formidabil !" îşi şterse faţa de sudoare. O să fie un film extraordinar, după ce o să-i pună ăia din studio

efectele tactile. Aproape la fel de bun, gîndi Darwin Bonaparte, ca şi *Viaţa amoroasă a Caşalotului* - şi asta înseamnă grozav de mult, aşa să-mi ajute Ford!

Douăsprezece zile mai tîrziu, filmul *Sălbaticul din Surrey* fusese deja distribuit şi putea fi văzut, auzit şi simţit în toate cinematografele senzoriale de prim rang din Europa Occidentală.

Efectul filmului realizat de Darwin Bonaparte a fost imediat şi imens. în după-amiaza ce a urmat premierei, solitudinea acustică a lui John fu întreruptă brusc de sosirea unui uriaş roi de elicoptere.

El tocmai săpa în grădină - şi săpa şi în memorie, în propriile amintiri, răsturnînd brazdă după brazdă din esenţa gîndurilor lui. Moartea - şi înfipse cazmaua încă o dată, şi încă o dată, şi încă

328

o dată. „Şi fiecare *ieri* a luminat nebunilor pe-al morţii drum de colb."[1] Cuvintele lui erau străbătute de bubuitul convingător al unui tunet. Mai ridică o cazma de pămînt. De ce murise Linda? De ce o lăsaseră să devină treptat-treptat mai puţin umană, iar în cele din urmă... Il trecură fiorii. „Un hoit bun de sărutat."[2] Apăsă piciorul pe cazma şi o înfundă cu furie în pămîntul tare. „Ca muştele, pentru-un copil zburdalnic, aşa, pe lîngă zei, sînt muritorii. Ne nimicesc în joacă."[3] Iarăşi un tunet ; cuvinte care se proclamau singure ca fiind adevărate - într-un fel, mai adevărate decît adevărul însuşi. Şi totuşi, acelaşi Gloucester îi numise „zei veşnic buni".[4] Pe urmă, nu uita „marea-ţi odihnă : somnul. Şi-1 chemi ades ; dar te-nspăimîntă moartea, ce-i tot un somn."[5] „Nimic mai mult decît un somn. Să mori; să dormi -visînd, mai ştii?"[6] Cazmaua izbi iarăşi într-un bolovan. Se aplecă să-1 ridice. „Ce vise pot răsări-n acest vis al morţii?..."[7]

Zumzetul de deasupra capului se prefăcu într-un huruit ; şi deodată se trezi învăluit în umbră, parcă se interpusese ceva între el şi soare. Tresări şi ridică ochii de la cazma, se întrerupse din gîndu-rile lui ; se uită în sus, uluit, cu mintea rătăcindu-i încă în cealaltă lume, mai adevărată decît adevărul, concentrată încă asupra imensităţilor morţii şi divinităţii ; ridicînd privirea văzu, la mică înălţime deasupra lui, roiul de aparate zburătoare. Veneau ca lăcustele, rămîneau atîrnate în aer şi

1. *Macbeth,* V, 5, 22-23, ed. cit., vol. 7, 1988, p. 323.
2. *Hamlet,* I, 2, 182.
3. *Regele Lear,* IV, 1, 38-39, ed. cit., vol. 7, 1988, p. 174.
4. *Ibid.,* IV, 6, 221, p. 191.
5. *Măsură pentru măsură,* III, 1, 18-20, trad. Leon D. Leviţchi, ed. cit., vol. 6, 1987, p. 436.
6. *Hamlet,* III, 1, 64, ed. cit., vol. 5, 1986, p. 372.
7. *Ibid.,* III, 1, 65-67.

329

coborau de jur-împrejurul lui, pe bărăgan. Iar din burţile acestor lăcuste gigantice coborau bărbaţi în costume albe de flanelă artificială, femei în pijamale de şantung sintetic (căci era zăpuşeală) sau în şorturi de diftină şi hăinuţe fără mîneci, cu fermoarele semideschise - cîte un cuplu din fiecare elicopter. Peste cîteva minute se făcură mai multe duzini, formînd un cerc larg de jur-împrejurul farului, holbîndu-se la el, rîzînd, pocnind din aparatele de fotografiat, aruncîndu-i (ca unei maimuţe) arahide, pacheţele de gumă de mestecat cu hormoni sexuali, biscuiţi *petit beurres* cu extract de multiglandular. Cu fiecare moment ce trecea numărul lor creştea - căci acum şuvoiul traficului peste Spinarea Porcului era neîntrerupt. Ca într-un coşmar, zecile se prefăceau în sute şi apoi în noi şi noi sute.

Sălbaticul se retrăsese căutînd adăpost, iar acum, aflîndu-se în postura unui animal încolţit, îşi sprijinea spinarea de zidul farului, uitîndu-se pe rînd la toate chipurile, cu o groază mută, ca un om scos din minţi.

Fu smuls din această stupoare paralizantă şi trezit la realitatea imediată de un *chewing-gum* bine ţintit, care-1 lovi în obraz. Un şoc de durere -şi iată-1 treaz, treaz pe deplin şi furios la culme.

— Plecaţi ! strigă el.

Maimuţa vorbise; se înălţă un hohot de rîs imens, urmat de un ropot de aplauze.

— Bunul nostru Sălbatic ! Ura ! Ura !

Şi prin babilonia aceea de strigăte deosebi unele care îi cereau desluşit :

— Biciul ! Biciul ! Biciul !

Acţionînd imediat sub impulsul acestui îndemn luă de după uşă mănunchiul de corzi împletite şi-şi ameninţă torţionarii.

Rezultatul fu un urlet însoţit de aplauze ironice.

330

înainta ameninţător spre ei. O femeie scoase un ţipăt de spaimă. Primul rînd de spectatori începu să dea înapoi din punctul ameninţat direct, dar imediat se cimenta la loc şi rămase ferm. Conştiinţa superiorităţii numerice copleşitoare le dădea privitorilor curioşi un curaj la care Sălbaticul nu se aşteptase din partea lor. Surprins de comportamentul lor, se opri şi-i îmbrăţişa cu privirea.

— De ce nu mă lăsaţi în pace? rosti el supărat, dar cu o notă plîngăreaţă în glas.

— Ia, bă, nişte migdale cu săruri de magneziu, îi zise bărbatul care ar fi fost prima victimă a atacului dacă Sălbaticul ar mai fi înaintat. Şi-i întinse un pacheţel, adăugind cu un zîmbet linguşitor, puţin speriat : — Află de la mine că-s grozave. Şi sărurile de magneziu or să-ţi menţină tinereţea.

Sălbaticul nesocoti darul ce i se oferea :

— Ce vreţi de la mine ? îi întrebă el, privind pe rînd chipurile ce se rînjeau la el. Ce vreţi de la mine?

— Biciul ! răsunară de-a valma o sută de glasuri. Fă figura aia cu biciul. Să vedem şi noi chestia aia cu biciul.

Şi apoi, la unison, şi într-un ritm, încet, greoi :

— Noi-vrem-biciul ! strigă mai întîi un grup din capătul primului rînd. Noi-vrem-biciul !

Ceilalţi preluară imediat lozinca şi aceasta fu repetată papagaliceşte, de nenumărate ori, într-un crescendo, pînă cînd, după cea de a şaptea sau a opta repetiţie, nu se mai rosti nici un alt cuvînt decît :

— Noi-vrem-biciul !

Acum strigau cu toţii laolaltă ; şi, îmbătîndu-se singuri cu zarva aceea, cu unanimitatea lor, cu simţul ritmului care le aducea izbăvirea, s-ar fi zis că ar fi putut s-o ţină aşa ceasuri întregi - la infinit. Dar, cam pe la a douăzeci şi cincea repetare

331

a lozincii, acţiunea fu întreruptă în mod surprinzător. Peste Spinarea Porcului sosise încă un elicopter, care rămase suspendat deasupra gloatei, iar apoi ateriza la cîţiva metri de Sălbatic, în spaţiul gol dintre şirurile de curioşi şi far. Uruitul asurzitor al elicelor acoperi pentru moment strigătele ; apoi, de îndată ce aparatul atinse pămîn-tul şi motoarele se stinseră, lozinca răsună din nou, cu aceeaşi insistenţă monotonă şi răsunătoare :

— Noi-vrem-biciul ! Noi-vrem-biciul !

Uşa elicopterului se deschise şi din el coborî mai întîi un tînăr blond cu faţa roşcovană şi apoi - în şort de diftină, cu bluză albă şi şapcă de jocheu - o tînără.

Văzînd-o, Sălbaticul tresări puternic, se trase înapoi şi se făcu alb ca varul.

Tînăra rămase în faţa lui surîzîndu-i - şi zîmbetul ei era şovăielnic, implorator, aproape umil. Trecură cîteva secunde. Buzele i se mişcară -probabil că-i spunea ceva, dar şoapta ei fu acoperită de refrenul infernal al spectatorilor:

— Noi-vrem-biciul !

Tînăra îşi apăsă partea stînga a pieptului cu amîndouă mîinile şi pe feţişoara ei frumoasă, de păpuşă, cu obrajii trandafirii, se ivi o expresie neclară, confuză, ciudată, de dorinţă tulburătoare. Ochii albaştri păreau să i se dilate şi străluciră mai tare ; şi deodată, pe obraji i se prelinseră două lacrimi. Vorbi din nou, tot fără să fie auzită ; apoi, într-un gest brusc de patimă, întinse mîinile către Sălbatic şi făcu un pas înainte :

— Noi-vrem-biciul ! Noi-vrem-biciul !

Şi dintr-o dată căpătară ceea ce voiau.

— Tîrfă !

Sălbaticul se repezise la ea ca turbat.

— Dihoriţă !

Şi, ca scos din minţi, începu s-o biciuiască necruţător cu gîrbaciul.

332

înspăimîntată, ea dădu să fugă, se împiedică şi căzu în iarbă.

— Henry ! Henry ! strigă ea, dar însoţitorul ei îmbujorat la faţă fugise şi se ascunsese după elicopter, în afara oricărei primejdii.

Cu un urlet triumfător, de încîntare, spectatorii rupseră rîndurile. Se produse o adevărată năvală care convergea spre acel pol magnetic al atracţiei. Durerea era o oroare fascinantă.

— „Dospeşte, dezmăţule, dospeşte!"[1] strigă frenetic Sălbaticul mînuind din nou biciul.

Curioşii se strînseră înjur flămînzi de senzaţii tari, împingîndu-se şi călcîndu-se în picioare ca porcii la troacă.

— Ah, carnea, carnea ! scrîşni printre dinţi Sălbaticul.

De data asta biciul se abătu asupra propriilor lui umeri.

— Ucide carnea, ucide-o !

Atraşi de fascinaţia pe care o exercita asupra lor oroarea durerii, iar pe dinăuntru îmboldiţi de acea deprindere a cooperării, de acea dorinţă de unanimitate şi izbăvire pe care le-o implantase atît de adînc, fără putinţă de eradicare, condiţionarea îndelungată, începură cu toţii să mimeze frenezia dementă a gesturilor lui, lovindu-se unul pe altul pe măsură ce Sălbaticul îşi pedepsea propria carne răzvrătită sau biciuia încarnarea aceea dolofană a josniciei care se zbuciuma în iarbă la picioarele lui.

— Ucide-o! Ucide-o! Ucide-o!... continuă să strige Sălbaticul.

Apoi, brusc, cineva începu să cînte „Orgie-beţie" şi într-o clipă preluară cu toţii refrenul şi, cîntînd, începură să danseze. „Orgie-beţie" iar, şi iar, şi iar, lovindu-se uşurel, în măsura de şase pe opt. „Orgie-beţie"...

1. *Troilus şi Cresida,* V, 2, 57, ed. cit., vol. 6, 1987, p. 89.

333

Abia după miezul nopţii îşi luă zborul ultimul elicopter. Abrutizat de *soma* şi istovit de un acces îndelung de senzualitate, Sălbaticul dormea în tufăriş. Cînd se trezi, soarele era sus pe cer. Cîteva momente clipi ca o bufniţă năucită de lumină; apoi, brusc, îşi aminti totul.

— O, Dumnezeule! Dumnezeul meu! - şi-şi acoperi ochii cu mîna.

In seara aceea, roiul de elicoptere care traversă bîzîind Spinarea Porcului forma un nor întunecat de zece kilometri. Toate ziarele fuseseră pline de descrieri ale orgiei izbăvirii din seara trecută.

— Sălbaticule ! strigară primii sosiţi, coborînd din elicopter. Domnule Sălbatic !

Nici un răspuns.

Uşa farului era întredeschisă. O dădură de perete şi intrară în penumbra iscată de obloanele coborîte. Printr-o arcadă din capătul încăperii zăriră scara ce urca spre etajele superioare. Exact sub plafonul arcadei se legăna o pereche de picioare.

— Domnule Sălbatic !

încet, încetişor, fără grabă, ca două ace de busolă, picioarele se-ntoarseră spre dreapta ; nord, nord-est, est, sud-est, sud, sud-sud-vest. Apoi făcură o pauză şi, după cîteva clipe, tot fără pic de grabă, se răsuciră spre stînga: sud-sud-vest, sud, sud-est, est...

334

Reîntoarcere în minunata lume nouă

Cuvînt înainte

Sufletul vorbelor de duh poate deveni însuşi trupul neadevărului. Oricît de elegantă şi de memorabilă ar fi, concizia, prin însăşi firea lucrurilor, nu poate exprima pe deplin toate elementele unei situaţii complexe. Discutînd o asemenea temă, nu poţi fi concis decît prin omisiune şi simplificare. Omisiunea şi simplificarea ne ajută să înţelegem - dar în multe cazuri ne ajută să percepem greşit lucrurile ; căci înţelegerea noastră ar putea să cuprindă doar noţiunile frumos formulate de cel ce le abreviază şi nu realitatea vastă şi cu multe ramificaţii din care au fost distilate, abstrase aceste noţiuni în mod atît de arbitrar.

Insă viaţa este scurtă şi informaţiile nelimitate : nimeni nu are timp pentru toate. In practică sîntem, de obicei, siliţi să alegem între o expunere nejustificat de scurtă şi absenţa oricărei expuneri. Abrevierea este un rău necesar şi este sarcina celui ce o face să scoată cît mai mult dintr-un lucru care, deşi rău în sine, este totuşi mai bun decît nimic. El trebuie să înveţe să simplifice fără a merge însă pînă la falsificare. El trebuie să înveţe să se concentreze asupra esenţei unei situaţii, dar fără a nesocoti prea multe dintre problemele secundare, colaterale, care nuanţează imaginea realităţii. în felul acesta, el ar putea eventual reuşi să spună, în orice caz nu întregul adevăr (căci adevărul întreg în privinţa mai tuturor subiectelor importante este incompatibil cu concizia),

337

dar mult mai mult decît primejdioasele sferturi de adevăr şi jumătăţi de adevăr care au fost întotdeauna moneda curentă a gîndirii.

Tema libertăţii şi a duşmanilor ei este extrem de vastă şi ceea ce am scris eu este cu siguranţă mult prea scurt pentru a o înfăţişa în mod corect ; dar, cel puţin, am abordat mai multe aspecte ale problemei. Fiecare aspect va fi fost, poate, simplificat prea tare în cursul expunerii ; dar aceste suprasimplificări succesive puse laolaltă alcătuiesc, totuşi, un tablou care, sper eu, ne sugerează cît de cît vastitatea şi complexitatea originalului.

Sînt omişi din tablou (nu ca neînsemnaţi, ci doar pentru comoditatea expunerii şi pentru că am discutat despre ei cu alte ocazii anterioare) duşmanii mecanici şi militari ai libertăţii ; armele şi echipamentul care au întărit atît de mult mîinile conducătorilor lumii împotriva supuşilor lor şi pregătirile cu un cost din ce în ce mai ruinător pentru războaie din ce în ce mai lipsite de noimă şi sinucigaşe.

Capitolele care urmează ar trebui citite pe fundalul gîndurilor stîrnite de revoluţia maghiară (din 1956 - n.t.) şi reprimarea ei, de bombele cu hidrogen, de costul a ceea ce toate statele numesc

„apărare naţională" şi de acele coloane nesfîrşite de băieţi în uniformă - albi, negri, tuciurii sau galbeni - care mărşăluiesc docili către groapa comună.

338

I

Suprapopularea

în 1931, în timp ce scriam *Minunata lume nouă,* eram convins că mai avem timp din belşug. Societatea complet organizată, sistemul castelor stabilite pe baze ştiinţifice, eliminarea liberului arbitru prin condiţionare metodică, obedienţa făcută acceptabilă prin doze regulate de fericire produsă pe cale chimică, regulile de bază ale vieţii civilizate inculcate în timpul nopţii, în şedinţe hipnope-dice - toate aceste lucruri se apropiau într-adevăr de noi, dar nu în epoca mea, nici măcar în vremea strănepoţilor mei. Am uitat acum data exactă a evenimentelor consemnate în *Minunata lume nouă,* dar trebuie să fi fost cam prin secolul al VI-lea sau al VII-lea *Anno Fordi* (după Ford). Noi, care trăiam în cel de-al doilea pătrar al secolului XX după Hristos, eram, după cum recunoştea toată lumea, locuitorii unui univers înfiorător ; dar coşmarul acelor ani ai crizei economice diferea radical de cel al viitorului, aşa cum era descris în romanul meu. Coşmarul nostru era de un ordin mult inferior faţă decoşmarul celor din secolul al VII-lea după Ford. în procesul trecerii de la o extremă la alta urma să existe un lung interval - sau cel puţin aşa îmi închipuiam eu - în decursul căruia treimea mai norocoasă a rasei umane avea să profite la maximum de ambele lumi: cea dezordonată a liberalismului şi cea mult prea ordonată din „minunata lume nouă", în care eficacitatea

339

desăvîrşită nu lăsa pic de loc pentru libertate sau iniţiativă personală.

Acum, după douăzeci şi şapte de ani, în acest al treilea pătrar al secolului XX de la Hristos şi mult înainte de sfîrşitul primului secol după Ford, mă simt mult mai puţin optimist decît eram atunci cînd scriam *Minunata lume nouă.* Profeţiile făcute în 1931 devin realitate mult mai devreme decît credeam eu că se va întîmpla acest lucru. Perioada de graţie dintre epoca fără prea multă ordine şi coşmarul vieţii prea ordonate n-a început şi nici nu dă semne că ar putea să înceapă. In Occident, e adevărat, bărbaţii şi femeile se mai bucură încă în mare măsură de libertatea individuală. Dar pînă şi în acele ţări care au o tradiţie a guvernării democratice, această libertate - şi chiar şi dorinţa de a o avea - par să apună. In restul lumii, libertatea indivizilor a dispărut deja sau e, în mod evident, pe cale de dispariţie. Coşmarul organizării totale, pe care eu îl plasasem în secolul al VII-lea după Ford, s-a ivit pe neaşteptate din viitorul îndepărtat şi, de bună seamă, ne aşteaptă la cotitură.

Romanul *1984* al lui George Orwell (scris în 1948 - n.t.) era o proiecţie exagerată, în viitor, a unui prezent care cuprindea stalinismul şi a unui trecut imediat care cunoscuse înflorirea nazismului. Eu am scris *Minunata lume nouă* înainte ca Hitler să acapareze puterea supremă în Germania, iar tiranul rus încă nu-şi impusese dictatura totalitară. în 1931 terorismul sistematic nu constituia o realitate contemporană obsedantă, aşa cum ajunsese în 1948, iar viitoarea dictatură din lumea mea imaginară era infinit mai puţin brutală decît dictatura viitoare zugrăvită cu atîta măiestrie de Orwell. în contextul anului 1948, romanul *1984* părea teribil de convingător. Dar, la urma urmei, tiranii sînt şi ei muritori, iar vremurile se mai schimbă. Evenimentele recente din Rusia

340

şi noile cuceriri ale ştiinţei şi tehnologiei i-au răpit cărţii lui Orwell o parte din verosimilul ei înfiorător. Un război nuclear fără îndoială că ar reduce prorocirile tuturor la o

simplă glumă. Dar, presupunînd, pentru moment, că Marile Puteri şi-ar înfrîna într-un fel sau altul dorinţa de a ne distruge, putem spune că acum *Minunata lume nouă* pare a avea mai multe şanse de a deveni realitate decît *1984.*

In lumina lucrurilor pe care le-am învăţat noi de curînd despre comportamentul animalelor în general şi despre cel al omului în special, a devenit evident că ţinerea sub control, prin pedepse, a comportamentului indezirabil este mai puţin eficace, pe termen lung, decît ţinerea sub control, prin stimulare, a comportamentului dorit cu ajutorul recompenselor, şi că guvernarea prin teroare funcţionează în linii mari mai puţin bine decît guvernarea prin manipularea nonviolentă a mediului, a gîndurilor şi simţămintelor indivizilor - bărbaţi, femei şi copii. Pedeapsa elimină temporar comportamentul indezirabil, dar nu reduce permanent tendinţa victimei de a se complace în el. Mai mult decît atît, efectele fizico-psihice secundare ale pedepsei pot fi la fel de nedorite ca şi comportamentul pentru care a fost pedepsit un individ. Psihoterapia se preocupă în mare măsură de consecinţele debilitante sau antisociale ale pedepselor din trecut.

Societatea descrisă în *1984* este controlată aproape exclusiv prin pedepse şi prin teama de pedeapsă ; în lumea imaginară din povestirea mea pedepsele nu sînt frecvente şi sînt în general blinde. Controlul aproape perfect exercitat de Guvernul Mondial este realizat printr-o susţinere sistematică a comportamentului dorit, prin tot felul de tipuri de manipulare aproape nonviolentă, pe plan fizic şi psihic, ca şi prin standardizare genetică. Copiii din eprubete şi controlul centralizat al

341

reproducerii poate nu sînt lucruri imposibile ; dar e limpede că încă multă vreme de acum înainte vom rămîne o specie vivipară care se înmulţeşte la întîmplare. Din raţiuni practice, putem face abstracţie de standardizarea genetică. Societăţile vor continua să fie controlate postnatal - prin sancţiuni, ca şi în trecut, şi într-o măsură cres-cîndă prin metodele mai eficace ale recompensei şi ale manipulării ştiinţifice.

In Rusia, dictatura lui Stalin, demodată, în stilul romanului *1984,* a început să cedeze locul unei forme mai moderne de tiranie. La nivelurile superioare ale societăţii ierarhice a Sovietelor, stimularea comportamentului dezirabil a început să ia locul metodelor mai vechi de stăpînire prin sancţionarea comportamentului indezirabil. Inginerii şi oamenii de ştiinţă, profesorii şi funcţionarii administrativi sînt bine plătiţi pentru muncă bine făcută, iar impozitele sînt rezonabile, astfel încît aceştia sînt stimulaţi în mod constant să lucreze mai bine pentru a fi răsplătiţi cu sume mai mari. în unele domenii ei au chiar libertatea de a gîndi şi de a face, mai mult sau mai puţin, ceea ce doresc. Pedepsele îi aşteaptă numai atunci cînd se abat de la normele prestabilite în domeniile ideologiei şi politicii. Tocmai pentru că li s-a acordat o oarecare libertate profesională, profesorii, savanţii şi tehnicienii ruşi au obţinut succese atît de remarcabile. Cei care trăiesc aproape de baza piramidei sovietice nu se bucură de nici unul dintre privilegiile acordate minorităţii norocoase sau dăruite cu haruri deosebite. Salariile majorităţii sînt mizerabile şi aceşti oameni plătesc - sub forma preţurilor ridicate - impozite disproporţionat de mari. Zona în care pot face ceea ce doresc este extrem de restrînsă, iar conducătorii lor îi stă-pînesc mai degrabă prin pedepse şi ameninţarea cu sancţiuni, decît prin manipularea nonviolentă

342

sau prin stimularea cu ajutorul recompenselor a comportamentului dezirabil. Sistemul sovietic combină elemente din romanul *1984* cu elemente ce anticipau ceea ce s-a întîmplat în rîndul castelor superioare din *Minunata lume nouă.*

Intre timp, forţe impersonale asupra cărora nu avem aproape nici un control par să ne împingă pe toţi înspre coşmarul „minunatei lumi noi"; şi această împingere impersonală este accelerată în mod conştient de reprezentanţii organizaţiilor comerciale şi politice care au creat o serie de tehnici noi pentru a manipula gîndurile şi sentimentele maselor în interesul unei minorităţi. Despre tehnicile de manipulare vom discuta în capitolele următoare. Deocamdată, să ne concentrăm atenţia asupra acelor forţe impersonale care fac astăzi lumea atît de puţin sigură pentru democraţie, atît de puţin ospitalieră pentru libertatea individuală. Ce sînt aceste forţe? Şi de ce coşmarul pe care-1 proiectasem eu în secolul al VII-lea după Ford s-a apropiat atît de repede de noi? Răspunsul la aceste întrebări trebuie să înceapă acolo unde îşi are începutul viaţa chiar şi a celei mai civilizate societăţi: la nivelul biologiei.

In preajma întîiului Crăciun, populaţia planetei noastre era de vreo două sute cincizeci de milioane de suflete - mai puţin de jumătate din locuitorii Chinei moderne[1]. Şaisprezece veacuri mai tîrziu, cînd „Părinţii pelerini" au emigrat din Anglia şi au debarcat în America, numărul oamenilor se ridicase doar la puţin peste cinci sute de milioane. Cînd s-a semnat Declaraţia de Independenţă a Statelor Americane, populaţia globului depăşise cifra de şapte sute de milioane. In 1931, cînd scriam eu *Minunata lume nouă,* era cu puţin sub două miliarde. Astăzi, după numai douăzeci

1. Cartea a fost scrisă în 1958.

şi şapte de ani, sîntem două miliarde şi opt sute de milioane. Iar mîine - cîţi? Penicilina, DDT-ul şi apa curată sînt mărfuri ieftine, ale căror efecte asupra sănătăţii publice sînt infinit mai mari decît costul lor. Pînă şi cel mai sărac dintre guverne este destul de bogat ca să le ofere supuşilor săi mijloace de prevenire a mortalităţii într-o măsura substanţială. In schimb, controlul natalităţii este cu totul altceva. Controlul mortalităţii este un lucru care i se poate asigura unui întreg popor de către cîţiva tehnicieni salariaţi ai unui guvern binevoitor. Controlul asupra natalităţii depinde de colaborarea întregului popor. Trebuie să fie practicat de nenumăraţi indivizi, cărora le solicita mai multă inteligenţă şi voinţă decît posedă majoritatea roiurilor de analfabeţi care viermuiesc în lumea întreagă şi (dacă se folosesc mijloacele anticoncepţionale chimice sau mecanice) cheltuieli care depăşesc cu mult posibilităţile majorităţii acestor milioane de oameni. Mai mult decît atît, nicăieri în lume nu există tradiţii religioase în favoarea morţii fără restricţii, în schimb, tradiţiile religioase şi sociale în favoarea reproducerii fără îngrădiri sînt foarte răspîndite. Din toate aceste motive, controlul mortalităţii se realizează foarte uşor, pe cînd controlul naşterilor întîmpină foarte mari dificultăţi. Ca atare, mortalitatea a scăzut surprinzător de brusc în ultimii ani. Natalitatea, în schimb, fie a rămas la nivelul său ridicat de odinioară, fie, dacă a scăzut, în unele locuri, a scăzut foarte puţin şi foarte încet. In consecinţă, numărul oamenilor sporeşte în prezent mult mai rapid decît în oricare altă epocă din istoria speciei umane.

Mai mult decît atît, cresc înseşi sporurile naturale ; cresc constant, după regula dobînzii compuse ; ele mai cresc şi inconstant ori de cîte ori o societate înapoiată din punct de vedere tehnic aplică principiile Ocrotirii Sănătăţii Publice. în

momentul de faţă sporul anual al populaţiei de pe glob se ridică la vreo patruzeci şi trei de milioane de oameni. Asta înseamnă că din patru în patru ani omenirea sporeşte cu echivalentul actualei populaţii a Statelor Unite, iar la opt ani şi jumătate creşte cu echivalentul populaţiei de azi a Indiei. In ritmul de creştere înregistrat între naşterea lui Hristos şi moartea Reginei Elisabeta I, populaţia globului a avut nevoie de şaisprezece secole

pentru a se dubla. La ritmul actual, ea se va dubla în mai puţin de jumătate de veac[1]. Iar această dublare fantastic de rapidă a numărului de oameni se va produce pe o planetă ale cărei regiuni foarte solicitate, de maximă productivitate, sînt deja dens populate, ale cărei soluri sînt erodate de eforturile disperate ale unor agricultori nesăbuiţi de a produce mai multă hrană şi al cărei capital mineral uşor accesibil este irosit cu nepăsarea unui marinar beat care-şi cheltuieşte într-o zi solda pe mai multe luni.

In „minunata lume nouă" din povestirea mea, problema numărului oamenilor în raport cu resursele naturale fusese rezolvată cu eficacitate. Se calculase o cifră optimă pentru populaţia lumii şi numărul acesteia (puţin sub două miliarde, dacă-mi aduc bine aminte) era menţinut constant generaţie după generaţie. In lumea contemporană reală, problema demografică n-a fost rezolvată. Dimpotrivă, ea devine tot mai gravă şi mai ameninţătoare cu fiecare an ce trece. Pe acest fundal biologic sumbru se desfăşoară toate dramele politice, economice, culturale şi psihologice din vremurile noastre. Pe măsură ce înaintează secolul XX, şi noi miliarde de oameni se adaugă celor deja existente (pînă va împlini nepoţica mea cincizeci de ani se va ajunge la cinci miliarde şi jumătate de locuitori ai Terrei),

1. După cum se vede, realitatea a depăşit previziunile lui Huxley din 1958.

acest fundal biologic va înainta, tot mai insistent, tot mai ameninţător, către planul întîi şi cel de mijloc al scenei istorice. Problema creşterii demografice rapide în raport cu resursele naturale, cu stabilitatea socială şi cu bunăstarea indivizilor - aceasta este acum problema centrală a omenirii ; şi cu siguranţă că ea va rămîne problema centrală încă un secol şi poate chiar mai multe secole de acum înainte. Se zice că la 4 octombrie 1957 a fost inaugurată o eră nouă. Dar. de fapt, în contextul actual, toată vorbăria noastră exuberantă de după lansarea *sputnikului* este irele-vantă şi chiar stupidă. In ceea ce priveşte marea masă a omenirii, epoca ce vine nu va fi Era Spaţială ; va fi Era Suprapopulaţiei. Putem parodia cuvintele unui cîntec tradiţional, întrebîndu-ne :

Spaţiul care-i din belşug
Iţi va aprinde focul în plită?
Sau al spaţiului mic zeu,
Frigarea o va răsuci mereu, mereu?

Răspunsul este, evident, negativ. Instalarea omului pe Lună poate oferi anumite avantaje militare naţiunii care înfăptuieşte prima colonizarea ei. Dar ea nu va face cu nimic mai uşor de îndurat viaţa în cei cincizeci de ani necesari populaţiei noastre actuale ca să se dubleze, nimic pentru miliardele de oameni subalimentaţi care proliferează în lume. Şi chiar dacă, într-un moment din viitor, va deveni posibilă emigrarea pe Marte, chiar dacă un număr considerabil de bărbaţi şi femei ar fi într-atît de disperaţi încît să aleagă o viaţă nouă în condiţii comparabile cu cele de pe un munte de două ori mai înalt decît Everestul, cu ce va schimba asta lucrurile? In ultimele patru secole mulţi oameni au plecat din Lumea Veche în cea Nouă. Dar nici plecarea lor acolo, nici venirea de acolo a unui flux de hrană şi de materii prime

n-au putut rezolva problemele Lumii Vechi. Tot aşa, expedierea unui mic surplus de fiinţe umane pe Marte (cu un cost de cîteva milioane de dolari pe cap de om pentru transport şi dezvoltare) nu va contribui cu nimic la rezolvarea problemei presiunilor demografice crescînde de pe propria noastră planetă. Rămînînd nerezolvată, această problemă va împiedica soluţionarea tuturor celorlalte probleme ale noastre. Mai mult decît atît, ea va crea

condiţii în care libertatea individului şi jaloanele sociale acceptabile ale modului de viaţă democratic vor deveni imposibile, aproape de neconceput.

Nu toate dictaturile se nasc în acelaşi fel. Sînt multe căi care duc către „minunata lume nouă". Dar poate că cea mai dreaptă şi mai largă dintre ele este cea pe care păşim noi astăzi, calea care duce spre cifrele gigantice ale populaţiei, prin creşteri accelerate. Să trecem succint în revistă raţiunile acestei strînse corelaţii dintre numărul prea mare de oameni - care se înmulţesc prea rapid - şi formularea filosofiilor autoritare, ascensiunea sistemelor totalitare de guvernare.

Pe măsură ce populaţia numeroasă, în continuă creştere, exercită presiuni tot mai mari asupra resurselor disponibile, situaţia economică a societăţii care suferă acest calvar devine tot mai precară. Lucrul acesta este valabil mai ales în acele regiuni subdezvoltate unde o scădere bruscă a mortalităţii - graţie DDT-ului, penicilinei şi apei nepoluate -nu a fost însoţită de o scădere corespunzătoare a natalităţii. In unele părţi ale Asiei şi în cea mai mare parte a Americii Centrale şi de Sud, populaţiile cresc atît de iute încît se vor dubla în ceva mai mult de douăzeci de ani. Dacă producţia de alimente şi de articole manufacturate, de case, şcoli şi profesori ar putea fi sporită într-un ritm mai rapid decît cel al creşterii populaţiei, s-ar putea îmbunătăţi soarta mizerabilă a celor care trăiesc în aceste ţări subdezvoltate şi suprapopulate.

347

Dar, din nefericire, acestor ţări le lipsesc nu numai maşinile agricole şi fabricile care să le poată produce, ci şi capitalul necesar pentru crearea unor asemenea ramuri industriale. Capitalul este ceea ce rămîne după ce au fost satisfăcute nevoile elementare ale unei populaţii. Dar nevoile elementare ale majorităţii populaţiei din ţările subdezvoltate nu sînt niciodată satisfăcute pe deplin. La sfirşitul fiecărui an nu rămîne aproape nici un surplus şi, deci, nu există aproape deloc capital disponibil pentru a crea instalaţiile industriale şi maşinile agricole cu ajutorul cărora să poată fi satisfăcute nevoile oamenilor. Mai mult decît atît, în toate aceste ţări subdezvoltate există o criză gravă de mînă de lucru calificată, fără de care nu pot fi demarate industria modernă şi mecanizarea agriculturii. Actualele condiţii de învăţămînt sînt necorespunzătoare ; la fel sînt şi resursele financiare şi culturale necesare ameliorării condiţiilor tehnice existente în ritmul cerut de situaţia actuală. Intre timp, populaţia unora dintre aceste ţări subdezvoltate creşte cu trei la sută pe an.

Situaţia lor tragică e discutată într-o carte importantă, *Următorii o sută de ani,* publicată în 1957 de profesorii Harrison Brown, James Bonner şi John Weir de la Institutul Tehnic din California. Cum va face faţă omenirea acestei probleme a creşterii rapide? Nu cu prea mult succes: „Dovezile existente sugerează destul de insistent că în majoritatea ţărilor subdezvoltate soarta omului obişnuit s-a înrăutăţit considerabil în ultima jumătate de veac. Oamenii sînt tot mai prost hrăniţi. Există mai puţine bunuri disponibile pe cap de locuitor. Iar mai toate încercările de a ameliora situaţia au fost anulate de presiunea necruţătoare a creşterii continue a populaţiei".

Ori de cîte ori viaţa economică a unei naţiuni devine precară, guvernul este silit să-şi asume răspunderi sporite pentru bunăstarea generală.

348

El trebuie să elaboreze planuri complicate pentru a face faţă unei situaţii critice ; trebuie să impună restricţii tot mai mari activităţii supuşilor săi ; şi dacă, după cum e foarte posibil, condiţiile economice din ce în ce mai proaste conduc în mod inevitabil la instabilitate, la tulburări politice sau chiar la rebeliune făţişă, guvernul trebuie să intervină pentru a păstra ordinea publică şi propria sa autoritate. în felul acesta se concentrează tot mai multă putere

în mîinile guvernelor şi ale aparatului birocratic. Dar puterea este de o asemenea natură încît pînă şi cei care nu au urmărit s-o dobîndească, ci au căpătat-o pentru că alţii şi-au exercitat la un moment dat puterea asupra lor, au tendinţa să se deprindă cu gustul ei. „Şi nu ne duce pe noi în ispită", ne rugăm noi la Dumnezeu, şi pe bună dreptate ; căci atunci cînd fiinţele omeneşti sînt ispitite într-un mod prea atrăgător sau un timp prea îndelungat, în general cedează. O constituţie democratică este un mijloc de a-i împiedica pe conducătorii locali să cedeze acestor ispite deosebit de primejdioase care se nasc atunci cînd se concentrează prea multă putere în prea puţine mîini. O asemenea constituţie funcţionează binişor acolo unde - ca în Marea Britanie sau Statele Unite - există un respect tradiţional pentru procedura constituţională. Unde tradiţia republicană sau cea a monarhiei cu puteri limitate este slabă, nici cea mai bună dintre toate constituţiile nu-i va împiedica pe politicienii ambiţioşi să cedeze bucuroşi, chiar cu încîntare, tentaţiilor puterii. Şi, în orice ţară unde creşterea demografică a început să exercite presiuni intense asupra resurselor existente, nu se poate ca aceste tentaţii să nu se ivească. Suprapopularea duce la nesiguranţă economică şi la nelinişte socială. Nelinştea şi nesiguranţa duc la un control mai puternic exercitat de guvernele centrale şi la sporirea puterii lor. în lipsa unei tradiţii constituţionale, această putere

sporită va fi probabil exercitată într-o maniera dictatorială. Acest lucru e probabil să se întîmple chiar dacă nu s-ar fi inventat niciodată comunismul. Dar comunismul a fost inventat. Date fiind aceste fapte, probabilitatea ca suprapopularea să ducă prin tulburări la dictatură devine o certitudine. Se poate pune un rămăşag uşor de cîştigat că, peste douăzeci de ani, toate ţările suprapopulate şi subdezvoltate ale lumii vor ajunge oprimate de o formă sau alta de conducere totalitară - probabil de către partidul comunist.

Cum va afecta această evoluţie ţările Europei suprapopulate, dar intens industrializate şi încă democratice? Dacă dictaturile nou-formate le-ar fi ostile şi dacă fluxul normal de materii prime din ţările subdezvoltate ar fi întrerupt cu bună ştiinţă, naţiunile occidentale s-ar trezi într-o situaţie deosebit de proastă. Sistemul lor industrial s-ar prăbuşi, iar tehnologia foarte avansată care le-a permis pînă acum să întreţină o populaţie mult mai mare decît cea care ar putea fi susţinută de resursele disponibile pe plan local, nu le-ar mai apăra de consecinţele suprapopulării unui teritoriu prea mic. Dacă s-ar întîmpla cumva acest lucru, puterea imensă pe care condiţiile nefavorabile le-a impus-o guvernelor ar putea ajunge să fie folosită în spiritul dictaturii totalitare.

In momentul de faţă Statele Unite ale Americii nu sînt o ţară suprapopulată. Dacă însă populaţia continuă să crească în ritmul actual (mai mare decît cel din India, deşi, din fericire, mult mai scăzut decît cel curent din Mexic sau Guatemala), problema numărului de oameni în raport cu resursele disponibile ar putea începe să le dea oamenilor bătaie de cap în pragul secolului XXI. Pentru moment, suprapopularea nu este o ameninţare directă la adresa libertăţii personale a americanilor. Rămîne totuşi o ameninţare indirectă, o primejdie care îi pîndeşte la cotitură. Dacă suprapopularea

ar împinge ţările subdezvoltate în braţele totalitarismului, şi dacă aceste noi dictaturi s-ar alia cu Rusia, atunci situaţia militară a Statelor Unite ar deveni mai puţin sigură şi ar trebui intensificate pregătirile de apărare şi de răspuns la agresiune. Dar, după cum ştim cu toţii, libertatea nu poate înflori într-o ţară aflată în permanenţă pe picior de război sau chiar pe picior de război iminent. Criza permanentă justifică controlul tuturor oamenilor şi lucrurilor prin instituţiile guvernului central. Şi tocmai la o criză permanentă trebuie să ne aşteptăm

într-o lume în care suprapopularea produce o anumită stare de lucruri, în care dictatura sub auspicii comuniste devine aproape inevitabilă.

II

Cantitate, calitate, moralitate

În *Minunata lume nouă* izvorîtă din imaginaţia mea, se practică sistematic eugenia şi disgenia[1]. într-un set de flacoane li se acorda unor ovule superioare din punct de vedere biologic - şi fecundate de o spermă superioară din punct de vedere biologic - cel mai bun tratament prenatal posibil ; în cele din urmă ele erau decantate sub^ forma unor embrioni Beta, Alfa şi chiar Alfa-Plus. într-un alt grup de flacoane, mult mai numeroase, ovule inferioare din punct de vedere biologic - fecundate de o spermă inferioară din punct de vedere biologic - erau supuse Procesului Bokanovski (nouăzeci şi şase de gemeni identici dintr-un singur ou) şi tratate prenatal cu alcool şi alte otrăvuri proteinice. Fiinţele decantate în final erau aproape subumane ; ele erau totuşi capabile să îndeplinească munci necalificate şi, atunci cînd erau condiţionate în mod corespunzător, eliberate de tensiune prin accesul liber şi frecvent la sexul opus, bucurîndu-se de distracţii constante şi gratuite şi stimulate prin doze zilnice de *soma* să se încadreze în tiparele de bună comportare - deveneau fiinţe pe care te puteai bizui că nu le vor da de furcă superiorilor lor.

în această a doua jumătate a secolului XX noi nu întreprindem nici o acţiune sistematică în

1. Studiul ameliorării şi, respectiv, al degradării rasei umane.

privinţa creşterii şi dezvoltării noastre ; însă prin comportarea noastră aleatorie, nesupusă unor reguli, nu numai că ne suprapopulăm planeta, dar, s-ar părea, facem ca aceşti oameni mult mai numeroşi să fie de o calitate biologică din ce în ce mai slabă. în vremurile proaste de demult, copiii cu defecte ereditare considerabile sau chiar şi minore supravieţuiau arareori. Astăzi, datorită condiţiilor sanitare îmbunătăţite, farmacologiei moderne şi conştiinţei sociale, cei mai mulţi dintre copiii născuţi cu defecte ereditare ajung la maturitate şi se înmulţesc, perpetuînd defectele. în condiţiile actuale orice progres al medicinei tinde să fie compensat negativ printr-un progres corespunzător al şansei de supravieţuire a indivizilor apăsaţi de blestemul vreunei insuficienţe genetice. în pofida noilor medicamente miraculoase şi a tratamentului superior (de fapt, într-un anumit sens, tocmai din pricina acestor lucruri), sănătatea fizică a populaţiei obişnuite nu va manifesta nici o ameliorare, ba chiar s-ar putea înrăutăţi. Şi împreună cu declinul stării generale de sănătate s-ar putea produce şi *un* declin al coeficientului mediu de inteligenţă. într-adevăr, unele autorităţi competente sînt convinse că un asemenea declin s-a produs deja şi continuă. Doctorul W. H. Sheldon scrie: „în condiţii de lipsă de constrîngere şi de reguli, informaţia genetică superioară a speciei noastre tinde să fie depăşită numeric de elemente inferioare ei din toate punctele de vedere... în unele cercuri academice domină moda de a-i asigura pe studenţi că semnalul de alarmă tras în privinţa ratelor diferenţiate ale natalităţii e nefondat ; că aceste probleme sînt pur şi simplu economice, sau pur educaţionale, sau pur religioase, sau pur culturale, sau aşa ceva. Acesta este un optimism utopic. Delincventa ereditară este un element biologic şi fundamental". Şi doctorul Sheldon adaugă că „nimeni nu ştie cît de mult a scăzut în ţara

noastră (S.U.A.) coeficientul mediu de inteligenţă din 1916, cînd Terman[1] a încercat să standardizeze sensul coeficientului intelectual 100".

Intr-o ţară subdezvoltată şi suprapopulată, în care patru cincimi din populaţie capătă sub două mii de calorii pe zi şi doar o cincime se bucură de un regim alimentar corespunzător, se mai pot naşte spontan instituţiile democratice? Sau, dacă sînt impuse din afară ori de sus, pot oare ele să supravieţuiască?

Şi acum să luăm în discuţie cazul societăţii bogate, industrializate şi democratice în care, datorită practicării la întîmplare, dar în manieră eficace a disgeniei (degradării rasiale), coeficientul de inteligenţă (IQ) şi vigoarea fizică sînt în declin. Cîtă vreme îşi mai poate menţine o asemenea societate tradiţiile de libertate individuală şi guvernare democratică? Copiii noştri vor afla răspunsul la această întrebare peste cincizeci sau o sută de ani.

Intre timp, ne trezim în faţa unei probleme morale cutremurătoare. Ştim că urmărirea unor ţeluri frumoase nu justifică folosirea unor mijloace urîte. Dar ce să spunem despre acele situaţii -atît de frecvente astăzi - în care mijloacele bune şi frumoase dau rezultate ce se dovedesc a fi rele?

De exemplu, mergem pe-o insulă tropicală şi cu ajutorul DDT-ului eradicăm malaria şi, în doi sau trei ani, salvăm sute de mii de vieţi omeneşti. Evident, acesta este un lucru bun. Dar sutele de mii de oameni salvaţi astfel şi milioanele pe care le zămislesc ei şi le aduc pe lume nu pot fi îmbrăcaţi, adăpostiţi şi nici măcar hrăniţi corespunzător din resursele de care dispune insula. Am eliminat moartea rapidă prin malarie ; acum însă predomină viaţa chinuită de subnutriţie şi supraglomerare,

1. Lewis Terman (1877-1956), psiholog american, inventatorul testelor de inteligenţă.

iar moartea înceată prin înfometare ameninţă tot mai mulţi oameni.

Şi ce să spunem despre organismele cu insuficienţe congenitale, pe care medicina noastră şi serviciile noastre de ocrotire le conservă astăzi aşa încît se vor perpetua în acelaşi fel? A-i ajuta pe cei nefericiţi este evident un lucru bun. Dar transmiterea integrală către descendenţii noştri a rezultatelor unor mutaţii biologice nefavorabile şi contaminarea progresivă a fondului genetic comun din care vor trebui preluate de reprezentanţii speciei noastre sînt în mod la fel de evident proaste. Sîntem pe vîrfurile unei dileme etice şi găsirea căii de mijloc va solicita întreaga noastră inteligenţă şi întreaga noastră bunăvoinţă.

III

Supraorganizarea

După cum am arătat eu, drumul cel mai scurt şi cel mai larg către coşmarul din *Minunata lume nouă* trece prin suprapopulare şi creşterea accelerată a numărului oamenilor (două miliarde opt sute de milioane astăzi, cinci miliarde cinci sute de milioane pînă la sfîrşitul secolului), majoritatea omenirii confruntîndu-se cu alegerea între anarhie şi controlul totalitar. Dar presiunea crescîndă a mulţimii asupra resurselor disponibile nu este singura forţă care ne împinge în direcţia totalitarismului. Acest orb inamic biologic al libertăţii se aliază cu forţele de o putere colosală generate tocmai de progresele tehnologice cu care ne mîndrim cel mai mult - şi ne mîndrim pe bună dreptate, s-ar putea adăuga ; căci aceste progrese reprezintă roadele geniului şi ale trudei şi perseverenţei, ale logicii, ale imaginaţiei şi ale jertfei de sine - într-un cuvînt, ale forţelor morale şi intelectuale pentru care nu putem avea decît admiraţie. Dar Firea Lucrurilor este astfel alcătuită încît nimeni de pe întregul glob nu capătă niciodată nimic pe degeaba. Toate aceste progrese uluitoare şi admirabile a trebuit să fie plătite. într-adevăr, ca şi ratele la maşina de spălat cumpărată anul trecut, încă mai plătim pentru aceste cuceriri ale ştiinţei - şi fiecare rată este mai mare decît cea anterioară.

Mulţi istorici, mulţi sociologi şi psihologi au scris pe larg, cu o preocupare profundă, despre preţul pe care a trebuit să-1 plătească occidentalul

şi va continua să-1 plătească pentru progresul tehnologic. Ei arată, de pildă, că nu ne putem aştepta ca democraţia să înflorească în societăţi a căror putere politică şi economică

se concentrează şi se centralizează tot mai mult. Dar progresul tehnologic a condus şi conduce încă tocmai la concentrarea şi centralizarea puterii. Pe măsură ce maşinăria producţiei de masă devine tot mai eficace, ea tinde să fie, totodată, mai complexă şi costisitoare - şi, ca atare, tot mai puţin la îndemîna întreprinzătorului cu mijloace modeste.

Mai mult decît atît, producţia de masă nu poate funcţiona fără o desfacere în masă; însă desfacerea în masă ridică probleme pe care nu le pot rezolva în mod satisfăcător decît producătorii cei mai mari. într-o lume a producţiei de masă şi a distribuţiei de masă, *omul mărunt,* cu capitalul său activ complet nesatisfăcător, este pus în dezavantaj. La concurenţă cu *omul cel mare* el îşi pierde banii şi, în cele din urmă, însăşi existenţa lui ca producător independent. Cel *mare* îl înghite cu totul. Şi pe măsură ce dispare *omul mărunt,* o putere economică mereu crescîndă începe să fie mînuită de oameni din ce în ce mai puţin numeroşi. Sub o dictatură, Marea Finanţa, devenită posibilă datorită tehnologiei avansate şi ca urmare a ruinării micilor întreprinzători, este controlată de către stat - adică de către un mic grup de conducători de partide şi de militari, poliţişti şi funcţionari, care îndeplinesc ordinele lor. într-o democraţie capitalistă, cum ar fî Statele Unite, Marea Finanţa este controlată de ceea ce profesorul C. Wright Mills a denumit „elita puterii". Această „elită a puterii" foloseşte în mod direct mai multe milioane de oameni care alcătuiesc forţa de muncă a ţării, în fabricile, birourile şi magazinele ei, şi controlează încă multe alte milioane de oameni împrumutîndu-le bani ca să cumpere produsele ei, iar prin proprietatea asupra mijloacelor de

357

comunicare în masă influenţează gîndurile. sentimentele şi acţiunile mai tuturor oamenilor. Ca să parodiem cuvintele lui Winston Churchill[1] : „niciodată nu s-a întîmplat ca atît de mulţi oameni să fie atît de manipulaţi de atît de puţini oameni". Sîntem, într-adevăr, foarte departe de idealul lui Thomas Jefferson, al unei societăţi cu adevărat libere, alcătuită dintr-o ierarhie de unităţi autonome care se autoadministrează - „republicile elementare ale Circumscripţiilor, ale Ţinuturilor, republicile Districtelor, republicile Statelor şi Republica Uniunii, care formează o gradaţie a autorităţilor".

Vedem aşadar că tehnologia modernă a dus la concentrarea puterii economice şi politice şi la naşterea unei societăţi controlate (în mod necruţător în statele totalitare, în mod politicos şi neostentativ în statele democratice) de către Marea Finanţa şi Marele Guvern. Dar societăţile sînt alcătuite din indivizi şi sînt bune numai în măsura în care ele îl ajută pe individ să-şi valorifice aptitudinile şi potenţialul şi să ducă o viaţă fericită şi creatoare. Cum au fost afectaţi indivizii de progresele tehnicii din ultimii ani? Iată răspunsul dat la această întrebare de un filosof şi psihiatru, doctorul Erich Fromm:

„Societatea noastră occidentală contemporană, în pofida progreselor sale materiale, intelectuale şi politice, duce tot mai puţin la sănătatea mintală şi tinde să submineze la individ securitatea personală, fericirea, raţiunea şi capacitatea de a iubi ; ea tinde să-1 transforme pe individ într-un automat care plăteşte pentru eşecul său uman cu o creştere a bolilor mintale şi cu o disperare ascunsă sub un imbold frenetic de a munci şi de a obţine aşa-zisa plăcere".

Această „boală mintală crescîndă" a noastră îşi poate găsi expresia în simptome nevrotice. Aceste

1. Om politic, romancier şi istoric britanic (1884-1968) ; prim-ministru între 1940-1945.

358

simptome sînt evidente şi extrem de îngrijorătoare. Dar doctorul Fromm mai spune: „Să ne ferim de a defini igiena mintală drept prevenirea simpto-melor. Simptomele ca atare nu sînt duşmanul, ci prietenul nostru ; acolo unde se manifestă simptome, există un conflict

şi conflictul arată întotdeauna că forţele vieţii care năzuiesc spre integrare şi fericire se mai luptă încă". Victimele cu adevărat pierdute ale bolilor mintale se găsesc printre cei care par a fî cei mai normali : „Mulţi dintre ei sînt normali pentru că s-au adaptat atît de bine la modul nostru de existenţă, pentru că glasul lor omenesc a fost redus la tăcere atît de devreme în cursul vieţii lor încît ei nici măcar nu mai luptă să nu sufere şi nici nu mai manifestă simptomele, aşa cum se întîmplă în cazul nevrozatului". Ei nu sînt normali în sensul absolut al cuvîntului ; ei sînt normali doar în raport cu o societate profund anormală. Adaptarea lor perfectă la această societate anormală dă măsura bolii mintale. Aceste milioane de oameni anormal de normali, ducînd o viaţă cuminte într-o societate la care - dacă ar fî fiinţe pe deplin umane - n-ar trebui să se adapteze, mai au „iluzia individualităţii", însă de fapt ei au fost în mare măsură dezindividualizaţi. Conformismul lor devine treptat asemănător cu uniformitatea. Dar „uniformitatea şi libertatea sînt incompatibile. Uniformitatea este, de asemenea, incompatibilă cu sănătatea mintală... omul nu e făcut să devină un automat şi, dacă ajunge aşa^ ceva, i se distruge baza sănătăţii mintale".

In decursul evoluţiei sale, natura s-a străduit din răsputeri să facă în aşa fel încît fiecare individ să difere de ceilalţi indivizi. Noi ne reproducem specia prin aducerea genelor tatălui în contact cu cele ale mamei. Aceşti factori ereditari se pot combina într-un număr aproape infinit de moduri. Din punct de vedere fizic şi mintal, fiecare dintre noi este unic. Orice societate care, în interesul

359

eficienţei ori în numele vreunei dogme politice sau religioase, încearcă să standardizeze individul, comite o crimă împotriva naturii biologice a omului.

Ştiinţa poate fi definită ca o reducere a multiplicităţii la unitate. Ea caută să explice fenomenele de o infinită diversitate ale naturii, ignorînd unicitatea unor evenimente particulare şi concentrîn-du-se asupra trăsăturilor comune pe care le au ele şi, în cele din urmă, sintetizînd un fel de „lege" în raport cu care ele capătă sens şi pot fi tratate în mod eficace. De exemplu, merele cad din pom şi Luna traversează cerul. Oamenii observaseră aceste lucruri încă din vremuri imemoriale. La scriitoarea Gertrude Stein[1] oamenii erau convinşi că mărul e măr este mărul, pe cînd Luna e Lună este Luna. I-a revenit lui Isaac Newton[2] sarcina de a observa ce aveau în comun aceste fenomene atît de asemănătoare şi să formuleze o teorie a gravitaţiei după care anumite aspecte ale comportamentului merelor, ale corpurilor cereşti şi. de fapt, ale oricărui alt element din universul fizic puteau fi explicate şi tratate pe baza unui sistem de idei. In acelaşi spirit, artistul ia nenumăratele diversităţi şi unicităţi ale lumii exterioare şi propria lui imaginaţie şi le conferă un sens în cadrul unui sistem organizat de tipare de arte plastice, literare sau muzicale. Dorinţa de a impune ordine în detrimentul haosului, de a produce armonie din disonanţă şi unitate din multiplicitate este un fel de instinct intelectual, un imbold primar şi fundamental, al minţii. In domeniul ştiinţei, artei şi filosofiei, cele mai benefice roade le dau acţiunile a ceea ce aş putea numi „Voinţa de ordine". E

1. Prozatoare americană (1874-1946), prietenă cu Picasso şi cu scriitorii modernişti europeni.
2. Matematician şi fizician englez (1642-1720), autorul teoriei gravitaţiei universale.

360

adevărat că această „Voinţă de ordine" a produs multe sinteze premature bazate pe dovezi insuficiente, multe sisteme absurde în metafizică şi teologie, multe greşeli pedante constînd în confundarea noţiunilor abstracte cu realităţile, a simbolurilor şi abstracţiunilor cu datele experienţei imediate. Dar aceste erori, oricît de regretabile ar fi, nu fac prea mult rău, sau în orice caz nu direct - deşi uneori se întîmplă ca un sistem filosofic greşit să dăuneze

indirect, fiind folosit ca o justificare pentru acţiuni absurde şi inumane. Tocmai în sfera socială, în domeniul politicii şi economiei politice devine cu adevărat primejdioasă „Voinţa de ordine".

Aici reducţia teoretică a multiplicităţii greu de stăpînit la o unitate comprehensibilă devine reducţia practică a diversităţii umane la uniformitatea subumană, a libertăţii la supunere şi sclavie. In politică, echivalentul unei teorii ştiinţifice pe deplin dezvoltate sau al unui sistem filosofic bine închegat reprezintă o dictatură totalitară. In economia politică, echivalentul unei opere de artă frumos compusă este fabrica ce-şi desfăşoară munca fără opintiri şi în care lucrătorii se adaptează perfect maşinilor. Voinţa de ordine poate să-i prefacă în tirani pe cei care pur şi simplu aspiră să facă ordine în haos. Frumuseţea ordinii este folosită ca o justificare pentru despotism.

Organizarea este un lucru indispensabil, căci libertatea se naşte şi capătă un sens numai în cadrul unei comunităţi de indivizi care cooperează liberi şi se autoreglează. Dar, deşi indispensabilă, organizarea poate să fie şi fatală. O organizare exagerată îi transformă pe bărbaţi şi femei în automate, sufocă spiritul creator şi desfiinţează însăşi posibilitatea libertăţii. Ca de obicei, calea sigură este cea de mijloc între extremele reprezentate de doctrina liberalismului - *laissez-faire* - şi, la capătul celălalt, controlul total.

361

în ultima sută de ani progresele succesive înregistrate în domeniul tehnicii au fost însoţite de progrese corespunzătoare în domeniul organizării. La maşinile complicate a trebuit să fie adaptate nişte aranjamente sociale complicate menite să acţioneze la fel de lin şi eficace ca şi noile instrumente ale producţiei. Pentru a se adapta acestor structuri, indivizii au trebuit să se dez-individualizeze, să-şi nege diversitatea înnăscută şi să se conformeze unui tipar standard, să facă tot ce au putut pentru a deveni nişte automate.

Efectele dezumanizante ale supraorganizării sînt accentuate de efectul dezumanizant al suprapopulării. Pe măsură ce ia amploare, industria atrage o proporţie crescîndă a numărului din ce în ce mai mare de oameni către marile oraşe. Dar viaţa în acele mari oraşe nu duce la sănătate mintală (ni se spune că schizofrenia are cea mai ridicată incidenţă printre locuitorii care roiesc în mahalalele oraşelor industriale) ; şi această viaţă nu sprijină nici genul de libertate responsabilă în cadrul unor grupuri mici şi autonome care constituie condiţia primară a unei democraţii adevărate. Viaţa într-un oraş este anonimă şi, s-ar putea spune, abstractă. Oamenii sînt legaţi unul de altul nu ca personalităţi totale, ci ca întruchipări ale unor funcţii economice sau, dacă nu lucrează, în calitate de căutători iresponsabili de distracţii. Supuşi acestui gen de viaţă, indivizii au tendinţa de a se simţi însinguraţi şi insignifianţi. Existenţa lor încetează să mai aibă vreun scop sau vreun sens.

Din punct de vedere biologic, omul are un spirit gregar moderat, nu este un animal complet social, ci o fiinţă mai curînd asemănătoare cu un lup, să zicem, sau cu un elefant, decît cu o albină sau o furnică. în forma lor originară, societăţile umane nu semănau cu stupul sau cu furnicarul. Ele erau doar nişte haite. Civilizaţia este, printre altele, procesul prin care haitele primitive se transformă

362

într-un analog - o imitaţie crudă şi mecanică a comunităţilor organice de insecte sociale. In momentul de faţă presiunile suprapopulării şi ale modificărilor tehnologice accelerează acest proces. Colonia de termite a ajuns să pară un ideal realizabil şi în ochii unora chiar dezirabil. E inutil să spunem că idealul, de fapt, nu se va împlini niciodată. O prăpastie imensă desparte insecta socială de mamiferele aproape gregare, cu creierul foarte

mare. Şi chiar dacă mamiferele şi-ar da toată osteneala să imite insecta, prăpastia tot ar rămîne. Oricît de mult s-ar strădui oamenii, ei nu pot să creeze un organism social, pot să creeze doar o organizaţie ; în tentativa de a crea un organism, ei nu vor crea decît un despotism totalitar.

Minunata lume nouă prezintă un tablou imaginar şi puţin cam decoltat al unei societăţi în care încercarea de a recrea fiinţele umane după chipul şi asemănarea termitelor a fost împinsă aproape pînă la limitele posibilului. Că sîntem împinşi în direcţia „minunatei lumi noi" este evident, dar nu mai puţin evident este faptul că putem, dacă dorim, să refuzăm colaborarea cu forţele oarbe care ne împing din urmă. Pentru moment, însă, dorinţa de a rezista nu pare să fie foarte puternică şi nici foarte răspîndită. După cum a arătat William Whyte în remarcabila sa carte *Omul organizaţiei,* o nouă etică socială înlocuieşte sistemul nostru etic tradiţional, sistem în care individul este primordial. Cuvintele-cheie în cadrul acestei etici sociale sînt „adaptarea", „ajustarea", „comportament cu orientare socială", „sentimentul apartenenţei", „dobîndirea deprinderilor sociale", „munca în echipă", „traiul în grup", „loialitatea faţă de grup", „dinamica de grup", „gîndirea de grup", „creativitatea de grup". Ipoteza de la care porneşte este aceea că ansamblul social are mai mare valoare şi semnificaţie decît părţile sale individuale, că diferenţele biologice

363

înnăscute ar trebui să fie sacrificate în favoarea uniformităţii culturale, că drepturile comunităţii au prioritate faţă de ceea ce secolul al XVIII-lea numea Drepturile Omului. Dacă ar fi să ne luăm după preceptele eticii sociale, Iisus a greşit total afirmînd că Sabatul - ziua liberă - a fost făcut pentru om. Dimpotrivă, omul a fost făcut pentru Sabat şi el trebuie să-şi jertfească idiosincrasiile înnăscute şi să se prefacă a fi genul de om social standardizat pe care organizatorii activităţilor de grup îl consideră ideal pentru scopurile lor. Acest om ideal este cel care manifestă o „conformitate dinamică" (vai, ce expresie delicioasă !) şi o intensă loialitate faţă de grup, o dorinţă veşnic trează de a se subordona, de a aparţine unei comunităţi.

Iar omul ideal trebuie să aibă o soţie ideală, foarte gregară, de o adaptibilitate infinită, şi nu pur şi simplu o resemnată faţă de faptul că soţul ei este credincios şi supus în primul rînd Corporaţiei, ci să fie supusă şi credincioasă în mod activ, prin propria ei iniţiativă. „El numai pentru Dumnezeu, ea pentru Dumnezeul din el", după cum spunea Milton[1] despre Adam şi Eva. Şi într-o privinţă importantă, soţia omului comunitar ideal o duce mult mai rău decît Prima noastră Mamă. Ei şi lui Adam, Dumnezeu le-a îngăduit să fie total neinhibaţi în privinţa pierderii de vreme şi a distracţiilor tinereşti.

Eu cred că pe Adam nu 1-a îndepărtat
De frumoasa lui pereche, şi nici Eva n-a refuzat
Riturile misterioase ale dragostei conjugale.

Astăzi, după un autor care scrie în *Harvard Business Review,* soţia omului care încearcă să se

1. John Milton (1608-1674), poet englez, cunoscut mai ales datorită poemelor *Paradisul pierdut* şi *Paradisul recîştigat.*

364

afle la înălţimea idealului propus de etica socială „nu trebuie să solicite prea mult din timpul soţului ei şi nici din atenţia lui. Dată fiind concentrarea lui totală asupra slujbei sale, pînă şi activitatea lui sexuală trebuie să fie împinsă pe un plan secundar". Călugărul face legăminte de sărăcie, ascultare şi castitate. Omul integrat în societate are voie să fie bogat, dar făgăduieşte ascultare („acceptă teoria fără resentimente, îi priveşte cu respect pe

superiorii săi" - *Mussolini ha sempre ragione* - Mussolini are întotdeauna dreptate) şi trebuie să fie gata să renunţe chiar şi la dragostea conjugală, pentru gloria superioară a societăţii care profită de pe urma lui.

Merită remarcat faptul că în romanul *1984* de George Orwell membrii Partidului erau siliţi să se conformeze unei morale sexuale de o severitate mai mult decît puritană. In schimb, în *Minunata lume nouă* tuturor li se îngăduie să se lase în voia poftelor sexuale fără nici un fel de piedică ori oprelişte. Societatea descrisă în povestirea lui Orwell se află în război permanent şi bineînţeles că ţelul conducătorilor ei este în primul rînd să exercite puterea de dragul încîntării pe care le-o provoacă ea şi în al doilea rînd pentru a-şi menţine supuşii într-o tensiune continuă pe care o stare de război permanent o solicită celor ce-1 poartă. întreprinzînd o cruciadă împotriva sexualităţii, şefii pot menţine tensiunea cerută în rîndurile supuşilor lor şi în acelaşi timp îşi pot satisface pofta de putere într-un mod cu atît mai aplicat. Societatea descrisă în *Minunata lume nouă* este un stat mondial din care războiul a fost eliminat şi în care primul ţel al conducătorilor este acela de a-şi împiedica cu orice preţ supuşii să provoace tulburări. Acest lucru îl realizează (printre alte metode) legalizînd un grad înalt de libertate sexuală (devenită posibilă prin abolirea familiei),

365

care practic îi protejează pe locuitorii minunatei lumi noi de orice formă de tensiune emoţională distructivă (sau creatoare). In romanul *1984* pofta de putere este satisfăcută prin aplicarea unor pedepse dureroase; în *Minunata lume nouă* ea se manifestă prin aplicarea unei plăceri nu mai puţin umilitoare.

Este evident că actuala etică socială este pur şi simplu o justificare *post factum* a consecinţelor nedorite ale supraorganizării. Ea reprezintă o încercare patetică de a transforma necesitatea într-o virtute, de a extrage o valoare pozitivă din nişte date neplăcute. Este un sistem etic foarte nerealist şi, ca atare, foarte primejdios. Ansamblul social, a cărui valoare este de presupus că ar fi mai mare decît cea a părţilor sale componente, nu reprezintă un organism în sensul în care poate fi socotit organism un stup de albine sau o colonie de termite. Este pur şi simplu o organizaţie, o piesă a maşinăriei sociale. Nu poate exista valoare decît în raport cu viata şi conştiinţa. O organizaţie nu este nici conştientă, nici vie. Valoarea ei este experimentală şi derivată. Ea nu este bună în sine. Ea este bună numai în măsura în care promovează binele indivizilor care fac parte din întregul colectiv. A acorda organizaţiilor întîietate faţă de indivizi înseamnă a subordona ţelurile mijloacelor. Ce se întîmpla atunci cînd valorile sînt subordonate mijloacelor au demonstrat clar Hitler şi Stalin. Sub conducerea lor oribilă, ţelurile persoanei erau subordonate mijloacelor organizatorice printr-un amestec de violenţă şi propagandă, de teroare sistematică şi de manipulare sistematică a minţii lor. In cadrul dictaturilor mai eficace, de mîine, probabil că va exista mult mai puţină violenţă decît sub Hitler şi Stalin. Supuşii viitorilor dictatori vor fi înregimentaţi fără suferinţă de un corp de specialişti bine pregătiţi în ingineria socială. „Solicitarea ingineriei sociale din vremurile noastre

366

scrie un susţinător entuziasmat al acestei noi ştiinţe - aduce cu solicitarea ingineriei tehnice de acum cincizeci de ani. Dacă prima jumătate a secolului XX a fost era ingineriei tehnice, cea de-a doua jumătate poate să fie foarte bine era ingineriei sociale." Şi, presupun, secolul XXI va fi era Controlorilor Mondiali, a sistemului ştiinţelor de caste şi a „minunatei lumi noi". La întrebarea *Quis custodiet custodes ?* - Cine îi va păzi pe paznicii noştri, cine îi va crea prin inginerie pe ingineri? -răspunsul este o negaţie blîndă, în sensul că ei nu au nevoie de nici un fel de supraveghere. Există un fel de convingere înduioşătoare printre unii doctori

în sociologie, potrivit căreia doctorii în sociologie nu vor fi niciodată corupţi de putere. Ca şi Sir Galahad din legendă[1], ei au putere cît zece, pentru că au inima curată - şi au inima curată pentru că ei sînt oameni de ştiinţă şi au urmat şase mii de ore de cursuri de ştiinţe sociale.

Vai, din păcate, învăţămîntul superior nu reprezintă neapărat garanţia unei virtuţi superioare sau a unei înţelepciuni politice superioare. Şi la aceste temeri pe motive etice şi psihologice trebuie adăugate temerile de natură pur ştiinţifică. Oare putem accepta teoriile pe care îşi întemeiază practica specialiştii în inginerie socială şi pe baza cărora îşi justifică ei manipularea fiinţelor omeneşti ? De exemplu, profesorul Elton Mayo ne spune categoric că „dorinţa omului de a se asocia în muncă cu semenii săi este o caracteristică umană puternică, dacă nu chiar cea mai puternică". Ei bine, eu aş spune că acest lucru este, în mod evident, neadevărat. Unii oameni nutresc într-adevăr genul de dorinţă descrisă de Mayo. Dar alţii nu o au. E o chestiune de temperament şi de constituţie ereditară. Orice organizaţie socială

1. Cavaler din ciclul de *Legende arthuriene,* predestinat prin puritatea lui să găsească Sfîntul Graal.

bazată pe prezumţia că „omul" (indiferent cine ar fi acest „om") doreşte să se asocieze în mod continuu cu semenii săi s-ar transforma - pentru mulţi indivizi de ambele sexe - într-un adevărat pat al lui Procust. Ei nici nu s-ar putea adapta decît prin amputare sau prin tragere pe roată.

Şi iarăşi, cît de romantic înşelătoare sînt relatările lirice despre Evul Mediu cu care îşi împodobesc operele mulţi teoreticieni contemporani ai relaţiilor sociale : „Apartenenţa la o breaslă, la grupul de muncitori de pe moşie sau la un sat îl proteja pe omul medieval în tot cursul vieţii şi-i aducea pace şi seninătate". Il proteja de ce? ne-am putea întreba. Fără îndoială, nu de teroarea necruţătoare exercitată de superiori. Şi cu toată acea „pace şi seninătate", a existat pe tot parcursul Evului Mediu o enormă dezamăgire cronică, o nefericire acută şi un resentiment pătimaş împotriva sistemului ierarhic rigid, care nu permitea nici un fel de mişcare verticală, de ascensiune pe scara socială, iar pentru aceia care erau legaţi de pămînt, chiar şi prea puţină mişcare orizontală, în spaţiu. Forţele impersonale, ale suprapopulării şi ale supraorganizării, şi specialiştii în inginerie socială care încearcă să dirijeze aceste forţe le împing în direcţia unui nou sistem medieval. Acest sistem reînviat va fi făcut mai acceptabil decît cel iniţial, prin binefaceri specifice „minunatei lumi noi", cum sînt condiţionarea genetică a copiilor, hipnopedia şi euforia indusă prin droguri; dar, pentru majoritatea bărbaţilor şi femeilor, va fi tot un fel de sclavie.

IV

Propaganda într-o societate democratică

„Doctrinele Europei - scria Thomas Jefferson[1] -stipulau că oamenii asociaţi în număr mare nu pot fi menţinuţi în limitele ordinii şi justiţiei decît prin forţe fizice şi morale exercitate asupră-le de autorităţi independente de voinţa lor... Noi (întemeietorii noii democraţii americane) socotim că omul a fost un animal raţional căruia natura i-a hărăzit drepturi şi un simţ înnăscut al dreptăţii şi că el ar putea să fie împiedicat să facă rău şi drepturile sale ar putea fi ocrotite de către nişte puteri moderne, încredinţate unor oameni aleşi chiar de el şi ţinuţi strîns legaţi de îndatoririle lor prin dependenţă faţă de propria lui voinţă." Pentru urechile oamenilor din epoca post-freudiană acest gen de limbaj sună

înduioşător de ciudat şi ingenuu. Fiinţele omeneşti sînt mult mai puţin raţionale şi mult mai puţin drepte din născare decît presupuneau optimiştii din secolul al XVIII-lea. Pe de altă parte, ele nu sînt nici atît de oarbe din punct de vedere moral, nici atît de cumplit de nerezonabile precum ar vrea să ne convingă pesimiştii din secolul XX. în pofida eului şi a subconştientului, în pofida nevrozei endemice şi a predominării unor coeficienţi de inteligenţă foarte scăzuţi,

1. Gînditor şi politician american (1743-1826), unul dintre întemeietorii Statelor Unite ale Americii şi unul dintre autorii Constituţiei S.U.A.

majoritatea bărbaţilor şi femeilor sînt probabil destul de cumsecade şi destul de sensibili şi înţelepţi ca să li se încredinţeze conducerea propriilor lor destine.

Instituţiile democratice sînt mecanisme pentru reconcilierea ordinii sociale cu libertatea şi iniţiativa individuală şi pentru supunerea puterii imediate a conducătorilor unei ţări - în ultimă instanţă - faţă de puterea fundamentală a celor conduşi. Faptul că în Europa Occidentală şi America aceste mecanisme nu au funcţionat chiar atît de prost, dacă o să luăm în considerare toate elementele, este o dovadă suficientă că optimiştii din secolul al XVIII-lea nu greşeau foarte tare. Cu o oarecare şansă, oamenii se pot guverna singuri şi se pot guverna mai bine - deşi, poate, cu mai puţină eficacitate mecanică - decît pot fi guvernaţi de „autorităţi independente de voinţa lor". Dar, repet, dacă li s-ar da o anumită şansă corectă, cinstită, căci aceasta este condiţia preliminară indispensabilă a reuşitei. Nici un popor care trece brusc de la o stare de semisclavie, sub conducerea unui despot, la starea total nefamiliară lui, de independenţă politică, nu se poate spune că are o şansă reală de a face să funcţioneze bine instituţiile democratice. Şi iarăşi, nici un popor aflat într-o situaţie economică precară nu are o şansă corectă de a putea să se guverneze în mod democratic. Liberalismul înfloreşte într-o atmosferă de prosperitate şi păleşte pe măsură ce scăderea prosperităţii face necesară intervenţia tot mai frecventă şi mai drastică a guvernului în drepturile supuşilor săi. Suprapopularea şi supraorganizarea sînt două condiţii care, după cum am mai subliniat, privează societatea de şansa corectă de a face instituţiile democratice să acţioneze în mod eficace. Vedem, deci, că există anumite condiţii istorice, economice, demografice şi tehnologice care creează mari dificultăţi animalelor raţionale ale lui

370

Jefferson - înzestrate de natură cu drepturi inalienabile şi cu un simţ înnăscut al dreptăţii -în a-şi exercita raţiunea, a-şi cere drepturile şi a acţiona corect în afara cadrului unei societăţi organizate democratic. Noi, cei din Occident, am fost extraordinar de norocoşi că ni s-a oferit şansa de a întreprinde marea experienţă a autoguvernării. Din nefericire, acum s-ar părea că - din pricina schimbărilor recente în împrejurările în care trăim - această şansă, infinit preţioasă, ni se ia înapoi încetul cu încetul. Şi, bineînţeles, asta nu-i întreaga poveste. Aceste forţe oarbe, impersonale nu sînt singurii duşmani ai libertăţii individuale şi ai instituţiilor democratice. Mai există şi forţe de altă natură, mai puţin abstractă, forţe care pot fi folosite în mod intenţionat de către indivizi însetaţi de putere, al căror ţel este să impună un control parţial sau complet asupra semenilor lor. Acum cincizeci de ani, cînd eram copil, părea mai mult decît evident faptul că vremurile rele de altădată au trecut, că tortura şi masacrele, sclavia şi persecutarea ereticilor sînt lucruri ce ţin de domeniul trecutului. Printre oamenii care purtau joben, călătoreau cu trenul şi făceau baie în fiecare dimineaţă, asemenea orori erau pur şi simplu inimaginabile. La urma urmei, trăiam în secolul XX. Cîţiva ani mai tîrziu aceşti oameni care făceau zilnic baie şi se duceau cu jobenul la biserică au comis atrocităţi la o scară la care nu se aşteptau nici africanii şi asiaticii ţinuţi în bezna lipsei de civilizaţie. In lumina istoriei recente ar fi ridicol să presupunem că asemenea lucruri nu s-

ar putea repeta. Se pot repeta şi, fără îndoială, se vor repeta. Dar în viitorul imediat există oarecare motive să credem că metodele punitive din romanul *1984* vor ceda locul lozincilor şi manipulărilor din *Minunata lume nouă.*

Există două feluri de propagandă - propaganda raţională în favoarea acţiunii care se armonizează

371

cu autointeresul luminat al celor ce o întreprind şi al celor cărora li se adresează această propagandă ; iar pe de altă parte, propaganda neraţională, care nu se armonizează cu interesele elevate ale nimănui, ci este dictată de patimă şi face apel la patimă. Cînd e vorba de acţiunile indivizilor, există motive mai înalte decît autointeresul luminat, dar acolo unde trebuie întreprinse acţiuni colective în domeniul politicii şi al economiei politice, autointeresul luminat este probabil cel mai înalt dintre motivele efective. Dacă politicienii şi alegătorii lor ar acţiona întotdeauna pentru a-şi promova interesul propriu sau cel al ţării pe termen lung, lumea noastră ar fi raiul pe pămînt. Aşa cum stau însă lucrurile, ei acţionează deseori împotriva propriilor lor interese, pur şi simplu pentru a-şi satisface cele mai dizgraţioase pasiuni; de aceea, lumea este un loc al mizeriei morale şi al suferinţei. Propaganda în favoarea unor acţiuni consonante cu autointeresul luminat face apel la raţiune prin intermediul unor argumente logice, întemeiate pe cele mai bune dovezi existente, prezentate integral şi cinstit. Propaganda în favoarea acţiunilor dictate de impulsuri care sînt mai prejos de autointeres oferă dovezi false, distorsionate sau incomplete, evită argumentele logice şi caută să-şi influenţeze victimele prin simpla repetare a unor lozinci, prin denunţarea furioasă a unor ţapi ispăşitori străini sau interni şi prin asocierea vicleană a patimilor total inferioare cu idealurile cele mai înalte, aşa încît atrocităţile să ajungă să fie comise în numele lui Dumnezeu, iar genul cel mai cinic de *Realpolitik* este tratat ca o chestiune de principii religioase şi de îndatoriri patriotice.

După cum arăta filosoful şi psihologul John Dewey[1], întemeietorul psihologiei pragmatice

1. Filosof şi pedagog american (1859-1952).

372

moderne, „o reînnoire a credinţei în natura umană comună, în posibilităţile ei în general şi, în special, în puterea ei de a se plia raţiunii şi adevărului, reprezintă un bastion mai sigur împotriva totalitarismului decît o demonstraţie a succesului material sau o adorare pioasă a anumitor forme juridice şi politice". Capacitatea de a se plia raţiunii şi adevărului există în noi toţi, dar, pe de altă parte, din nefericire, noi avem şi tendinţa de a ne plia lipsei de raţiune şi falsităţii - în special în acele cazuri în care falsitatea face apel la o emoţie plăcută sau în care apelul la iraţional atinge vreo coardă sensibilă în adîncurile primitive şi subumane ale fiinţei noastre. In anumite domenii de activitate oamenii au învăţat să se plieze în mod destul de consecvent raţiunii şi adevărului. Autorii articolelor savante nu fac apel la pasiunile colegilor lor, oameni de ştiinţă sau tehnicieni. Aceşti autori expun ceea ce, după cunoştinţa lor, reprezintă adevărul în privinţa vreunui aspect specific al realităţii, ei îşi folosesc raţiunea pentru a explica faptele pe care le-au observat şi-şi susţin punctul de vedere cu argumente care fac apel la raţiunea altor oameni. Toate astea merg destul de uşor în domeniul ştiinţelor fizice şi al tehnicii, în schimb, merg mult mai greu în domeniul politicii, religiei sau moralei. Aici faptele relevante ne scapă adeseori printre degete. Cît despre sensul realităţilor - firește că el depinde de un anumit sistem de idei în lumina căruia îţi alegi să le interpretezi. Şi acestea nu sînt singurele dificultăţi care stau în faţa căutătorului raţional al adevărului. în viaţa publică şi în cea particulară se întîmplă adeseori ca pur şi simplu să nu

ai timp să aduni fapte relevante sau să cîntăreşti semnificaţia acestora. Sîntem siliţi să acţionăm pe baza unor dovezi insuficiente şi într-o lumină situată mult sub cea a logicii. Nici cu cea mai mare bunăvoinţă nu putem să promovăm întotdeauna pe deplin

373

adevărul şi nici să ne comportăm în mod consecvent raţional. Tot ce stă în puterea noastră este să respectăm adevărul şi raţiunea în măsura în care ne-o permit împrejurările şi să reacţionăm cît de bine putem împotriva adevărului limitat şi a raţionamentelor imperfecte pe care ni le oferă alţii.

„Dacă o naţiune se aşteaptă să fie ignorantă şi totodată liberă - spunea Jefferson - înseamnă că ea aşteaptă ceea ce n-a existat şi nu va exista niciodată... Fără informaţie, poporul nu poate trăi în siguranţă. Acolo unde presa este liberă şi orice om poate să citească, nu există nici o primejdie, totul este în siguranţă." De cealaltă parte a Atlanticului, un alt om, care credea cu convingere în raţiune, gîndea în termeni aproape identici în aceeaşi epocă. Iată ce scria John Stuart Mill despre tatăl său, filosoful utilitarist James Mill[1] : „Atît de mult se încredea în influenţa raţiunii asupra minţilor omenirii, ori de cîte ori i se permitea să ajungă la ele, încît simţea că s-ar putea cîştiga totul dacă întreaga populaţie ar şti să citească, şi dacă i s-ar permite să adreseze opinii de tot felul prin viu grai sau în scris, şi dacă prin sufragiu universal oamenii ar putea să aleagă o legislatură care să pună în practică opiniile adoptate de ei". Totul este în siguranţă, totul ar fi cîştigat! Din nou auzim aceeaşi notă de optimism specific secolului al XVIII-lea. E drept că Jefferson era şi realist, nu numai optimist. El ştia dintr-o experienţă amară că libertatea presei poate fi încălcată în mod ruşinos. „Astăzi nu mai putem să credem nimic din ceea ce vedem în ziare", declara el. Şi totuşi, insista -şi nu putem să nu fim de acord cu el - că „în limitele adevărului presa este o instituţie nobilă, o prietenă deopotrivă a ştiinţei şi a libertăţii

1. Filosof, istoric şi economist englez (1806-1873), întemeietor al economiei moderne, fiul filosofului, istoricului, economistului James Mill (1773-1836).

374

civice". Cu alte cuvinte, mijloacele de comunicare în masă nu sînt nici bune, nici rele ; ele reprezintă pur şi simplu o forţă şi, ca orice altă forţă, pot fî folosite fie în bine, fîe în rău. Folosite într-un anumit fel, presa, radioul şi cinematograful sînt indispensabile supravieţuirii democraţiei. Folosite în sens opus, ele se numără printre armele cele mai puternice din arsenalul dictatorial. In domeniul mijloacelor de comunicare în masă şi în aproape orice alt domeniu al activităţii şi iniţiativei, progresul tehnic 1-a lovit pe *omul de rînd* şi 1-a ajutat pe *omul mare.* Pînă acum cincizeci de ani ţările democratice se puteau lăuda cu un mare număr de mici reviste şi ziare locale, mii de redactori din provincie exprimau liber mii de opinii independente, într-un fel sau altul, oricine putea să vadă tipărit pretutindeni aproape orice. Astăzi, presa este încă liberă din punct de vedere juridic. Dar majoritatea ziarelor mici au dispărut. Costul celulozei, al tiparului modern şi al ştirilor distribuite de monopolurile de presă este prea ridicat pentru *omul de rînd.* In Estul totalitar există o cenzură politică şi mijloacele de comunicare în masă sînt controlate de către stat. In Occidentul democratic există o cenzură economică şi mijloacele de comunicare în masă sînt controlate de membrii Elitei Puterii. Cenzura prin creşterea preţurilor şi concentrarea puterii de comunicare în mîinile cîtorva mari concerne este mai puţin criticabilă decît proprietatea de stat şi propaganda guvernamentală, dar, fără doar şi poate, nu este un lucru pe care un democrat ca Jefferson l-ar putea aproba.

In ceea ce priveşte propaganda, primii susţinători ai alfabetizării universale şi ai unei prese libere întrezăreau doar două posibilităţi : propaganda ar putea fî adevărată sau falsă.

Ei n-au prevăzut ceea ce s-a întîmplat, de fapt, în primul rînd în democraţia noastră capitalistă occidentală - şi

375

anume, dezvoltarea unei mari industrii a mijloacelor de comunicare în masă care să nu fie preocupată, în general, nici de adevăr, nici de neadevăr, ci doar de nereal, de ceea ce este mai mult sau mai puţin complet irelevant. Cu alte cuvinte, aceşti vizionari n-au ţinut seama de pofta aproape nelimitată a omului de a avea parte de divertisment.

In trecut, majoritatea oamenilor nu aveau niciodată şansa de a-şi satisface pe deplin această poftă. Ei n-aveau decît să tînjească după divertisment, dar acesta nu li se oferea. Crăciunul cădea doar o dată pe an, sărbătorile erau „solemne şi rare", erau puţini cititori şi prea puţine de citit, şi ceea ce ar putea fi cît de cît comparat cu un cinema de cartier era biserica parohială, unde spectacolele, deşi frecvente, erau oarecum monotone. Pentru condiţii asemănătoare măcar de departe cu cele care predomină astăzi, trebuie să ne întoarcem la Roma imperială, unde buna dispoziţie a populaţiei de rînd era întreţinută de dozele frecvente şi gratuite de divertismente de tot felul - de la drame poetice pînă la lupte cu gladiatori, de la recitări din Virgiliu pînă la boxul total, de la concerte pînă la paradele militare şi execuţiile publice. Dar nici măcar la Roma nu exista nimic comparabil cu distracţia continuă pe care ne-o oferă astăzi ziarele şi revistele, radioul, televiziunea şi cinematograful. In *Minunata lume nouă* divertismentele non-stop de cele mai fascinate feluri (filmele tactile, orgia-beţia, jocurile centrifuge) sînt folosite în mod intenţionat, ca instrumente politice, în scopul de a-i împiedica pe oameni să dea prea mare atenţie realităţilor situaţiei sociale şi politice. Cealaltă lume a religiei diferă de cea a divertismentului ; dar ele se aseamănă prin aceea că, hotărît lucru, „nu sînt de pe lumea ăsta". Amîndouă sînt distracţii sau

376

diversiuni şi, dacă se trăieşte continuu în mijlocul lor, amîndouă pot deveni, aşa cum spunea Marx, „opiul popoarelor", aşadar, o ameninţare la adresa libertăţii. Numai cei vigilenţi îşi pot păstra libertăţile şi numai cei care sînt în mod constant şi inteligent treji la faţa locului pot spera să se guverneze pe sine în mod eficace, prin procedee democratice. O societate a cărei majoritate îşi petrece o mare parte a timpului nu la faţa locului, nu Aici, şi Acum, şi în Viitorul previzibil, ci altundeva, în lumea cealaltă, irelevantă, a sportului şi a serialelor siropoase, a mitologiei şi a fanteziei metafizice, va întîmpina mari dificultăţi în combaterea celor care, prin încălcarea libertăţii, vor să manipuleze şi să controleze această societate.

In propaganda lor, dictatorii de astăzi se bizuie în cea mai mare parte pe repetiţie, suprimare şi raţionalizare - repetarea lozincilor pe care doresc ei să le impună drept adevăruri, suprimarea faptelor pe care doresc să le ignore, stîrnirea şi raţionalizarea unor patimi care pot fi folosite în interesul Partidului sau ale Statului. Pe măsură ce arta şi ştiinţa manipulării ajung să fie înţelese tot mai bine, dictatorii viitorului vor învăţa, fără doar şi poate, să combine aceste tehnici cu distracţiile continue care, în Occident, ameninţă acum să înece într-un ocean de irelevantă propaganda raţională esenţială păstrării libertăţii individului şi supravieţuirii instituţiilor democratice.

377

V

Propaganda sub dictatură

La procesul intentat după cel de-al doilea război mondial ministrului forţelor armate din subordinea lui Hitler, Albert Speer a ţinut o lungă cuvîntare în care, cu o acuitate remarcabilă, a descris tirania nazistă şi a analizat metodele acesteia. „Dictatura lui Hitler, a

spus Speer, se deosebea într-o chestiune fundamentală de toate cele care au precedat-o în decursul istoriei. Era prima dictatură din perioada actuală a dezvoltării tehnicii moderne, o dictatură care folosea pe deplin toate cuceririle tehnicii pentru dominarea propriei sale ţări. Prin mijloace tehnice ca radioul şi megafonul, optzeci de milioane de oameni erau privaţi de gîndire independentă. In felul acesta au putut fi supuşi voinţei unui singur om... Dictatorii de pînă atunci aveau nevoie de ajutoare foarte bine pregătite, chiar şi la nivelul cel mai de jos - oameni care puteau să gîndească şi să acţioneze independent. Sistemul totalitar din perioada dezvoltării tehnicii moderne se poate dispensa de asemenea oameni; datorită metodelor moderne de comunicare, există posibilitatea de a mecaniza conducerea la nivel inferior. Drept urmare, s-a născut noul tip de om care primeşte ordinele fără să crîcnească."

In „minunata lume nouă" din povestea mea profetică, tehnologia înaintase mult dincolo de

378

punctul atins în zilele lui Hitler; în consecinţă, cei ce primeau ordinele crîcneau şi mai puţin decît confraţii lor nazişti şi erau mult mai docili în faţa elitei dătătoare de ordine. Mai mult decît atît, ei fuseseră standardizaţi pe plan genetic şi condiţionaţi după naştere să-şi îndeplinească funcţiile subordonate şi, deci, te puteai bizui pe ei că se vor comporta în mod aproape la fel de previzibil ca şi maşinile. După cum vom vedea într-un alt capitol, această condiţionare a „conducerii inferioare" se produce deja sub dictaturile comuniste. Chinezii şi ruşii nu se bizuie numai pe efectele indirecte ale progresului tehnologic ; ei acţionează direct asupra organismelor psiho-fizice ale conducătorilor ierarhic inferiori, supunîndu-le minţile şi trupurile unui sistem de condiţionare nemiloasă şi, din cîte ştim, deosebit de eficace. Speer spunea: „Mulţi oameni au fost obsedaţi de coşmarul că într-o bună zi naţiunile ar putea fi dominate de mijloace tehnice. Ei bine, acest coşmar a devenit aproape o realitate în sistemul totalitar al lui Hitler". Aproape, dar nu întru totul. Naziştii n-au avut suficient timp - şi poate n-au avut nici inteligenţa şi cunoştinţele necesare - pentru a spăla creierele conducătorilor ierarhic inferiori şi pentru a-i condiţiona. Poate că acesta este şi unul dintre motivele prăbuşirii lor.

Din vremea lui Hitler, arsenalul mecanismelor tehnice puse la dispoziţia unui eventual dictator a sporit considerabil. Pe lîngă radio, megafon, camera de luat vederi şi presa rotativă, propagandistul contemporan poate recurge şi la televiziune pentru a-şi transmite imaginea şi vocea clientului său, şi poate înregistra atît imaginea, cît şi vocea pe role de bandă magnetică. Graţie progresului tehnic, Fratele cel Mare din *1984* al lui Orwell poate fi acum aproape la fel de omniprezent ca şi Dumnezeu. Şi nu numai pe frontul tehnicii s-a

379

întărit mîna eventualului dictator. De la epoca lui Hitler încoace s-au efectuat o mulţime de studii în acele domenii ale psihologiei şi neurologiei aplicate care constituie apanajul special al propagandistului, al îndoctrinatorului şi al specialistului în spălarea creierelor. In trecut, aceşti specialişti în arta de a preface minţile oamenilor lucrau empiric. Printr-o metodă a experimentului şi a corectării erorilor, ei elaboraseră o serie de tehnici şi procedee pe care le-au folosit foarte eficace, fără a şti însă precis de ce anume sînt ele eficace. Astăzi arta dirijării creierelor e pe punctul de a deveni o ştiinţă. Practicienii acestei ştiinţe ştiu ce fac şi de ce o fac. Ei sînt călăuziţi în activitatea lor de teorii şi ipoteze care se bizuie pe temelia solidă a dovezilor experimentale. Datorită progreselor şi descoperirilor în materie de pătrundere psihologică şi datorită noilor tehnici pe care le-au creat acestea,

coşmarul care era „cît pe-aci să se realizeze în sistemul totalitar al lui Hitler" s-ar putea să devină curînd pe deplin realizabil.

Dar înainte de a discuta aceste noi descoperiri şi tehnici, să aruncăm o privire asupra coşmarului care era cît pe-aci să se realizeze în Germania nazistă. Care erau metodele folosite de Hitler şi Goebbels pentru „a priva optzeci de milioane de oameni de gîndirea independentă şi pentru a-i supune voinţei unui singur om?" Şi care era teoria asupra naturii umane pe care se întemeiau aceste metode înspăimîntător de izbutite ? La aceste întrebări putem răspunde în cea mai mare parte chiar prin cuvintele lui Hitler. Şi cît de clare şi înţelepte sînt aceste cuvinte ! Cînd scrie despre abstracţiuni ample cum ar fi Rasa, şi Istoria, şi Providenţa, Hitler e pur şi simplu ilizibil ; dar cînd scrie despre masele germane şi despre metodele pe care le-a folosit pentru a le domina şi dirija, stilul lui se schimbă. Lipsei de noimă îi iau locul lucrurile înţelepte, stilului bombastic îi ia locul luciditatea

380

concretă şi cinică. în elucubraţiile sale filosofice, Hitler fie că visa cu ochii deschişi şi înceţoşaţi, fie reproducea noţiunile imature ale altora. în comentariile sale asupra mulţimilor şi propagandei scria despre lucruri pe care le cunoştea dintr-o experienţă directă. După cum se exprimă cel mai abil biograf al său, Alan Bullock, „Hitler a fost cel mai mare demagog din istorie". Iar cei care adaugă „doar un demagog" nu izbutesc să aprecieze cum trebuie natura puterii politice într-o epocă a politicii de masă. După cum spunea chiar Hitler, „a fi conducător înseamnă a fi capabil să mişti masele". Ţelul lui Hitler era în primul rînd să mişte masele, apoi, după ce le slobozea de legăturile de loialitate şi moralitate tradiţională, să le impună (cu con-simţământul hipnotizat al majorităţii) o nouă ordine autoritară creată chiar de el. „Hitler - scria în 1939 Hermann Rauschning[1] - are un respect profund pentru Biserica Catolică şi pentru Ordinul Iezuiţilor; nu datorită doctrinei lor creştine, ci datorită maşinăriei pe care au elaborat-o şi au controlat-o, datorită sistemului lor ierarhic, datorită tacticilor extrem de inteligente, datorită cunoaşterii naturii umane şi folosirii inteligente a slăbiciunilor omeneşti pentru a-i domina şi conduce pe credincioşi." Spiritul ecleziastic fără creştinism, disciplina unei reguli monastice nu de dragul lui Dumnezeu sau pentru a dobîndi mîntuirea personală, ci de dragul statului şi pentru gloria şi puterea superioară a demagogului devenit Führer - iată ţelul la care urma să ducă mişcarea sistematică a maselor.

Să vedem şi ce părere avea Hitler despre masele pe care le mişca şi felul cum le mişca. Primul principiu de la care a pornit el a fost o judecată de valoare : masele sînt total de dispreţuit, sînt incapabile de gîndire abstractă şi nu le

381

interesează nici un lucru în afara cercului experienţei lor imediate. Comportamentul lor este determinat nu de cunoştinţe şi raţiune, ci de sentimente şi de impulsuri inconştiente. Tocmai în aceste impulsuri şi simţăminte „sînt implantate rădăcinile atitudinilor lor pozitive precum şi ale celor negative". Pentru a izbuti, un propagandist trebuie să înveţe cum să manipuleze aceste instincte şi emoţii. „Forţa motrice care a adus cele mai teribile revoluţii din lumea noastră n-a fost niciodată un corpus de învăţături ştiinţifice care să se fi impus în faţa maselor, ci întotdeauna o devoţiune care le-a inspirat şi adeseori un fel de isterie care le-a împins la acţiune. Oricine doreşte să cîştige masele trebuie să cunoască cheia care le va deschide uşa inimilor...", în jargonul post-freudian, uşa subconştientului lor.

Hitler a exercitat cea mai puternică atracţie asupra acelor membri ai micii burghezii care fuseseră ruinaţi de inflaţia din 1923 şi apoi ruinaţi încă o dată de criza economică din 1929 şi din anii următori. „Masele" despre care vorbeşte el erau aceste milioane tulburate,

nemulţumite şi veşnic îngrijorate. Pentru a le transforma şi mai mult într-o masă mai omogen subumană, el le-a adunat, cu miile şi cu zecile de mii, în săli şi pe stadioane imense, unde indivizii îşi puteau pierde identitatea personală, şi chiar umanitatea elementară, şi puteau să se topească în mulţime. Un bărbat sau o femeie intră în contact direct cu societatea în două feluri : fie ca membru al unui grup familial, profesional ori religios, fie ca membru al unei gloate. Grupurile pot fi la fel de morale şi inteligente ca şi indivizii care le formează ; gloata este haotică, n-are nici un fel de ţel propriu şi este capabilă de orice în afară de acţiuni inteligente şi de o gîndire realistă. Adunaţi într-o gloată, oamenii îşi pierd capacitatea de a raţiona şi liberul arbitru moral. Posibilitatea de a-i sugestiona este sporită

382

pînă la punctul în care ei încetează să mai aibă o judecată sau o voinţă proprie. Ajung foarte uşor de instigat, îşi pierd orice simţ al răspunderii individuale sau colective, sînt supuşi unor accese abrupte de furie, entuziasm şi panică. Altfel spus, într-o gloată, omul se comportă ca şi cum ar fi înghiţit o doză mare dintr-o substanţă puternic îmbătătoare, devine victimă a ceea ce am numit eu „otrăvire în turmă". Ca şi alcoolul, otrăvirea în turmă este un drog activ şi extrovertit. Individul intoxicat de gloată scapă de răspundere şi evoluează de la inteligenţă şi morală către un fel de iraţionalitate frenetică, animalică.

In decursul lungii sale cariere de agitator, Hitler studiase efectele „otrăvirii în turmă" şi învăţase cum să le exploateze în folosul propriilor sale ţeluri. El descoperise că oratorul poate face apel, într-o manieră mult mai eficientă decît scriitorul, la acele „forţe obscure" care motivează acţiunile oamenilor. Lectura este o activitate individuală, nu colectivă. Scriitorul se adresează unor indivizi care stau singuri într-o stare normală de trezie. Oratorul se adresează unor mase de indivizi care sînt deja intoxicaţi într-o oarecare măsură cu „otrava de turmă". El îi are în palmă şi dacă îşi cunoaşte meseria poate face cu ei ce vrea. Ca orator, Hitler ştia la perfecţie ce are de făcut. Era capabil, după cum spunea singur, „să urmărească tendinţele marii mase în aşa fel încît, pornind de la emoţia vie a ascultătorilor lui, să i se sugereze cuvîntul potrivit de care avea nevoie, iar la rîndul lui, acesta le mergea direct la inimă ascultătorilor." Otto Strasser 1-a numit pe Hitler „un megafon care proclamă dorinţele cele mai tainice, instinctele cel mai greu de recunoscut în public, suferinţele şi revoltele personale ale unei întregi naţiuni". Cu douăzeci de ani înainte ca specialiştii de pe Madison Avenue - centrul reclamei comerciale - să se apuce de „cercetarea motivaţională", Hitler explora şi

38?

exploata sistematic temerile şi speranţele tainice, aspiraţiile, îngrijorările şi frustrările maselor germane. Tocmai prin manipularea „forţelor oculte" ne determină specialiştii în publicitate să le cumpărăm mărfurile - o pastă de dinţi, o marcă de ţigări, un candidat politic. Şi tocmai prin apelul la aceleaşi forţe ascunse - şi la altele prea periculoase pentru a fi folosite de cei din Madison Avenue - a determinat Hitler masele de germani să-şi cumpere un Führer, o filosofie dementă şi cel de-al doilea război mondial.

Spre deosebire de mase, intelectualii au gustul raţionalismului şi sînt interesaţi de faptele reale. Deprinderea minţii lor de a raţiona critic îi face să se împotrivească genului de propagandă care are efecte atît de puternice asupra majorităţii. In rîndul maselor, „instinctul este suprem şi din instinct vine credinţa... In timp ce oamenii sănătoşi îşi strîng instinctiv rîndurile pentru a forma o comunitate a poporului" (se înţelege de la sine. sub puterea unui Führer), „intelectualii aleargă încoace şi încolo ca găinile în ograda cu orătănii. Cu ei nu poţi să faci istorie. Ei nu pot fi folosiţi ca elemente care să alcătuiască o comunitate". Intelectualii

sînt genul de oameni care cer dovezi şi sînt şocaţi de inconsecvenţă şi de greşelile de logică. Ei consideră simplificările exagerate drept păcatul originar al minţii şi n-au ce face cu lozincile, afirmaţiile rostite fără rezerve şi generalizările exagerate care alcătuiesc marfa obişnuită a propagandistului. „Orice propagandă eficace - scria Hitler - trebuie să se limiteze la cîteva necesităţi fruste şi apoi trebuie să fie exprimată în cîteva formule stereotipe." Aceste formule stereotipe trebuie repetate în mod constant, căci „numai repetiţia constantă va izbuti în cele din urmă să imprime o idee în memoria unei mulţimi". Filosofia ne învaţă să ne simţim nesiguri în faţa lucrurilor care ni se par a fi prea evidente, în schimb,

384

propaganda ne învaţă să acceptăm ca de la sine înţeles chestiunile asupra cărora ar fi rezonabil să ne mai amînăm judecata sau să avem îndoieli. Ţelul demagogului este să creeze o coerenţă socială sub propria sa conducere. Dar, după cum a subliniat Bertrand Russell[1], „sistemele de dogme fără temelii empirice, cum ar fi scolasticismul, marxismul şi fascismul au avantajul de a produce o coerenţă socială de proporţii printre discipolii lor". Aşadar, propagandistul demagog trebuie să fie în mod consecvent dogmatic. Toate afirmaţiile sale sînt făcute fără nici un fel de rezerve. Nu există nici un fel de nuanţe de gri în tabloul lumii pe care îl prezintă el ; totul este fie diabolic de negru, fie de un alb celest. Ca să-1 citărn pe Hitler, propagandistul trebuie să adopte „o atitudine sistematică unilaterală faţă de toate problemele de care trebuie să se ocupe". El nu trebuie să recunoască niciodată că ar putea să se înşele sau că oamenii care au un punct de vedere diferit ar putea să aibă măcar parţial dreptate. Cu adversarii nu trebuie să discuţi în contradictoriu ; trebuie să-i ataci, să-i reduci la tăcere prin zbierete sau, dacă încep să te supere prea tare, să-i lichidezi. Intelectualul mofturos ultrasensibil din punct de vedere moral ar putea să fie şocat de asemenea lucruri. Dar masele sînt întotdeauna convinse că „dreptatea este de partea agresorului activ".

Aşadar, aceasta era părerea lui Hitler despre umanitate percepută ca o masă. Era o părere foarte proastă. Dar era ea oare şi o părere incorectă? Noi cunoaştem copacul după roadele sale şi o teorie a naturii umane care a inspirat genul de tehnicieni ce s-au dovedit oribil de eficienţi trebuie să conţină cel puţin un grăunte de adevăr. Virtutea şi inteligenţa aparţin fiinţelor umane luate ca indivizi care se asociază liber cu alţi indivizi în mici grupuri.

385

La fel şi păcatul şi prostia. Dar iraţionalismul subuman la care apelează demagogul, imbecilitatea morală pe care se bizuie el cînd îşi instigă victimele la acţiune sînt caracteristice nu bărbaţilor şi femeilor luaţi individual, ci bărbaţilor şi femeilor luaţi ca masă. Iraţionalismul şi imbecilitatea morală nu sînt atribute tipic umane. Ele sînt simptome ale otrăvirii turmei, în toate religiile superioare ale lumii, mîntuirea şi iluminarea sînt atribute ale individului, împărăţia cerurilor se află înlăuntrul raţiunii unei persoane, iar nu înlăuntrul iraţionalismului colectiv al mulţimii. Hristos a făgăduit să fie prezent oriunde se adună laolaltă două sau trei persoane. El n-a pomenit nimic de prezenţa lui acolo unde mii de oameni se intoxică unul pe altul cu „otrava turmei". Sub naziști un număr uriaş de oameni erau obligaţi să piardă enorm de mult timp mărşăluind în rînduri strînse din punctul A pînă în punctul B şi înapoi în punctul A. „Această menţinere în marş a întregii populaţii părea să fie o risipă stupidă de timp şi energie. Abia mult mai tîrziu - adaugă Hermann Rauschning - s-a dezvăluit în acest procedeu o intenţie subtilă, întemeiată pe adaptarea bine chibzuită a ţelurilor şi a mijloacelor. Marşurile abat gîndul oamenilor. Marşurile ucid gîndirea. Marşurile desfiinţează individualitatea. Marşurile sînt lovitura de baghetă magică făcută pentru a-i deprinde pe oameni cu o activitate mecanică, cvasirituală, pînă cînd aceasta devine o a doua lor natură."

Din acest punct de vedere şi la nivelul pe care şi 1-a ales pentru a-şi îndeplini acţiunea îngrozitoare, Hitler a fost cît se poate de corect în evaluarea naturii omeneşti. Pentru aceia dintre noi care-i privesc pe bărbaţi şi femei luaţi ca indivizi mai degrabă decît ca membri ai unei gloate sau ai unor colectivităţi înregimentate, el pare să fi greşit îngrozitor. Dar într-o epocă a suprapopulării

386

accelerate, a supraorganizării din ce în ce mai rapide şi a unor mijloace din ce în ce mai eficace de comunicare în masă, cum mai putem noi păstra integritatea şi reafirma valoarea individului? Aceasta este o întrebare care încă se mai poate pune şi la care se mai poate, eventual, da un răspuns eficace. Dar peste o generaţie de aici înainte, s-ar putea să fie prea tîrziu să mai găsim un răspuns şi - în climatul colectiv înăbuşitor al acelui viitor - s-ar putea să fie chiar imposibil să mai punem această întrebare.

VI

Arta de a vinde

Supravieţuirea democraţiei depinde de capacitatea unui mare număr de oameni de a exprima opţiuni realiste în lumina unor informaţii adecvate. Pe de altă parte, o dictatură se menţine prin cenzurarea sau deformarea realităţilor şi prin apelul nu la raţiune, nu la autointeresul luminat, ci la patimă şi prejudecată, la puternicele „forţe oculte", cum le numea Hitler, prezente în subconştientul abisal al oricărei minţi omeneşti.

In Occident se proclamă principiile democratice şi mulţi publicişti capabili, cu o conştiinţă profesională trează fac tot ce pot pentru a le oferi alegătorilor informaţii corespunzătoare şi pentru a-i convinge prin argumente raţionale să facă alegeri realiste în lumina acestor informaţii. Toate astea sînt în mare măsură spre binele oamenilor. Dar, din nefericire, propaganda din democraţiile occidentale şi, în primul rînd, din America are două feţe şi o personalitate dedublată. In fruntea secţiei editoriale se află adesea un doctor Jekyll[1] democrat - un propagandist care ar fi foarte fericit să poată dovedi că John Dewey a avut dreptate în privinţa capacităţii naturii umane de a reacţiona

388

la adevăr şi raţiune. Dar acest om vrednic nu controlează decît o parte din maşinăria mijloacelor de comunicare în masă. In fruntea publicităţii găsim un veritabil domn Hyde (sau mai degrabă un doctor Hyde, căci Hyde este acum doctor în psihologie şi are şi un masterat în ştiinţele sociale) şi acesta este antidemocrat pentru că este anti-raţional. Acest doctor Hyde ar fi probabil foarte nefericit dacă toată lumea ar împărtăşi credinţa lui John Dewey în natura umană. Adevărul şi raţiunea sînt treaba lui Jekyll, nu a lui. Hyde este un psihanalist specializat în „motivaţie" şi meseria lui este să studieze slăbiciunile şi lipsurile oamenilor, să investigheze acele dorinţe şi temeri subconştiente care determină atît de multe dintre gîndurile conştiente şi acţiunile deschise ale oamenilor. Şi el o face nu în spiritul moralistului care ar vrea să-i facă pe oameni mai buni sau al doctorului care ar vrea să le dea mai multă sănătate, ci pur şi simplu pentru a descoperi calea cea mai bună prin care să profite de ignoranţa lor şi să le exploateze iraţionalismul în avantajul pecuniar al patronilor săi. Dar, la urma urmei, s-ar putea susţine: „Capitalismul e mort, domneşte consumul" şi această societate de consum are nevoie de serviciile unor vînzători experţi, versaţi în toate tipurile de artă a convingerii (inclusiv în cele mai insidioase). In cadrul unui sistem al liberei iniţiative, propaganda comercială prin orice mijloace este absolut indispensabilă. Dar indispensabilul nu este neapărat şi dezirabil. Ceea ce se poate dovedi bun în sfera economicului poate că-i departe de a fi potrivit pentru bărbaţi şi femei în ipostaza lor de alegători sau chiar de fiinţe umane. O generaţie anterioară, mai moralistă, ar fî fost profund

şocată de cinismul binevoitor al psihanaliştilor specialişti în motivaţie. Astăzi citim o carte precum *Convingătorii ascunşi* a lui Vance Packard

389

şi sîntem mai mult amuzaţi decît îngroziţi, mai mult resemnaţi decît indignaţi. Dat fiind Freud, dat fiind behaviorismul, dată fiind nevoia disperată şi cronică a producătorilor de a avea o masă de consumatori - acestea sînt lucrurile la care te mai poţi aştepta. Dar ne permitem să întrebăm : Sînt acestea lucrurile la care te poţi aştepta în viitor? Oare activităţile lui Hyde sînt compatibile în perspectivă îndepărtată cu cele ale lui Jekyll? Oare o campanie în favoarea raţionalismului ar putea avea sorţi de izbîndă în pofida unei alte campanii, încă şi mai bine pusă la punct, în favoarea iraţionalismului? Acestea sînt întrebări cărora, pentru moment, nu voi încerca să le dau un răspuns, ci le voi lăsa în suspensie, ca să zic aşa, ca un fel de fundal pentru discuţia noastră despre metodele de convingere a maselor într-o societate democratică avansată din punct de vedere tehnic.

într-o democraţie, sarcina propagandistului comercial este din unele puncte de vedere mai uşoară, iar din altele mai dificilă decît sarcina unui propagandist politic angajat de un dictator ajuns la putere sau de un dictator pe cale să preia puterea. Este mai uşoară prin aceea că aproape toată lumea porneşte de la o prejudecată favorabilă berii, ţigărilor şi frigiderelor, pe cînd mai nimeni nu porneşte de la o prejudecată în favoarea tiranilor. Este însă, totodată, mai dificilă, întrucît propagandistul comercial nu are voie, în cadrul regulilor jocului său specific, să facă apel la instinctele mai sălbatice ale publicului. Agentul de reclamă a produselor lactate ar dori grozav să le poată spune cititorilor şi ascultătorilor săi că toate necazurile lor sînt pricinuite de maşinaţiunile unei bande internaţionale nelegiuite de fabricanţi de margarina şi că este de datoria lor patriotică

390

să pornească în marş şi să incendieze fabricile acestor exploatatori. Dar acest lucru este exclus, aşa că agentul de reclamă pentru produsele lactate trebuie să se mulţumească doar cu o abordare mai blîndă. Numai că o abordare blîndă este mai puţin tulburătoare şi stimulativă decît abordarea prin violenţă verbală sau fizică. Pe termen lung, furia şi ura sînt emoţii care se înfrîng singure. Pe termen scurt, însă, ele dau dividende ridicate sub forma unei satisfacţii psihologice şi chiar fiziologice (întrucît ele declanşează mari cantităţi de adrenalină şi noradrenalină). Oamenii pot porni de la o prejudecată iniţială împotriva tiranilor ; dar cînd tiranii sau viitorii tirani îi tratează cu propagandă ce eliberează adrenalină, în privinţa ticăloşiei duşmanilor lor - în special a duşmanilor destul de slabi pentru a fi persecutaţi -, oamenii sînt gata să-i urmeze cu entuziasm pe aceşti propagandişti. In cuvîntările sale, Hitler repeta mereu cuvinte ca „ură", „forţă", „necruţător", „zdrobire", „strivire" şi-şi însoţea aceste cuvinte violente cu gesturi încă şi mai violente. Striga, zbiera, urla, i se umflau venele, se învineţea la faţă. Emoţiile puternice (după cum bine ştie orice actor şi dramaturg) sînt molipsitoare în gradul cel mai înalt. Contaminat de frenezia malignă a oratorului, publicul e gata să geamă şi să suspine şi să ţipe într-o orgie de trăiri neinhibate. Şi aceste orgii erau atît de agreabile încît majoritatea celor care le cunoscuseră reveneau cu dragă inimă, să mai participe şi la altele. Mai toţi oamenii tînjim după pace şi libertate; dar prea puţini dintre noi manifestăm entuziasm pentru gîndurile, sentimentele şi acţiunile care stimulează pacea şi libertatea. Invers, aproape nimeni nu doreşte războiul sau tirania ; şi totuşi, foarte mulţi oameni găsesc o plăcere intensă în gîndurile, simţămintele şi

391

acţiunile care provoacă războiul şi tirania. Aceste gînduri, simţăminte şi acţiuni sînt prea primejdioase pentru a fi exploatate în scopuri comerciale. Acceptînd acest handicap,

specialistul în publicitate trebuie să facă tot ce poate cu emoţiile mai puţin molipsitoare, cu formele mai calme de iraţionalism.

Nu poate exista o propagandă raţională eficace decît atunci cînd există o înţelegere clară - din partea tuturor celor implicaţi - a naturii simbolurilor şi a legăturii acestora cu lucrurile şi evenimentele simbolizate. Propaganda iraţională se bizuie, pentru a putea fi eficace, pe o incapacitate generală de a înţelege natura simbolurilor. Minţile simple tind să pună semnul egalităţii între simbol şi ceea ce reprezintă el, să atribuie lucrurilor şi evenimentelor unele dintre calităţile exprimate de cuvintele pe care le-a ales propagandistul pentru a discuta aceste noţiuni, în urmărirea propriilor sale ţeluri. Să luăm un singur exemplu : majoritatea cosmeticelor sînt făcute din lanolină, care este un amestec de grăsime din lînă purificată cu apă, bătută pînă produce o emulsie. Această emulsie are multe proprietăţi preţioase: pătrunde în piele, nu rîncezeşte, este uşor antiseptică ş.a.m.d. Dar specialiştii în reclamă comercială nu vorbesc despre virtuţile adevărate ale emulsiei. Ei îi acordă un nume pitoresc şi voluptuos, vorbesc extaziaţi, în mod derutant, despre frumuseţea feminină şi arată poze cu blonde atrăgătoare care-şi hrănesc ţesuturile cu aceste „alimente pentru piele". Un asemenea specialist în publicitate a scris cîndva : „Fabricanţii de produse cosmetice nu vînd lanolină, ei vînd speranţă". Pentru această speranţă, această sugerare frauduloasă a unei făgăduieli că vor fi transfigurate, femeile sînt în stare să plătească de zece sau douăzeci de ori valoarea reală a emulsiei pe care propagandiştii au legat-o în mod atît de abil - prin intermediul unor simboluri înşelătoare

392

- de o dorinţă adînc înrădăcinată în inima mai tuturor femeilor de pe lume : dorinţa de a deveni mai atrăgătoare în ochii sexului opus. Principiile care stau la baza acestui gen de propagandă sînt extrem de simple. Găseşte o dorinţă comună, o sursă de teamă sau îngrijorare inconştientă, dar foarte răspîndită; născoceşte vreo cale de a lega această dorinţă ori teamă de produsul pe care trebuie să-1 vinzi ; apoi clădeşte un pod de simboluri verbale ori vizuale pe care poate trece clientul dumitale, de la realităţi la visul compensator şi de la vis la iluzia că produsul dumitale o dată cumpărat va face să i se realizeze visul. „Noi nu mai cumpărăm portocale, cumpărăm vitalitate" ; nu cumpărăm doar un automobil, cumpărăm prestigiu şi aşa mai departe cu toate celelalte. Cumpărînd pastă de dinţi, de exemplu, noi nu cumpărăm doar o substanţă care curăţă dinţii şi este antiseptică, ci şi eliberarea de teama de a fi respingători în ochii persoanelor de sex opus. Cînd cumpărăm votcă şi whisky nu e vorba de o otravă protoplasmică - care în doze mici poate deprima sistemul nervos într-un mod preţios din punct de vedere psihologic; de fapt, noi cumpărăm prietenia şi buna tovărăşie, căldura mărcii Dingley Dell şi strălucirea Cîrciumii Sirenei[1]. Cu laxati-vele noastre cumpărăm sănătatea unui zeu din Elada, strălucirea uneia dintre nimfele ce o însoţesc pe Diana. Cu *bestseller-ul* lunii curente accedem la cultură, stîrnim invidia vecinilor noştri mai puţin învăţaţi şi respectul celor rafinaţi, în toate cazurile psihanalistul specialist în motivaţie a găsit o dorinţă sau teamă adînc înrădăcinată, a cărei energie poate fi folosită pentru a-1 împinge pe consumator să se despartă de nişte bani şi, astfel, în mod indirect, să pună în mişcare roţile industriei.

393

Depozitată în minţile şi trupurile nenumăraţilor indivizi, această energie potenţială este eliberată şi transmisă pe o linie întreagă de simboluri, desfăşurată cu grijă în aşa fel încît să evite raţionalismul şi să ascundă adevărul.

Uneori simbolurile îşi produc efectele, fiind disproporţionat de impresionante, obsedante şi fascinante prin ele însele. Aşa sînt riturile şi ceremonialurile religiei. Aceste „frumuseţi ale sfinţeniei" întăresc credinţa acolo unde ea există deja, iar unde nu există credinţă, contribuie la convertirea oamenilor. Satisfăcînd doar simţul estetic, simbolurile nu garantează nici adevărul, nici valoarea etică a doctrinelor cu care au fost asociate în mod absolut arbitrar. Ca o chestiune de adevăr istoric simplu, frumuseţile sfinţeniei au fost adeseori concurate şi chiar şi depăşite de frumuseţile lipsei de sfinţenie. Sub Hitler, de exemplu, mitingurile anuale de la Nürnberg erau adevărate capodopere ale artei rituale şi teatrale. „Petrecusem şase ani la Petersburg înainte de război, în zilele de glorie ale vechiului balet rus -scrie Sir Nevile Henderson, ambasadorul britanic în Germania hitleristă -, dar în materie de frumuseţe grandioasă n-am văzut în viaţa mea un balet comparabil cu mitingul de la Nürnberg." Ne gîndim la citatul din John Keats - „Frumuseţea este adevăr, adevărul frumuseţe"[1], dar, vai, identitatea există doar la un nivel ultim, suprem, supraterestru. La nivelul politicii şi teologiei, frumuseţea este perfect compatibilă cu prostia şi tirania. Ceea ce de altfel e un mare noroc; căci, dacă frumuseţea ar fi incompatibilă cu stupiditatea şi tirania, ar exista teribil de puţină artă pe lume. Capodoperele picturii, sculpturii şi arhitecturii au fost produse ca propagandă religioasă sau politică, pentru gloria

394

majoră a unui zeu, guvern sau prelat. Dar majoritatea regilor şi prelaţilor au fost despoţi şi toate religiile au fost îmbîcsite de superstiţii. Geniul a fost pus în slujba tiraniei, iar arta a făcut reclamă pentru meritele cultului local. Timpul, în scurgerea lui, separă arta bună de metafizica proastă. Putem oare învăţa să facem această distincţie nu după ce s-au petrecut lucrurile, ci chiar atunci cînd ele se petrec? Aceasta este întrebarea.

In reclama comercială principiul simbolului disproporţionat de fascinant este înţeles foarte clar. Toţi propagandiştii îşi au Departamentul Artistic, şi se fac mereu încercări de a înfrumuseţa panourile cu afişe sau postere care îţi iau ochii, iar paginile publicitare ale revistelor, cu desene şi fotografii vioaie. Nu există capodopere, căci capodoperele se adresează doar unui public restrîns, iar propagandistul comercial e pornit să captiveze majoritatea. Pentru el, idealul este o strălucire moderată. Cei cărora le place această artă - nu prea bună, dar suficient de izbitoare - ar putea să agreeze şi produsele cu care este asociată ea şi pe care ea le reprezintă în mod simbolic.

Un alt simbol disproporţionat de fascinant este reclama muzicală. Cîntecele comerciale sînt o invenţie recentă, dar cîntecele teologice şi de cult -adică imnul şi psalmul - sînt la fel de vechi ca şi religia. Cîntecele militare sau marşurile sînt la fel de vechi ca şi războiul, iar cîntecele patriotice, precursoarele imnurilor noastre naţionale, au fost, fără îndoială, folosite pentru a promova solidaritatea de grup, pentru a sublinia deosebirea dintre „noi" şi „ei" la nivelul cetelor rătăcitoare de vînă-tori şi culegători de hrană din epoca paleolitică. Pentru majoritatea oamenilor, muzica este atrăgătoare în sine. Mai mult decît atît, melodiile tind să se insinueze în mintea ascultătorului. O melodie poate stărui obsedant în memoria omului în tot cursul vieţii lui.

395

Să exemplificăm cu o afirmaţie sau o judecată de valoare total neinteresantă. Luată în sine, nimeni nu-i va acorda atenţie, dar ia să punem cuvintele ei pe o melodie atrăgătoare şi uşor de reţinut. Imediat ea devine şlagăr şi cuvintele dobîndesc putere. Mai mult decît atît, cuvintele vor avea tendinţa de a se repeta în mod automat ori de cîte ori auzim melodia sau ori de cîte ori ea ne va reveni spontan în memorie. Orfeu a încheiat o alianţă cu Pavlov - între

puterea sunetului şi reflexul condiţionat. Pentru propagandistul comercial, ca şi pentru colegii săi din domeniul politicii şi al religiei, muzica oferă încă un avantaj. Prostii pe care unei fiinţe raţionale i-ar fi ruşine să le scrie, să le rostească ori să le audă măcar vor fi cîntate sau ascultate de aceeaşi fiinţă raţională cu plăcere şi chiar cu un fel de convingere intelectuală. Putem oare învăţa să despărţim plăcerea interpretării sau ascultării unui cîntec de tendinţa mult prea omenească de a crede în propaganda pe care ne-o transmite cîntecul ? Iată încă o întrebare.

Datorită învăţămîntului obligatoriu şi presei rotative, propagandistul izbuteşte de mulţi ani încoace să-şi transmită mesajele mai tuturor adulţilor din toate ţările civilizate. Astăzi, mulţumită radioului şi televiziunii, el se află în situaţia fericită de a putea comunica pînă şi cu adulţii neşcoliţi sau cu copiii care n-au intrat încă la şcoală.

Şi după cum e de aşteptat, copiii sînt extrem de sensibili la propagandă. Ei nu cunosc lumea şi regulile ei şi, ca atare, sînt de-a dreptul candizi. Facultăţile lor critice nu sînt încă dezvoltate. Cei mai tineri dintre ei n-au ajuns încă la vîrstă raţiunii, iar cea mai mare parte dintre ei nu au experienţa necesară pentru a-şi pune în aplicare acest raţionalism nou descoperit. In Europa, recruţilor li se spunea ironic „carne de tun". Fraţii şi surorile lor mai mici au devenit acum carne de tun pentru radio şi televiziune. în copilăria mea eram

396

învăţaţi să cîntăm cîntece copilăreşti, iar în casele evlavioase imnuri religioase. Astăzi, ţîncii ciripesc reclame muzicale. Ce este mai bine - „Rheingold e berea mea, o bere nu prea grea", sau „Hai, mică şi pitică, scripcă şi pisică"? „Rămîi cu mine" sau „O să te miri cum dispare gălbeneala cînd te speli pe dinţi cu Pepsodent"? Cine ştie?

„Eu nu susţin că ar trebui să-i silim pe copii să-şi sîcîie părinţii ca să le cumpere produsul pe care l-au văzut recomandat de reclamele de la televizor, dar pe de altă parte, nu pot nici să trec cu vederea faptul că lucrul acesta se întîmplă în fiecare zi." Aşa scrie starul unuia dintre numeroasele programe ce se adresează publicului juvenil. „Copiii - scrie autorul în chestiune - sînt arhive vii, cronici vorbitoare a ceea ce le spunem noi în fiecare zi." Şi la timpul potrivit, aceste cronici vorbitoare ale reclamelor de la televiziune vor creşte, vor cîştiga bani şi vor cumpăra produsele industriei. „Gîndiţi-vă - scrie extaziat domnul Clyde Miller - gîndiţi-vă la ce profituri aţi putea aduce firmei dumneavoastră dacă aţi putea condiţiona un milion sau zece milioane de copii care vor creşte şi vor deveni adulţi educaţi să vă cumpere produsele, aşa cum sînt educaţi din timp soldaţii cînd aud cuvintele «trăgaci», «înainte marş» !" Da, chiar gîndiţi-vă! Şi, în acelaşi timp, nu uitaţi că dictatorii şi viitori dictatori se gîndesc de ani şi ani de zile la acest gen de lucruri şi că milioane, zeci şi chiar sute de milioane de copii sînt pe punctul de a creşte pentru a cumpăra produsul ideologic al despotului local şi, ca nişte soldaţi bine instruiţi, să reacţioneze printr-o comportare adecvată la auzul cuvintelor-trăgaci inoculate în aceste minţi tinere de către propagandiştii despotului.

Autoguvernarea este invers proporţională cu cifrele. Cu cît este mai mare circumscripţia electorală, cu atît este mai mică valoarea oricărui vot

397

individual. Cînd este doar unul dintr-un milion sau mai mulţi, alegătorul individual se simte neputincios, o cantitate neglijabilă. Candidaţii pe care i-a votat pentru un anumit post sînt foarte departe, în vîrful piramidei puterii. Teoretic, ei sînt slujitorii poporului. Dar, în realitate, slujitorii dau ordine şi poporul, departe de tot, la baza marii piramide, trebuie să le asculte. Creşterea populaţiei şi progresul tehnic au avut drept rezultat o sporire a numărului şi complexităţii structurilor sociale, o augmentare a puterii concentrate în mîinile conducătorilor şi o scădere proporţională a cotei de control exercitat de către alegători,

legată de o descreştere a respectului publicului pentru procedeele democratice. Deja slăbite de vastele forţe impersonale care acţionează în lumea modernă, instituţiile democratice sînt acum subminate din interior de către politicieni şi propagandiştii lor.

Oamenii acţionează într-un spectru foarte larg de moduri iraţionale, dar toţi par capabili, dacă li se acordă o şansă, să facă o alegere rezonabilă în lumina dovezilor existente. Instituţiile democratice pot fi făcute să acţioneze numai dacă toţi cei implicaţi se străduiesc din răsputeri să împărtăşească cunoştinţele şi să încurajeze raţionalismul. Dar astăzi, în cea mai puternică dintre toate democraţiile lumii, politicienii şi propagandiştii lor preferă să reducă la absurd procedeele democratice, apelînd aproape exclusiv la ignoranţa şi lipsa de realism a alegătorului. „Ambele partide -ne spunea în 1956 redactorul-şef al unui mare ziar de analiză financiară - îşi vor lansa pe piaţă candidaţii şi programele prin aceleaşi metode pe care le-a dezvoltat Marea Finanţa pentru a-şi vinde produsele. Printre ele se numără selecţia ştiinţifică a apelurilor şi repetiţiile planificate... Spoturile publicitare de la radio şi anunţurile din ziare vor repeta fraze cu o intensitate planificată.

398

Panourile de afişaj vor promova lozincile puterii înscăunate... Pe lîngă voci puternice şi o bună dicţie, candidaţilor le trebuie capacitatea de a privi «sincer» spre camera de televiziune."

Negustorii politici fac apel numai la slăbiciunile alegătorilor, niciodată la puterea lor virtuală. Ei nu fac nici o încercare de a educa masele, pentru a le pregăti aptitudinea de autoguvernare; ei se mulţumesc pur şi simplu să le manipuleze şi să le exploateze. In acest scop se mobilizează şi se pun în funcţiune toate resursele psihologiei şi ale ştiinţelor sociale. Unor eşantioane alese cu grijă ale electoratului li se oferă „interviuri în profunzime". Aceste interviuri în profunzime dezvăluie temerile şi dorinţele subconştiente cele mai larg răspîndite într-o societate dată, la momentul unor alegeri. Expresiile şi imaginile menite să potolească sau, la nevoie, să sporească aceste temeri, să satisfacă aceste dorinţe - cel puţin simbolic - sînt apoi alese de către experţi şi testate pe cititori şi ascultători, schimbate sau îmbunătăţite în lumina informaţiilor astfel obţinute. După care, campania politică este gata pentru mijloacele de comunicare în masă. Acum nu mai e nevoie decît de bani şi de un candidat care poate fi antrenat să pară „sincer". Sub noul aranjament, principiile politice şi planurile pentru anumite acţiuni au ajuns să-şi piardă cea mai mare parte din importanţa lor. Lucrurile care contează cu adevărat sînt personalitatea candidatului şi modul în care este proiectată ea de către specialiştii în reclamă, într-un fel sau altul ; fie ca supermascul viguros, fie ca blînd tată de familie, candidatul trebuie să aibă cît mai mult farmec. El trebuie să fie şi un bun vorbitor, care nu-şi plictiseşte niciodată ascultătorii. Obişnuiţi ca televiziunea şi radioul să-i distreze, aceşti ascultători n-au chef să li se ceară să se concentreze sau să facă un efort intelectual prelungit. Aşadar, toate cuvîntările candidatului-animator trebuie să

399

fie scurte şi de efect. Marile probleme ale zilei trebuie să fie tratate în cel mult cinci minute şi, preferabil (întrucît publicul va fi nerăbdător să treacă la un subiect mai vesel decît inflaţia sau bomba cu hidrogen), în strict şaizeci de secunde. Oratoria este de aşa natură încît a existat întotdeauna o tendinţă în rîndurile politicienilor şi clericilor de a simplifica problemele complexe. De la amvon sau de la tribună, pînă şi cel mai conştiincios dintre vorbitori constată că e foarte greu să spui tot adevărul. Metodele folosite astăzi pentru a vinde publicului candidatul politic, de parcă ar fi un déodorant, pur şi simplu garantează electoratului că n-o să audă niciodată adevărul în nici o privinţă.

VII

Spălarea creierelor

în ultimele două capitole am descris tendinţele a ceea ce s-ar putea numi manipularea minţilor pe scară largă, aşa cum este practicată de cei mai mari demagogi şi de cei mai buni agenţi comerciali din întreaga istorie a omenirii. Dar nici o problemă omenească nu poate fi rezolvată doar prin metodele acestea *en gros.* Puşca îşi are şi ea locul ei, la fel şi seringa. în capitolele care urmează voi descrie unele dintre cele mai eficace tehnici de manipulare nu a mulţimilor, nu a unui întreg public, ci a unor indivizi izolaţi.

în cursul experienţelor sale epocale legate de reflexul condiţionat, Ivan Pavlov a observat că -atunci cînd sînt supuse unui stres fizic sau psihic prelungit - animalele de laborator manifestă toate simptomele unei crize de nervi. Refuzînd să mai facă faţă situaţiei intolerabile, creierul lor se inhibă, ca să zic aşa, şi fie că încetează complet să mai funcţioneze (cîinele îşi pierde cunoştinţa), fie recurge la încetineală şi la sabotaj (cîinele se comportă nerealist sau dezvoltă genul de simptome fizice pe care la o fiinţă omenească le-am numi isterie). Unele animale rezistă mai bine decît altele la stres. Cîinii care posedă ceea ce Pavlov numea o constituţie „puternic excitabilă" clachează mult mai repede decît cîinii cu un temperament pur şi simplu „vioi" (opus celui coleric sau agitat). Tot aşa, cîinii „slab inhibitori" ajung la capătul

401

răbdării mult mai repede decît cîinii „calmi, imperturbabili". Dar nici cel mai stoic cîine nu poate rezista la infinit. Dacă stresul la care este supus e destul de intens sau prelungit destul de multă vreme, animalul va sfîrşi printr-o cădere nervoasă, la fel de lamentabil şi în aceeaşi măsură ca şi cel mai firav exemplar din specia sa.

Descoperirile lui Pavlov au fost confirmate în modul cel mai tulburător şi pe o scară foarte largă în cursul celor două războaie mondiale. Ca rezultat al unei singure experienţe catastrofale sau al unei succesiuni de spaime mai puţin înfricoşătoare, dar repetate în mod frecvent, la soldaţi apar o serie de simptome psiho-fizice care-i reduc la infirmitate. Inconştienţa temporară, o agitaţie extremă, letargia, orbirea sau paralizia funcţională, reacţii complet nerealiste la solicitările evenimentelor, răsturnări stranii ale unor tipare comportamentale de o viaţă - toate simptomele pe care Pavlov le-a observat la cîinii săi au reapărut printre victimele fenomenului numit în cursul primului război mondial „şocul bombelor", iar în cel de-al doilea război mondial „epuizare de pe urma luptelor". Fiecare om, ca şi fiecare cîine, îşi are limita proprie de rezistenţă. Majoritatea oamenilor ating această limită după circa treizeci de zile de stres mai mult sau mai puţin continuu, în condiţiile luptei moderne. Cei care se situează peste media susceptibilităţii sucombă în doar cincisprezece zile. Cei care se situează peste media tăriei pot rezista patruzeci şi cinci sau chiar cincizeci de zile. Tari sau slabi, pînă la urmă toţi se prăbuşesc. Toţi, adică, dintre cei care erau sănătoşi mintal la început. Pentru că în mod destul de ironic, singurii oameni care pot rezista la infinit sub stresul războiului modern sînt tocmai psihopaţii. Nebunia individuală este imună la consecinţele nebuniei colective.

402

Faptul că fiecare individ are o rezistenţă limitată este cunoscut şi exploatat încă din timpuri străvechi într-un mod elementar, neştiinţific. In unele cazuri, îngrozitoarea neomenie a omului faţă de om a fost inspirată de plăcerea de a fî crud de dragul cruzimii proprii, oribile şi fascinante. Mai adesea, însă, sadismul pur a fost temperat de utilitarism, de teologie sau de raţiuni de stat. Tortura fizică şi alte forme de stres au fost aplicate de oamenii legii pentru a dezlega limba unor martori refractari ; de către clerici pentru a-i pedepsi pe necredincioşi şi pentru a-i determina să-şi schimbe opiniile ; de către poliţia secretă pentru a smulge mărturisiri oamenilor suspectaţi de a fî ostili guvernului. Sub Hitler, tortura urmată de

exterminarea în masă a fost folosită împotriva acelor eretici din punct de vedere biologic care erau evreii. Pentru un tînăr nazist, un „rond al datoriei" în lagărul de exterminare era (după cum se exprima Himmler) „cea mai bună îndoctrinare în privinţa fiinţelor inferioare şi a raselor subumane". Dată fiind natura obsesivă a antisemitismului pe care-1 deprinsese Hitler din tinereţe în mahalalele Vienei, această reînviere a metodelor folosite de Sfintul Oficiu al Inchiziţiei împotriva ereticilor şi a vrăjitorilor era absolut inevitabilă. Dar, în lumina descoperirilor lui Pavlov şi a cunoştinţelor dobîndite de psihiatri în tratarea „nevrozelor de război", ea pare un anacronism hidos şi grotesc. Stresul întru totul suficient pentru a produce o cădere totală a facultăţilor creierului poate fi determinat prin metode care, deşi oribil de inumane, se apropie foarte mult de tortura fizică.

Orice se va fi întîmplat în anii anteriori, pare aproape sigur că tortura nu mai este folosită astăzi pe scară largă de poliţia comunistă. Aceasta se inspiră nu din experienţa Inchiziţiei sau a SS-iştilor, ci din cea a *Rziologului şi* a *animalelor*

403

sale de laborator, condiţionate în mod metodic. Pentru dictator şi pentru poliţistul său, descoperirile lui Pavlov au implicaţii practice importante. Dacă sistemul nervos central al cîinilor poate fi distrus, la fel se poate face şi cu sistemul nervos central al deţinuţilor politici; este pur şi simplu o problemă de aplicare a dozei potrivite de stres, pe o perioadă de timp potrivită. La sfîrşitul tratamentului, deţinutul se va afla într-o stare de nevroză şi va fi gata să mărturisească tot ceea ce doresc de la el cei ce l-au închis.

Dar mărturisirea nu este suficientă. Un nevropat fără speranţă de vindecare nu slujeşte nimănui. Dictatorul inteligent şi practic nu are nevoie de un pacient care să fie internat la ospiciu sau de o victimă care să fie împuşcată, ci de o persoană convertită la slujirea Cauzei.

Revenind la Pavlov, dictatorul află că, pe drumul către destinaţia finală a prăbuşirii nervoase, cîinii devin mai uşor de sugestionat decît în mod normal. Noi tipare de comportament pot fi instalate foarte uşor în timp ce cîinele se află la sau aproape de limita suportabilităţii sale cerebrale şi aceste noi tipare de comportament par să fie greu de eradicat. Animalul în care au fost implantate aceste tipare de comportament nu mai poate fi decondi-ţionat. Ceea ce a învăţat el sub imperiul stresului va rămîne parte integrantă a fiinţei sale.

Stresul psihologic se poate produce în mai multe feluri. Cîinii sînt tulburaţi cînd stimulii sînt neobişnuit de puternici, cînd intervalul dintre un stimul şi reacţia obişnuită este prelungit peste măsură şi animalul este lăsat într-o stare de aşteptare încordată; cînd creierul este tulburat de stimuli ce contrazic ceea ce a învăţat cîinele să anticipeze; cînd stimulii nu corespund cadrului referenţial stabilit al victimei. Mai mult decît atît, s-a constatat că inducerea intenţionată a fricii, a

404

furiei sau a anxietăţii agravează în mod deosebit predispoziţia cîinelui de a fi sugestionat. Dacă aceste emoţii sînt ţinute destul de multă vreme la un nivel de intensitate destul de ridicat, creierul se blochează, „intră în grevă". Cînd se întîmplă acest lucru, se pot instaura cu cea mai mare uşurinţă noi tipare de comportament.

Printre tipurile de stres fizic care sporesc sugestibilitatea unui cîine se numără oboseala, rănile şi orice formă de boală.

Pentru dictatorul *in spe* aceste descoperiri au implicaţii practice deosebit de importante. De exemplu, ele dovedesc că Hitler avea perfectă dreptate să susţină că

mitingurile de masă ţinute noaptea sînt mult mai eficace decît cele din cursul zilei. In cursul zilei, scria el, „voinţa omului se revoltă cu cea mai mare energie împotriva oricărei încercări de a fi supusă voinţei altuia şi opiniilor altora. Seara, însă, oamenii se pleacă mult mai uşor în faţa forţei dominante a unei voinţe superioare".

Pavlov ar fi fost de acord cu Hitler; oboseala sporeşte sugestibilitatea (iată de ce, printre alte motive, sponsorii comerciali ai programului de televiziune preferă orele de seară şi sînt gata să-şi susţină preferinţa cu sume mari de bani).

Boala este şi mai eficace decît oboseala ca factor de intensificare a sugestibilităţii. In trecut, saloanele spitalelor erau scena a nenumărate convertiri religioase. Dictatorul viitorului, posesor al unei bune pregătiri ştiinţifice, ar instala în toate spitalele din dominicanele sale megafoane şi mici difuzoare într-o pernă. Persuasiunea pe bandă de magnetofon va funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi pacienţii mai importanţi vor fi vizitaţi de politicieni mîntuitori ai sufletului şi politicieni transformatori de mentalitate, exact aşa cum în trecut strămoşii lor erau vizitaţi de preoţi, călugăriţe şi de laici evlavioşi.

405

Faptul că emoţiile negative puternice tind să accentueze susceptibilităţile şi, astfel, să faciliteze o schimbare în inima omului fusese observat şi exploatat cu multă vreme înainte de epoca lui Pavlov. După cum a subliniat doctorul William Sargent în cartea sa deosebit de interesantă *Bătălia pentru minte,* succesul enorm, ca predicator, al britanicului John Wesley[1] se întemeia pe o înţelegere intuitivă a sistemului nervos central. El îşi începea predicile cu o descriere îndelungată şi amănunţită a chinurilor la care vor fi, fără îndoială, osîndiţi de-a pururi ascultătorii săi dacă nu se supuneau convertirii. Apoi, cînd spaima şi simţă-mîntul chinuitor de vinovăţie aduceau auditoriul la limita suportabilităţii - şi în unele cazuri chiar dincolo de această limită -, a unei prăbuşiri cerebrale complete, el schimba tonul şi promitea mîntuirea celor care credeau şi se pocăiau. Prin acest gen de predică, Wesley a convertit mii de bărbaţi, femei şi copii. Frica intensă şi prelungită îi înfrîngea şi le producea o stare de sugestibilitate puternic intensificată, în această stare erau gata să accepte, fără a mai pune la îndoială, sentinţele teologice ale predicatorului. După aceea erau reintegraţi în comunitate prin vorbe mîngîietoare şi ieşeau din calvarul prin care trecuseră cu alte tipare comportamentale, noi şi, în general, mai bune, implantate de-a pururi în minţile şi sistemele lor nervoase, fără a mai putea fi eradicate.

Eficacitatea propagandei politice şi religioase depinde de metodele folosite şi de doctrinele propovăduite. Aceste doctrine pot fi adevărate sau false, sănătoase sau dăunătoare - asta contează prea puţin. Dacă îndoctrinarea este făcută aşa cum trebuie, în stadiul corespunzător de epuizare nervoasă, ea va fi eficace. în condiţii favorabile, practic toată lumea poate fi convertită la practic orice.

406

Avem nişte descrieri amănunţite ale metodelor folosite de poliţia comunistă faţă de deţinuţii politici. Din momentul în care este arestată, victima este supusă sistematic la toate tipurile de stres fizic şi psihologic. Deţinutul este prost hrănit, e ţinut în condiţii total lipsite de confort, nu e lăsat să doarmă decît două-trei ore pe noapte. Şi tot timpul este ţinut într-o stare de încordare, nesiguranţă şi spaimă acută. Zi după zi (sau mai bine zis noapte după noapte, căci aceşti poliţişti pavlo-vieni înţeleg valoarea istovirii ca intensificator al sugestibilităţii) victima este supusă la interogatorii adeseori mai multe ore în şir de către anchetatori care fac tot ce pot pentru a o înspăimînta, a o nedumeri şi a o zăpăci. După

cîteva săptămîni sau luni de tratament de acest fel, creierul victimei se blochează şi ea mărturiseşte tot ce-i cer anchetatorii. Apoi, cînd e preferabil ca victima să fie convertită mai degrabă decît împuşcată, i se oferă consolarea speranţei. Dacă va accepta credinţa adevărată, mai poate fi salvată - şi, bineînţeles, nu în viaţa viitoare (căci oficial ea nu există), ci în viaţa aceasta.

Metode similare, dar mai puţin drastice au fost aplicate prizonierilor americani în timpul războiului din Coreea. In lagărele chinezeşti, tinerii prizonieri occidentali erau supuşi în mod sistematic stresului. De pildă, pentru cele mai mărunte încălcări ale regulilor, cei ce greşeau erau chemaţi în biroul comandantului pentru a fi anchetaţi, terorizaţi şi umiliţi în mod public. Şi procedeul se repeta iar şi iar, la orice oră din zi şi din noapte. Această hărţuiala continuă le provoca victimelor o senzaţie năucitoare şi o nelinişte cronică. Pentru a li se intensifica sentimentul de vinovăţie, prizonierii erau puşi să scrie şi să rescrie în amănunte tot mai intime lungi relatări autobiografice privitoare la lipsurile lor. Şi, după ce-şi mărturiseau propriile

407

păcate, li se cerea să mărturisească şi păcatele tovarăşilor lor. Ţelul urmărit era crearea în lagăr a unei societăţi de coşmar, în care toţi îi spionau şi denunţau pe toţi ceilalţi. La aceste stres psihic se adăuga stresul fizic ale malnutriţiei, lipsei de confort şi bolii. Sugestibilitatea sporită în felul acesta era exploatată cu multă abilitate de către chinezi, care turnau în aceste minţi anormal de receptive doze uriaşe de literatură pro-comunistă şi anticapitalistă. Aceste tehnici pavloviene au avut un succes remarcabil. Un prizonier american din şapte s-a făcut vinovat (aflăm astăzi oficial) de grav colaboraţionism cu autorităţile chineze şi unul din trei de colaborare tehnică.

Nu trebuie să se presupună că acest gen de tratament este rezervat de comunişti numai duşmanilor lor. Tinerii activişti, a căror treabă a fost, în primii ani ai noului regim, să funcţioneze ca agitatori şi organizatori comunişti în nenumăratele oraşe şi sate ale Chinei, au fost obligaţi să urmeze cursuri de îndoctrinare mult mai intense decît cele la care a fost supus vreodată un prizonier de război. In lucrarea sa *China sub comunism,* R. L. Walker descrie metodele prin care izbutesc conducătorii de partid să fabrice din oameni obişnuiţi, de ambele sexe, miile de fanatici devotaţi necesari pentru răspîndirea evangheliei comuniste şi pentru aplicarea cu forţa a politicii comuniste. In cadrul acestui sistem de educaţie, materia primă umană este expediată în lagăre speciale, unde cei supuşi instrucţiunii sînt total izolaţi de familiile şi prietenii lor, de lumea exterioară. In general, în aceste lagăre sînt obligaţi la o muncă fizică şi mintală istovitoare ; nu sînt lăsaţi niciodată singuri, ci numai în grupuri. Fiind ţinuţi mereu laolaltă, sînt încurajaţi să se spioneze între ei ; li se cere să scrie autobiografii în care să se autoacuze ; trăiesc cu spaima permanentă a soartei

408

îngrozitoare pe care ar putea-o avea din pricina lucrurilor spuse despre ei de către informatori sau din pricina celor pe care ei înşişi le-au mărturisit. Ţinuţi în această stare de sugestibilitate sporită, li se predau cursuri intensive de marxism teoretic şi aplicat - şi eşecul la un examen de acest fel poate reprezenta orice, începînd cu exmatricularea ruşinoasă şi sfîrşind cu o perioadă petrecută într-un lagăr de muncă silnică, dacă nu chiar cu lichidarea fizică. După circa şase luni de tratament, stresul mintal şi fizic prelungit produce rezultatele la care ne putem aştepta pe baza descoperirilor lui Pavlov. Unul după altul, sau în grupuri întregi, cursanţii îşi pierd rezistenţa şi clachează. îşi fac apariţia simptome de nevroză şi isterie. Unele dintre victime se sinucid, altele (după cît se spune, cam douăzeci la sută din

total) încep să prezinte semnele unor grave boli mintale. Cei ce supravieţuiesc rigorilor procesului de convertire păstrează tipare de comportament noi şi imposibil de eradicat. Toate legăturile lor cu trecutul - familia, rudele, prietenii, manifestările tradiţionale de comportament decent şi pietate - au fost crunt retezate. Aceştia sînt oamenii noi, remodelaţi după chipul noului lor zeu şi închinaţi total slujirii lui.

Pe tot cuprinsul lumii comuniste, în fiecare an, din sute de centre de condiţionare, ies zeci de mii de asemenea tineri disciplinaţi şi devotaţi cauzei. Ceea ce au făcut iezuiţii pentru Biserica Romano-Cato-lică a contrareformei fac acum aceste produse ale unei instrucţiuni mai ştiinţifice şi chiar mai aspre - şi fără îndoială vor continua s-o facă pentru partidele comuniste din Europa, Asia şi Africa.

în politică, simpatiile lui Pavlov înclinau către un liberalism de modă veche. Dar, printr-o ciudată ironie a soartei, cercetările sale şi teoriile lui întemeiate pe aceste cercetări au generat o întreagă armată de fanatici devotaţi cu trup şi suflet - cu reflexele lor şi cu sistemele lor nervoase

409

distrugerii liberalismului de modă veche, oriunde s-ar fi aflat el.

Spălarea creierelor, aşa cum este practicată în zilele noastre, este o tehnică hibridă, care-şi bazează eficacitatea parţial pe folosirea .sistematică a violenţei, parţial pe o abilă manipulare psihologică. Ea reprezintă tradiţia romanului *1984* al lui Orwell, pe cale de a deveni tradiţia din *Minunata lume nouă.* Sub o dictatură de mult instaurată şi bine organizată, metodele noastre curente de manipulare semiviolentă vor părea fără îndoială absurd de primitive. Fiind condiţionat încă din prima copilărie (şi poate şi predestinat astfel din punct de vedere biologic), individul mediu din casta mijlocie sau inferioară nu va mai cere niciodată convertirea sau măcar un curs de reciclare în domeniul credinţei adevărate. Membrii castei celei mai înalte vor trebui să fie capabili să gîndească lucruri noi ca reacţie la noile situaţii ; ca atare, instrucţia lor va fi mult mai puţin rigidă decît aceea impusă celor cărora nu li se cere să gîndească „de ce?", ci doar să-şi facă datoria şi să moară[1] fără prea multă zarvă. Aceşti indivizi aparţinînd castei superioare vor fi totuşi reprezentanţii unei specii sălbatice - instructorii şi gardienii, şi ei oarecum condiţionaţi - ai unei rase de animale total domesticite. Caracterul lor sălbatic le va da posibilitatea să devină eretici şi rebeli. Cînd se va întîmpla acest lucru, vor trebui fie lichidaţi, fie supuşi unei spălări a creierelor pentru a fi aduşi înapoi la dreapta credinţă, fie (ca în *Minunata lume nouă)* exilaţi pe vreo insulă unde nu vor mai putea da bătaie de cap nimănui, decît unul altuia. Dar condiţionarea universală a

410

bebeluşilor şi alte tehnici de manipulare şi controlare sînt încă de domeniul unui viitor îndepărtat, de peste cîteva generaţii. Pe drumul către *Minunata lume nouă,* conducătorii noştri vor trebui să se bizuie pe tehnicile provizorii şi tranzitorii ale spălării creierelor.

VIII

Persuasiunea pe cale chimică

în „minunata lume nouă" din povestirea mea nu exista nici whisky, nici tutun, nici heroină distribuită ilegal, nici cocaină de contrabandă. Oamenii nici nu fumau, nici nu beau, nici nu prizau droguri, nici nu-şi făceau injecţii. Ori de cîte ori cineva se simţea deprimat sau trecea printr-o pasă proastă, înghiţea o tabletă sau două dintr-un compus chimic numit *soma. Soma* originală, de la care am luat numele acestui drog ipotetic, era o plantă necunoscută (poate *Asclepias acida),* folosită de anticii invadatori arieni ai Indiei într-unui dintre cele mai solemne ritualuri religioase ale lor. Sucul ameţitor extras din tulpinele acestei plante era băut

de preoţi şi de nobili în cursul unei ceremonii fastuoase. în *Imnurile Vedice* ale vechilor indieni ni se spune că băutorii de *soma* erau binecuvîntaţi în multe feluri. Trupurile li se întăreau, inimile lor se umpleau de curaj, bucurie şi entuziasm, minţile li se luminau şi într-o experienţă imediată de viaţă eternă primeau asigurarea nemuririi lor. Dar sucul sacru avea şi dezavantajele lui. *Soma* era un drog primejdios - atît de primejdios încît pînă şi Indra, marele zeu al cerurilor, se îmbolnăvea uneori dacă-1 bea. Muritorii obişnuiţi puteau chiar să şi piară din pricina unei supradoze. Dar experienţa respectivă era, pe plan transcendental, atît de fericită şi înălţătoare, încît a bea *soma* era

412

socotit un mare privilegiu. Nici un preţ nu era prea mare pentru a te bucura de acest privilegiu.

Soma din *Minunata lume nouă* nu avea nici unul dintre defectele originalului său indian, în doze mici aducea un simţămînt de fericire, în doze mai mari te făcea să ai vedenii, iar dacă luai trei tablete, în cîteva minute te cufundai într-un somn odihnitor şi înviorător. Şi toate acestea fără nici un cost pe plan fiziologic sau mintal. Locuitorii „minunatei lumi noi" îşi puteau lua vacanţe, uitînd de perioadele de tristeţe sau indispoziţie ori de necazurile obişnuite ale vieţii de fiecare zi, fără a-şi sacrifica sănătatea sau a-şi reduce permanent randamentul.

In *Minunata lume nouă,* consumul de *soma* nu era un viciu particular; era o instituţie politică, era însăşi esenţa Vieţii, Libertăţii şi Căutării fericirii, garantată de Carta Drepturilor Omului. Dar acest privilegiu, cel mai preţios dintre privilegiile inalienabile ale supuşilor statului, era totodată şi unul dintre cele mai puternice instrumente de dominare din arsenalul dictatorului. Drogarea sistematică a indivizilor în avantajul Statului (şi, bineînţeles, cu totul întîmplător, şi pentru propriul lor deliciu) reprezenta un element major al politicii Controlorilor Mondiali. Raţia zilnică de *soma* era un mijloc de asigurare împotriva inadaptării personale, împotriva tulburărilor sociale şi a răspîndirii ideilor subversive. Religia este opiul popoarelor -declara Karl Marx. In *Minunata lume nouă,* situaţia este inversată, opiul sau, altfel spus, *soma* era religia poporului. Ca şi religia, drogul avea puterea de a-i consola pe oameni, de a le compensa necazurile, el le stîrnea vedenii ale unei alte lumi, o lume mai bună, oferea speranţă, întărea credinţa şi promova caritatea. Un poet a scris că berea...

413

...face mai mult decît poate face Milton Pentru a justifica purtarea lui Dumnezeu faţă de om.[1]

Şi să nu uităm că, în comparaţie cu *soma,* berea e un drog dintre cele mai primitive şi mai nesigure. In această chestiune a justificării felului cum se poartă Dumnezeu cu oamenii, *soma* este faţă de alcool ceea ce e alcoolul faţă de argumentele teologice ale lui Milton.

In 1931, cînd scriam despre substanţa sintetică imaginară prin care generaţiile viitoare vor ajunge să fie făcute deopotrivă fericite şi docile, binecunoscutul biochimist american, dr. Irvine Page, se pregătea să părăsească Germania, unde lucrase trei ani la Institutul Kaiser Wilhelm în domeniul chimiei creierului. într-un articol recent, dr. Page a scris : „E greu de înţeles de ce le-a trebuit atîta vreme oamenilor de ştiinţă să ajungă la cercetarea reacţiilor chimice din propriul lor creier". Şi adaugă: „Vorbesc pe baza unei experienţe personale foarte intense. Cînd m-am întors acasă în 1931... n-am putut să obţin o slujbă în acest domeniu (chimia creierului) şi nici să stîrnesc un minim interes pentru el". Astăzi, la douăzeci şi şapte de ani de la momentul respectiv, dezinteresul din 1931 a devenit un val uriaş de cercetări biochimice şi psiho-farmacologice. Se studiază enzimele care reglează activitatea creierului ; înlăuntrul corpului au fost izolate substanţe chimice necunoscute pînă acum - de

pildă, adrenocromul şi serotonina (dr. Page fiind coautor la descoperirea acesteia) şi acum se studiază intens efectele lor ample asupra funcţiilor noastre mintale şi fizice ; între timp se sintetizează noi medicamente - care întăresc sau corectează ori influenţează acţiunile

414

diverselor substanţe chimice cu ajutorul cărora sistemul nervos realizează minunile sale de fiecare zi şi de fiecare ceas în calitate de controlor al trupului, de instrument şi mediator al conştiinţei.

Din punctul nostru de vedere actual, aspectul cel mai interesant al acestor noi medicamente este faptul că ele modifică temporar chimia creierului şi stările de spirit asociate fără a dăuna permanent organismului în ansamblu. Din acest punct de vedere, ele sînt ca şi *soma* - şi total deosebite de drogurile din trecut care induc modificări mentale. De exemplu, tranchilizantul clasic este opiul. Dar opiul este un drog primejdios care, din epoca neolitică şi pînă în zilele noastre, a produs dependenţă şi opiomani şi le-a distrus oamenilor sănătatea. Acelaşi lucru se poate spune şi despre clasica substanţă euforică - alcoolul - drogul care, ca să reproducem cuvintele psalmistului, „înveseleşte inima omului". Dar, din nefericire, alcoolul nu numai că înveseleşte inima omului ; în doze excesive, el generează şi boală, şi dependenţă, şi în ultimele opt sau zece mii de ani a fost o sursă principală a delincventei, a nefericirii domestice, a degradării morale şi a accidentelor altminteri evitabile.

Dintre stimulenţii clasici, ceaiul, cafeaua şi *matéˡ* sînt, slavă Domnului, aproape inofensive. De altfel, sînt şi stimulenţi foarte slabi. Spre deosebire de aceste „ceşti care te înveselesc, dar nu te îmbată", cocaina este un drog foarte puternic şi foarte primejdios. Aceia care-1 folosesc trebuie să plătească pentru extazul lor, pentru simţămîntul de putere fizică şi mintală nemărginită, prin accese de depresie chinuitoare, prin simptome fizice îngrozitoare - cum ar fi senzaţia infestării cu zeci de mii de insecte tîrîtoare - şi prin halucinaţii paranoice care pot duce la crime violente. Un alt

415

stimulent de producţie mai recentă este amfetamina, mai cunoscută sub numele ei comercial de benzedrină. Amfetamina acţionează foarte eficient, dar - dacă e folosită abuziv - acţionează pe seama şi în detrimentul sănătăţii mintale şi fizice. Se relatează că în momentul de faţă în Japonia sînt aproape un milion de consumatori de amfetamina.

Dintre halucinogenele clasice, cele mai bine cunoscute sînt *peyote* din Mexic şi sud-vestul Statelor Unite şi *Cannabis sativa,* consumată în întreaga lume sub nume ca haşiş, marijuana, *bhang* sau *kif.* Cele mai serioase analize medicale şi antropologice arată că *peyote* este mult mai puţin dăunător decît ginul sau whisky-ul consumate de albi. *Peyote* le îngăduie indienilor care-1 folosesc în ritualurile lor religioase să intre în Paradis şi să se simtă contopiţi cu comunitatea îndrăgită, fără a trebui să plătească pentru acest privilegiu un preţ mai mare decît chinul de a trebui să mestece un lucru cu gust insuportabil şi cu o senzaţie de vomă vreme de un ceas sau două. *Cannabis sativa* este un drog mai puţin inofensiv - deşi nu chiar atît de dăunător cum vor să ne facă să credem gazetarii de senzaţie. Comisia medicală numită în 1944 de către primarul New Yorkului pentru a cerceta problema marijuanei a ajuns - după cercetări atente - la concluzia că această *Cannabis sativa* nu reprezintă o ameninţare gravă la adresa societăţii şi nici măcar a acelora care o consumă. Este doar o pacoste.

De la aceste modificări mintale clasice, trecem la ultimele produse ale cercetărilor psiho-farma-ceutice. De cea mai mare publicitate printre acestea se bucură cele trei noi tranchilizante - reserpina, clorpromazina şi meprobamatul. Administrate anumitor categorii de psihopaţi, primele două s-au dovedit de o eficienţă remarcabilă - nu în

416

vindecarea bolilor mintale, dar, cel puţin, în stăvilirea temporară a simptomelor lor mai supărătoare. Meprobamatul (numit şi Miltown) produce efecte similare persoanelor care suferă de diverse forme de nevroză. Nici unul dintre aceste medicamente nu este absolut inofensiv; dar costul lor -din punctul de vedere al sănătăţii fizice şi al eficacităţii mintale - este extraordinar de scăzut. Intr-o lume în care nimeni nu obţine gratis nimic, tranchilizantele oferă foarte mult la un preţ foarte mic. Meprobamatul şi clorpromazina nu sînt încă *soma* ; dar ele se apropie foarte mult de unul dintre aspectele acestui drog mitic. Ele oferă o descătuşare temporară de tensiunea nervoasă, în marea majoritate a cazurilor fără a produce un rău organic permanent, şi aducînd doar o uşoară scădere a eficacităţii intelectuale şi fizice, atîta vreme cît ţine acţiunea drogului. Cu excepţia scopurilor narcotice, ele sînt probabil de preferat barbituricelor care reduc ascuţimea minţii şi, în doze mari, generează o serie de simptome psiho-fizice nedorite şi pot conduce la o dependenţă totală.

Prin LSD-25 (dietilamida acidului lisergic), farmacologii au creat de curînd o altă faţetă a drogului *soma* : o substanţă care ameliorează percepţia şi produce viziuni, dar din punct de vedere fiziologic este aproape inofensivă. Acest medicament extraordinar, eficace chiar şi în doze de numai cincizeci sau chiar douăzeci şi cinci de milionimi de gram, are (ca şi *peyote)* puterea de a-i transporta pe oameni în altă lume. In majoritatea cazurilor, lumea cealaltă la care ne dă acces LSD-25 este paradisiacă; dar se prea poate să fie şi un purgatoriu ori chiar un infern. Dar - pozitivă ori negativă - experienţa cu acid lisergic este simţită de aproape toţi cei care o fac drept profund semnificativă şi relevantă. In orice caz, faptul că minţile pot fi schimbate atît de radical cu un cost atît de mic pentru trup este de-a dreptul uimitor.

417

Sorna nu era numai un tranchilizant şi un drog dătător de vedenii ; era, de asemenea (lucru imposibil, fără îndoială), un stimulent al minţii şi al trupului, un generator de euforie activă, dar şi de acea fericire negativă care urmează eliberării de anxietate şi încordare.

Stimulentul ideal - puternic, dar inofensiv -aşteaptă încă să fie descoperit. Amfetamina, după cum am văzut, e departe de a fi satisfăcătoare ; ea cerea un preţ prea mare pentru ceea ce oferea. Un candidat mai promiţător pentru rolul de *soma* în cel de al treilea aspect al ei este iproniazida, care se foloseşte acum pentru a-i scoate pe pacienţii deprimaţi din starea lor chinuitoare, pentru a-i înviora pe apatici şi, în general, pentru a spori cantitatea de energie psihică disponibilă. încă şi mai promiţător, după părerea unui distins farma-colog pe care-1 cunosc, este un compus nou, aflat încă în faza de testare, care urmează să capete numele de Deaner. Este un aminoalcool despre care se crede că sporeşte producţia de acetilcolină din organism, amplificînd astfel activitatea şi eficacitatea sistemului nervos. Omul care ia noua pilulă are nevoie de mai puţin somn, se simte mai alert şi mai bine dispus, gîndeşte mai repede şi mai bine - şi toate acestea fără nici un cost pentru organism, cel puţin pe termen scurt. Pare aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Apoi vedem că, deşi *soma* nu există încă (şi probabil nu va exista niciodată), au fost deja descoperiţi înlocuitori destul de buni pentru diversele aspecte legate de *soma.* Există acum tranchilizante cu efecte fiziologice prea puţin costisitoare, halucinogene şi stimulente fiziologice la fel de puţin dăunătoare.

Este evident că un dictator, dacă ar vrea, ar putea recurge la aceste droguri în scopuri politice. El şi-ar putea lua măsuri de securitate împotriva agitaţiei şi tulburărilor politice modificînd chimia

418

creierelor supuşilor săi, făcîndu-i astfel să fie mulţumiţi de condiţia lor de slugi. El ar putea folosi tranchilizantele pentru a-i calma pe cei agitaţi, stimulentele pentru a stîrni entuziasmul celor apatici şi halucinogenele pentru a distrage atenţia celor nenorociţi de la mizeria şi chinurile în care trăiesc. Dar - se poate pune întrebarea -cum îi va determina dictatorul pe supuşii săi să ia pilulele care îi vor face să gîndească, să simtă şi să se comporte în modurile dorite de el? După toate probabilităţile, va fi suficient, pur şi simplu, ca pilulele să fie accesibile. Astăzi sînt accesibile alcoolul şi tutunul, iar oamenii cheltuiesc infinit mai mult pe aceste euforice, pseudostimulente şi sedative întru totul nesatisfăcătoare, decît pe educaţia copiilor lor. Sau, să ne gîndim la barbiturice şi tranchilizante, în Statele Unite, aceste droguri pot fi procurate pe baza unei simple reţete de la un doctor. Dar cererea publicului american pentru ceva care va face puţin mai suportabilă viaţa într-un mediu urban-industrial este atît de mare încît, astăzi, doctorii scriu patruzeci şi opt de milioane de reţete pe an, pentru diverse tranchilizante. Mai mult decît atît, majoritatea acestor reţete sînt onorate de mai multe ori. O sută de doze de fericire nu sînt suficiente: trimiţi la farmacie după un alt flacon şi, cînd se termină ăsta, după altul... Nu încape îndoială că, dacă tranchilizantele s-ar putea cumpăra la fel de uşor ca şi aspirina şi ar fi la fel de ieftine, ar fi consumate în proporţii nu de miliarde, ca în prezent, ci cu zecile şi sutele de miliarde. Şi orice stimulent bun şi ieftin ar fî aproape la fel de popular.

Sub o dictatură, farmaciştii ar primi instrucţiuni să-şi modifice comportamentul în funcţie de schimbarea împrejurărilor, în vremuri de criză naţională, datoria lor ar fi să promoveze vînzările de stimulente. Intre două crize, prea multă agerime

419

şi energie din partea supuşilor unui tiran ar putea să-1 stînjenească, în asemenea perioade, masele ar fi îndemnate să cumpere tranchilizante şi halucinogene. Poporul aflîndu-se sub influenţa acestor siropuri alinătoare, tiranul ar putea fi sigur că nu-i va face necazuri.

Aşa cum stau lucrurile acum, tranchilizantele îi pot împiedica pe unii oameni să dea prea multă bătaie de cap nu numai conducătorilor, ci şi lor înşile. Prea multă încordare înseamnă boală ; dar şi prea puţină tensiune tot boală se cheamă că e. Există ocazii cînd ar trebui să fim încordaţi, cînd un exces de linişte (şi în special de linişte impusă din afară, cu ajutorul chimicalelor) e total nepotrivit.

La un recent simpozion asupra meprobama-tului, la care am participat, un eminent biochimist a sugerat în glumă că guvernul Statelor Unite ar trebui să dea cadou sovieticilor cincizeci de miliarde de doze din acest tranchilizant, cel mai popular dintre toate. Gluma conţinea şi un strop de adevăr, într-o confruntare între două populaţii, dintre care una este stimulată neîncetat prin ameninţări şi făgăduieli, dirijată neîncetat de o propagandă cu un singur ţel, pe cînd celeilalte populaţii i se distrage mereu atenţia prin televiziune, iar spiritul îi este tranchilizat cu meprobamat - care dintre adversari are mai multe şanse de a învinge?

Pe lîngă efectele tranchilizante, halucinogene şi stimulante, *soma* din povestirea mea avea puterea de a spori sugestibilitatea, aşa că putea fi folosită pentru a întări efectele propagandei guvernamentale. Mai multe droguri existente deja în farmacopee pot fi folosite în acelaşi scop, deşi cu mai puţin efect şi cu un preţ fiziologic mai ridicat. De exemplu, avem scopolamina, principiul activ al măselariţei şi, în doze mari, o otravă foarte puternică ; mai există pentothalul şi amyta-lul sodic. Poreclit din motive ciudate „serul

420

adevărului", pentothalul este folosit de o vreme de către poliţia din diverse ţări în scopul smulgerii unor mărturisiri de la delincvenţii refractari (sau poate pentru a le sugera

mărturisiri). Pentothalul şi amytalul sodic coboară bariera dintre conştient şi subconştient şi sînt de mare preţ în tratarea epuizării de pe cîmpul de luptă - „oboseala combatanţilor"- prin procesul cunoscut în Anglia sub numele de „terapia abreacţiei", iar în America drept „narcosinteză". Se spune că aceste medicamente sînt folosite uneori de către comunişti cînd pregătesc deţinuţii mai însemnaţi să compară în faţa tribunalelor.

Intre timp, farmacologia, biochimia şi neurologia sînt în progres continuu şi putem fi siguri că în următorii cîţiva ani se vor descoperi metodele chimice noi, mai bune, pentru a spori sugestibilitatea şi a scădea rezistenţa psihologică. Ca orice altă descoperire, şi acestea pot fi folosite bine sau rău. Ele pot fi aliatul psihiatrului în lupta purtată împotriva bolilor mintale, după cum pot fi şi aliatul dictatorului în lupta purtată împotriva libertăţii. Mai probabil (întrucît ştiinţa este divin de imparţială), ele vor înrobi sau, dimpotrivă, vor elibera oamenii, vor vindeca şi vor distruge în acelaşi timp.

421

IX

Persuasiunea subconstientă

[9]

Într-o notă de subsol adăugată la ediţia din 1919 a cărţii sale *Interpretarea viselor,* Sigmund Freud atrăgea atenţia asupra operei neurologului austriac dr. Poetzl, care publicase de curînd o lucrare ce prezenta experienţele făcute cu tahistos-copul. (Tahistoscopul este un instrument care se prezintă sub două forme : o cameră obscură în care subiectul experienţei priveşte o imagine expusă doar o fracţiune de secundă ; şi o lanternă magică cu obturator de mare viteză capabilă să proiecteze în timp foarte scurt o imagine pe un ecran.) în cadrul acestor experienţe, „Poetzl le cerea subiecţilor săi să deseneze ceea ce au observat în mod conştient dintr-o imagine expusă vederii lor într-un tahistoscop... Apoi şi-a îndreptat atenţia către lucrurile visate de subiecţi în noaptea următoare şi le cerea din nou să deseneze secvenţe corespunzătoare din aceste vise. S-a arătat astfel, fără putinţă de tăgadă, că acele detalii ale imaginii expuse care nu fuseseră reţinute de către subiecţi furnizau material pentru construcţia visului".

Cu diverse modificări şi îmbunătăţiri, experimentele lui Poetzl au fost repetate de multe ori, cel mai recent de către doctorul Charles Fisher, care a publicat în *Journal of the American Psycho-analytic Association* trei comunicări excelente pe tema viselor şi a „percepţiei preconştiente". între timp, nici psihologii academici nu au stat cu

422

mîinile în sîn. Confîrmînd descoperirile lui Poetzl, studiile lor au arătat că, de fapt, oamenii văd şi aud mult mai multe lucruri decît ştiu în mod conştient că văd şi aud, şi că ceea ce văd şi aud fără să-şi dea seama este înregistrat de subconştient şi poate afecta gîndurile, simţămintele şi purtările lor conştiente.

Ştiinţa pură nu rămîne pură la nesfîrşit. Mai devreme ori mai tîrziu se va preface în ştiinţă aplicată şi în cele din urmă în tehnologie. Teoria se modulează în practică industrială, cunoştinţele devin o forţă, formulele şi experienţele de laborator suferă o metamorfoză şi reapar sub forma bombei cu hidrogen. în cazul de faţă, micul element de ştiinţă pură al lui Poetzl şi toate celelalte bucăţele drăguţe de ştiinţă pură din domeniul percepţiei preconştiente şi-au păstrat puritatea originară surprinzător de mult timp. Apoi, la începutul toamnei lui 1957, la exact patruzeci de ani de la publicarea lucrării originale a lui Poetzl, s-a anunţat că puritatea lor e un lucru de domeniul trecutului; aceste descoperiri fuseseră aplicate şi intraseră în domeniul tehnologiei. Anunţul a produs multă vîlvă şi a fost comentat şi discutat în întreaga lume civilizată. Nici nu e de mirare, căci noua tehnică a „proiecţiei

subliminale", cum a fost denumită, era strîns legată de distracţiile pentru marele public, iar în viaţa oamenilor civilizaţi distracţiile pentru mase joacă acum un rol comparabil cu cel jucat de religie în Evul Mediu. Epocii noastre i s-au dat multe denumiri sau porecle - Epoca Neliniştii, Era Atomică, Era Spaţială. Cu aceeaşi îndreptăţire, ar putea fi numită Era Dependenţei de Televiziune, Era Serialelor, Era Diskjockey-ului, într-o asemenea epocă, anunţul că ştiinţa pură a lui Poetzl s-a aplicat sub forma unei tehnici a proiecţiei subliminale nu putea să nu stîrnească maximum de interes printre

423

beneficiarii divertismentelor de masă. Căci noua tehnică le era destinată direct lor şi scopul ei era să le manipuleze minţile fără ca ei să-şi dea seama de ce li se întîmpla. Prin tahistoscoape special concepute, se transmiteau în flash-uri de o mini-secundă - sau chiar mai puţin - cuvinte sau imagini pe ecranele televizoarelor şi cinematografelor în timpul programului (nu înaintea lui sau după el). „Beţi Coca-Cola" sau „Aprindeţi o ţigară Camei" erau inscripţiile supraimprimate peste îmbrăţişarea îndrăgostiţilor, peste lacrimile mamei îndurerate, iar nervul optic al privitorilor înregistra aceste mesaje secrete, în subconştientul lor reacţiona la ele şi cu timpul oamenii simţeau o poftă devorantă de răcoritoare şi tutun. Iar între timp se transmiteau alte mesaje secrete, în şoapte imperceptibile auzului conştient sau ţipate prea strident pentru acesta. In mod conştient, ascultătorul poate da atenţie unei replici ca „Draga mea, te iubesc", dar subliminal, sub pragul conştient, urechile lui incredibil de sensibile şi subconştientul lui receptează ultimele veşti despre déodorante şi laxative.

Funcţionează oare cu adevărat acest gen de propagandă comercială? Dovezile furnizate de firma comercială care a dezvăluit pentru prima dată o tehnică a proiecţiei subliminale erau vagi şi - din punct de vedere ştiinţific - cu totul nesatisfăcătoare. Se zice că, repetată la intervale regulate în cursul proiecţiei unui film la cinema, porunca de a cumpăra mai multe floricele de porumb a avut drept rezultat o sporire cu cincizeci la sută a vînzării acestui produs în timpul pauzei. Dar o singură experienţă nu dovedeşte decît prea puţin. Mai mult decît atît, această experienţă a fost prea slab organizată. Nu s-au făcut controale şi nici vreo încercare de a ţine seama de nenumăratele variabile care, fără îndoială, afectează consumul

424

de *popcorn* (floricele) de către spectatori. Şi oricum, acesta a fost oare modul cel mai eficace de a aplica cunoştinţele acumulate de-a lungul anilor de cercetătorii ştiinţifici ai percepţiei subconştiente? Exista oare în mod intrinsec probabilitatea ca, proiectînd fulgerător numele unui produs şi porunca de a-l cumpăra, să poţi înfrînge împotrivirea cumpărătorului şi să recrutezi noi clienţi? Răspunsul la ambele întrebări este, aproape evident, nu. Dar, bineînţeles, nu înseamnă că descoperirile neurologilor şi psihologilor sînt lipsite de importanţă practică. Aplicată în mod abil, mica descoperire de ştiinţă pură a lui Poetzl ar putea foarte bine deveni un instrument puternic de manipulare a minţilor nebănuitoare.

Pentru cîteva elemente foarte sugestive, să trecem acum de la vînzătorii de floricele de porumb la cei care, cu mai puţină zarvă şi mai multă imaginaţie, şi cu metode mai bune, au făcut experienţe în acelaşi domeniu. In Marea Britanie, unde procesul manipulării minţilor sub nivelul conştientului este cunoscut sub numele de „injecţie strobonică"[1], cercetătorii au accentuat importanţa practică a creării condiţiilor psihologice adecvate pentru persuasiunea subconştientă. O sugestie făcută peste pragul conştientului are mai multe şanse de a-şi face efectul cînd receptorul se află într-o uşoară transă hipnotică, sub influenţa anumitor medicamente sau este debilitat de boală, înfometare sau orice gen de stres fizic ori

emoţional. Dar ceea ce este valabil pentru sugestiile făcute peste pragul conştientului rămîne valabil şi pentru sugestiile făcute sub acest prag. Cu alte cuvinte, cu cît e mai scăzut nivelul rezistenţei psihologice a unei persoane, cu atît mai eficace se vor dovedi sugestiile prin injecţie strobonică. Dictatorul

425

ştiinţific de mîine îşi va instala maşinile de şoptit şi proiectoarele subliminale în şcoli şi spitale (copiii şi bolnavii manifestă o sugestibilitate sporită) şi în toate locurile publice unde spectatorii pot fi supuşi unei „înmuieri" preliminare prin retorică sau ritualuri care sporesc sugestibilitatea.

De la condiţiile în care ne putem aştepta la eficacitatea sugestiei subliminale, trecem acum la sugestiile în sine. Cum şi în ce termeni trebuie să se adreseze propagandistul subconştientului victimelor sale ? Prin comenzi directe („Cumpăraţi floricele" sau „Votaţi pentru Jones") şi afirmaţii directe, fără rezerve („Socialismul pute" sau „Cutare pastă de dinţi înlătură mirosul neplăcut al gurii") are şanse să-şi facă efectul numai asupra acelor minţi care simpatizează deja floricelele şi pe Jones, care sînt deja treze în privinţa primejdiilor mirosurilor corpului nostru şi ale proprietăţii obşteşti asupra mijloacelor de producţie. Dar întărirea credinţelor existente nu este suficientă ; ca să-şi merite numele, propagandistul trebuie să creeze o credinţă nouă, trebuie să ştie cum să-i atragă de partea lui pe cei indiferenţi şi nehotărîţi, trebuie să-i poată înmuia şi chiar converti pe cei ostili. El ştie că afirmaţiei şi poruncii subliminale trebuie să-i adauge arta convingerii subliminale.

Peste pragul conştientului, una dintre cele mai eficace metode de persuasiune nonraţională este ceea ce putem numi „persuasiune-prin-asociere". Propagandistul îşi asociază în mod arbitrar produsul, candidatul sau cauza pe care le-a ales cu o idee, o imagine a unei persoane sau a unui lucru pe care - în cadrul unei anumite culturi - majoritatea oamenilor o consideră neîndoielnic bună. Astfel, într-o campanie de vînzări, frumuseţea feminină poate fi asociată în mod arbitrar cu orice, de la un buldozer pînă la un diuretic ; într-o campanie politică, patriotismul poate fi asociat oricărei cauze - de la apartheid, pînă la integrare - şi

426

oricărei persoane, de la Mahatma Gandhi[1] pînă la senatorul McCarthy[2]. Cu mulţi ani în urmă, în America Centrală, am fost martorul unui caz de „persuasiune-prin-asociere" care m-a umplut de admiraţie şi spaimă faţă de oamenii care l-au pus la cale. In munţii din Guatemala singurele opere de artă care se importă sînt calendarele colorate distribuite gratuit de companiile străine ale căror produse se vînd indienilor. Calendarele americane aveau poze cu cîini, peisaje, tinere femei sumar îmbrăcate. Dar, pentru indieni, cîinii sînt doar obiecte utilitare, peisajele le văd în fiecare zi, pînă la refuz, iar blondele pe jumătate goale sînt neinteresante, poate chiar puţin respingătoare. Ca atare, calendarele americane erau mai puţin populare decît calendarele germane, căci agenţii de publicitate germani îşi dăduseră osteneala să descopere ce preţuiesc indienii şi ce-i interesează pe aceştia. îmi aduc aminte, în mod special, de o capodoperă a propagandei comerciale. Era un calendar tipărit de un fabricant de aspirină, în partea de jos a pozei se vedea marca familiară de pe familiarul flacon cu tablete albe. Deasupra nu erau peisaje cu zăpezi sau cu păduri în prag de toamnă, nici cîini de rasă, nici fete de la revistă cu sînii mari. Nu: ingenioşii nemţi asociaseră antinevralgicelor un tablou foarte colorat şi extrem de realist al Sfintei Treimi şezînd pe un nor cumulus, înconjurată de Sfîntul Iosif şi Fecioara Maria, de mai mulţi sfinţi şi de foarte mulţi îngeri. Aşadar, virtuţile miraculoase ale acidului acetilsali-cilic erau garantate, pentru

minţile simple şi profund religioase ale indienilor, de către Dumnezeu Tatăl şi de întreaga ceată cerească. Acest gen de „persuasiune-prin-asociere" este un lucru la care

427

par să se preteze extrem de bine tehnicile proiecţiei subliminale. Intr-o serie de experienţe făcute la Universitatea din New York, sub auspiciile Institutului Naţional pentru Sănătate, s-a constatat că simţămintele unei persoane în privinţa unei imagini văzute în mod conştient pot fi modificate prin asocierea ei, la nivelul subconştientului, cu altă imagine sau, încă şi mai bine, cu cuvinte ce au un mesaj valoric. Astfel, asociată fiind, la nivelul subconştient, cuvîntului „fericit", o faţă lipsită de orice expresie i se pare observatorului că-i zîmbeşte, că are o înfăţişare prietenoasă, amabilă, deschisă. Cînd aceeaşi faţă era asociată, tot la nivelul subconştientului, cuvîntului „supărat", ea căpăta o înfăţişare respingătoare şi observatorul o găsea ostilă şi dezagreabilă. (Unui grup de tinere femei a ajuns chiar să i se pară foarte masculină - deşi, cînd era asociată cuvîntului „fericit", ele socoteau că faţa aparţine unei reprezentante a propriului lor sex. Luaţi aminte, părinţi şi soţi !) Evident că aceste descoperiri sînt deosebit de semnificative pentru propagandistul comercial şi politic. Dacă el îşi poate aduce victimele într-o stare de sugestibilitate anormal de ridicată, dacă le poate arăta, cînd se află în această stare, lucrul, persoana sau - printr-un simbol - cauza pentru care face el reclamă şi dacă, la nivelul subconştientului, poate asocia acest lucru, această persoană sau acest simbol unui cuvînt sau unei imagini care poartă un mesaj de valoare, propagandistul poate modifica simţămintele şi opiniile lor fără ca victimele lui să aibă măcar idee de ceea ce se întîmpla. După părerea unui consorţiu comercial foarte întreprinzător din New Orleans, ar fi posibil ca, prin folosirea acestei tehnici, să se sporească valoarea de divertisment a filmelor şi a emisiunilor de televiziune. Oamenilor le place să încerce emoţii puternice şi, deci, ei savurează tragediile, poveştile de groază, romanele poliţiste şi poveştile

428

de dragoste pasionată. Dramatizarea unei lupte sau a unei îmbrăţişări produce emoţii puternice în rîndurile spectatorilor. Dar ar putea provoca emoţii şi mai puternice dacă ar fi asociată, la nivelul subconştientului, unor cuvinte ori simboluri corespunzătoare.

De exemplu, în versiunea cinematografică a romanului lui Hemingway, *Adio, arme,* moartea eroinei în chinurile facerii poate fi făcută şi mai tulburătoare prin flash-uri subliminale proiectate pe ecran, repetate în cursul scenei, a unor cuvinte impresionante ca „durere", „sînge" şi „moarte". Cuvintele nu se văd în mod conştient ; dar efectul lor asupra subconştientului ar putea fi foarte mare şi aceste efecte ar putea întări în mare măsură emoţiile stîrnite, la nivelul conştient, de jocul actorilor şi de dialog. Dacă, după cum pare aproape sigur, proiecţia subliminală poate intensifica în mod repetat emoţiile resimţite de publicul cinematografic, industria filmelor ar putea fi salvată de la faliment - cu condiţia ca producătorii de televiziune să nu le-o ia ei înainte.

In lumina celor spuse despre „persuasi-unea-prin-asociere" şi intensificarea emoţiilor prin sugestie subliminală, să încercăm să ne imaginăm cum va arăta mitingul politic de mîine. Candidatul (dacă mai rămîne în picioare sistemul cu candidaţi) sau reprezentantul numit de oligarhia dominantă, îşi va ţine discursul în auzul tuturor, între timp, tahistoscoapele, maşinile de şoptit şi de ţipat, proiectoarele de imagini atît de vagi încît numai subconştientul poate reacţiona la ele, vor întări spusele lui, asociind în mod sistematic omul şi cauza lui cu cuvinte cu încărcătură pozitivă şi imagini sanctificate, şi prin „injectarea strobonică" a cuvintelor cu încărcătură negativă şi a simbolurilor odioase ori de cîte ori oratorul pomeneşte de duşmanii Statului sau ai Partidului.

în Statele Unite se vor proiecta pe tribuna vorbitorului scurte flash-uri cu Abraham Lincoln şi cuvintele „guvernarea de către popor", în Rusia, fireşte că oratorul va fi asociat unor scurte imagini ale lui Lenin, cuvintelor „democraţie populară" şi bărbii profetice a Părintelui Marx. Pentru că toate acestea sînt încă de domeniul viitorului, şi asta ne face să ne simţim în siguranţă, ne mai dă mîna să zîmbim. Dar peste un deceniu sau două aceste lucruri vor părea mult mai puţin amuzante. Ceea ce este acum doar *science-fiction* va fi devenit o realitate politică de fiecare zi.

Experimentul Poetzl a fost unul dintre semnele rele pe care, într-un fel, le-am trecut cu vederea cînd scriam *Minunata lume nouă.* în fabula mea nu se face nici o referire la proiecţia subliminală. Este o omisiune, o greşeală pe care, dacă aş rescrie astăzi cartea, aş corecta-o fără doar şi poate.

X

Spre sfîrşitul anului 1957, penitenciarul Woodland Road Camp din ţinutul Tulare, statul California, a fost scena unui experiment curios şi interesant. S-au plasat megafoane miniaturizate sub pernele unui grup de deţinuţi care se oferiseră să servească* drept cobai psihologici.

Toate aceste difuzoare de pernă erau legate de un picup din biroul directorului închisorii. Din oră în oră, toată noaptea, o şoaptă inspirată repeta o mică predică despre „principiile vieţii morale". Trezindu-se în mijlocul nopţii, deţinutul putea auzi această voce stinsă lăudînd virtuţile cardinale sau murmurînd, în numele propriului său alter-ego mai bun : „Sînt plin de dragoste şi compătimire pentru toţi, aşa să-mi ajute Dumnezeu".

După ce am citit despre experienţa făcută în penitenciarul Woodland, m-am întors la capitolul al doilea din *Minunata lume nouă.* In acel capitol, Directorul incubatoarelor şi condiţionării pentru Europa Occidentală explică unui grup de studenţi începători în acest domeniu cum funcţionează sistemul educaţiei etice controlate de stat, cunoscut în secolul al VII-lea după Ford sub numele de hip-nopedice. Directorul le spune ascultătorilor că cele dintîi încercări de învăţare prin somn au fost greşit

Hipnopedia[1]

plănuite şi, ca atare, nu au dat roade. Educatorii încercaseră să ofere instrucţie intelectuală elevilor care moţăiau. Dar activitatea intelectuală e incompatibilă cu somnul. Hipnopedia a dat roade abia cînd a fost folosită pentru instrucţia morală -cu alte cuvinte, pentru condiţionarea comportamentului prin sugestie verbală făcută într-o perioadă de rezistenţă psihologică diminuată. „Condiţionarea fără cuvinte este primitivă şi prea generală, ea nu poate imprima modurile complexe de comportare cerute de către stat. Pentru aceasta trebuie să existe cuvinte, dar cuvinte fără raţiune"... genul de cuvinte care nu necesită nici un fel de analiză pentru înţelegerea lor, ci care pot fi înghiţite pe de-a-ntregul de către creierul adormit. Aceasta este adevărata hipnopedie, „cea mai mare forţă moralizatoare şi socializatoare a tuturor timpurilor". In *Minunata lume nouă,* nici un cetăţean din castele inferioare nu provoca nici un fel de tulburări sau necazuri. De ce? Pentru că, începînd din momentul cînd putea vorbi şi înţelege ceea ce i se spunea, fiecare copil aparţinînd castelor inferioare era expus unor sugestii repetate la nesfirşit, noapte de noapte, în cursul orelor de toropeală şi somn. Aceste sugestii erau „ca picături de ceară pentru sigilii, picături lichide care aderă, se încrustează, se încorporează în materia pe care cad, pînă cînd toată stîncă devine doar o singură pată stacojie. Pînă cînd în cele din urmă mintea copilului se contopeşte

cu aceste sugestii şi suma sugestiilor formează mintea copilului. Şi nu numai mintea copilului, ci şi mintea adultului - pe toată viaţa. Mintea care judecă, şi doreşte, şi decide alcătuită din aceste sugestii. Dar toate aceste sugestii sînt sugestiile noastre - sugestii venite din partea statului..."

După cîte ştiu, pînă în ziua de azi sugestii hipnopedice nu au fost oferite de un stat mai

puternic decît Districtul Tulare din California şi natura sugestiilor hipnopedice adresate răufăcătorilor de către penitenciarul din Tulare este ireproşabilă. O, dacă ar fî posibil ca noi toţi, şi nu numai deţinuţii din penitenciarul Woodland, să fim efectiv împănaţi, în cursul somnului, cu dragoste şi compasiune pentru toţi oamenii ! Nu, nu e vorba de a ridica obiecţii împotriva mesajului transmis de şoaptele inspirate ; e vorba de principiul învăţării în somn folosite de agenţiile guvernamentale. Oare hipnopedia este genul de instrument pe care ar trebui să li se permită funcţionarilor care exercită autoritatea într-o societate democratică să-1 folosească după bunul lor plac? In cazul de faţă, autoritatea, prin funcţionarii ei, foloseşte acest instrument numai asupra unor voluntari, şi asta cu cele mai bune intenţii. Dar nu există nici o garanţie că în alte cazuri intenţiile vor fî bune sau că îndoctrinarea va fî făcută voluntar. Nici o lege sau aranjament social care le dă funcţionarilor posibilitatea să fie duşi în ispită nu este de dorit. Orice lege sau aranjament care-i fereşte pe funcţionari de ispita de a abuza de puterea încredinţată lor - în avantajul lor sau al statului sau al altei organizaţii politice, economice ori ecleziastice - este binevenită.

Hipnopedia, dacă se dovedeşte eficace, ar deveni un instrument înspăimîntător de puternic în mîinile oricărei persoane aflate în situaţia de a impune sugestiile sale unui auditoriu captiv. O societate democratică este ataşată ideii că puterea este adeseori folosită abuziv şi, deci, ar trebui încredinţată unor demnitari sau funcţionari numai în cantităţi limitate şi pentru perioade de timp limitate. Intr-o asemenea societate, folosirea hipnopediei de către funcţionari ar trebui să fie reglementată prin lege - adică, fireşte, dacă hipnopedia ar fî cu adevărat un instrument al puterii. Dar este ea cu adevărat un instrument al puterii? Va funcţiona

ea atît de bine pe cît mi-am închipuit eu că va acţiona în secolul al VII-lea după Ford? Să cercetăm dovezile.

In numărul din iulie 1955 al revistei *Psycholo-gical Bulletin,* Charles W. Simon şi William H. Emmons au analizat şi evaluat cele mai importante zece studii din acest domeniu. Toate zece se refereau la memorie. Oare învăţătura prin somn chiar îl ajută pe elev în sarcina lui de a învăţa ceva pe de rost? Şi în ce măsură materialul care i se şopteşte la ureche unei persoane adormite rămîne memorat a doua zi dimineaţă, cînd se trezeşte aceasta? Simon şi Emmons răspund după cum urmează : „Am analizat şi cîntărit zece studii referitoare la învăţătura în timpul somnului. Multe dintre ele au fost citate în mod necritic de către firme comerciale, în reviste de divertisment sau în articole de ziar, ca dovezi în sprijinul posibilităţii de învăţare prin somn. S-a făcut o analiză critică a planului experienţelor, a statisticilor, metodologiei şi criteriilor somnului. Toate aceste studii prezentau deficienţe în unul sau mai multe dintre aceste domenii. Studiile nu arată clar, fără echivoc, că învăţarea se produce cu adevărat în timpul somnului. Dar ceva învăţătură pare să se deprindă într-o stare specială de trezie, de care subiecţii nu-şi mai amintesc ulterior dacă au fost treji sau nu. Lucrul acesta poate să aibă mare importanţă practică din punctul de vedere al economiei, în perioada de

studiu, dar nu poate să fie proclamat drept învăţătură prin somn... Problema devine parţial confuză datorită unei definiţii necorespunzătoare a somnului".

Intre timp, rămîne o realitate faptul că în armata americană, în cursul celui de-al doilea război mondial (şi, cu caracter experimental, şi în cursul primului război), instrucţia cotidiană pentru codul Morse şi limbile străine a fost suplimentată prin instrucţie în timpul somnului - după cît se pare,

434

cu rezultate mulţumitoare. De la sfîrşitul celui de-al doilea război mondial, mai multe firme comerciale din Statele Unite şi din alte ţări au vîndut mari cantităţi de „perne difuzoare" şi de picupuri şi magnetofoane declanşate de ceasornice, pentru uzul actorilor grăbiţi să-şi înveţe rolurile, al politicienilor sau predicatorilor care doresc să creeze iluzia elocinţei spontane, al studenţilor care se pregătesc pentru examene şi - în ultimul rînd şi cel mai rentabil - pentru uzul nenumăraţilor oameni nemulţumiţi de ei înşişi, care ar vrea să fie supuşi sugestiei ori autosugestiei pentru a se schimba. Sugestia autoadministrată poate fi uşor folosită pe bandă de magnetofon şi ascultată, de nenumărate ori la rînd, atît ziua, cît şi noaptea în somn. Sugestiile venite din afară pot fi cumpărate sub forma unor înregistrări care cuprind o gamă foarte largă de mesaje utile. Există pe piaţă discuri care promovează destinderea, eliberarea de tensiune şi inducerea unei relaxări profunde, discuri pentru promovarea încrederii în sine (folosite în mare măsură de voiajorii comerciali), discuri pentru sporirea farmecului personal, pentru dobîn-direa unei personalităţi mai magnetice. Cel mai bine se vînd discurile pentru realizarea armoniei sexuale şi pentru cura de slăbire. („Ciocolata mă lasă rece, sînt insensibil la atracţia cartofilor prăjiţi, brioşele nu mă atrag deloc") Există discuri pentru ameliorarea sănătăţii şi chiar şi discuri care te învaţă cum să cîştigi mai mulţi bani. Şi lucrul remarcabil este că, după mărturiile voluntare, nesolicitate, trimise de cumpărătorii recunoscători ai acestor discuri, într-adevăr, mulţi oameni cîştigă mai bine după ce ascultă sugestiile hipno-pedice în acest sens, multe doamne obeze slăbesc de-adevăratelea şi multe perechi aflate în pragul divorţului realizează armonia sexuală şi trăiesc fericite de-a pururi.

435

în acest context, e foarte edificator articolul „Somnul şi hipnoza" de Theodore X. Barber, care a apărut în numărul pe octombrie 1956 al revistei *The Journal of Clinteai and Experimental Hypnosis.* Barber subliniază diferenţa semnificativă dintre somnul superficial şi somnul profund: în timpul somnului profund electroencefalograma nu înregistrează unde alfa; acestea apar în momentele de somn superficial. Din acest punct de vedere, somnul superficial este mai aproape de starea de veghe şi de stările hipnotice (în ambele fiind prezente undele alfa) decît de somnul profund. O persoană care doarme profund se trezeşte la un zgomot puternic. Un stimul mai puţin violent nu-1 trezeşte, dar produce reapariţia undelor alfa. Pentru moment, somnul profund cedează locul somnului superficial.

O persoană care doarme profund nu poate fi sugestionată. Dar cînd li se oferă sugestii subiecţilor cufundaţi în somn superficial, ei reacţionează la ele - a descoperit Barber - în acelaşi fel în care reacţionează la sugestii cînd se află într-o transă hipnotică.

Experienţe similare au fost făcute de mulţi dintre cercetătorii anteriori ai hipnotismului. într-o lucrare devenită clasică, *History, Practice and Theory of Hypnotism (Istoria, practica şi teoria hipnozei),* publicată pentru prima oară în 1903, Milne Bramwell înregistrează faptul că „multe autorităţi ştiinţifice pretind a fi transformat somnul natural în somn hipnotic. După Wetterstrand, adeseori e foarte uşor să stabileşti o legătură cu persoanele adormite,

mai ales cu copiii... Wetterstrand socoate această metodă de producere a hipnozei de mare valoare practică şi susţine că a folosit-o adeseori cu mult succes". Bramwell îi citează în acelaşi sens pe mulţi alţi adepţi experimentaţi ai hipnozei (printre care autorităţi

436

eminente cä Bemheim, MoirşfForel). Astăzi un experimentator n-ar mai vorbi de „transformarea somnului natural în somn hipnotic". El e gata să spună doar că somnul superficial (opus somnului profund, fără unde alfa) este o stare în care mulţi subiecţi vor accepta sugestiile tot atît de uşor cum o fac şi cînd se află sub influenţa hipnozei. De exemplu, după ce li se spune, în timpul somnului superficial, că se vor trezi peste puţină vreme cu o sete cumplită, mulţi subiecţi se trezesc într-adevăr cu gîtul uscat şi teribil de însetaţi. Poate că scoarţa cerebrală este prea puţin activă pentru a gîndi direct ; dar este destul de alertă pentru a reacţiona la sugestii şi pentru a le transfera sistemului nervos vegetativ.

După cum am văzut deja, binecunoscutul doctor şi experimentator suedez Wetterstrand a izbutit cel mai bine în tratamentul hipnotic al copiilor adormiţi. In zilele noastre, metodele lui Wetterstrand sînt aplicate de o serie de pediatri care le instruiesc pe tinerele mame în arta de a le da sugestii utile copiilor lor în timpul orelor de somn superficial. Prin acest fel de hipnopedie, copiii pot fi dezvăţaţi să mai facă pipi în pat sau să-şi roadă unghiile, pot fi pregătiţi să se supună fără nici o frică unei operaţii chirurgicale, pot să-şi recapete încrederea şi siguranţa atunci cînd, dintr-un motiv sau altul, împrejurările vieţii lor au devenit chinuitoare. Chiar şi eu am văzut rezultate remarcabile obţinute prin hipnopedia terapeutică asupra copiilor mici. Probabil că şi cu mulţi adulţi pot fi obţinute rezultate comparabile.

Pentru un dictator în devenire, morala ce se desprinde din toate acestea este foarte limpede. In condiţii corespunzătoare, hipnopedia funcţionează cu adevărat - funcţionează, s-ar părea, cam la fel de bine ca şi hipnoza. Majoritatea lucrurilor care i se pot face unei persoane aflate în transă hipnotică sau care pot fî făcute cu ajutorul ei pot

437

fi făcute şi cu o persoană uşor adormită. Sugestiile verbale pot fi făcute să treacă prin scoarţa somnolentă în mezencefal, în trunchiul cerebral şi în sistemul nervos vegetativ. Dacă aceste sugestii sînt bine concepute şi frecvent repetate, funcţiile naturale ale persoanei adormite pot fi ameliorate sau influenţate, se pot instala noi tipare de sensibilitate, se pot modifica cele vechi, se pot transmite comenzi posthipnotice, se pot inculca adînc în memorie lozinci şi formule, cuvinte-cheie. Copiii sînt subiecţi hipnopedici mai buni decît adulţii, şi viitorul dictator va profita pe deplin de acest fapt. Copiii de creşă şi de grădiniţă vor fi trataţi cu sugestii hipnopedice în cursul somnului de după-amiază. Pentru copiii mai mari şi în special pentru copiii membrilor de partid - băieţii şi fetele care urmează să devină conducători, directori şi profesori - vor exista internate în care excelenta educaţie din timpul zilei va suplimentată în cursul nopţii, prin hipnopedie. In cazul adulţilor, se va acorda o atenţie deosebită bolnavilor. După cum a demonstrat Pavlov cu mulţi ani în urmă, cîinii încăpăţînaţi şi rezistenţi devin foarte uşor de sugestionat după o operaţie sau atunci cînd suferă de o boală care-i debilitează. Deci, dictatorul nostru va avea grijă să se instaleze sisteme de difuzoare în toate saloanele de spital. O operaţie de apendicită, o naştere, o pneumonie sau o criză de ficat pot deveni prilejul potrivit pentru predarea intensivă a loialităţii şi a credinţei supuse, unui curs de reciclare în principiile ideologiei locale. Alţi cursanţi captivi pot fi găsiţi în închisori, lagăre de muncă, cazărmi, pe vapoare, trenuri sau

avioane de noapte, în mizerele săli de aşteptare ale gărilor şi autogărilor. Chiar dacă sugestiile hipnopedice oferite acestor auditori captivi n-ar avea o eficacitate mai mare de zece la sută, rezultatele încă ar fi impresionante, iar pentru un dictator, foarte de dorit.

438

De la sugestibilitatea sporită, asociată somnului superficial şi hipnozei, să trecem la sugestibilitatea normală a celor care sînt treji - sau cel puţin cred că sînt treji. (De fapt, aşa cum insistă budiştii, cei mai mulţi dintre noi sîntem tot timpul pe jumătate adormiţi şi trecem prin viaţă ca somnambulii, ascultînd de sugestiile altora. Revelaţia înseamnă starea de veghe totală. Cuvîntul „Buddha" poate fi tradus prin „Veghe".)

Genetic, fiecare fiinţă omenească este unică şi, din multe puncte de vedere, complet diferită de toate celelalte fiinţe omeneşti. Gradul de abatere individuală faţă de norma statistică este uluitor de mare. Şi să nu uităm că norma statistică este utilă numai pentru starea civilă şi pentru calculele demografice, nu şi pentru viaţa adevărată. In viaţa reală nu există „omul mediu". Există doar cazuri particulare de bărbaţi, femei şi copii, fiecare cu idiosincrasiile înnăscute ale trupului sau minţii sale, şi cu toţii încercînd (sau fiind siliţi) să-şi ajusteze diversităţile biologice în cadrul uniformităţii vreunui tipar socio-cultural.

Sugestibilitatea este una dintre calităţile care variază semnificativ de la individ la individ. Fireşte, factorii de mediu îşi au rolul lor în a determina o persoană să fie mai receptivă la sugestii decît alta; dar tot atît de sigur este că mai există şi diferenţe constituţionale în sugestibilitatea indivizilor. Rezistenţa extremă împotriva sugestiilor este destul de rară. Din fericire. Căci dacă toţi oamenii ar fi la fel de greu de sugestionat cum sînt unii, viaţa socială ar deveni imposibilă. Societăţile pot funcţiona cu un grad rezonabil de eficienţă pentru că majoritatea oamenilor sînt destul de sugestionabili, în diferite grade. Sugestibilitatea extremă este probabil la fel de rară ca şi opusul ei. Iarăşi din fericire. Căci dacă majoritatea oamenilor ar fi la fel de receptivi la sugestiile din afară ca bărbaţii şi femeile de la limitele extreme ale

439

sugestibilităţii, alegerea liberă, raţională ar deveni, practic, imposibilă pentru majoritatea electoratului, iar instituţiile democratice n-ar putea supravieţui, ba chiar nu s-ar putea nici măcar constitui.

Acum cîţiva ani, un grup de cercetători de la Spitalul General al Statului Massachusetts au făcut o experienţă foarte edificatoare asupra efectelor de suprimare a durerii prin placebo. (Un placebo este orice element pe care bolnavul îl crede a fi un medicament activ, dar care, de fapt, este inactiv din punct de vedere farmacologic.) In cadrul acestui experiment, subiecţii erau o sută şaizeci şi doi de pacienţi care tocmai fuseseră supuşi unor operaţii chirurgicale şi aveau dureri cumplite. Ori de cîte ori un pacient cerea medicamente pentru potolirea durerii, i se făcea o injecţie, fie cu morfină, fie cu apă distilată. Tuturor pacienţilor li s-au făcut injecţii de morfină şi de placebo. Circa treizeci la sută dintre pacienţi nu au obţinut nici o alinare de la placebo. Pe de altă parte, paisprezece la sută au simţit o uşurare după fiecare injecţie cu apă distilată. Restul de cincizeci şi cinci la sută din membrii grupului au scăpat uneori de dureri prin placebo, dar nu de fiecare dată.

In ce privinţe erau diferite reacţiile subiecţilor sugestionabili de cele ale subiecţilor nesugestiona-bili ? Studiile şi testele atente au dezvăluit faptul că nici vîrstă, nici sexul nu reprezintă un factor semnificativ. Bărbaţii au reacţionat la placebo, la fel de des ca şi femeile, iar tinerii la fel de frecvent ca şi bătrînii. Nici inteligenţa - măsurată pe baza testelor standard - nu pare să fie importantă. Coeficientul de inteligenţă medie al celor două grupuri era aproximativ acelaşi. Cele două grupuri difereau semnificativ mai ales în privinţa

temperamentului, în privinţa felului în care gîndeau despre ei înşişi şi despre alţii. Cei care au reacţionat pozitiv se arătau mai cooperanţi decît grupul

opus, mai puţin critici, mai puţin suspicioşi. Ei nu le dădeau de furcă infirmierelor şi socoteau îngrijirea primită în spital drept „minunată". Dar cu toate că erau mai puţin neprietenoşi faţă de alţii decît cei care nu au reacţionat, pacienţii care au reacţionat pozitiv erau, în general, mult mai preocupaţi şi îngrijoraţi în privinţa propriei persoane. Sub influenţa stresului, această îngrijorare avea tendinţa de a se traduce prin diferite simptome psihosomatice - cum ar fi răul la stomac, diareea şi durerile de cap. In pofida îngrijorării lor, sau tocmai datorită ei, majoritatea celor care au reacţionat pozitiv erau mai puţin inhibaţi în manifestarea emoţiilor şi mai volubili decît cei care nu au reacţionat. De asemenea, ei erau mult mai religioşi, mult mai activi în treburile bisericii lor şi mult mai preocupaţi - în plan subconştient - de organele lor pelviene şi abdominale.

E interesant să comparăm aceste cifre privitoare la reacţia faţă de placebo cu estimările făcute, în domeniul specialităţii lor, de autorii care au scris despre hipnoză. Ei ne spun că circa o cincime din populaţie poate fi hipnotizată cu foarte mare uşurinţă. O altă cincime nu poate fî hipnotizată deloc sau poate fi hipnotizată doar atunci cînd medicamentele ori oboseala le-au diminuat rezistenţa psihologică. Restul de trei cincimi din oameni pot fi hipnotizaţi puţin mai greu decît primul grup, dar mult mai uşor decît cel de-al doilea. Un fabricant de discuri hipnopedice mi-a spus că circa douăzeci la sută din clienţii săi sînt entuziasmaţi şi se laudă într-un timp foarte scurt cu rezultate uimitoare. La capătul opus al spectrului sugestibi-lităţii există o minoritate de opt la sută care întotdeauna cere banii înapoi. Intre aceste două extreme se plasează oamenii care nu obţin rezultate rapide, dar se dovedesc destul de sugestionabili pentru a fi afectaţi pînă la urmă, pe termen lung. Dacă ascultă cu perseverenţă instrucţiunile

hipnopedice adecvate, vor sfîrşi prin a obţine ceea ce doresc: încrederea în sine, armonia sexuală, scăderea în greutate sau sporirea averii.

Idealurile democraţiei şi libertăţii se confruntă cu realitatea brută a sugestibilităţii omului. O cincime din oricare electorat poate fi hipnotizată cît ai clipi din ochi, o şeptime poate scăpa de dureri prin injecţii cu apă, un sfert va răspunde prompt şi cu entuziasm la hipnopedie. La aceste minorităţi mult prea cooperante trebuie adăugate majorităţile care se urnesc greu, a căror susceptibilitate, nu chiar extremă, poate fi exploatată eficace de oricine îşi cunoaşte meseria şi e gata să-i consacre timpul şi osteneala necesare.

Dar e libertatea individuală compatibilă cu un grad ridicat de sugestibilitate individuală? Pot instituţiile democratice să supravieţuiască subminării din interior, de către abilii manipulatori ai minţilor, versaţi în arta exploatării sugestibilităţii indivizilor şi mulţimilor? In ce măsură poate fi neutralizată prin educaţie tendinţa înnăscută de a te lăsa sugestionat pentru propriul tău bine sau pentru binele unei societăţi democratice? Pînă unde poate fi controlată prin lege exploatarea sugestibilităţii neobişnuite de către oameni de afaceri sau clerici, de către politicieni aflaţi la putere sau în opoziţie? Explicit sau implicit, primele două întrebări au fost discutate în capitolele anterioare, în cele ce urmează, voi analiza problemele prevenirii şi ale tratamentului.

XI

Educaţia pentru libertate

Educaţia pentru libertate trebuie să înceapă prin prezentarea unor fapte şi prin enunţarea unor valori şi trebuie să ducă la făurirea tehnicilor adecvate pentru înţelegerea şi realizarea practică a valorilor şi pentru combaterea acelor oameni care, indiferent de motiv, preferă să ignore faptele sau să nege valorile.

Intr-un capitol anterior am discutat etica socială, în cadrul căreia efectele secundare nedorite ce rezultă din supraorganizare şi suprapopulare sînt justificate şi prezentate drept bune. Oare un asemenea sistem de valori este consonant cu ceea ce ştim despre fizicul şi temperamentul oamenilor? Etica socială porneşte de la ideea că hrana are o importanţă supremă în determinarea comportamentului uman şi că natura - înzestrarea psihologică cu care se nasc indivizii - reprezintă un factor neglijabil. Dar oare aşa stau lucrurile? Este oare adevărat că fiinţele omeneşti nu sînt decît produsele mediului social? Şi, dacă nu este adevărat, atunci ce justificare se poate găsi pentru a susţine că individul e mai puţin important decît grupul din care face parte?

Toate dovezile de care dispunem tind către concluzia că, în viaţa indivizilor şi societăţilor, ereditatea nu este mai puţin importantă decît cultura. Fiecare individ este unic din punct de vedere biologic şi diferit de toţi ceilalţi indivizi.

443

Deci, libertatea este o mare binefacere, toleranţa, o mare virtute, iar înregimentarea, o mare nenorocire. Din motive practice sau teoretice, dictatorii, organizatorii şi anumiţi oameni de ştiinţă ţin morţiş să reducă diversitatea înnebunitoare a firii oamenilor la un gen de uniformitate care să poată fi dirijată.

Cu avîntul fervorii sale behavioriste, J. B. Watson a declarat fără menajamente că nu găseşte „nici un fel de sprijin pentru tiparele ereditare de comportament, şi nici pentru anumite însuşiri ori talente (muzicale, artistice etc.) despre care se presupune că se moştenesc în cadrul aceleiaşi familii". Şi chiar şi astăzi găsim un distins psiholog, profesorul B. F. Skinner de la Universitatea Harvard, care insistă că „pe măsură ce devin tot mai cuprinzătoare explicaţiile ştiinţifice, contribuţia pe care poate pretinde că o are individul însuşi se apropie de zero. Mult lăudatele puteri creatoare ale omului, realizările sale în domeniul artei, ştiinţei şi moralei, capacitatea lui de a alege şi dreptul nostru de a-1 face răspunzător pentru consecinţele alegerii sale - nici una dintre aceste trăsături nu se vădeşte în noul autoportret ştiinţific". Cu alte cuvinte, piesele lui Shakespeare n-au fost scrise de Shakespeare şi nici măcar de Bacon sau de Contele de Oxford; ele au fost scrise de Anglia elisabetană.

Cu peste şaizeci de ani în urmă, William James[1] a scris un eseu despre *Oameni deosebiţi şi mediul lor,* în care s-a pornit să apere individul ieşit din comun împotriva atacurilor lui Herbert Spencer[2]. Acesta proclamase ideea că „Ştiinţa" (această admirabil de comodă personificare a opiniilor profesorilor X, Y şi Z enunţate la un moment

444

dat) a desfiinţat cu totul Personalitatea. Spencer scrisese : „Personalitatea trebuie să fie clasificată împreună cu toate celelalte fenomene din societate care au născut-o, ca produs al antecedentelor ei". Personalitatea poate fi (sau pare să fie) „următorul iniţiator al schimbărilor... Dar dacă trebuie să găsim o explicaţie reală a acestor schimbări, ea trebuie căutată în acel conglomerat de condiţii din care s-au născut şi ea, şi schimbările". Aceasta este una dintre exprimările profunde, dar goale de conţinut, cărora nu li se poate atribui nici un fel de sens operaţional. Ceea ce ne spune filosoful nostru este că trebuie să ştim totul înainte de a putea înţelege pe deplin vreun lucru. Fără doar şi poate. Dar, de fapt, nu vom şti niciodată totul. Aşadar, trebuie să ne mulţumim cu înţelegerea parţială şi cu cauzele

imediate - inclusiv cu influenţa marilor personalităţi. „Dacă există vreun lucru sigur din punct de vedere uman - scrie William James - acesta este faptul că societatea personalităţii, pe drept numită astfel, nu-1 creează înainte ca el să o poată recrea. Forţele fiziologice faţă de care condiţiile sociale, politice, geografice şi în mare măsură cele antropologice au la fel de mult şi totodată la fel de puţin în comun cît are craterul Vezuviului cu licărirea flăcăruii de gaz la lumina căreia scriu eu - ei bine, aceste forţe fiziologice îl creează. Poate fi oare adevărat că domnul Spencer consideră convergenţa presiunilor sociologice asupra orăşelului Stratford-upon-Avon în jurul datei de 23 aprilie 1564 atît de puternică încît a trebuit neapărat să se nască acolo un William Shakespeare, cu toate particularităţile sale mintale... Şi oare vrea el să spună că, dacă numitul William Shakespeare ar fi murit de holeră în copilărie, o altă mamă de la Stratford-upon-Avon ar fi zămislit neapărat o copie fidelă a lui, pentru a reface echilibrul sociologic?"

445

Profesorul Skinner este psiholog experimentalist şi tratatul său despre *Ştiinţa şi comportamentul uman* se întemeiază exclusiv pe fapte. Dar, din nefericire, faptele aparţin unei categorii atît de limitate încît, atunci cînd, în sfîrşit, profesorul are curajul unei generalizări, concluziile sale sînt la fel de nerealiste în ansamblu ca şi cele ale teoreticianului victorian. Iar lucrul este inevitabil. Căci nepăsarea profesorului Skinner faţă de ceea ce William James numeşte „forţe fiziologice" e aproape totală, ca şi a lui Herbert Spencer. El expediază în mai puţin de o pagină factorii genetici care determină comportamentul uman. In cartea lui nu se face nici o referire la descoperirile medicinii „constituţionale" şi nici vreo aluzie la acea psihologie constituţională pe baza căreia (şi, după cît îmi dau seama, numai pe baza ei) s-ar putea scrie o biografie completă şi realistă a unui individ în raport cu realităţile relevante ale existenţei sale: corpul său, temperamentul său, calităţile sale intelectuale, mediul său imediat din fiecare moment, epoca, locul şi cultura lui. O ştiinţă a comportamentului uman este ca şi o ştiinţă a mişcării în abstract - necesară, dar, luată în sine, total nepotrivită realităţilor. Să ne gîndim, de pildă, la o libelulă, la o rachetă şi la un val care se sparge de ţărm. Toate trei ilustrează aceleaşi legi fundamentale ale mişcării ; dar ele ilustrează aceste legi în moduri diferite şi deosebirile sînt cel puţin la fel de importante ca şi asemănările. Luat în sine, un studiu al mişcării nu ne poate spune aproape nimic despre elementul care se mişcă, în oricare împrejurare dată. Tot aşa, luat în sine, un studiu al comportamentului nu ne poate spune aproape nimic despre mintea şi trupul individului care, într-o anumită împrejurare, manifestă un anumit comportament. Dar pentru noi, care sîntem minţi şi trupuri, cunoaşterea minţilor

446

şi a trupurilor este de o importanţă supremă. Mai mult decît atît, din observaţii şi experienţă ştim că diferenţele dintre minţile şi trupurile indivizilor sînt enorme şi că anumite minţi-trupuri pot afecta profund mediul lor social, şi chiar aşa şi fac. In această ultimă privinţă, Bertrand Russell este întru totul de acord cu William James - şi, aş adăuga, cu aproape toată lumea, afară doar de propovăduitorii scientismului spencerian sau behaviorist. După opinia lui Russell, cauzele transformărilor istorice sînt de trei feluri : schimbările economice, teoriile politice şi indivizii importanţi. „Nu cred - spunea B. Russell - că poate fi ignorat vreunul sau totul explicat ca efectul unei alte cauze." Aşadar, dacă Bismarck[1] sau Lenin ar fi murit în copilărie, lumea noastră ar fi fost cu totul alta decît cea care este ea astăzi în parte şi datorită lui Bismarck şi Lenin. „Istoria nu este încă o ştiinţă şi nu poate fi făcută să pară ştiinţifică decît prin falsificări şi omisiuni", în viaţa reală, viaţa pe care o trăim de la o zi la alta, individul nu poate fi eliminat prin explicaţii. Doar în teorie contribuţiile lui

par să se apropie de zero ; în practică ele sînt mai mult decît importante. Cînd în lume se face o lucrare, cine o face, de fapt? Ai cui ochi şi ale cui urechi efectuează percepţia, al cui cortex făureşte gîndirea, cine are simţămintele care motivează acţiunea şi voinţa care învinge obstacolele? Fără doar şi poate, nu mediul social; căci un grup nu este un organism, ci doar o organizaţie inconştientă, oarbă. Tot ceea ce se face într-o societate e făcut de indivizi. Bineînţeles, aceşti indivizi sînt profund influenţaţi de cultura şi civilizaţia locală, de tabuuri şi moralităţi diferite, de informaţia corectă sau greşită transmisă din trecut şi păstrată într-un corp de tradiţii vorbite

447

sau de literatură scrisă; dar indiferent ce ia fiecare individ de la societate (sau, ca să fim mai exacţi, indiferent ce ia el de la alţi indivizi asociaţi în grupuri sau de la arhivele simbolice adunate de alţi indivizi, fie ei vii sau morţi) va fi folosit de către el în felul său unic - cu simţurile lui speciale, cu alcătuirea lui biochimică, cu fizicul şi temperamentul lui - şi al nimănui altcuiva. Nici o cantitate de explicaţii ştiinţifice, oricît de cuprinzătoare, nu poate lămuri aceste realităţi, evidente de la sine, pînă la a le elimina. Şi să nu uităm că portretul ştiinţific făcut de profesorul Skinner omului ca produs al mediului social nu este singurul portret ştiinţific. Mai sînt şi altele, cu o asemănare mai realistă. Să luăm, de pildă, portretul făcut de profesorul Roger Williams. Ceea ce zugrăveşte el nu este comportamentul *in abstracto,* ci nişte minţi-trupuri cu un anumit comportament - minţi-trupuri care sînt parţial produsele mediului pe care îl împart cu alte minţi-trupuri şi parţial cele ale propriei lor eredităţi particulare.

In *Frontiera umană* şi *Liberi, dar neegali,* profesorul Roger Williams a scris pe larg, cu o mare abundenţă de dovezi detaliate, despre acele diferenţe înnăscute între indivizi pentru care doctorul Watson n-a putut găsi nici un fel de sprijin şi a căror importanţă se apropie de zero în ochii profesorului Skinner.

Printre animale, variabilitatea biologică în cadrul unei specii date devine tot mai evidentă pe măsură ce urcăm pe scara evoluţiei. Această variabilitate biologică este cea mai mare la om, iar fiinţele umane manifestă un grad de diversitate biochimică, structurală şi temperamentală mai mare decît membrii oricărei alte specii. Aceasta este o realitate clară şi simplă, care se vede cu ochiul liber. Dar ceea ce am numit eu „voinţa de ordine", dorinţa de a impune o uniformitate uşor

448

de înţeles multiplicităţii zăpăcitoare a lucrurilor şi evenimentelor, i-a dus pe mulţi oameni la ignorarea acestei realităţi. Ei au minimalizat unicitatea biologică şi şi-au concentrat toată atenţia asupra factorilor de mediu implicaţi în comportamentul uman mai simplu şi, în stadiul actual al cunoaşterii, mai de înţeles. Profesorul Williams scrie : „Ca rezultat al acestei gîndiri şi investigaţii concentrate asupra mediului, a fost larg acceptată doctrina uniformităţii esenţiale a copiilor nou-născuţi, iar această doctrină este susţinută de foarte mulţi socio-psihologi, sociologi, socio-antropologi şi de mulţi alţi oameni, printre care istorici, economişti, pedagogi, jurişti şi personalităţi publice. Această doctrină a fost încorporată în modul predominant de gîndire al multor oameni care au fost implicaţi în făurirea politicii în domeniul educaţiei şi guvernării, şi este adeseori acceptată fără rezerve de către cei care nu manifestă decît prea puţină gîndire critică proprie".

Un sistem etic care se bazează pe o apreciere destul de realistă a datelor experimentale are şanse să facă mai mult bine decît rău. Dar multe sisteme etice s-au întemeiat pe o evaluare a experienţei, pe o privire cumplit de nerealistă asupra naturii

lucrurilor nerealiste. O asemenea etică are mari şanse să facă mai degrabă rău decît bine. De exemplu, pînă nu de mult toată lumea credea că vremea proastă, bolile vitelor şi impotenţa sexuală ar putea fi pricinuite (şi în multe cazuri chiar erau pricinuite) de manevrele răuvoitoare ale unor vrăjitoare şi vrăjitori. Aşadar, prinderea şi uciderea acestora era o datorie şi - mai mult decît atît - această datorie era impusă de divinitate în cea de-a doua Carte a lui Moise : „Pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască" *(Ieşirea,* 22, 18). Sistemele etice şi juridice întemeiate pe această interpretare greşită a naturii lucrurilor au fost pricina (în decursul secolelor, cînd au fost luate

449

foarte în serios de unii oameni aflaţi la putere) unor lucruri înfiorătoare. Orgia spionajului, a linşajului, a crimei judiciare, pe care aceste idei greşite despre magie o făceau logică şi obligatorie, nu şi-a mai găsit egal pînă în zilele noastre, cînd morala comunistă - întemeiată pe concepţii greşite despre economie - şi etica nazistă - bazată pe concepţii greşite despre rasă - au impus şi au justificat atrocităţi la o scară încă şi mai mare. Consecinţe la fel de nedorite vor urma, probabil, adoptării generale a unei etici sociale, bazată pe concepţia greşită că noi sîntem o specie pe deplin socială, că toţi copiii noştri se nasc cu o identitate uniformă şi că individualităţile sînt produsul condiţionării prin şi în cadrul mediului colectiv. Dacă aceste păreri ar fi corecte, dacă fiinţele umane ar fi într-adevăr membrii unei specii cu adevărat sociale, şi dacă deosebirile individuale dintre ele ar fi neînsemnate şi ar putea fi eliminate printr-o condiţionare adecvată, atunci, în mod evident, n-ar mai fi nevoie de libertate şi statul ar avea o justificare să-i persecute pe ereticii care au cerut-o. Pentru o termită individuală, servirea coloniei de termite reprezintă libertatea perfectă. Dar oamenii nu sînt complet sociali; ei sînt gregari doar într-o măsură moderată. Societăţile lor nu sînt nişte organisme precum stupul de albine sau muşuroiul de furnici ; ele sînt organizaţii, cu alte cuvinte, maşinării *ad-hoc* pentru viaţa colectivă. Mai mult decît atît, deosebirile dintre indivizi sînt atît de mari încît, în pofida celei mai intense nivelări culturale, un *endomorf* extrem (ca să folosesc terminologia lui W. H. Sheldon) îşi va păstra caracteristicile *viscerotonice* sociabile, un *mezo-morf* extrem va rămîne *somatotonic* din punct de vedere energetic, chiar şi în cele mai grele împrejurări, iar un *ectomorf* extrem va fi întotdeauna *cerebrotonic,* introvertit şi hipersensibil. în „minunata lume nouă" din povestirea mea,

450

comportamentul social dezirabil era asigurat de un dublu proces de manipulare genetică şi condiţionare postnatale. Bebeluşii erau creaţi în flacoane şi se asigura un înalt grad de uniformitate a produsului uman prin folosirea ovulelor provenite de la un număr limitat de mame şi prin tratarea fiecărui ovul în aşa fel încît să se divizeze în mod repetat, producînd gemeni identici în loturi de o sută sau mai multe specimene. în felul acesta era posibil să se producă supraveghetori de maşini standardizaţi pentru maşini standardizate. Iar standardizarea supraveghetorilor de maşini era perfecţionată, după naştere, prin condiţionarea copiilor mici, prin hipnopedie şi prin euforia indusă pe cale chimică, drept substitut pentru satisfacţia de a se simţi liberi şi creatori. în lumea în care trăim - după cum s-a subliniat în capitolele anterioare, vaste forţe impersonale tind să impună centralizarea puterii şi o societate înregimentată. Standardizarea genetică a indivizilor este deocamdată imposibilă ; dar Marele Guvern şi Marea Finanţa posedă deja - sau vor poseda foarte curînd - toate tehnicile de manipulare a minţilor descrise în *Minunata lume nouă,* împreună cu altele la care n-am avut destulă imaginaţie să visez. Neavînd capacitatea de a impune embrionilor uniformitatea genetică, conducătorii lumii de mîine - suprapopulată şi supraorganizată - vor

încerca să impună adulţilor şi copiilor lor uniformitatea socială, de cultură şi civilizaţie. Pentru atingerea acestui scop (dacă nu vor fi împiedicaţi), conducătorii vor recurge la toate tehnicile de manipulare a minţilor de care dispun şi nu vor şovăi să întărească aceste metode de convingere neraţională prin constrîngeri economice şi ameninţări cu violenţa fizică. Ca să putem evita acest gen de tiranie, trebuie să începem fără întîrziere să ne educăm pe noi înşine, precum şi pe copiii noştri în spiritul libertăţii şi autoguvernării.

451

După cum am mai spus, o asemenea educaţie pentru libertate ar trebui să fie orientată în primul rînd spre fapte, realităţi şi valori - realităţile diversităţii individuale şi ale unicităţii genetice, şi valorile libertăţii, ale toleranţei şi întrajutorării, care constituie corolarele etice ale acestor realităţi. Dar, din nefericire, informaţiile corecte şi principiile sănătoase nu sînt suficiente. Un adevăr neatrăgător poate fi eclipsat de o falsitate palpitantă. Un apel abil la patimă este adeseori prea puternic pentru a fi combătut chiar şi prin decizii optime. Efectele propagandei false şi dăunătoare nu pot fi neutralizate decît printr-o instruire completă în analiza tehnicilor ei şi a privirii pătrunzătoare care să meargă dincolo de sofistica ei. Limbajul a făcut posibil progresul omului de la animalitate la civilizaţie. Dar limbajul a şi inspirat acea nebunie susţinută şi acea ticăloşie sistematică, cu adevărat diabolică, care nu sînt cu nimic mai puţin caracteristice comportamentului uman decît virtuţile inspirate de limbaj ale gîndi-rii sistematice prevăzătoare şi ale bunăvoinţei angelice susţinute. Limbajul permite celor ce-1 folosesc să acorde atenţie lucrurilor, persoanelor şi evenimentelor, chiar şi atunci cînd lucrurile şi persoanele sînt absente, iar evenimentele nu se produc. Limbajul ne defineşte amintirile şi, traducînd experienţele în simboluri, converteşte caracterul imediat al dorinţei puternice sau al dezgustului, al urii sau al dragostei, în principii imuabile de simţire şi comportare. Intr-un mod de care sîntem total inconştienţi, sistemul reticular al creierului selectează dintr-o mulţime nemăsurată de stimuli acele cîteva experienţe care prezintă pentru noi o importanţă practică. Dintre aceste experienţe alese inconştient, noi selectăm şi abstragem, mai mult sau mai puţin conştient, un număr mai mic, pe care le etichetăm cu cuvinte din vocabularul nostru şi apoi le clasificăm în

452

cadrul unui sistem deopotrivă metafizic, ştiinţific şi etic, alcătuit din alte cuvinte, la un nivel mai înalt de abstractizare. In cazurile în care selecţia şi abstractizarea au fost dictate de un sistem care constituie o concepţie nu prea eronată despre natura lucrurilor, şi în care etichetele verbale au fost alese în mod inteligent, iar natura lor simbolică a fost înţeleasă clar, comportamentul nostru e în măsură să fie realist şi conform, în limite acceptabile. Dar sub influenţa unor cuvinte prost alese, aplicate - fără vreo înţelegere a caracterului lor pur simbolic - experienţelor care au fost selectate şi abstractizate în lumina unui sistem de idei greşite, noi sîntem în stare să ne comportăm cu o răutate diabolică şi o prostie sistematică, de care animalele mute (tocmai pentru că nu au darul vorbirii) sînt, slavă Domnului, incapabile.

In propaganda lor antiraţională, duşmanii libertăţii pervertesc în mod sistematic resursele limbajului, pentru a-şi păcăli sau teroriza victimele, făcîndu-le să gîndească, să simtă şi să acţioneze aşa cum doresc ei, cei ce le manipulează minţile. O educaţie pentru libertate (şi pentru dragoste şi inteligenţă care sînt, deopotrivă, condiţiile şi rezultatele libertăţii) trebuie să fie, printre altele, o educaţie în privinţa folosirii corespunzătoare a limbajului. De vreo două sau trei generaţii încoace, filosofii dedică mult timp şi efort de gîndire analizei simbolurilor şi sensului pe care îl are sensul. Cum se înrudesc cuvintele şi

propoziţiile pe care le rostim cu lucrurile, persoanele şi sentimentele cu care avem de-a face în viaţa noastră de fiecare zi ne-ar lua prea mult timp să discutăm această problemă şi ne-ar îndepărta prea tare de la subiect. E suficient să spunem că acum dispunem de toate materialele intelectuale pentru o educaţie sănătoasă în privinţa folosirii corespunzătoare a limbajului - o educaţie la toate nivelurile, de la grădiniţă pînă la învăţămîntul postuniversitar.

453

O asemenea educaţie în privinţa artei de a distinge între folosirea corespunzătoare şi cea necorespunzătoare a simbolurilor ar putea fi inaugurată imediat. De fapt, ea ar fi putut fi inaugurată oricînd în ultimii treizeci sau patruzeci de ani. Şi totuşi, nicăieri copiii nu sînt învăţaţi în mod sistematic să deosebească afirmaţiile adevărate de cele false, pe cele semnificative de cele fără nici o noimă. Dar de ce se întîmpla asta? Pentru că, chiar şi în ţările democratice, adulţii nu vor să le dea copiilor acest gen de educaţie, în acest context este foarte semnificativă scurta şi trista istorie a Institutului pentru Analiza Propagandei. El a fost înfiinţat în 1937 - cînd propaganda nazistă era cum nu se poate mai zgomotoasă şi mai eficace -de către Filene, filantropul din Noua Anglie[1]. Sub auspiciile acestui institut s-au întreprins analize ale propagandei neraţionale şi s-au pregătit mai multe texte pentru instruirea elevilor de liceu şi a studenţilor. Apoi a venit războiul - un război total, dus pe toate fronturile, şi pe cel mintal, ca şi pe cel fizic. Toate guvernele aliaţilor fiind angajate în „războiul psihologic", insistenţa cu privire la oportunitatea de a analiza propaganda părea puţin lipsită de tact. Institutul a fost închis în 1941. Dar chiar şi înainte de declanşarea ostilităţilor, multe persoane au găsit destule pretexte să-i critice activitatea. De exemplu, unii educatori dezaprobau predarea analizei propagandei pe motiv că asta îi va face pe adolescenţi să fie exagerat de cinici. Şi predarea acestei discipline nu era agreată nici de autorităţile militare, care se temeau că recruţii ar putea începe să analizeze ordinele sergenţilor-instructori. Şi, pe lîngă asta, mai erau şi clericii şi promotorii de reclame. Clericii erau împotriva analizării propagandei sub

454

motiv că aceasta ar tinde să submineze credinţa şi să slăbească frecventarea bisericilor; agenţii publicitari ridicau obiecţii pretextînd că această analiză ar putea submina fidelitatea faţă de o anumită marcă comercială şi, ca atare, ar putea reduce vînzările. Toate aceste temeri şi antipatii nu erau deloc lipsite de temei. Cercetarea prea atentă de către mulţi oameni de rînd a ceea ce le spun pastorii şi stăpînii lor s-ar putea dovedi profund subversivă. în forma ei actuală, ordinea socială depinde, pentru menţinerea ei, de acceptarea, fără prea multe întrebări stînjenitoare, a propagandei făcute de autorităţi şi a propagandei aureolate de tradiţiile locale. Din nou, problema care se punea era aceea a găsirii unei căi de mijloc. Indivizii trebuie să fie destul de sugestionabili pentru a dori şi a putea să facă societatea să funcţioneze, dar nu chiar atît de tare încît să cadă neputincioşi pradă vrăjii profesioniştilor în manipularea minţilor. Tot aşa, lor ar trebui să li se predea destule cunoştinţe de analiză a propagandei, pentru a-i feri de acceptarea necritică a unor absurdităţi fără noimă, dar nu într-atît încît să-i facă să respingă *de plano* discursurile şi izbucnirile nu întotdeauna raţionale ale bine intenţionaţilor paznici ai tradiţiei. Probabil că media optimă dintre credinţa prostească şi scepticismul total nu poate fi descoperită şi susţinută niciodată doar prin analiză. Această abordare relativ negativă a problemei va trebui să fie suplinită de ceva pozitiv - enunţarea unui set de valori general acceptabile, întemeiat pe un fundament solid de fapte şi realităţi. Valoarea, în primul rînd, a libertăţii individuale, întemeiată pe fapte ale diversităţii umane şi ale unicităţii genetice; valoarea

carităţii şi a compasiunii, întemeiată pe vechea realitate familiară, redescoperită în ultima vreme de psihiatria modernă - faptul că, indiferent de diversitatea lor mintală şi fizică, dragostea le este oamenilor

455

la fel de necesară ca şi hrana şi adăpostul ; şi, în sfîrşit, valoarea inteligenţei, fără de care dragostea este neputincioasă şi libertatea imposibil de dobîndit. Acest set de valori ne va oferi un criteriu pe baza căruia se poate judeca propaganda. Propaganda despre care se afirmă că e atît stupidă, cît şi imorală poate fi respinsă din capul locului. Aceea care este pur şi simplu iraţională - dar e compatibilă cu dragostea şi libertatea şi nu se opune din principiu exercitării inteligenţei - poate fi acceptată provizoriu aşa cum este.

XII

Putem fi educaţi în spiritul libertăţii - şi încă mult mai bine decît sîntem educaţi în prezent. Dar, după cum am încercat să arăt, libertatea e ameninţată din mai multe direcţii, şi aceste ameninţări sînt foarte diverse: demografice, sociale, politice, psihologice. Boala noastră prezintă o diversitate de cauze care se asociază şi nu poate fi vindecată decît prin asocierea mai multor remedii. Infruntînd orice situaţie umană complexă, trebuie să ţinem seamă de toţi factorii relevanţi, nu numai de unul singur. Nimic nu se va dovedi suficient dacă nu punem totul laolaltă. Libertatea e ameninţată şi e nevoie urgentă de o educaţie în spiritul libertăţii. Dar e nevoie şi de multe alte lucruri - de exemplu, organizarea socială în spiritul libertăţii, limitarea naşterilor în spiritul libertăţii, legislaţie în spiritul libertăţii. Să începem cu ultima de pe listă.

încă de pe vremea *Magnei Charta,* şi chiar şi mai devreme, legiuitorii englezi s-au preocupat de apărarea libertăţii fizice a individului. Pe baza dreptului cutumiar clarificat prin legea din 1679, orice persoană care este deţinută în închisoare pe motive juridice îndoielnice are dreptul să facă apel la un tribunal superior pentru a obţine o decizie de *habeas corpus.* Această decizie este comunicată de către un judecător de la tribunalul superior unui şerif sau guvernator de închisoare şi îi

457

Ce e de făcut?

ordonă ca, în cadrul unei perioade de timp specificate, să aducă în faţa tribunalului persoana pe care a reţinut-o, pentru cercetarea cazului său ; să nu uităm că i se ordonă să aducă în faţa tribunalului nu plîngerea scrisă a persoanei şi nici pe reprezentanţii săi legali, ci trupul său - *cor-pus-u*| —, acea „carne mult, mult prea vîrtoasă"[1] care a fost silită să doarmă pe scînduri, să respire aerul fetid al închisorii, să mănînce dezgustătoarea hrană a deţinuţilor. Această preocupare pentru condiţia fundamentală a libertăţii - absenţa con-strîngerilor fizice - este fără doar şi poate necesară, dar nu este singurul lucru necesar. Se prea poate şi ca un om să nu fie deţinut în închisoare şi, totuşi, să nu fie liber; să nu fie supus nici unei constrîngeri fizice şi, totuşi, să fie captiv din punct de vedere psihologic - silit să gîndească, să simtă şi să acţioneze aşa cum îi cer reprezentanţii statului naţional sau ai unor grupuri de interese din cadrul naţiunii. Nu va exista niciodată o decizie de *habeas mentem* ; căci nici un şerif sau director de închisoare nu poate aduce în faţa tribunalului o minte întemniţată pe nedrept şi nici o persoană a cărei minte a fost întemniţată prin metodele prezentate în articolele anterioare n-ar avea posibilitatea să se plîngă de captivitatea sa. Con-strîngerea psihologică este de aşa natură, încît cei care acţionează sub imperiul ei rămîn cu impresia că acţionează din proprie iniţiativă. O victimă a manipulării mintale nu ştie că este victimă. Pentru ea, zidurile închisorii sînt invizibile şi ea se crede liberă. Numai ceilalţi văd că nu este liberă. Supunerea ei este strict obiectivă.

Nu, repet, nu va putea exista niciodată o ordonanţă de *habeas mentem.* Dar ar putea exista o legislaţie preventivă - o scoatere în afara legii a

458

negoţului cu sclavi psihologici, un statut pentru ocrotirea minţilor împotriva furnizorilor fără scrupule de propagandă otrăvitoare -, şi această lege s-ar putea întemeia pe cele care ocrotesc trupurile împotriva veroşilor furnizori de mîncare alterată şi de droguri primejdioase. De exemplu, ar putea exista (şi eu cred că ar trebui să existe) o legislaţie care să limiteze dreptul autorităţilor publice - civile sau militare - de a supune la hipnopedie auditoriul captiv aflat în subordine sau la cheremul lor. Ar putea exista (şi eu cred că ar trebui să existe) o legislaţie care să interzică folosirea proiecţiilor subliminale în locuri publice sau pe ecranele de televiziune. Ar putea exista (şi eu cred că ar trebui să existe) prevederi legale care să-i împiedice pe candidaţii în alegeri nu numai să depăşească o anumită sumă de bani în campaniile lor electorale, ci şi să-i împiedice să recurgă la genul de propagandă antiraţională care face un nonsens din întregul proces democratic.

O asemenea legislaţie preventivă ar putea face bine într-o oarecare măsură ; dar dacă marile forţe impersonale care ameninţă acum libertatea vor continua să ia amploare, legislaţia nu va mai putea face bine vreme destul de îndelungată. Cele mai bune constituţii şi legi preventive vor deveni neputincioase în faţa presiunii mereu crescînde a suprapopulării şi a supraorganizării impuse de numărul crescînd de oameni şi de progresele tehnologice. Constituţiile nu vor fî abrogate şi legile bune vor rămîne în jurisprudenţă ; dar aceste forme liberale nu vor sluji decît la mascarea şi împodobirea unei esenţe profund neliberale. Dată fiind nestăvilita suprapopulare şi supraorganizare, ne putem aştepta să vedem în ţările democratice o răsturnare a procesului care a prefăcut Anglia într-o democraţie, deşi a menţinut toate formele exterioare ale unei monarhii. Sub presiunea puseului necruţător al suprapopulării accelerate şi al

459

supraorganizării crescînde, şi prin intermediul unor metode noi mai eficace de manipulare a minţilor, natura democraţiilor se va schimba ; ciudatele forme vechi - alegeri, parlamente, Curţi Supreme şi toate celelalte - vor rămîne. Substanţa subiacentă va fi un nou soi de totalitarism nonviolent. Toate numele tradiţionale, toate lozincile consacrate vor rămîne exact aşa cum erau în zilele bune de demult. Democraţia şi libertatea vor constitui tema tuturor emisiunilor şi editorialelor - dar va fi vorba de o democraţie şi de o libertate strict în sensul din romanul *Intîmplările Clubului Pickwick* al lui Dickens. Intre timp, oligarhia conducătoare şi elita sa bine instaurată - de soldaţi, poliţişti, fabricanţi de gînduri şi manipulatori ai minţilor - vor conduce spectacolul după cum vor crede ei de cuviinţă.

Cum putem controla vastele forţe impersonale care ameninţă acum libertăţile noastre cîştigate cu greu ? La nivel verbal şi în termeni generali, se poate răspunde foarte uşor la această întrebare. Să luăm, de pildă, problema suprapopulării. Numărul de oameni aflat într-o creştere atît de rapidă exercită presiuni tot mai apăsătoare asupra resurselor naturale. Ce e de făcut? In mod evident, trebuie - cu toată iuţeala posibilă - să reducem natalitatea pînă la punctul în care aceasta nu depăşeşte mortalitatea. Totodată, trebuie - cu toată iuţeala posibilă - să sporim producţia de alimente, trebuie să instituim şi să aplicăm o politică globală pentru conservarea solurilor şi pădurilor noastre, trebuie să găsim înlocuitori practici (preferabil mai puţin primejdioşi şi mai puţin rapid epuizabili decît uraniul) pentru combustibilii noştri actuali; şi, în timp ce ne administrăm în mod chibzuit resursele din ce în ce mai mici de minerale uşor accesibile, trebuie să elaborăm metode noi şi nu prea

costisitoare de extragere a acestora din minereurile tot mai sărace - cel mai sărac minereu dintre toate fiind apa mărilor şi oceanelor.

460

Dar, inutil s-o mai spunem, toate astea sînt infinit mai uşor de zis decît de făcut. Sporul anual de populaţie trebuie redus. Dar cum? Ni se oferă următoarea alternativă : pe de o parte foametea, bolile molipsitoare şi războiul - pe de altă parte, controlul exercitat asupra naşterilor. Cei mai mulţi dintre noi aleg soluţia aceasta din urmă -a contracepţiei - şi imediat ne trezim în faţa unei probleme care reprezintă simultan o enigmă în fiziologie, farmacologie, sociologie, psihologie şi chiar şi teologie. „Pilula" n-a fost încă inventată. Cînd şi dacă va fi inventată, cum va putea fi ea distribuită mai multor sute de milioane de mame potenţiale (sau taţi potenţiali, dacă ar fi o pilulă care să acţioneze asupra bărbatului). Cine va trebui s-o ia ca să se reducă natalitatea speciei? Şi, date fiind cutumele sociale existente şi forţele inerţiei culturale şi psihologice, cum am putea determina persoanele care ar trebui să ia pilula -dar nu vor s-o facă - să-şi schimbe mentalitatea? Şi cum rămîne cu obiecţiile ridicate de Biserica Romano-Catolică împotriva oricărei forme de contracepţie în afară de aşa-numita „metodă a calendarului" - care, întîmplător, s-a dovedit a fi deocamdată aproape total ineficace în reducerea natalităţii, tocmai în acele societăţi înapoiate din punct de vedere industrial, unde o asemenea reducere este necesară în modul cel mai urgent? Şi aceste întrebări privitoare la pilula viitoare, ipotetică, trebuie puse cu tot atît de puţine perspective de a dobîndi răspunsuri satisfăcătoare, ca şi în privinţa metodelor chimice şi mecanice deja existente de stăvilire a naşterilor.

Cînd trecem de la problemele stăvilirii natalităţii la cele ale sporirii cantităţilor de alimente disponibile şi ale conservării resurselor noastre naturale, ne trezim în faţa unor dificultăţi poate nu chiar enorme, dar oricum mari. Mai întîi de toate se pune problema educaţiei. Cît de curînd

461

pot fi educaţi nenumăraţii ţărani şi fermieri, răspunzători acum pentru sporirea celei mai mari părţi a alimentelor de pe glob, să-şi îmbunătăţească metodele? Şi dacă sînt educaţi, cînd şi unde vor găsi capitalul necesar pentru a-şi achiziţiona maşinile, carburanţii şi lubrifianţii, energia electrică, îngrăşămintele şi soiurile ameliorate de plante alimentare şi de animale domestice, fără de care pînă şi cea mai bună educaţie agricolă se dovedeşte inutilă? Tot aşa, cine o să educe rasa omenească în privinţa principiilor şi practicii ocrotirii naturii? Şi cum vor fi împiedicaţi să „exploateze pămîntul" cetăţenii ţărani flămînzi, cetăţenii unei ţări ale cărei cerinţe alimentare cresc rapid, o dată cu populaţia? Şi, dacă ar putea fi împiedicaţi să-1 „sece", cine le-ar plăti întreţinerea în timp ce pămîntul lor rănit şi istovit ar fi îngrijit treptat, pentru a se însănătoşi, dacă aşa ceva ar fi posibil, pentru a i se reda fertilitatea? Sau, să ne gîndim la societăţile înapoiate care încearcă acum să se industrializeze. Dacă vor reuşi, cine ar putea să le împiedice ca, în eforturile lor disperate de a le ajunge din urmă pe celelalte şi a se menţine în pas cu ele, să irosească resursele de neînlocuit ale planetei într-un mod la fel de prostesc şi de nechibzuit cum au făcut-o şi o fac încă predecesorii lor în această cursă? Şi cînd va veni scadenţa, ziua socotelilor, unde va putea cineva, în ţările mai sărace, să găsească forţa de muncă ştiinţifică şi uriaşele cantităţi de capital de care va fi atîta nevoie pentru a extrage mineralele indispensabile din minereuri cu o concentraţie prea scăzută, în împrejurările existente, pentru ca extracţia să fie posibilă din punct de vedere tehnic sau justificată din punct de vedere economic? Cu timpul, se prea poate să se

găsească un răspuns practic la toate aceste întrebări. Dar cînd? In orice competiţie în care se înfruntă numărul oamenilor şi resursele naturale, timpul curge împotriva noastră. Dacă

462

ne vom strădui din răsputeri, se prea poate ca pe la sfîrşitul secolului nostru să existe de două ori mai multă hrană pe piaţa mondială decît avem astăzi. Dar vor exista, totodată, cam de două ori mai mulţi oameni şi cîteva miliarde dintre ei vor locui în ţări parţial industrializate şi vor consuma de zece ori mai multă energie, apă, lemn şi minerale de neînlocuit decît consumă acum. într-un cuvînt, situaţia alimentară va fî la fel de proastă ca şi astăzi, iar cea a materiilor prime considerabil mai proastă. Nu e deloc mai uşor să rezolvi problema supraorganizării decît să găseşti o soluţie pentru problema resurselor naturale şi a sporului de populaţie. La nivelul vorbelor şi în termeni generali, răspunsul e foarte simplu. Astfel, o axiomă politică spune că puterea urmează proprietatea. Dar acum e un fapt istoric dovedit că mijloacele de producţie devin rapid proprietatea monopolistă a Marii Finanţe şi a Marii Guvernări. Aşadar, dacă crezi în democraţie, trebuie să faci în aşa fel încît să distribui proprietatea pe un plan cît mai larg cu putinţă.

Sau, să luăm dreptul la vot. în principiu, el reprezintă un mare privilegiu. în practică, după cum ne-a arătat în mod repetat istoria recentă, dreptul la vot, în sine, nu reprezintă nici un fel de garanţie a libertăţii. Aşadar, dacă doreşti să eviţi dictatura printr-un referendum, trebuie să divizezi colectivele pur funcţionale ale societăţii moderne în grupuri de autoguvernare care să colaboreze voluntar şi să fie capabile să funcţioneze în afara sistemelor birocratice ale Marii Finanţe şi Marii Guvernări.

Suprapopularea şi supraorganizarea au generat metropola modernă, în care a devenit aproape imposibilă viaţa pe deplin umană a relaţiilor personale multiple. Aşadar, dacă doriţi să evitaţi sărăcirea spirituală a indivizilor şi a unor societăţi

463

în ansamblu, părăsiţi metropola şi reînviaţi mărunta comunitate de la ţară sau, ca o alternativă, umanizaţi metropola creînd în cadrul reţelei sale de organizare mecanică echivalentele urbane ale micilor comunităţi de tip rural, în care indivizii se pot întîlni şi colabora ca persoane depline, nu ca simple întruchipări ale unor funcţii specializate.

Toate acestea sînt evidente astăzi şi, de fapt, erau evidente încă de acum cincizeci de ani. De la eseistul englez Hilaire Belloc[1] pînă la domnul Mortimer Adler, de la primii apostoli ai societăţilor de credit cooperatist pînă la adepţii reformelor agrare din Italia şi Japonia modernă, de generaţii întregi, oamenii binevoitori şi de bună credinţă susţin mereu descentralizarea puterii economice, ca şi divizarea proprietăţii. Şi cîte planuri ingenioase nu au fost propuse pentru dispersarea producţiei, pentru o întoarcere la „industria rurală", la scară mică? Şi apoi au mai existat şi planurile amănunţite ale lui Dubreuil pentru acordarea unei autonomii şi iniţiative limitate diverselor departamente ale unei singure mari organizaţii industriale. Au existat adepţii sindicalismului, cu proiectele lor pentru o societate fără stat, organizată ca federaţie de grupuri productive, sub auspiciile sindicatelor. In America, Arthur Morgan şi Baker Brownell au emis teoria şi au descris practica unui nou tip de comunitate, care să trăiască la nivelul satului şi al orăşelului.

Profesorul Skinner de la Universitatea Harvard a dezvoltat o concepţie psihologică asupra acestei probleme în cartea sa *Waiden Doi*[2] - un roman utopic, despre o comunitate autonomă care se întreţine singură, organizată atît de ştiinţific, încît

464

nimeni nu e niciodată ispitit să comită vreo faptă antisocială şi - fără a recurge la constrîngere sau la o propagandă indezirabilă - toată lumea face ceea ce trebuie să facă şi

toţi sînt fericiţi şi creatori. In Franţa, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi imediat după el, Marcel Barbu şi adepţii săi au înfiinţat o serie de colectivităţi de producţie non-ierarhice, bazate pe autoguvernare, care erau, totodată, şi comunităţi pentru întrajutorare şi o viaţă pe deplin umană. Intre timp, la Londra, Experimentul Peckham a demonstrat că - prin coordonarea serviciilor medicale cu interesele mai largi ale grupului - se poate crea o comunitate adevărată chiar şi în cadrul unei metropole.

Vedem, deci, că boala supraorganizării a fost clar recunoscută, că s-au prescris diverse remedii cuprinzătoare pentru ea şi că, ici-colo, s-au încercat tratamente experimentale ale simptomelor ei, adeseori cu un succes considerabil. Şi totuşi, în pofida tuturor acestor predici şi a acestei practici exemplare, boala se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Ştim că este riscant să permiţi concentrarea puterii în mîinile unei oligarhii conducătoare ; şi totuşi, puterea se concentrează, de fapt, în tot mai puţine mîini. Ştim că, pentru majoritatea oamenilor, viaţa într-un imens oraş modern devine anonimă, atomizată, nu întru totul omenească ; şi totuşi, oraşele imense devin tot mai imense, iar tiparul vieţii urban-industriale rămîne neschimbat. Ştim că, într-o societate foarte mare şi complexă, democraţia este aproape fără sens, afară doar de cazul în care este corelată cu grupuri autonome de o mărime convenabilă pentru conducere; şi totuşi, tot mai multe dintre treburile naţiunii sînt conduse de birocraţii Marii Autorităţi şi ai Marii Finanţe. Este mai mult decît evident că, în practică, problema supraorganizării este aproape la fel de greu de rezolvat ca şi problema suprapopulării. In ambele cazuri ştim ce ar trebui făcut ; dar în nici

465

unul din ele nu am izbutit, deocamdată, să acţionăm eficace pe baza cunoştinţelor noastre.

Ajunşi în acest punct, ne trezim în faţa unei întrebări foarte tulburătoare : oare chiar dorim cu adevărat să acţionăm pe baza cunoştinţelor noastre? Oare majoritatea populaţiei crede că merită cu adevărat să ne dăm foarte multă osteneală pentru a opri şi, dacă e posibil, pentru a răsturna tendinţa curentă spre controlul totalitar asupra tuturor lucrurilor? In Statele Unite - şi America este imaginea profetică a restului lumii industrial-urbane, aşa cum va fi ea peste cîţiva ani - sondaje recente ale opiniei publice au arătat că o majoritate reală a adolescenţilor, alegătorii de mîine, nu manifestă nici un fel de încredere în instituţiile democratice, nu ridică nici un fel de obiecţii faţă de cenzurarea ideilor nepopulare, nu cred că guvernarea poporului de către popor este posibilă şi ar fi foarte mulţumiţi - dacă ar putea să continue stilul de viaţă cu care i-a deprins dezvoltarea economică de vîrf - să fie conduşi de sus, de o oligarhie de specialişti tehnocraţi. Faptul că atît de mulţi telespectatori tineri şi bine hrăniţi din cea mai puternică democraţie a lumii se dovedesc total indiferenţi la ideea autoguvernării, atît de neinteresaţi de libertatea de gîndire şi de dreptul la dizidentă este supărător, dar nu prea surprinzător. „Liberi ca pasărea cerului", spunem noi şi invidiem fiinţele înaripate pentru capacitatea lor de a se deplasa fără restricţii în toate cele trei dimensiuni. Dar, vai, noi uităm de pasărea Dodo.[1] Orice pasăre care s-a deprins să ducă o viaţă bună fără a fi silită să-şi folosească aripile va renunţa curînd la privilegiul zborului şi va rămîne de-a pururi la sol.

466

Ceva asemănător se aplică şi fiinţelor umane. Dacă li se oferă regulat şi din belşug pîine de trei ori pe zi, cei mai mulţi oameni se vor mulţumi pe deplin să trăiască numai cu pîine sau cel puţin numai cu pîine şi distracţii. „în cele din urmă -spune Marele Inchizitor, în parabola lui Dostoïevski -, în cele din urmă ei îşi vor depune la picioarele noastre libertatea şi

ne vor spune : «Faceţi-ne robii voştri, dar daţi-ne de mîncare»". Iar cînd Alioşa Karamazov îşi întreabă fratele -cel care spune povestea - dacă Marele Inchizitor vorbeşte ironic, Ivan îi răspunde : „Cîtuşi de puţin ! El susţine că este meritul lui şi al Bisericii sale că au învins libertatea şi că au făcut asta pentru a aduce fericirea oamenilor". Da, pentru a aduce fericirea oamenilor, căci, insistă Inchizitorul, „nimic n-a fost vreodată mai greu de îndurat pentru un om sau pentru o societate omenească decît libertatea". Nimic, afară doar de lipsa libertăţii; căci, cînd lucrurile merg prost şi se reduc raţiile, păsările Dodo rămase la sol îşi vor cere din nou - şi încă zgomotos - aripile, pentru a renunţa încă o dată la ele, de îndată ce vremurile vor fi din nou bune, iar crescătorii de păsări Dodo se vor îmblînzi şi vor deveni mai mărinimoşi. Tinerii care au acum o părere atît de proastă despre democraţie ar putea deveni la maturitate luptători pentru libertate. Strigătul „Daţi-mi televiziune şi hamburgeri, şi nu mă pisaţi cu răspunderile libertăţii" ar putea ceda locul, în alte împrejurări, strigătului „Daţi-mi libertatea sau moartea !" Dacă se va produce o asemenea revoluţie, ea se va datora parţial funcţionării unor forţe pe care nici măcar cei mai puternici conducători nu le prea pot controla, parţial incompetenţei acestor conducători, incapacităţii lor de a folosi cu eficacitate instrumentele de manipulare a minţilor oferite de ştiinţă şi tehnică, şi pe care ştiinţa şi tehnica vor continua să le

467

furnizeze viitorului tiran. Dacă ne gîndim cît de puţin ştiau şi cît de prost erau echipaţi Marii Inchizitori de pe vremuri, vedem că s-au descurcat admirabil. Dar succesorii lor, dictatorii bine informaţi şi întru totul ştiinţifici ai viitorului vor izbuti, fără doar şi poate, să se descurce infinit mai bine. Marele Inchizitor îi reproşează lui Iisus Hristos că i-a chemat pe oameni la libertate şi-i spune că „noi Ţi-am îndreptat opera şi am întemeiat-o pe miracol, mister şi autoritate".

Dar miracolul, misterul şi autoritatea nu sînt suficiente pentru a garanta la infinit supravieţuirea unei dictaturi. In povestirea mea *Minunata lume nouă,* dictatorii adăugaseră pe listă ştiinţa şi astfel erau în stare să-şi impună autoritatea manipulînd corpurile embrionilor, reflexele sugarilor şi minţile copiilor şi adulţilor. Şi, în loc să vorbească pur şi simplu despre miracole şi să facă aluzii simbolice la mistere, ei puteau, cu ajutorul drogurilor, să le ofere supuşilor lor experienţa directă a misterelor şi miracolelor - să le transforme simpla credinţă în cunoaştere extatică. Dictatorii de pe vremuri au căzut pentru că n-au putut niciodată să le ofere supuşilor lor destulă pîine, destule distracţii, destule miracole şi mistere. Şi nici nu posedau un sistem cu adevărat eficace de manipulare a minţilor. In trecut liber-cugetătorii şi revoluţionarii erau adeseori produsele celei mai evlavioase educaţii „ortodoxe". Lucrul acesta nu trebuie să ne surprindă. Metodele folosite de educatorii „ortodocşi" erau şi sînt încă prea puţin eficace. Sub un dictator ştiinţific, educaţia va avea efecte adevărate, cu rezultatul că majoritatea bărbaţilor şi femeilor vor ajunge cu timpul să-şi iubească sclavia şi nici nu vor mai visa vreodată la revoluţie. Nu pare să existe nici un motiv serios pentru a răsturna vreodată o dictatură pe deplin ştiinţifică.

468

între timp a mai rămas, totuşi, un pic de libertate pe lumea asta. E adevărat, mulţi tineri nu par să preţuiască libertatea. Dar unii dintre noi continuă să creadă că fără libertate fiinţele omeneşti nu pot deveni pe deplin umane şi că, deci, libertatea este de nepreţuit. Poate că forţele care ameninţă acum libertatea sînt prea puternice pentru a li se putea rezista multă vreme. Şi totuşi, este de datoria noastră să facem tot ce putem pentru a ne împotrivi lor.

Cuprins

Aldous Huxley - între dilemele existenţei şi

labirintul ficţiunii (Dumitru Ciocoi-Pop).....5
Tabel cronologic (Dumitru Ciocoi-Pop).....61
Minunata lume nouă
Capitolul 1.....73
Capitolul II.....90
Capitolul III.....101
Capitolul IV.....127
Capitolul V.....142
Capitolul VI.....157
Capitolul VII.....177
Capitolul VIII.....194
Capitolul IX.....212
Capitolul X.....218
Capitolul XI.....225
Capitolul XII.....244
Capitolul XIII.....258
Capitolul XIV.....271
Capitolul XV.....281
Capitolul XVI.....290
Capitolul XVII.....304
Capitolul XVIII.....316
Reîntoarcere în minunata lume nouă
Cuvînt înainte.....337
I. Suprapopularea.....339
II. Cantitate, calitate, moralitate.....352
III. Supraorganizarea.....356
IV. Propaganda într-o societate democratică.....369
V Propaganda sub dictatură.....378
VI. Arta de a vinde.....388
VII. Spălarea creierelor.....401
VIII. Persuasiunea pe cale chimică.....412
IX. Persuasiunea subconştientă.....422
X. Hipnopedia.....431
XI. Educaţia pentru libertate.....443
XII. Ce e de făcut?.....457 www.polirom.ro
Redactor: Iustina Croitoru Coperta: Manuela Oboroceanu Tehnoredactor: Ioana Mariniuc
Bun de tipar: ianuarie 2003. Apărut : 2003 Editura Polirom, B-dul Copou nr. 4 • P.O. Box 266 6600, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ; (0232)21.74.40 (difuzare); E-mail : office@polirom.ro Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 70700 Tel.: (021) 313.89.78; E-mail : polirom@dnt.ro
Tiparul executat la S.C. Polirom Co S.A. 6600, Iaşi, Calea Chişinăului nr. 32 ^ Tel. : (032)230323; Fax: (032)230485
Valoarea timbrului literar este de 2% din preţul de vînzare şi se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. 2511.1-171.1/ROL